

PAUL SUSSMAN

ARMATA LUI CAMBYSES

Frumoasei Alicky, care m-a acceptat așa cum sânt, și părinților mei, care m-au sprijinit întotdeauna, fără să mă forțeze.

„Soldații trimiși împotriva amonienilor au pornit la drum din Teba și urma lor se pierde undeva, lângă așezarea Oasis, care... este la șapte zile distanță de mers prin deșert. Se știe cu siguranță că armata a ajuns până aici, dar soarta a făcut în așa fel încât să nu mai avem vești despre ea după aceea.

Amonienii nu i-au văzut, niciodată, iar în Egipt nu s-au mai întors. Totuși, a existat o poveste spusă chiar de amonieni și de alții care au auzit-o de la ei, cum că oamenii părăsiseră Oasis și că, în timpul marșului lor prin deșert, undeva pe la jumătatea drumului dintre oraș și granița amoniană, au fost prinși în mijlocul unei furtuni extrem de violente și înghițiți pentru vecie de deșertul nemilos.”

Herodot, Istorii, Cartea a III-a.

PROLOG

Egipt.

DEȘERTUL VESTIC, 523 î. Hr.

Musca îl enervase pe grec toată dimineața. Acum avea un necaz în plus, de parcă n-ar fi fost suficiente căldura infernală a deșertului, marșul forțat și merindele vechi. Îi înjură în gând pe zei, apoi își arse o palmă zdravănă peste obrazul plin de sudoare, însă nu nimeri insecta:

— Ale dracu' muște! Se stropși el.

— Da' fă-te și tu că nu le vezi! Îi spuse tovarășul lui.

— Păi, crezi că pot? Mă scot din minți! Aproape că-mi vine să cred că sânt trimise de dușmanul nostru!

Celălalt ridică din umeri:

— Tot ce se poate. Se zice că amonienii au puteri magice.

Am auzit că se pot transforma în animale sălbatice. Șacali, lei și nu numai...

— Ei, pe naiba se transformă, mormăi grecul. Când oi pune mâna pe ei, o să plătească pentru drumul ăsta blestemat. De patru săptămâni mășăluim! Patru săptămâni!

Își smulse de pe umăr butelca din piele în care ținea apa și bău puțin, strâmbându-se când buzele atinseră lichidul uleios, fierbinte. Ar fi dat orice

pentru o gură de apă proaspătă și rece din râurile de lângă Naxos, care sigur nu ar fi avut un gust de parcă cincizeci de târfe bolnave de sifilis tocmai se bălăciseră în ea!

— Am de gând să mă las de meserie, rosti el printre dinți.

Campania asta e ultima.

— Așa spui de fiecare dată.

— Acum vorbesc serios. Mă întorc în Naxos, îmi găsesc o soție și o bucată frumușică de pământ. Cu măslini se fac bani buni.

— Cum zici tu, dar niciodată nu te ții de promisiuni.

— Lasă, c-o să vezi, mai adăugă grecul, încercând să scape încă o dată de musca sâcâitoare. De data asta e altceva.

Și, într-adevăr, de data asta era altfel. Timp de douăzeci de ani luptase pentru cauzele altora. Prea mult, o știa foarte bine. Nu mai suporta marșurile. Iar durerea provocată de o rană mai veche devenise și mai acută. De-abia putea să-și ridice scutul la nivelul pieptului. Încă o expediție și gata. Se va întoarce pe insula unde se născuse și va cultiva măslini.

— Și ia zi, cine sânt amonienii ăștia, la urma urmei? Întrebă el, luând încă o înghițitură de apă.

— Habar n-am, răspunse tovarășul lui. Cică au niște temple pe care Cambyses vrea să le distrugă. Se pare că acolo e și un oracol. Asta-i tot ce știi.

Grecul murmură ceva nedeșluit, dar nu mai continuă conversația. Nici nu-l prea interesa, de fapt, împotriva cui lupta. Libieni, egipteni, carieni, evrei, chiar și greci îi erau totuna. Te duceai unde ți se porunceau, omorai pe cine trebuia, apoi plecai în altă expediție, uneori tocmai împotriva oamenilor care de-abia te plătiseră. Astăzi, stăpânul lui era Cambyses al Persiei. Nu cu mult timp în urmă luptase împotriva lui, alături de oastea Egiptului.

Așa stăteau lucrurile.

Mai bău o gură de apă, amintindu-și de Teba și de ultima zi, înainte de a porni la drum prin deșert. El și un prieten de-al său, Phaedis din Macedonia, cumpăraseră niște bere, apoi traversaseră Iтеру, marele râu, până la valea numită Porțile Morților, unde se spunea că mulți regi fuseseră îngropați. Își petrecuseră după-amiaza bând și explorând.

Într-un târziu, descoperiseră la poalele unei pante abrupte o deschizătură îngustă, prin care s-au strecurat cu îndrăzneală, înăuntru, pereții și tavanul erau pictați, și grecul, scoțându-și din teacă pumnalul, începuse să-și cioplească numele în tencuiala moale:

ÄYMMAXOÓ O MENENÄOY NAÄIOÓ TAYTA TA ČAYMAÓTA EIÄON
AYPION TOIÓ THI AMMONIÄI EÄPAI ENOIKOYÓIN EÄIÓTPATEYÓŮ
EIÄAP... „Eu, Dymmachos, fiul lui Menendes din Naxos, am văzut aceste

minuni. Măine plec cu oastea împotriva amonienilor. Fie ca...”

Dar înainte de a apuca să termine, sârmanul Phaedis îngenunchease, fără să-și dea seama, pe un scorpion. Începuse atunci să urle ca din gură de șarpe și se repezise afară ca o mătă speriată. Ce-a mai râs!

Din păcate, piciorul lui Phaedis se umflase cât un buștean, așa că n-a mai fost în stare să se alăture marșului de a doua zi, ratând astfel patru săptămâni de coșmar în deșert.

Sârmanul Phaedis? Mai degrabă norocosul! Chicoti, amintindu-și întâmplarea. Reveria lui fu întreruptă de vocea tovarășului său:

— Dymmachos! Hei, Dymmachos!

— Ce-i?

— Uită-te acolo, neghiobule! Drept înainte!

Grecul își ridică privirea și se holbă la șirul lung de trupe în marș. Treceau printr-o vale largă, așezată între dune înalte și undeva la orizont, se zărea, învăluită în strălucirea orbitoare a soarelui de amiază, o stâncă imensă în formă de piramidă, ale cărei laturi erau atât de uniforme, încât dădeau senzația că fuseseră sculptate. Avea un aer vag amenințător, așa cum se înălța singuratică și tăcută în peisajul pustiu, de altfel, încât grecul apucă involuntar cu mâna amuleta lui cu Isis pe care o ținea la gât, murmurând ușor o rugăciune de alungare a duhurilor rele.

Mai mărșăluiră încă vreo jumătate de oră, înainte de a se opri pentru a lua masa de prânz, timp în care compania grecului ajunsese chiar în dreptul stâncii. Bărbatul se apropie de ea clătinându-se și se prăbuși în umbra argintie.

— Cât mai e? Gemu el. Oh, Zeus, cât mai e de mers?

Băieții trecură pe la fiecare cu pâine și smochine, și bărbații mâncară și băură. După aceea unii dintre ei se apucară să-și scrijelească numele pe suprafața de piatră. Grecul se lăsă pe spate și închise ochii, bucurându-se de adierea răcoroasă ce apăruse din senin. Simți gâdilătura unei muște pe obraz și fu aproape sigur că era aceeași care-l chinuse toată dimineața. De data asta însă nu mai catadicsi să o alunge, lăsând-o să rățăcească de colo-colo, peste buze și pleoape. Musca își luă zborul, apoi se așeză din nou, iarăși plecă și se întoarse la loc, parcă vrând să-i încerce răbdarea. Totuși, el nu făcu nici o mișcare și vietatea, păcălită de o falsă siguranță, se odihni într-un final pe fruntea bărbatului. Cu o grijă aproape delicată, grecul își ridică mâna, o ținu un moment la doar câțiva centimetri de față, după care își arse una peste tâmplă.

— Te-am prins, nemernico! Strigă el, uitându-se fix în podul palmei la rămășițele împrăștiate ale insectei. În sfârșit!

Victoria lui nu dură prea mult, pentru că dinspre capătul îndepărtat al coloanei se ridică un murmur de alarmă.

— Ce e? Întrebă, ștergându-se pe pantaloni și apucându-și sabia. Suntem atacați?

— Nu știu, răspunse bărbatul de lângă el. Se întâmplă ceva acolo, în spatele nostru.

Zarva crescuse în intensitate. Patru cămile trecură gonind pe lângă ei, cu încărcătura atârând în urma lor și balele prelingându-li-se din gurile însetate. Se auzeau țipete și strigăte înfundate. Adierea se întetise, lovindu-i obrații și fluturându-i pletele.

Grecul își duse mâna streășină la ochi, încercând să privească spre partea de sud a văii. O masă neagră se apropia, venind puternic din spate. La început, crezu că e vorba de o șarjă a cavaleriei. Apoi o rafală violentă îl izbi direct în față și auzi clar ceea ce până atunci nu fusese decât un strigăt incoerent.

— Oh, Isis, șopti el.

— Ce-i? Întrebă tovarășul lui.

Grecul se întoarse cu fața la el. Avea ochii plini de groază:

— Furtuna de nisip.

Nimeni nu mai scoase o vorbă și nici nu mai făcu vreo mișcare. Cu toții auziseră de furtunile din deșertul vestic, care apăreau din senin și înghițeau tot ce întâlneau în cale. Se zvonea că orașe întregi fuseseră devorate de ele și că multe civilizații dispăruseră astfel.

— Dacă nimerești într-o furtună de nisip, nu-ți rămâne decât un singur lucru de făcut, le spusese una dintre călăuzele libiene.

— Ce? Îl întrebaseră ei.

— Să mori, fusese răspunsul lui.

— Salvează-ne! Țipă răgușit cineva. Fie ca zeii să ne apere!

Brusc, toți începură să urle și să alerge care încotro.

— Salvați-ne! Țipară ei. Aveți milă de noi!

Unii își aruncară cât colo traistele și se înghesuiră ca nebunii să iasă din vale. Alții încercară să urce dunele sau se ghemuiră, căutând adăpost la poalele piramidei. Un bărbat căzu cu fața în nisip, plângând. Un altul fu călcat în picioare de calul pe care se chinuia să se urce.

Numai grecul își păstrase calmul. Fără să rostească o vorbă, rămăsese drept ca o stană de piatră, așteptând parcă norul întunecat ce se rostogolea cu repeziciune direct spre el. Un cârd de animale și oameni trecură în goană pe lângă el, desfigurați de groază.

— Fugi! Zbierau ei. A înghițit deja jumătate dintre ai noștri!

Fugi sau o să fii pierdut pe vecie!

Vântul urla acum cu putere, biciuindu-i picioarele și șoldurile cu valuri de nisip. Zgomotul devenise infernal.

Soarele dispăruse.

— Hai, Dymmachos, să plecăm naibii de aici! Strigă tovarășul lui. Dacă mai rămânem, o să fim îngropați de vii.

Și totuși grecul nu se clinti din loc. Schiță doar un zâmbet slab în colțul gurii. Dintre toate modurile de a muri pe care și le imaginase, și fuseseră multe, pe asta nu îl pusese la socoteală. Așa cum nu pusese nici campania asta, a lui, ultima!

Soarta își bătea joc de el. Zâmbetul de pe chip se lărgi și în ciuda gândurilor negre, începu să râdă.

— Dymmachos, te-ai țcănit de tot? Ți-a sărit vreo doagă?

— Pleacă! Strigă grecul ca să acopere răgetul furios al furtunii. Fugi dacă vrei! Oricum n-are importanță. Dacă e să mor, atunci prefer să mor chiar aici unde stau.

Își scoase sabia din teacă și o ridică în fața lui, privind fix imaginea șarpelui încolăcit, gravat pe lungimea lamei, cu fălcile deschise în jurul vârfului ascuțit. O câștigase cu douăzeci de ani în urmă, în timpul primei sale campanii, împotriva lidienilor, și de atunci nu se mai despărțise de ea, convins că-i poartă noroc. Își plimbă degetul de-a lungul muchiei, încercându-i tăișul. Tovarășul lui o luă la goană.

— Ești nebun de legat! Îi strigă peste umăr. Sărit de-a binelea!

Grecul însă îl ignoră. Apucă și mai strâns sabia, așteptând mândru masa întunecată ce se apropia tot mai mult. Curând, va fi chiar deasupra lui. Mușchii i se relaxară.

— Haide odată, șopti el. Să vedem cât ești de tare.

Mintea i se limpezi dintr-o dată. Întotdeauna se întâmpla așa înaintea unei bătălii: mai întâi frica, picioarele ca de plumb și apoi, brusc, bucuria înfruntării. La urma urmei, măslinii nu păreau să fie o alegere tocmai potrivită pentru el, care era un machimos. Lupta îi era în sânge. Poate că așa trebuia să se întâmple. Începu să rostească un vechi descântec egiptean, de alungare a duhurilor rele: „Săgeata lui Sakhmet să fie în tine!

Magia lui Thoth să intre în corpul tău!

Blestemele lui Isis să pice pe sufletul tău!

Pedepsele lui Nephtys să vină peste tine!

Și lancea lui Horus direct în capul tău!”

Atunci furtuna îl lovi, împingându-l cu forța a mii de care.

Vântul aproape că-l dărmă și nisipul îl orbi, rupându-i hainele și sfâșiindu-i carnea. Din întuneric se iveau forme obscure, oameni disperați ale căror țipete erau înghițite de un muget asurzitor. Unul dintre steagurile armatei, smuls din suportul lui, i se agăță de picioare câteva momente, înainte de a dispărea în mijlocul vârtejului.

Greul lovea cu sabia în dreapta și-n stânga, dar vântul era prea puternic. În cele din urmă, se văzu nevoit să cadă în genunchi. Nisipul îi umplu gura, înecându-l. Reuși totuși să se ridice din nou în picioare, dar imediat fu aruncat la pământ și de data asta rămase așa. Un val de nisip îl acoperi complet.

Se zbatu o vreme, după care se liniști. Se simțea frânt de oboseală, dar foarte calm, de parcă ar fi plutit pe apă. Încet, prin mintea lui începură să se deruleze tot felul de imagini, Naxos, unde se născuse și-și petrecuse copilăria; mormântul din Teba; Phaedis și scorpionul; prima lui campanie împotriva firoșilor lidieni, unde câștigase sabia.

Cu un ultim efort de voință își ridică arma în sus, astfel încât, chiar și după ce ultima bucățică din el dispăru îngropată, lama groasă străpungea suprafața nisipului, șarpele gravat indicând locul în care căzuse stăpânul lui.

CAIRO, SEPTEMBRIE 2000

Limuzina se strecură silențios printre porțile ambasadei, lungă, lucioasă și neagră ca o balenă, oprindu-se un moment înainte de a intra în trafic. Era încadrată de patru motociclete de poliție, două în față și două în spate.

Convoiul înaintă în linie dreaptă cam o sută de metri, lăsând de-o parte și de alta un șir de copaci și de clădiri, după care viră la dreapta de două ori până la Corniche el-Nil. Ceilalți șoferi priveau curioși mașina, încercând să vadă cine este înăuntru, dar prin geamurile fumurii nu se întrezăreau decât două siluete vagi. Pe aripa stângă din față a limuzinei flutura stegulețul Statelor Unite.

După un kilometru, coloana ajunse într-o intersecție cu nenumărate șosele și pasarele. Motocicletele din față își reduceră viteza, dădură drumul la sirene și își făcură loc, ghidând limuzina cu grijă prin labirintul întortocheat, până intrară pe un drum cu sens unic unde traficul nu era atât de greoi. Mașina prinse viteză, urmărind indicatoarele ce semnalizau apropierea aeroportului. Motocicliștii din spate se aplecară unul spre celălalt și începură să discute.

Explozia avu loc atât de rapid, încât nimeni nu-și dădu seama imediat ce se întâmplase. Cu un zgomot înfundat, limuzina se ridică și zbură prin aer, zdrobindu-se de un parapet de beton. De-abia când se-auzi o altă bufnitură dinspre vehicul și de dedesubt izbucniră flăcări, deveni clar pentru toată lumea că nu era vorba de un simplu accident.

Motocicletele frână brusc. Ușa din față a mașinii se deschise larg și șoferul se repezi afară, împleticindu-se și urlând, cu hainele în flăcări. Doi dintre polițiști îl acoperiră repede cu jachetele lor; ceilalți doi încercară să ajungă la ușile din spate, acolo unde o pereche de mâini băteau desperat în geam.

O coloană de fum negru se ridică înspre cer și aerul se umplu de mirosul greu al cauciucului ars. Mașinile de pe drum încetineau și se opreau, iar ochii avizi de senzational se înmulțeau cu fiecare secundă. Stegulețul de pe aripa din față fu

cuprins de flăcări și se transformă rapid în cenușă.

DEȘERTUL VESTIC, O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

— Băga-mi-aș!

Șoferului îi scăpă un strigăt când Toyota lui 4x4 urcă pe o creastă a dunei și își luă zborul, plutind prin aer ca o pasăre albă imensă, înaintesă aterizeze cu o bufnitură surdă, pe panta opusă. O clipă avu senzația că o să piardă controlul volanului, mașina înclinându-se periculos într-o parte, dar reuși să o echilibreze. Când ajunse la capătul pantei, apăsă și mai tare pedala de accelerație, pregătind mașina pentru următorul urcuș.

— Băga-mi-aș să mi-o bag! Zbieră el.

Continuă în ritmul ăsta nebunesc alte douăzeci de minute, cu muzica dată la maximum și părul blond fluturându-i în vânt. În cele din urmă, frână brusc pe o movilă înaltă de nisip și opri motorul. Își aprinse o țigară cu marijuana din care trase adânc, apucă un binoclu și se dădu jos, pe nisipul care scârțâia sub pașii lui.

Deșertul era nefiresc de tăcut, aerul încins de căldură, iar cerul lăptos părea să apese greu. Rămase nemișcat câteva momente, cuprinzând cu privirea amestecul dezordonat de dune și bolovăniș ce se întindea peste tot în jurul lui: un peisaj ciudat, de pe altă lume, lipsit de viață și de mișcare. Mai trase un fum și își puse binoclul la ochi, focalizându-l spre nord-vest.

Un povârniș de calcar se curba la orizont, adăpostind o mică oază de verdeață. Printre pâlcurile de palmieri și lacurile cu apă sărată se întrezăreau câteva sătulețe, iar ceva mai la vest un conglomerat compact alb sugera prezența unui orașel.

— Siwa, zâmbi bărbatul, dând drumul unui rotocol de fum.

Mulțumesc, Doamne!

Rămase acolo câteva minute, privind cu atenție prin binoclu, după care se întoarse la jeep și porni motorul. Muzica asurzitoare umplu iarăși liniștea deșertului.

Ajunse la marginea oazei în mai puțin de o oră și intră pe un drum cu hârtoape. În dreapta lui, se ridicau trei antene radio și un turn de apă, din beton. O haită de câini sălbatici înconjură mașina, lătrând.

— Hei, băieți, și eu mă bucur să vă văd!

Izbucni în răs, claxonă și manevră mașina în zigzag, lăsând în urmă un nor de praf și forțând câinii să se împrăștie.

Depăși câteva antene de satelit și o tabără militară improvizată, apoi o luă pe un drumeag asfaltat până în centrul așezării mai mari, pe care o văzuse de pe vârful dunei: orașul Siwa.

Locul nu părea deloc pustiu. Două căruțe trase de măgari treceau huruind, iar în piața principală un grup de femei, ale căror chipuri erau complet acoperite de

șalurile cenușii din bumbac, se adunaseră în jurul unei tarabe cu legume prăfuite.

Ceilalți oameni se ascunseseră prin case, alungați de căldura după-amiezei.

Parcă mașina la marginea pieței, în spatele unui munte de pietriș acoperit cu ruine. Luă de pe bancheta din spate un plic mare, se dădu jos și porni să traverseze piața, fără să se obosească să încuie ușile. Se opri la un magazin universal unde discută puțin cu patronul, căruia îi dădu o bucată de hârtie și un teanc de bani, făcându-i un semn din cap spre Toyota. Își continuă drumul, cotind pe o străduță laterală, și pătrunse într-o clădire coșcovită, ce se voia a fi hotel. Imediat după ce păși înăuntru, bărbatul de la recepție sări în picioare cu un strigăt de bucurie și se repezi să-l întâmpine:

— Doctore John! Te-ai întors! Ce bine-mi pare să te văd!

Vorbise în berberă, așa că tânărul îi răspunse în aceeași limbă:

— Și eu, Yakub! Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Sânt murdar, replică tânărul bărbat, scuturându-și praful de pe tricoul pe care scria I Love Egypt. Să fac un duș.

— Sigur, sigur. Știi unde e baia. N-avem apă caldă, din păcate, dar apă rece e din belșug. Mohammed! Mohammed!

Dintr-o cameră laterală se iți un băiat.

— S-a întors doctorul John. Adu-i un prosop și săpun ca să poată face un duș.

Băiatul ieși în grabă, lipăind zgomotos papucii pe podeaua cu dale.

— Vrei să mănânci? Îl întrebă Yakub.

— Normal că vreau. În ultimele opt săptămâni n-am trăit decât cu fasole și sardele la conservă. În fiecare noapte nu visam decât la puiul tău în sos curry.

Yakub izbucni în râs:

— Să fie și cartofi prăjiți?

— Oh, da, cartofi, pâine proaspătă, o Cola rece, vreau tot ce poți să-mi dai.

Hohotele lui Yakub se întetiră:

— Ai rămas același, doctore John!

Băiatul reapăru și îi întinse un prosop și o bucată mică de săpun.

— Dar mai întâi vreau să dau un telefon.

— Nici o problemă. Vino! Vino!

Proprietarul îl conduse într-o cameră sărăcăcioasă, în care se găsea un raft lipit de perete, plin cu vederi îndoite la colțuri. Telefonul se găsea pe un dulăpior. Puse plicul pe un scaun, ridică receptorul și formă un număr. După câteva momente, la capătul celălalt al firului răspunse o voce.

— Alo, spuse el, vorbind în arabă, fă-mi, te rog, legătura cu...

Yakub îi făcu un semn cu mâna și ieși din cameră. Se întoarse după câteva minute cu o sticlă de Cola, dar musafirul lui încă discuta, așa că lăsa băutura pe

dulăpior și plecă să-i pregătească mâncarea.

Treizeci de minute mai târziu, spălat, bărbierit și cu părul pieptănat pe spate, tânărul bărbat înfuleca lacom în grădina hotelului, la umbra unui palmier noduros.

— Și ia zi, Yakub, ce se mai petrece în lume? Întrebă el, în timp ce înmuia o bucată mare de pâine în sosul din farfurie.

Yakub sorbi o gură de Fanta:

— Ai auzit de ambasadorul american?

— N-am auzit absolut nimic despre nimeni. Zici că am fost pe Marte în ultimele două luni.

— Mașina lui a fost aruncată în aer.

Tânărului îi scăpă un fluierat ușor.

— Acum o săptămână, adăugă Yakub. În Cairo. Sabia Răzbunării.

— A murit?

— Nu, a supraviețuit. De-abia!

— Păcat, mormăi tânărul. Dacă ar dispărea toți birocratii, lumea ar fi un loc mult mai sănătos. Oh, Yakub, curry-ul tău e minunat.

Două fete, europene, se ridicară de la masa lor, așezată în fundul grădinii, și trecură pe lângă ei. Una din ele întoarse capul și îi zâmbi. Tânărul o salută cu o ușoară înclinare a capului.

— Cred că te place, chicoti Yakub imediat ce fetele ieșiră din raza lor vizuală.

— Poate, ridică din umeri tovarășul lui. Dar când i-oi zice că sânt arheolog, o să fugă mâncând pământul. Prima regula a arheologiei, Yakub: nu-i spune niciodată unei femei ceea ce faci. Altfel, ești mort.

Înghiți ultimul duminat de pui și cartofi, apoi se lăsă relaxat pe spate, urmărind muștele ce bâzâiau deasupra. Se simțea miros de lemn ars și de carne prăjită.

— Așadar, cât ai de gând să stai? Întrebă Yakub.

— În Siwa? Încă vreo oră.

— Și după aia te întorci în deșert?

— Da, după aia mă întorc în deșert.

Yakub clătină din cap:

— Ai stat un an acolo. Vii înapoi, iei provizii, apoi dispari iarăși. Ce faci acolo, în pustietate?

— Măsurători, zâmbi tânărul. Sap gropi și desenez planuri. Iar când va veni ziua cea mare, e posibil să fac și ceva fotografii.

— Și ce cauți? Vreun mormânt?

Tânărul ridică din umeri:

— Se poate spune și-așa.

— L-ai găsit deja?

— Cine știe, Yakub? Poate că da. Poate că nu. Deșertul îți joacă feste uneori. Ai senzația că ai descoperit ceva și de fapt, nu e nimic. Sau nu descoperi nimic și brusc, realizezi că ai dat peste ceva important. Sahara, așa cum zicem noi acasă, este o curvă parșivă care te amăgește.

Rosti ultima parte în engleză și Yakub se chinui să repete și el cuvintele:

— O curvă parșifă care te amăgește.

Tânărul râse și-și scoase din buzunarul de la cămașă țigările și un săculeț cu marijuana.

— Așa, Yakub, ai prins-o din zbor. O curvă parșifă care te amăgește. Și asta în zilele ei bune.

Își rulă încet o țigară, o aprinse, trăgând adânc fumul în plămâni. Își sprijini capul de trunchiul palmierului, pufăind mulțumit.

— Fumezi prea multă „iarbă”, doctore John, îl dojeni egipteanul. O să-ți zăpăcească mințile.

— Din contră, prietene, oftă tânărul; închizând ochii. Când mă aflu în mijlocul deșertului, „iarba” este singurul lucru care mă ține sănătos la cap.

Părăsi hotelul o jumătate de oră mai târziu, cu plicul bine strâns în mână. Ziua se apropia de amurg, iar discul auriu al soarelui aluneca încet spre vest, căpătând o culoare portocalie.

Traversă piața către jeep, care fusese între timp umplut cu provizii, sări în el, porni motorul și merse alene vreo cincizeci de metri până în curtea unicului garaj din oraș.

— Fă-i plinul, îi spuse el îngrijitorului, apoi umple-mi și canistrele! Și pune, te rog, niște apă în bidoanele alea de plastic. De la robinet e bună.

Îi aruncă cheile bărbatului și merse pe jos cam vreo sută de metri, până la poștă. Intră, deschise plicul și scoase un teanc de fotografii. Le verifică, apoi le băgă înapoi și sigilă plicul la loc.

— Aș vrea să trimit asta recomandat, îi spuse el bărbatului de la tejghea.

Funcționarul luă plicul, îl cântări și scoase un formular dintr-un sertar, pe care începu să-l completeze.

— Profesorul Ibrahim az-Zahir, rosti el, citind cu voce tare numele scris, pentru a se asigura că e corect. Universitatea din Cairo.

Tânărul primi și el o copie a formularului, plăti și se îndreptă spre garaj. Jeep-ul, canistrele și bidoanele erau pline acum, așa că, după ce aruncă o ultimă privire prin piață, se urcă în mașină, porni motorul, deplasându-se încet către ieșirea din oraș.

Se opri o secundă chiar la marginea deșertului și privi cu nostalgie în urmă. Apoi, dând drumul la casetofon, demară în trombă de-a lungul dunelor de nisip.

Cadavrul lui a fost descoperit două luni mai târziu. Sau, mai bine zis, ce mai

rămăsese din corpul lui, ars complet. Un grup de turiști aflați într-un safari prin deșert au dat peste carcasa înnegrită a mașinii, cam la vreo cincizeci de kilometri sud-est de Siwa, răsturnată la poalele unei dune înalte. Un conglomerat de metal contorsionat în care se zărea ceva ce aducea cu o formă umană. La prima vedere, părea că s-a rostogolit de sus de pe creastă, deși nu era o dună atât de abruptă și ce era și mai curios, în imediata apropiere puteau fi observate și alte urme de cauciucuri, sugerând că nu fusese singur în momentul accidentului. Corpul era atât de desfigurat, încât a fost nevoie de dosarul medical din Statele Unite pentru a putea fi identificat.

LONDRA, PAISPREZECE LUNI MAI TÂRZIU.

Domnișoara doctor Tara Mullray își îndepărtă o șuviță de păr roșcat de pe ochi și continuă să meargă de-a lungul schelei.

Era cald acolo sus, chiar sub neoane, și pe fruntea ei palidă străluceau broboane de sudoare. Dedesubt, prin gurile de ventilație, se întrezăreau șerpilor în acvarii, dar nu le acordă nici cea mai mică atenție. Lucra în adăpostul pentru reptile de peste patru ani, așa că locuitorii lui nu mai reprezentau nici o noutate pentru ea.

După ce trecu de pitonul de stâncă, de viperă, de năpârcă și de vipera gaboneză, se opri, în cele din urmă, deasupra cobrei cu gâtul negru. Stătea încolăcită într-un colț al bazinului, dar, imediat ce o simți, se încordă și-și scoase limba, unduindu-și corpul gros, maroniu-verzui, dintr-o parte în alta, ca un metronom.

— Ce faci, Joey? Zise ea, așezând jos coșul și cârligul pentru șerpi. Cum te mai simți astăzi?

Șarpele cercetă atent și curios partea de sus a acvariului, chiar sub capacul acestuia. Femeia își puse o pereche de mănuși groase din piele și ochelarii protectori, deoarece cobra obișnuia câteodată să scuie venin.

— Haide, băiete, spuse ea, apucând cârligul. Trebuie să-ți iei medicamentele.

Se aplecă și ridică încet capacul, dându-se puțin în spate când șarpele își ridică brusc capul, umflându-și gușa amenințător. Cu o mișcare sigură și rapidă, prinse șarpele cu ajutorul cârligului și supraveghindu-l permanent, îi dădu drumul în coș. Trânti imediat capacul și auzi fâșâitul șarpelui care aluneca ușor înăuntru, explorând noul mediu.

— E spre binele tău, Joey, adăugă ea. Nu te înfură, te rog!

Cobra cu gâtul negru nu se număra deloc printre preferații ei. Cu ceilalți, chiar și cu taipanul, se descurca foarte bine.

Cobra îi provoca întotdeauna o stare aparte de nervozitate.

Era un șarpe viclean, agresiv și sălbatic. În urmă cu un an, o mușcase în timp ce îl scotea din acvariu ca să curețe înăuntru. Îl prinsese cu cârligul mult prea de jos, iar el reușise cumva să se balanseze mai mult și se repezise direct la mâna ei goală. Din fericire, a fost o simplă mușcătură, fără venin, dar o speriasse tare. În

cei zece ani de muncă în mijlocul șerpilor nu fusese niciodată atacată. De atunci îl tratase cu cea mai mare precauție și purta întotdeauna mănuși când avea treabă cu el, lucru pe care nu-l făcea cu ceilalți șerpi. Se asigură încă o dată că a strâns bine capacul și porni înapoi pe schelă.

Ajunse la un șir de trepte pe care le coborî încet și o luă pe un coridor ce ducea la biroul ei. Simți cum șarpele se mișcă neliniștit în interiorul containărilor, așa că își încetini pasul, făcând tot posibilul să nu-l zgâlțâie prea tare. Nu era cazul să-l agite mai mult decât trebuia.

În birou o aștepta Alexandra, asistenta ei. Îl scoaseră împreună din coș și-l întinseră pe o bancă. Alexandra îl țină întins, iar Tara începu să-l examineze.

— Ar fi trebuit să se vindece până acum, oftă ea, pipăind spatele șarpelui, într-o zonă în care solzii erau mai inflamați.

Iar s-a frecat de bolovanul lui. Cred că ar fi mai bine să-i golim acvariul o vreme, până se face bine.

Luă niște antiseptic dintr-un dulap și îi curăță blând rana.

Șarpele sâsâi zgomotos, ochii lui negri aruncându-i o privire amenințătoare.

— La ce oră ai avionul? O întrebă Alexandra.

— La șase, răspunse Tara, uitându-se la ceasul de pe perete.

Imediat ce termin aici, plec.

— Mi-aș dori și eu ca tatăl meu să locuiască în străinătate.

Relația ar fi mai exotică, nu?

Tara zâmbi:

— Alex dragă, poți descrie cum vrei tu relația mea cu tata, numai exotică nu.

Fii atentă la capul lui, te rog!

Termină de curățat zona afectată, stoarse dintr-un tub puțină cremă și începu să ungă pielea șarpelui.

— Cât o să fiu eu plecată, să-l cureți o dată la două zile, da?

Și continuă cu antibioticele până vineri. Nu vreau ca infecția asta să se întindă.

— Hai, du-te și distrează-te! Spuse Alexandra.

— O să te sun la sfârșitul săptămânii, ca să mă asigur că n-au apărut cine știe ce complicații.

— Aoleu, nu-ți mai face atâtea griji! Totul o să fie bine.

Chiar dacă nu-ți vine să crezi, să știi că Grădina Zoologică poate să supraviețuiască două săptămâni și fără tine.

Tara zâmbi. Alexandra avea dreptate. Era prea obsedată de munca ei. O trăsătură de caracter moștenită de la tatăl său.

Având în vedere că era prima ei vacanță din ultimii doi ani, trebuia să profite la maximum. Strânse ușor mâna asistentei:

— Iartă-mă! Am exagerat.

— Doar nu crezi că șerpii o să-ți ducă dorul? Ei n-au sentimente.

Tara luă o figură de om jignit:

— Cum îndrăznești să vorbești așa despre copiii mei? O să plângă după mine în fiecare noapte.

Izbucniră amândouă în hohote de râs. Tara luă cârligul și puse șarpele la loc în coș:

— Te descurci să-l duci singură înapoi?

— Sigur că da, zise Alexandra. Hai, pleacă!

Tara își înșfăcă geaca și casca și se îndreptă spre ușă:

— Să nu uiți, antibiotice până vineri.

— Pentru Dumnezeu, pleacă odată!

— Și scoate și bolovanul ăla de-acolo!

— Ești incorigibilă, Tara!

Alexandra luă o cârpă de jos și o aruncă în ea. Tara se feri și începu să alerge râzând pe coridor.

— Și să porți ochelarii când îl pui la loc, ne-am înțeles? Mai strigă ea. Știi ce fiară e după ce îi dăm medicamentele!

Traficul de după-amiază era aglomerat, dar tânăra se strecură ușor cu motoreta, traversă Tamisa pe podul Vauxhall și accelerează puternic în drum spre Brixton. Din când în când își verifica ceasul. Avionul ei, pleca exact peste trei ore și nu-și făcuse nici un bagaj.

— La naiba, murmură ea sub cască.

Locuia singură, la demisolul unei clădiri ce dădea spre Parcul Brockwell. Cumpărase apartamentul cu cinci ani în urmă, cu banii rămași de la mama ei, și se mutase împreună cu cea mai bună prietenă, Jenny.

Un timp au dus o viață boemă, organizând petreceri și schimbând partenerii, fără a se implica în ceva serios. Apoi Jenny îl întâlnise pe Nick și după câteva luni s-au mutat împreună, lăsând-o pe Tara să se descurce cu apartamentul.

Ratele la ipotecă erau imense, dar nu-și mai luă un alt chirieș. Se bucura de libertatea singurătății. Uneori se întreba dacă va fi în stare vreodată să aibă și ea o relație ca a lui Jenny. Odată, cu mulți ani în urmă, existase cineva, dar trecuse atât de mult de atunci! Una peste alta, se simțea bine în pielea ei.

Intră în apartament și ignoră harababura dinăuntru. Își turnă un pahar de vin, puse un CD cu Lou Reed și păși în sufragerie unde dădu drumul robotului telefonic. O voce metalică de femeie anunță: „Aveți șase mesaje”.

Două erau de la Nigel; un vechi amic de la universitate:

În primul o invita să ia cina cu el sâmbătă, iar în al doilea își anula invitația deoarece își amintise că pleacă din oraș.

Următorul era de la Jenny, care o avertiza să evite cămilele pentru că

proprietarii lor sânt niște perversi, alt mesaj era de la o școală care îi confirma o conferință despre șerpi și penultimul era de la Harry, un agent de bursă care o tot bătea la cap de vreo două luni și pe care nu-l sunase niciodată. Mesajul final era de la tatăl ei:

— Tara, mă întrebam dacă nu ai putea să-mi aduci niște scotch. Și Times. Dacă ai probleme, sună-mă! Oricum, ne vedem la aeroport. Eu... ăăăă... de-abia aștept să te văd.

Da, ăăă, chiar aștept să te văd. La revedere.

Zâmbi. Întotdeauna cuvintele lui sunau straniu când încerca să-și arate afecțiunea. La fel ca majoritatea savanților, profesorul Michael Mullray se simțea cu adevărat în largul lui numai în lumea ideilor. Emoțiile stăteau în calea unei judecăți clare. Acesta era și motivul pentru care părinții ei divorțaseră.

Pentru că el nu făcuse față nevoilor ei sentimentale. Chiar și atunci când mama ei murise, cu șase ani în urmă, se purtase foarte rece. La înmormântare se așezase undeva în spate, singur, lipsit de expresie, pierdut în propriile gânduri și plecase imediat după aceea, pentru a susține o conferință la Oxford.

Își termină vinul și intră în bucătărie pentru a-și umple din nou paharul. Știa că ar fi trebuit să facă puțină curățenie, dar timpul o presa, așa că se mulțumi doar să arunce gunoiul și să spele vasele înainte de a se apuca să împacheteze.

Nu se mai văzuse cu tatăl ei de aproape un an, de când fusese el în Anglia. Vorbeau ocazional la telefon, dar conversațiile lor erau mai degrabă formale, decât calde. El îi povestea despre obiectele noi găsite sau despre cursurile pe care le ținea, iar ea îi împărtășea mici bârfe despre prieteni și serviciu. Discuțiile durau rareori mai mult de câteva minute, în fiecare an, îi trimitea o felicitare de ziua ei de naștere și de fiecare dată aceasta ajungea cu o săptămână întârziere.

De aceea fusese atât de surprinsă când, cu o lună în urmă, din senin, tatăl ei o sunase și o invitase la el. Trăia în străinătate de cinci ani și era prima dată când îi făcea o astfel de propunere.

— Sezonul nu s-a terminat încă, îi spusese el. Ce-ar fi să te urci în avion și să vii la mine? Poți să stai în casa mea de la șantier și vom merge să-ți arăt împrejurimile.

Prima ei reacție a fost una de îngrijorare. Tatăl ei era bătrân, trecut de șaptezeci de ani și avea o inimă slăbită pentru care lua permanent medicamente. Poate că ăsta era felul lui de a spune că se simte din ce în ce mai rău și că dorește să facă pace cu ea înainte de a muri. Când îl întrebasese de sănătate, insistase să o convingă că nu are nimic și că se gândise doar că ar fi frumos ca tatăl și fiica să petreacă puțin timp împreună. Nu prea îi stătea în fire un astfel de comportament, așa că senzația de suspiciune persistase, dar, în cele din urmă, își rezervase un bilet. Când îl sunase să-i spună că sosește, părușe sincer încântat.

— Splendid! Zisese el. O să ne distrăm de minune.

Studie hainele întinse pe pat, le alese pe cele pe care le voia și le aruncă într-o valiză mare. Simțea o nevoie stringentă să fumeze, dar rezistă tentației.

Renunțase la fumat cu aproape un an în urmă și nu dorea s-o ia de la capăt, hotărârea ei având o oarecare legătură cu faptul că, dacă rezista douăsprezece luni fără țigări, câștiga o sută de lire de la Jenny.

Ori de câte ori nevoia devenea insuportabilă, lua un cub de gheață din frigider și-l băga în gură.

Se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i cumpere tatălui ei un cadou, dar oricum nu mai avea timp și chiar dacă i-ar fi luat ceva, sigur nu i-ar fi plăcut. Își aminti dezamăgirile crunte din copilărie în perioada Crăciunului când plănuia săptămâni întregi ce cadou să-i ia, iar el o răsplătea cu un mormăit în colțul gurii: „Minunat, dragă. Exact ce-mi doream”, după care își băga din nou nasul în cărți. De data asta o să-i ia niște whisky de la duty-free, ziarul The Times și poate niște loțiune după ras.

După ce aruncă ultimele lucruri în valiză, se duse la baie să facă un duș. O parte din ea nu-și dorea această călătorie.

Știa că o să se certe, oricât de tare ar fi încercat să evite discuțiile în contradictoriu. În același timp, nu-și putea stăpâni entuziasmul. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese în străinătate, iar dacă lucrurile aveau să se deterioreze, putea pleca oricând câteva zile de capul ei. Nu mai era un copil care depinde de părintele lui. Putea să facă tot ce voia. Dădu drumul mai tare la apa caldă și-și lăsă capul pe spate, astfel încât apa să-i atingă sânii și stomacul. Începu să îngâne un cântecel.

După aceea închise ferestrele, ieși afară, trăgând valiza în urma ei, și trânti ușa. Se lăsase întunericul și începuse o ploaie mărunță, făcând asfaltul să strălucească în lumina felinarelor. În mod normal o astfel de vreme ar fi deprimat-o, dar nu și în seara asta.

Verifică pașaportul și biletele de avion și porni spre stație, zâmbind. În Cairo, se pare, temperatura atingea cote maxime.

CAIRO

— Trebuie să închid fetițo, spuse bătrânul Iqbar. Nu știu pe unde-oi sta, dar a venit vremea să te duci acasă.

Copila rămase nemișcată, jucându-se cu părul. Avea fața murdară și din nas îi curgeau mucii.

— Haide, valea, mai spuse Iqbar. Poți să vii mâine să mă ajuți, dacă vrei.

Fetița nu scoase nici un cuvânt, ci continuă să-l privească fix. Făcu un pas înspre ea, șchiopătând greoi și de-abia respirând:

— Hai, termină cu prostiile! Sânt bătrân și obosit.

Magazinul era învăluit în întuneric. Un singur bec chior arunca o lumină slabă, însă colțurile încăperii erau cufundate în beznă. Maldărele de vechituri erau cuprinse încet de întuneric, ca de o apă. De afară se auzi claxonul unei motorete și un huruit puternic.

Iqbar mai făcu un pas, împingându-și pântecul umflat înainte. Dinții lui negri, cariați și ochiul acoperit cu un petic negru alcătuiau o imagine amenințătoare. Vocea, în schimb, era blândă, iar fetița nu dădea nici un semn că i-ar fi frică.

— Pleci acasă sau nu?

Fata scutură din cap.

— Atunci, spuse el, târându-și picioarele către ieșire, mi-e teamă că voi fi nevoii să te închid aici peste noapte. Iar tu știi foarte bine că noaptea apar fantomele.

Se opri la ușă și scoase din buzunar un mănunchi de chei.

— Ți-am povestit vreodată despre fantome? Sânt sigur că da.

Toate magazinele de antichități au așa ceva. De exemplu, în lampa aia veche de-acolo, arată el o lampă de alamă, așezată pe un raft, trăiește un duh pe care-l cheamă al-Ghul. Are zece mii de ani și poate să se transforme în orice dorește el.

Fetița privi lampa cu ochii mari.

— Și vezi cufărul ăla de lemn de-acolo, din colț, ăla cu încuietoarea mare și bare de fier? Ei bine, înăuntru sălășluiește un crocodil verde, uriaș. Ziua doarme, dar noaptea iese afară ca să caute copii. De ce? Ca să-i mănânce, desigur. Îi înhață între colții lui și îi înghite cu totul.

Fetița își mușcă buzele, privind nesigură când spre lampă, când spre cufăr.

— Iar cuțitul acela, pus sus pe perete, cu tăișul curbat, eheee... A fost al unui rege. Un om foarte crud. În fiecare noapte se întoarce, își ia cuțitul și le taie gâtul tuturor celor pe care-i întâlnește în cale. Oh, da, da, magazinul ăsta e plin de fantome. Așa că, dacă vrei să rămâi aici peste noapte, mica mea prietenă, n-ai decât!

Chicotind în sinea lui, bărbatul deschise larg ușa. Clopoțelii atârnați de ea începură să sune melodios. Fetița făcu vreo câțiva pași, crezând că avea să fie închisă înăuntru. Imediat ce-i auzi mișcarea, Iqbar se întoarce și ridicându-și mâinile de parcă ar fi fost niște gheare, începu să urle. Fetița țipa și ea la rândul ei și izbucni în hohote de râs, retrăgându-se la adăpostul umbrelor din spatele magazinului. Acolo se ghemui, ascunzându-se în spatele unor coșuri împletite, vechi de când lumea.

— Care va să zică, vrei să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, nu'? Bombăni bărbatul și plecă în căutarea ei, cu un rânjel mare pe față. Păi, trebuie să te chinui din greu ca să te pitești de Iqbar. O avea el numai un ochi, dar e unul tare bun. Nimeni nu se poate ascunde de bătrânul Iqbar.

O vedea cum îl pândește din spatele coșurilor, privind pe furiș printre ele. Nu voia să-i strice distracția prea repede, așa că trecu pe lângă ea, prefăcându-se că n-a observat-o și deschise ușile unui bufet vechi din lemn:

— Mă întreb dacă n-o fi aici?

Își băgă intenționat capul în interiorul acestuia:

— Nu, nu e în dulap. Phiii, e mai isteată decât am crezut!

Închise dulapul și păși într-o cameră din fundul magazinului, unde făcu zgomot cât de mult putu, trăgând de sertare și umblând prin dulăpioare.

— Ești aici, monstrulețule? Strigă el cu vădită plăcere în glas. Adică, te ascunzi tu în micul meu birou secret? Oh, Doamne, Doamne, ce fată deșteaptă!

Se mai agită de colo-colo o vreme, apoi reveni în încăpere, oprindu-se chiar în dreptul coșurilor. Fetița de-abia își înăbușea chicotelile.

— Așaaa, să ne gândim puțin. În dulap nu era, în birou nici atât și sânt sigur că nu e așa de prostuță să se ascundă în cufărul de lemn în care trăiește crocodilul. Drept care, mai rămâne doar un singur loc unde ar putea fi. Și anume, exact aici în spatele acestor coșuri. Ia să vedem dacă bătrânul Iqbar a avut dreptate.

Se aplecă. În acel moment, clopoțeei de la ușă anunțară că cineva intrase în magazin. Se îndreptă de spate și se întoarse.

Fetița rămase ascunsă, acolo unde era.

— Tocmai închideam, spuse Iqbar, îndreptându-se alene spre cei doi bărbați care se zăreau în prag. Dar dacă doriți să aruncați o privire, vă rog!

Bărbații îl ignorară. Erau tineri, cu puțin peste douăzeci de ani, bărboși; fiecare era îmbrăcat într-o robă neagră soioasă și avea capul înfășurat într-o 'imma din lână. Studiară rapid magazinul, măsurând încăperea din priviri, după care unul din ei păși afară și dădu un semnal. Se întoarse, urmat la câteva secunde de un alt bărbat, alb.

— Pot să va ajut? Întrebă Iqbar. Căutați ceva anume?

Noul sosit era un uriaș, înalt și lat în spate, mult prea mare pentru costumul ieftin de pânză, care plesnea sub presiunea coapselor și a umerilor masivi. Într-o mână ținea un trabuc pe jumătate fumat, iar în cealaltă, o servietă, pe care erau ștanțate în piele maro literele CD. Pe obrazul stâng, de la tâmplă până la gură, se întindea un semn din naștere violaceu. Iqbar simți un fior de spaimă:

— Vă pot ajuta cu ceva? Repetă el întrebarea.

Bărbatul cel uriaș închise încet ușa, răsucii cheia și înclină capul înspre cei doi însoțitori, care se îndreptară spre Iqbar.

Chipurile lor păreau niște măști inexpressive. Bătrânul se dădu înapoi, până când se lovi de tejgheaua magazinului:

— Ce vreți? Spuse el, începând să tușească. Vă rog, spuneți-mi ce vreți!

Necunoscutul se opri în fața lui, atât de aproape, încât stomacurile aproape li se

atingeau. Îl privi un moment zâmbind, apoi, ridicându-și trabucul, îl înfipse cu putere în peticul negru ce acoperea ochiul drept al bătrânului. Iqbar țipă, dând din mâini neputincios:

— Vă rog, vă rog! Tuși el. N-am bani! Sânt sărac!

— Ai ceva care ne aparține, spuse uriașul. Un obiect antic.

L-ai primit ieri. Unde e?

Iqbar stătea acum îndoit, cu brațele ridicate deasupra capului:

— Nu știu despre ce vorbiți! Gâfâi el aproape sufocat. N-am antichități. E ilegal să faci comerț cu ele!

Bărbatul cel solid le făcu un semn celor doi bandiți, iar aceștia îl apucară pe bătrân de coate, forțându-l să stea drept. Își ținea capul într-o parte, cu obrazul adâncit în umăr, ca și când ar fi încercat să se ascundă. Eșarfa ce acoperea capul unuia din tineri se desfăcu ușor, scoțând la iveală o cicatrice groasă, ce-i străbătea fruntea chiar pe mijloc, fină și palidă ca o lipitoare prinsă de piele. La vederea ei, bătrânul îngheță de spaimă:

— Vă rog! Se tângui el. Vă rog!

— Unde e? Strigă din nou uriașul.

— Vă rog, vă rog!

Bărbatul lat în umeri murmură ceva printre dinți, puse servieta pe podea și scoase din ea un obiect care părea a fi o mistrie de tencuit. Lama ei rombică era mată și doar pe margini metalul lucea de parca ar fi fost ascuțit.

— Știi ce e asta? Întrebă el.

Bătrânul se holbă la unealtă, amuțit de groază.

— Este o mistrie arheologică, rânji uriașul. Noi o folosim ca să îndepărtăm pământul de pe obiecte, cu grijă, uite, cam așa... îi arată cum, mișcând mistria într-o parte și-n alta, chiar prin fața bătrânului; dar mai are și alte utilizări, totuși.

Cu o mișcare agilă, extrem de iute pentru un bărbat de dimensiunile lui, tăie cu ea obrazul lui Iqbar. Pielea se crăpă ca o gură și sângele țâșni, împrôșcând hainele bătrânului. Iqbar urlă și se zbatu, dar fără folos.

— Acum, spuse uriașul, te întreb din nou. Unde e obiectul?

În spatele coșurilor, fetița se ruga ca al-Ghul, duhul, să iasă din lampă și să-l ajute pe prietenul ei.

Trecuse de miezul nopții când a aterizat avionul.

— Bine ați venit la Cairo, spuse stewardesa în timp ce Tara păși în afara cabinei, într-un vârtej de aer fierbinte și fum. Vă dorim un sejur plăcut.

Zborul se desfășurase fără evenimente. Nimerise lângă o persoană care își petrecuse jumătate din călătorie avertizând-o cu privire la problemele de stomac pe care le va avea din cauza bucătăriei egiptene, iar cealaltă jumătate, dormind.

Tara băuse două pahare de vodcă, urmărise o vreme un film, cumpărase o sticlă de scotch de la duty-free, după care se relaxă, studiind alene tavanul. Simțea o nevoie nebună să fumeze, așa cum i se întâmpla ori de câte ori zbura cu avionul, așa că se văzuse obligată să comande câteva porții în plus de cuburi de gheață.

Tatăl ei lucra în Egipt de când era o copilă. Conform părerii celor din domeniu, era unul dintre cei mai apreciați egiptologi în viață. „E de calibrul lui Petrie și Carter, îi spusese odată unul dintre colegii lui. Dacă există cineva care a făcut tot ce se poate ca să înțelegem mai bine istoria Vechiului Regat, atunci el e.”

Ar fi trebuit să se simtă mândră. Și totuși, realizările academice ale tatălui său o lăsaseră întotdeauna rece. Tot ceea ce știa, de fapt, tot ceea ce știuse încă din copilărie era că tatăl ei părea mai mulțumit într-o lume moartă de mai bine de 4000 de ani decât alături de familia sa. Până și numele ei, Tara, fusese ales deoarece conținea numele zeului egiptean al soarelui, Ra.

În fiecare an, călătorea în Egipt ca să sape. La început, a fost vorba doar de o lună, două, căci pleca în noiembrie și se întorcea chiar înainte de Crăciun. Când Tara crescuse mai mare și căsnicia părinților ei se destrămase, el își petrecea din ce în ce mai mult timp acolo.

— Tatăl tău are altă femeie, îi spusese mama ei odată.

Numele ei este Egipt.

Intenționase să fie o glumă, dar niciuna din ele nu râsese.

Apoi apăruse cancerul și implicit înrăutățirea rapidă a sănătății mamei ei. În acea perioadă, Tara și-a dat seama pentru prima dată că-și urăște tatăl. Pe măsură ce boala îi mânca mamei ei plămânii și ficatul, iar tatăl ei continua să păstreze distanța, incapabil să ofere fie și câteva cuvinte de sprijin, Tara simțise o furie imensă față de acest bărbat care dădea senzația că apreciază mormintele și vasele antice mai mult decât propria familie. Cu doar câteva zile înainte de moartea mamei, Tara îl sunase în Egipt și îi urlase la telefon tot felul de obscenități, mirându-se până și ea de violența furiei ce o cuprinsese. La înmormântare de-abia dacă schimbaseră două vorbe și după aceea el se mutase definitiv în Egipt, unde preda opt luni pe an la Universitatea Americană din Cairo și săpa celelalte patru. Nu și-au vorbit timp de doi ani.

În ciuda acestor lucruri, avea și amintiri plăcute cu el.

Odată, de exemplu, când era mică și începuse să plângă din cine știe ce motiv, ca s-o liniștească, i-a arătat un număr de magie în care degetul lui mare părea să fie „secționat” de restul mâinii. Atunci izbucnise în hohote de râs nestăvilite și îi rugase să repete trucul și din nou, privise cu gura căscată cum tatăl ei își desprindea degetul mare de palmă, prefăcându-se că suferă îngrozitor în timp ce îl flutura prin aer.

Când împlinise cincisprezece ani, și asta era amintirea ei preferată, se trezise

dimineața și găsisse pe polița de deasupra șemineului un plic cu numele ei. Deschizându-l, a descoperit înăuntru primul dintr-o serie de indicii care duceau la o comoară. A făcut ocolul casei, apoi a trecut prin grădină pentru a ajunge în final în pod, unde a dat peste un lăntșor de aur superb, ascuns pe fundul unui cufăr vechi. Fiecare indice avea forma unor versuri rimate, care fuseseră scrise pe un pergament plin cu desene și simboluri ce adăugau un aer de mister. Probabil că tatăl ei petrecuse ore întregi ca să aranjeze așa ceva. Mai târziu, au plecat toți trei să ia cina în oraș și tatăl ei le-a încântat pe amândouă cu povești minunate despre săpături, descoperiri și savanți excentrici.

— Arăți foarte bine, Tara, îi spusese el, aplecându-se să-i aranjeze noul lăntșor de aur, pe care și-l pusese special la gât. Cea mai frumoasă fată din lume. Sânt foarte, foarte mândru de tine.

Momente de genul acesta, chiar dacă puține și tare îndepărtate, contrabalansau răceala și egocentrismul tatălui ei, și o legau puternic în continuare de el. De aceea îl sunase după doi ani de la înmormântarea mamei ei, cerându-i să se împace, după lunga perioadă de tăcere. Și într-un fel, acesta era și motivul pentru care călătorea acum în Egipt. Pentru că știa, în adâncul sufletului ei, că, în ciuda greșelilor nenumărate pe care le făcuse, el era un om bun care o iubea și avea nevoie de ea așa cum și ea avea nevoie de el. Și desigur, exista întotdeauna speranța, de fiecare dată când se întâlneau, că poate de data asta lucrurile vor fi diferite. Poate că nu se vor mai contrazice și nici nu vor mai țipa unul la altul furioși, ci, din contră, vor fi fericiți, relaxați și încântați de prezența celuilalt, așa cum ar trebui să fie un tată cu fiica lui. Poate că acum vor reuși să schimbe lucrurile.

„Slabe șanse”, se gândi ea în timp ce avionul își începuse coborârea. O să fie încântată să-l vadă cinci minute, după care vor începe din nou să se ia la harță.

— Presupun că știți, îi spuse vecina ei jovial, că majoritatea avioanelor se prăbușesc mai degrabă în timpul aterizării.

Tara comandase atunci și mai multe cuburi de gheață.

Intră, în sfârșit, în holul de la „Sosiri”, după aproape o oră de la aterizare. Coadă de la controlul pașapoartelor fusese interminabilă, apoi urmasă o întârziere la ridicarea bagajelor, cei de la securitate verificând, prin sondaj, gențile și valizele.

— Sayf al-Tha'r, îi spusese un pasager de lângă ea, dând din cap. El e capul răutăților. Bărbatul ăsta poate să paralizeze o țară întreagă!

Înainte de a mai apuca să-l întrebe ce voia să spună cu asta, bărbatul își recunoscuse deja bagajele și îi făcu semn unui hamal să le ridice, după care se pierdu în mulțime.

Geanta ei de voiaj apără câteva minute mai târziu și uitând pe moment orice

altceva, o aruncă pe umăr și porni spre vamă, cu inima bătându-i puternic.

Din clipa în care tatăl ei îi spusese că o să vină să o întâmpine își imaginase că intră în hol și îl găsește acolo, așteptând-o. Apoi ar fi sărit amândoi în sus de bucurie și s-ar fi aruncat unul în brațele celuilalt. În realitate, singura persoană care o întâmpină fu un șofer de taxi, în căutare de clienți. Privi șirul de chipuri din zona sosirilor, dar nu-și găsi tatăl.

Terminalul, chiar și la ora aceea, era aglomerat. Familiile se reîntâlneau, îmbrățișându-se zgomotos, copiii se jucau printre scaunele de plastic, iar turiștii se îngrămădeau în jurul ghizilor cu fețe hărțuite. Polițiștii în uniformă neagră ieșeau în evidență cu armele lor ținute pe piept.

O vreme așteptă în zona barierei, după care începu să se plimbe de-a lungul holului. Ieși afară, unde unul dintre ghizi o confundă cu o turistă din grupul lui și încercă să o convingă să urce în autocar. Intră din nou în aeroport, rătăcind aiurea o perioadă, după care se hotărî să schimbe niște bani, își cumpără o cafea și se așează strategic într-un loc de unde putea supraveghea atât intrarea cât și bariera de la „Sosiri”.

După o oră își sună tatăl de la un telefon public, dar nu-i răspunse nimeni nici în casa de la șantier, nici în apartamentul din centrul orașului. Se întrebă dacă nu cumva taxiul lui fusese blocat în trafic, cel mai probabil luase un taxi, pentru că nu învățase niciodată să conducă sau dacă nu e bolnav, sau dacă nu uitase pur și simplu că trebuie să o ia de la aeroport, lucru de altfel foarte posibil în cazul tatălui ei.

Dar nu, n-avea cum să uite așa ceva. Nu de data asta. Nu după ce păruse atât de încântat de venirea ei. Întârzia. Da, atâta tot. Întârzia. Își mai cumpără o cafea, se așează din nou pe scaun și deschise o carte să citească.

„La naiba, se gândi ea. Am uitat să-i cumpăr ziarul Times.”

LUXOR, DIMINEAȚA URMĂTOARE.

Inspectorul Yusuf Ezz el-Din Khalifa se trezi înainte de răsăritul soarelui și după ce-și făcu duș și se îmbracă, porni spre living ca să-și spună rugăciunile de dimineață. Era obosit și nervos, ca în fiecare zi la ora aceea. Ritualul religios, cu îngenuncheatul, plecăciunile și rostirea versurilor sfinte, îl ajuta să-și pună ordine în gânduri. La sfârșit se simțea revigorat, calm și puternic.

— Wa lillah al-shukr. Mulțumescu-ți Ție, Doamne! Puterea Ta e nemăsurată, își spuse el, îndreptându-se spre bucătărie să facă o cafea.

Puse niște apă la fiert, își aprinse o țigară și se uită pe geam la femeia care întindea rufe pe acoperișul de vizavi, ce se găsea cu un nivel mai jos de fereastra bucătăriei, cam la o distanță de trei metri. Întotdeauna se întrebese dacă ar fi în stare să sară pe clădirea alăturată, pe deasupra aleii înguste care le despărțea. Dacă ar fi fost mai tânăr, probabil că ar fi încercat. Ali, fratele lui, cu siguranță ar

fi acceptat provocarea. Ali era însă mort, iar el avea propriile responsabilități. Până jos erau douăzeci de metri și nu-și putea permite, având o soție și trei copii, să-și asume asemenea riscuri.

Sau poate asta era doar o scuză. La urma urmei, nu se omorâse niciodată prea tare după înălțimi.

Adăugă cafea și zahăr în apa care fierbea și o lăsă să se umfle până la marginea ibricului, înainte de a-și turna într-o cană. Porni spre antreu, un spațiu mare, întunecat, din care se deschideau toate celelalte camere. De șase luni se chinuia să construiască o fântână aici și podeaua gema de saci de ciment, gresie și țevi de plastic. Era o fântână mică și ar fi trebuit s-o termine în două săptămâni. Dar întotdeauna intervenea ceva care-i distrăgea atenția, așa că săptămânile se transformaseră în luni și ajunsese cu lucrul de-abia pe la jumătate. Spațiul era și-așa insuficient și soția sa se plângea tot timpul de mizerie și de cheltuieli, dar el își dorise întotdeauna o fântână, mai ales că ar fi adus puțină culoare apartamentului lor mohorât. Se așeză pe vine și scormoni într-un morman de nisip, gândindu-se că ar putea să pună câteva plăci de gresie înainte de a pleca la serviciu.

Atunci sună telefonul.

— Pe tine te caută, rosti somnoroasă soția lui când el intră în dormitor.

Mohammed Sariya.

Îi dădu receptorul și se dădu jos din pat, ridicând bebelușul din pătuț și ducându-se la bucatărie. Fiul lui veni în cameră și sări în pat lângă el, țopăind în sus și în jos.

— Bass, Ali! Se răsti el, dând băiatul de-o parte. Gata! Salut, Mohammed! E devreme. Ce s-a întâmplat?

Vocea adjunctului său se auzi la capătul celălalt al firului.

Khalifa ținea telefonul cu mâna dreaptă, în timp ce pe cea stângă o folosi să-și potolească băiatul.

— Unde? Întrebă el.

Adjunctul lui răspunse. Părea emoționat.

— Ești acolo acum?

Fiul lui Khalifa râdea și încerca să-l lovească cu o pernă.

— Ți-am zis să te potolești, Ali! Iartă-mă, vrei să mai repeți?

În regulă, așteaptă-mă acolo! Și nu lăsa pe nimeni să se apropie. Vin imediat.

Puse receptorul în furcă și prinzându-și fiul, îl răsturnă cu capul în jos, sărutându-i tălpile goale. Băiatul aproape că se înecă de atâta râs.

— Leagănă-mă, tati, țipă el. Învârtește-mă!

— Te învârt și te arunc pe fereastră, spuse Khalifa. Atunci o să scap de tine și o să am și eu un moment de liniște.

Îi dădu drumul pe pat și se duse la bucătărie, unde Zenab, soția lui, își făcea o cafea, în timp ce bebelușul suga fericit la sân. Din living se auzi vocea fetei lor care cânta.

— Ce face micuțul în dimineața asta? Întrebă el, sărutându-și soția și gâdilând degetele copilului.

— Îi e foame, zâmbi ea. Seamănă cu tatăl lui. Vrei să mănânci ceva?

— N-am timp, spuse Khalifa. Trebuie să ajung în zona de vest.

— Fără să iei micul dejun?

— A intervenit ceva.

— Ce?

Se uită la femeia care întindea rufe pe acoperișul de alături.

— Un cadavru, răspunse el. Probabil că n-o să vin la prânz.

Traversă Nilul într-una dintre bărcile cu motor proaspăt vopsite, care făceau curse între cele două maluri. În mod normal ar fi luat feribotul, dar se grăbea, așa că plăti niște bani în plus și se urcă în barcă. Exact când se pregăteau să pornească la drum, veni în grabă un bătrânel care ducea sub braț o cutie de lemn. Acesta se apucă de marginea bărcii și sări înăuntru:

— Bună dimineața, inspectore, gâfâi el, punând cutia jos, la picioarele lui Khalifa. Ce ziceți de un lustru la pantofi?

Khalifa zâmbi:

— Nu te dai niciodată bătut, Ibrahim, nu-i așa?

Bătrânul chicoti, arătându-i două șiruri de dinți inegali din aur:

— Un om trebuie să mănânce. Și un om trebuie să aibă și pantofii curați. Așa că ne ajutăm unul pe celălalt.

— Bine atunci, dă-i drumul! Dar repede! Am treabă pe malul celălalt și nu am de gând să pierd vremea.

— Doar mă cunoști, inspectore. Sânt cel mai rapid lustragiu din Luxor.

Își scoase cârpele, o perie și crema de ghetă și bătu cu palma cutia, arătându-i lui Khalifa unde să-și pună picioarele. Un băiat stătea tăcut la pupa și mânuia ambarcația cu o expresie impasibilă.

Alunecau încet pe apele liniștite. La orizont se ridicau Colinele Tebane, a căror culoare cenușie căpăta acum o nuanță gălbuie în lumina dimineții. Pe lângă ei treceau și alte șalupe, iar într-una dintre ele zări un grup de turiști japonezi. Probabil că se pregăteau pentru o călătorie cu balonul pe deasupra Văii Regilor, se gândi Khalifa, ca să vadă răsăritul. Era un lucru pe care și-l dorise dintotdeauna, dar, din păcate, nu-și permitea prețul de trei sute de dolari. Probabil că niciodată nu va avea ocazia să vadă cum e, luând în considerație salariile din Poliție.

Atinseră țarmul vestic și se strecurară între alte două bărci cu motor, până când

pietrișul scârțâi sub greutatea lor. Bătrânul dădu un lustru final vârfulor de pantofi și își bătu palmele pătate de cremă, arătându-i lui Khalifa că a terminat.

Detectivul le dădu atât lustragiului cât și băiatului două lire egiptene și sări pe mal.

— Vă aștept, spuse băiatul.

— Nu e nevoie, replică el. Pe curând, Ibrahim!

Se întoarse și urcă până în vârf malul abrupt unde o mare de oameni aștepta feribotul. Își făcu loc prin aglomerație, strecurându-se printr-o spărtură între un zid și un gard metalic ruginit, după care porni pe un drumeag îngust de pământ ce mergea paralel cu râul. Țăranii ieșiseră pe câmp, ca să strângă porumbul și trestia de zahăr. Doi bărbați smulgeau buruienile dintr-un șanț de irigații. Grupuri de copii cu cămăși albe, curate, trecură grăbiți pe lângă el, îndreptându-se spre școală. Era din ce în ce mai cald. Își aprinse o țigară.

Îi luă douăzeci de minute până ajunse la locul cu pricina.

Clădirile din Luxor de vest se zăreau ca prin ceață, iar pantofii lui proaspăt lustruiți erau deja plini de praf. Traversă stufărișul și se trezi în fața sergentului Sariya, care stătea pe vine lângă un morman de zdrențe umede. Se ridică în picioare la vederea lui Khalifa.

— Am sunat la spital, spuse el. O să trimită pe cineva.

Khalifa încuviință din cap și coborî până la marginea apei.

Cadavrul zăcea cu fața în jos. Avea brațele întinse în lateral, capul îngropat în noroi și cămașa ruptă și pătată de sânge. De la brâu în jos încă mai era în apă, valurile făcând corpul să se deplaseze într-o mișcare de du-te-vino, ca și când s-ar fi legănat relaxat în somn. Un iz slab de putrefacție îi atinse nările.

— Când a fost găsit?

— Chiar înainte de răsărit, răspunse adjunctul lui. Probabil că a plutit pe râu în jos și a fost prins în elicea vreunei bărci de are rănile alea pe mână.

— Asta era poziția lui când ai venit? N-ai atins nimic?

Sariya clătină din cap.

Khalifa examinează pământul din jurul cadavrului. Ridică încheietura mâinii, observând un tatuaj chiar pe mijlocul antebrațului.

— Un scarabeu, spuse el, schițând un zâmbet. Cât de nepotrivit!

— De ce?

— Pentru vechii egipteni scarabeul era un semn al renașterii și al reînnoirii. Or, judecând după cum arată amicul nostru, nu cred că mai are vreo șansă să experimenteze așa ceva.

Dădu drumul brațului.

— N-ai idee cine a anunțat poliția?

Sariya dădu din cap:

— Nu și-a dat numele. A sunat la sediu de la un telefon public și a zis că l-a găsit în timp ce se ducea la pescuit.

— Ești sigur că era un telefon public?

— Aproape sigur. Legătura s-a întrerupt în mijlocul conversației, ca și când ar fi rămas fără monede.

Khalifa tăcu un moment, gândindu-se, apoi își ridică privirea și făcu un semn din cap înspre un pâlci de copaci ce se găseau cam la vreo cincizeci de metri distanță și în spatele cărora se vedea acoperișul unei case. Pe sub streșină se întindea vizibil cablul telefonic, negru și subțire. Saryia își încruntă sprâncenele:

— Ei și?

— Cel mai apropiat telefon public este la doi kilometri depărtare, în oraș. De ce n-a sunat pur și simplu de acolo?

— Probabil că era șocat. Nu prea dai în fiecare zi peste cadavre prin zona asta.

— Exact. Și-atunci nu ți s-ar părea normal să anunți poliția cât mai repede? Și de ce să nu-și spună numele? Știi foarte bine cum sânt oamenii de pe-aici. Nu ratează niciodată ocazia să apară la știri.

— Crezi că știa ceva?

Khalifa dădu din umeri:

— Mi se pare doar ciudat. Ca și când ar fi vrut să nu știe nimeni că el este cel care a descoperit cadavrul. Ca și cum i-ar fi fost frică.

Se auzi brusc un plescăit puternic în timp ce un bătlan își luă zborul din mijlocul stufărișului, ridicându-se greoi în aer și îndreptându-se în josul râului. Khalifa îl urmări câteva clipe, apoi, scuturând din cap, se concentră din nou asupra cadavrului. Își băgă mâinile în buzunarele mortului și scoase un briceag, o brichetă ieftină și o bucată împăturită de hârtie umedă, pe care o așeză pe spatele cadavrului, desfăcând-o cu grijă.

— Un bilet de tren, spuse el, aplecându-se și mai mult ca să examineze scrisul șters. Direcția Cairo. E de acum patru zile.

Saryia îi întinse o pungă de plastic, în care dădu drumul obiectelor:

— Vino, te rog, și ajută-mă!

Se apropiară amândoi de cadavru și apucându-l de ambele brațe, îl răsturnară cu fața în sus, pe pământul noroiu în care picioarele li se afundară și mai tare. Imediat ce îi văzu fața, Saryia sări înapoi ca ars:

— Allah u akbar, Doamne, Dumnezeu! Rosti el înecându-se.

Khalifa își mușcă buza, forțându-se să privească.

Văzuse multe cadavre de-a lungul carierei sale, dar niciunul atât de rău mutilat. Chiar și acoperită de o mască de noroi, era clar că din fața omului nu prea rămăsese mare lucru. Orbita stângă era goală, nasul o masă de carne și cartilagii sfâșiate. Îl studie atent o vreme, încercând din răputeri să-și imagineze cum a

arătat în realitate. Apoi, ridicându-se în picioare, se duse lângă Sariya și îi puse o mână pe umăr:

— Te simți bine?

Sariya aprobă din cap, își acoperi o nară cu degetul și își suflă cu putere nasul. O masă compactă de mucozități lovi nisipul.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știu. Probabil o barcă cu elice, așa cum ai spus, deși nu văd cum elicele i-ar fi putut scoate ochiul sau i-ar fi provocat astfel de răni.

— Vrei să zici că cineva i-a făcut chestia asta intenționat?

— Nu vreau să spun nimic. Doar că o barcă cu elice i-ar fi tăiat carnea și nu l-ar fi sfâșiat în halul ăsta. Uită-te la piele cum...

Văzu că adjunctul său e pe punctul de a vomita și se opri în mijlocul frazei, nedorind să-l chinuie și mai mult.

— O să așteptăm rezultatele autopsiei, adăugă el după o pauză.

Aprinse două țigări și îi înmână una lui Sariya, care trase adânc fumul în plămâni, înainte de a o arunca și a se îndepărta de mal, pentru că simțea că i se face rău iarăși.

Khalifa se întoarse și rătăci pe marginea apei, privind fix țărmul celălalt. De-a lungul Nilului stăteau aliniate frumos în șir vase de croazieră, iar în spatele lor se zărea prima coloană a Templului Karnak. O felucă trecu prin raza lui vizuală, imensul ei catarg triumfiular proiectându-se la orizont ca o lamă ascuțită. Aruncă țigara în apă și oftă. Bănuia că va trece o bucată bună de vreme până când va putea să lucreze din nou la fântâna lui.

În timp ce inspectorul Khalifa stătea lângă râu, un grup de turiști, cățărați pe măgari, își făceau drum printre dealurile din spatele lui. Erau douăzeci la număr, majoritatea americani, un băiat egiptean în față pe post de ghid și un altul în spate, care se asigura că nu rămâne nimeni în urmă. Unii se agățau nervoși de șa, cu o expresie neliniștită din cauza potecii abrupte, strâmbându-se la fiecare denivelare și hurducătură. O femeie mai ales, care avea umerii arși de soare, nu dădea senzația că se bucură prea tare de călătorie.

— Nu ne-au spus nici o clipă că va fi atât de abrupt, țipa ea încontinuu. Ziceau că o să fie ușor. Iisuse Hristoase!

Alții păreau mai relaxați, întorcându-și capetele ca să admire peisajele spectaculoase. Soarele era sus pe cer acum și câmpia din spatele lor vibra și strălucea în căldură în depărtare se zăreau apele argintii ale Nilului, iar dincolo de el talmeș-balmeșul Luxorului de est. Puțin mai în spate, se profila la orizont un petic de munți și deșert, un strop pictat pe cerul azuriu. Ghidul se oprea din când în când, arătându-le câteva dintre priveliștile de dedesubt: Coloșii lui

Memnon, ce păreau mici cât o jucărie de la distanța aceea; ruinele lui Ramesseum; imensul templu mortuar al lui Ramses al III-lea din Medinet Habu. Cei care se simțeau ceva mai în largul lor își ridicară aparatele și făcură poze.

Cu excepția tropăitului copitelor și a trăncănitului femeii cu umerii arși, grupul urca într-o liniște profundă, copleșit de peisaj.

— Bate tot ce-am văzut vreodată în Minnesota, murmură un bărbat către soția lui.

În cele din urmă, ajunseră în vârful dealurilor, unde poteca se lărgea și se netezea, întinzându-se dreaptă până la următoarea vale imensă, plină de stânci.

— În fața noastră se află Valea Regilor, strigă ghidul.

Țineți-vă bine! Drumul pe care vom coborî este foarte abrupt.

— Iisuse! Se auzi o voce stridentă din spatele lui.

Tocmai porniseră de-a lungul coastei, măgarii mergând în zigzag printre stâncile împrăștiate pretutindeni, când brusc, chiar în fața lor, un bărbat sări din umbra unui bolovan.

Djellaba lui era împrăștiată și numai zdrențe, iar părul încâlcit îi atârna dincolo de nivelul umerilor. Avea un aspect sălbatic, îngrijit. În mână ducea ceva înfășurat într-o hârtie maronie.

Se apropie de ei în grabă.

— Salut salut bună dimineața noapte bună, sporovăi el întruna, rostind cuvintele dintr-o singură suflare. Uite aici vă rog prieteni. Am ceva bun, eu știu că place la voi.

Ghidul strigă la el ceva în arabă, dar bărbatul îl ignoră și se îndreptă spre una dintre turiste, o femeie tânără cu o pălărie mare de paie. Ridicând în sus obiectul din mână, trase de hârtie și îi arătă o pisică sculptată din piatră neagră:

— Vezi doamnă obiect foarte foarte drăguț. Tu cumperi tu cumperi. Eu foarte sărac nevoie mâncare. Tu doamnă frumoasă tu cumperi!

Îi vârî în față, cu o mână sculptura, în timp ce pe cealaltă și-o duse la gură, arătându-i că vrea să mănânce:

— Tu cumperi tu cumperi. Eu nu mâncat de trei zile. Vă rog tu cumperi. Foame. Foame.

Femeia se uita fix în față, prefăcându-se că nu-l observă. După ce se mai agită în jurul ei vreo câțiva metri, vagabondul renunță și-și îndreptă atenția spre bărbatul din spatele ei:

— Uite uite domnule sculptura drăguță. Calitate foarte bună. Cât plătești dă-mi preț dă-mi preț.

— Ignorați-l, îi striga peste umăr ghidul. E nebun.

— Da da nebun, râse omul în zdrențe, învârtindu-se în loc de câteva ori și bătând cu piciorul în pământ într-un soi de dans. Nebun nebun. Vă rog tu

cumperi eu nu mâncare eu foame. Cea mai bună calitate dă-mi preț domnule.

Bărbatul îl ignora la rândul lui, așa că zdrențarosul o luă la goană pe lângă grup, țipetele lui devenind din ce în ce mai răgușite și mai desperate:

— La tine nu place pisică am alte sculpturi. Multe multe.

Va rog vă rog tu cumpără. Antichități? Am antichități. Trei mii la sută adevărate. Tu nevoie ghid eu foarte bun ghid eu cunosc toate dealurile fiecare bucățică cunosc. Arăt la tine valea regilor și valea reginelor foarte ieftin. Eu arăt la tine mormânt foarte frumos. Mormânt nou nimeni nu știe. Eu nevoie mâncare. Eu nu mâncat trei zile.

Ajunse la capătul grupului, unde băiatul care încheia șirul își înghionti măgarul și când ajunse în dreptul lui, îi arse una cerșetorului drept între coaste. Bărbatul zdrențaros căzu la pământ într-un nor de praf și turiștii plecară mai departe.

— Eu mulțumesc mulțumesc mulțumesc! Strigă el, rostogolindu-se ca un animal rănit, dintr-o parte în alta. Așa amabil turist drăguț să ajute la mine. Nimeni vrea pisică nimeni vrea să vadă mormânt nimeni vrea ghid. Eu mor! Eu mor!

Își îngropa fața în țărână, plângând și lovind nisipul cu pumnii.

Turiștii nu-l mai vedeau pentru că trecuseră deja în spatele unui conglomerat de stânci și începuseră să coboare în Valea Regilor. Drumul era abrupt, așa cum îi informase și ghidul, cu o prăpastie aproape verticală chiar în dreapta lor.

Femeia nemulțumită strângea cu putere gâtul măgarului și tremura din toate încheieturile, prea înspăimântată ca să se mai plângă. Vaietele nebunului se stinseră treptat, până când nu se mai auziră deloc.

CAIRO.

Tara așteptă la aeroport până pe la ora zece dimineața, când ochii o usturau deja de somn și se simțea amețită din cauza oboselii. Îl sunase pe tatăl ei din jumătate în jumătate de oră, rătăcise dintr-o parte în alta a terminalului de „Sosiri” și chiar luase și un taxi până la terminalul principal, gândindu-se că poate nimerise într-un loc greșit. Dar în zadar. Nu era nici la aeroport, nici la casa de la șantier și nici în apartamentul din Cairo. Vacanța ei se terminase chiar înainte de a începe. Se răsuci pe scaun pentru a mia oară și privi în jurul sălii. Prin furnicarul de oameni care se mișcau agitați de colo-colo îi era imposibil să-l vadă pe tatăl ei, chiar dacă el s-ar fi aflat printre aceștia. Sări în picioare, se îndreptă spre cabina telefonică și sună pentru ultima oară acasă la el. Pentru că telefonul sună în gol și de data asta, își aruncă geanta pe umăr, își puse ochelarii de soare, ieși afară și făcu semn unui taxi.

— Cairo? Întrebă șoferul, un bărbat voinic cu o mustață groasă și degetele îngălbenite de tutun.

— Nu, răspunse Tara, prăbușindu-se epuizată pe scaunul din spate. Saqqara.

În ultimii cincizeci de ani, tatăl ei făcuse săpături la Saqqara, necropola vechii capitale egiptene Memphis. Mai săpase și în alte locuri din Egipt, de la Tanis și Sais în nord până la Qustul și Nauri în partea de sus a Sudanului, dar Saqqara rămăsese întotdeauna marea lui dragoste. În fiecare an se retrăgea în casa de la șantier și rămânea acolo trei sau patru luni, lucrând conștiincios la o zonă mică de ruine acoperite de nisip, în încercarea de a oferi lumii noi date istorice. Uneori nu săpa deloc, în schimb, își petrecea timpul cu munca de restaurare sau de înregistrare a descoperirilor din anul anterior.

Ducea o viață simplă, aproape monahală, doar el, un bucătar și un mic grup de voluntari, dar era singurul loc de pe lume, credea Tara, în care el se simțea cu adevărat fericit.

Scrisorile lui rare scoteau în evidență, prin descrierea minuțioasă a progreselor, un sentiment de mulțumire care lipsea aproape cu desăvârșire în celelalte zone ale vieții sale.

De aceea a fost atât de surprinsă când a rugat-o să vină să stea cu el o perioadă, aceasta era lumea lui, locul lui special și probabil că viața lui se schimbase radical dacă se hotărâse s-o invite să facă parte din ea.

Drumul de la aeroport nu a fost unul foarte plăcut. Șoferul părea să nu aibă nici un fel de idee privind siguranța traficului, depășind în toate curbele și trecând la limită pe lângă mașinile ce se scurgeau din sens invers. La un moment dat, după ce intraseră pe o șosea îngustă, de-a lungul unui canal verde ce putea îngrozitor, se angajă în depășirea unei camionete și se trezi că din față se apropia vertiginos un tir imens.

Tara crezu că o să intre la loc pe banda lui. Nici vorbă de așa ceva. Bărbatul începu să claxoneze cu putere și apăsă pedala de accelerație până la fund, mergând pe lângă camionetă.

Aceasta, în loc să încetinească, mări viteza și mai mult, de parcă s-ar fi luat la întrecere. Silueta tirului devenea din ce în ce mai mare și Tarei i se făcu stomacul ghem, convinsă de iminența accidentului. Exact în ultima secundă, când coliziunea frontală era ca și inevitabilă, șoferul trase mult de volan dreapta, tăind fața camionetei și trecând razant pe lângă tir.

— Tu speriată? Râse el, accelerând din nou.

— Da, răspunse Tara tăios. M-am speriat.

În cele din urmă, spre ușurarea ei, ieșiră de pe șoseaua principală și după ce merseră câțiva kilometri pe un drum mai îngust, încadrat de copaci, se opri la poalele unui povârniș nisipos și abrupt, deasupra căruia se ridicau muchiile unei piramide.

— Iei bilet acolo, spuse șoferul, arătându-i un ghișeu într-o clădire situată în dreapta.

— Chiar trebuie să cumpăr unul? Întrebă ea. Tatăl meu lucrează aici. Am venit în vizită la el.

Șoferul scoase capul pe geam și îi strigă ceva omului de la ghișeu. După o scurtă conversație în arabă, din clădire ieși un alt bărbat, tânăr, care se apropie de taxi.

— Tatăl dumneavoastră lucrează aici? Întrebă el, cu un accent puternic.

— Da, zise ea. Profesorul Michael Mullray.

— Excelent!

Bărbatul zâmbi larg:

— Toată lumea cunoaște la dom' doctor. El cel mai celebru egiptolog din lume. El bunul meu prieten. El învață la mine engleza. Vă duc eu la casa de la șantier.

Trecu pe partea cealaltă a mașinii și se strecură pe scaunul din dreapta șoferului, dându-i acestuia instrucțiunile de rigoare.

— Mă cheamă Hassan, spuse el după ce porniră. Lucrez aici la teftish-ul principal. Dumneavoastră binevenită.

Îi întinse o mână pe care Tara o scutură cu putere.

— Trebuia să mă întâlnesc cu tata la aeroport, spuse ea.

Cred că pur și simplu nu ne-am găsit unul pe altul. Știi cumva dacă e aici?

— Eu pare rău, de-abia venit. El probabil în casa de la șantier. Știți, dumneavoastră semănați exact ca el.

— Cu el, zâmbi Tara. Semăn cu el. Pui „cu” în loc de „ca”.

Bărbatul râse:

— Semănați cu el, rosti tânărul cu grijă. Și sunteți profesor bun la fel cu el.

Merseră cu mașina până în vârful povârnișului și apoi cotiră la dreapta, pe un drumeag plin de hârtoape, ce se întindea de-a lungul marginii platoului. Piramida se afla acum în spatele lor, încadrată de alte două piramide mai mici, ambele atât de ruinate, încât Tara avu senzația că reprezentau imaginile aceleiași piramide în etape diferite de prăbușire. În dreapta, câmpurile de pe malul Nilului străluceau în căldura dimineții; în stânga, deșertul se rostogolea în valuri, pierzându-se la orizont, golaș, pustiu și părăsit.

După vreo sută de metri, trecură prin mijlocul unei mici așezări și Hassan îi făcu semn șoferului să oprească.

— În teftish-ul ăsta, spuse el, arătându-i cu degetul o clădire zugrăvită în galben. Principalul birou al Saqqarei. Eu mă opresc aici. Beit Mullray, la tatăl dumneavoastră, mai departe. Eu zic la șofer cum să meargă acolo. Dacă aveți probleme veniți înapoi aici.

Se dădu jos din mașină, vorbi ceva cu șoferul și porniră din nou la drum, mergând alți doi kilometri, apoi opriră lângă o casă fără etaj, construită chiar la marginea platoului.

— Beit Mullray, spuse șoferul.

Era o clădire lungă, dărăpănată și zugrăvită într-un roz prăfuit, înconjurată pe trei laturi de o curte plină de nisip, în mijlocul căreia trona cupa imensa a unui excavator arheologic. Un turn șubred din lemn cu un cazan de apă deasupra era așezat la un capăt al casei, în timp ce la celălalt un câine murdar moțăia la umbra unui maldăr de coșuri împletite.

Toate ferestrele erau închise și acoperite cu obloane. Nu părea să fie nimeni prin preajmă.

Șoferul o informă că o așteaptă, spunându-i că, în cazul în care tatăl ei nu va fi acasă, o va duce înapoi în Cairo, unde el știa multe hoteluri bune. Îi refuză oferta și după ce-și recuperează geanta din portbagaj, îi plătește cursa și porni spre casă. Mașina demară în trombă, lăsând în spate un nor de praf.

Traversă curtea, observând în treacăt ceea ce părea a fi un șir de pietre pictate, ascunse sub o prelată într-un colț, și ciocăni la ușa din față. Nici un răspuns.

Apăsă clanța.

Ușa era închisă.

— Tata! Strigă ea. Sânt eu, Tara!

Nimic.

Ocoli casa până în spate. Acolo dădu peste o terasă lungă, umbroasă, pe care erau așezate ghivece prăfuite cu geranium și cactuși, niște lămâi cu ramurile cioturoase și câteva băncuțe de piatră. În partea de est se profilau priveliștile fabuloase ale câmpiei Nilului, dar Tara le ignoră. Își scoase ochelarii de soare, se apropie de unul dintre obloane și încercă să se uite printre șipcile scorjite. Înăuntru era întuneric și nu zări altceva decât un colț de masă pe care era așezată o carte. Se mută la fereastra următoare, unde zări un pat și o pereche de ghete scâlciate îndesate sub el. Ocoli iarăși casa și ciocăni pentru a doua oară la ușa din față. Nici un răspuns. Ieși în drum și rămase acolo câteva momente, privind în stânga și în dreapta, apoi se întoarse pe terasă și se așeză pe una dintre băncile de beton.

Era îngrijorată acum. Tatăl ei o dezamăgise în numeroase ocazii, prea multe ca să și le amintească, dar simți că de data asta e ceva diferit. Dacă se îmbolnăvisese sau suferise vreun accident? Tot felul de scenarii care mai de care mai supărătoare începură să îi treacă prin cap. Se ridică în picioare și bătu din nou în obloane, mai mult din frustrare decât sperând să primească vreun răspuns.

— Unde ești, tată? Murmură ea încet. Unde naiba ești?

Așteptă două ore, rătăcind în jurul casei, uitându-se printre obloane și bătând disperată la ușă. Fruntea i se umpluse de broboane de transpirație, iar ochii o usturau cumplit de la oboseală. Un grup de copii care se jucau în satul de mai jos o observară și veniră la ea, urcând panta plină de praf din spatele clădirii și

strigând: „Pixuri! Pixuri!”. Scoase niște pixuri din geantă și le dăruie fiecăruia câte unul, întrebându-i dacă nu văzuseră cumva un bărbat înalt cu părul alb. Nu păreau că au înțeles întrebarea și imediat ce se văzură cu pixurile în mână, o luară la goană înapoi, lăsând-o singură cu muștele, căldura toridă, tăcerea și casa cu obloanele trase.

În cele din urmă, când soarele se apropia de zenit, iar ea era atât de obosită încât de-abia își mai putea ține ochii deschiși, se hotărî să-l caute pe Hassan, bărbatul cu care se întâlnise mai devreme. Știa că, dacă tatăl ei fusese obligat să întârzie pe undeva, ar fi furios pe ea că a făcut atâta tamtam, dar era mult prea îngrijorată ca să-i mai pese. Scrise un bilet cu singurul pix rămas, în care îi explica ce are de gând să facă și îl prinse în ușa de la intrare. Plecă pe drumeagul pe care venise, îndreptându-se spre silueta înaltă a piramidei. Razele soarelui ardeau încă puternic, iar liniștea nu era deranjată decât de scrâșnetul nisipului și de bâzâitul vreunei muște în zbor.

Mergea așa, cu capul în jos, de vreo cinci minute, când observă ceva cu coada ochiului drept, o licărire de moment.

Se opri și privi în direcția respectivă, ducându-și mâna la ochi.

Cam la vreo două sute de metri distanță, în mijlocul deșertului, zări câțiva bărbați care stăteau pe o movilă de nisip. Erau mult prea departe și soarele prea strălucitor ca să-i vadă clar, dar unul dintre ei părea foarte înalt și era îmbrăcat în alb.

Observă din nou licărirea și își dădu seama că uriașul folosea un binoclu, iar soarele se reflecta în lentilele acestuia.

Le întoarse spatele, bănuind că e vorba de turiști care explorează ruinele. Apoi îi trecu brusc prin cap ideea că ar putea fi un arheolog care să știe ceva de tatăl ei. Se răsuci din nou, cu intenția să-i strige, dar persoanele dispăruseră.

Studie cu atenție dâmburile ondulate de nisip și pietriș, dar nu mai era nimeni acolo și după un moment, își continuă drumul, nefiind prea sigură că nu avusese cumva vreo halucinație din cauza epuizării și a grijilor. Capul îi plesnea de durere, iar tâmpilele îi pulsau nebunește. Ar fi dat orice pentru un pahar cu apă.

Îi luă încă douăzeci de minute ca să ajungă la teftish.

Cămașa îi era plină de sudoare și de-abia se mai ținea pe picioare. Îl găsi pe Hassan și îi explică ce se întâmplase.

— Sânt sigur că totul OK, spuse el, invitând-o să ia loc pe un scaun din biroul său. Poate că tatăl dumneavoastră a ieșit la plimbare. Sau la excavații.

— Fără să lase un bilet?

— Poate așteaptă în Cairo?

— Am sunat la apartamentul lui și nu mi-a răspuns.

— Știa că veniți azi?

— Normal că știa c-o să vin astăzi, se răsti ea.

Urmă un moment de tăcere.

— Îmi pare rău, rosti ea. Sânt obosită și îngrijorată.

— Eu înțeleg la dumneavoastră, domnișoară Mullray.

Vă rog, fiți calmă! Noi găsim la el.

Luă aparatul de emisie-recepție de pe birou, apăsă un buton lateral și vorbi în el, rostind cu grijă cuvintele „doctor Mullray”. Aparatul cârâi câteva secunde, după care mai multe voci răspunseră pe rând. Bărbatul ascultă, vorbi din nou, apoi puse aparatul pe masă.

— El nu la șantier și nimenea nu a văzut la el. Așteptați aici, vă rog!

Intră într-o camera alăturată de pe hol, de unde se auzi un murmur de voci. Se întoarse în mai puțin de un minut:

— El plecat la Cairo ieri dimineață, apoi întors Saqqara după-masă. Nimeni nu a văzut la el de atunci.

Ridică receptorul. Urmă din nou o conversație scurtă, punând accent pe cuvintele „doctor Mullray”. Își încruntă sprâncenele când închise telefonul.

— Asta Ahmed. El conduce taxi pentru tatăl dumneavoastră. El spune că tatăl dumneavoastră a zis să vină la Beit Mully seara trecută, să duca la el la aeroport, dar când Ahmed venit, al dumneavoastră tată nu acolo. Acum eu îngrijorat la fel. Dom' doctor nu face așa.

Tăcu o vreme, bătând cu degetele în masă și apoi, deschizând un sertar, scoase un set de chei:

— Asta, chei de rezervă la casa din șantier, explică el.

Mergem acolo vedem.

Ieșiră din birou și îi arătă un Fiat alb, ponosit, parcat afară:

— Luăm mașină. Mai repede.

Conduse cu viteză, făcând mașina să se zgâlțâie la toate hârtoapele peste care treceau și se opriră în cele din urmă în fața casei. Merseră până la ușa de la intrare, unde Tara observă imediat că biletul lăsat de ea dispăruse. Inima începu să-i bată cu putere și se repezi înainte, apăsând clanța. Ușa era în continuare închisă și nu primi nici un răspuns la ciocăniturile ei frenetice. Hassan alege o cheie de pe inel, o strecură în broască și o răsuci de două ori, apoi deschise larg ușa și păși înăuntru.

Tara îl urmă imediat.

Se aflau într-o cameră zugrăvită în alb, cu o masă dreptunghiulară la cel mai apropiat capăt, două canapele mâncate de molii în partea opusă și un șemineu. Celelalte camere se deschideau în stânga și în dreapta, și într-una din ele Tara observă marginea de lemn a unui pat. Era răcoare și întuneric, iar în aer plutea o aromă vagă, dulce, pe care ea o recunoscuse după un moment ca fiind mirosul lăsat

de fumul de trabuc.

Hassan traversă camera și deschise o fereastră. Lumina soarelui invadă încăperea. Tara văzu cadavrul imediat, căzut într-o rână, chiar lângă perete.

LUXOR.

Privind fix cadavrul întins pe jos, inspectorul Khalifa își aminti ziua în care fusese adus acasă corpul fără viață al tatălui său.

Avea șase ani pe vremea aceea și nu prea înțelegea ce se petrece. Îi căraseră corpul în sufragerie și-l puseseră pe masă.

Mama lui îngenunchease, jeluindu-se și smulgându-și hainele negre, în timp ce el și fratele lui, Ali, stăteau unul lângă altul chiar la capul lui, ținându-se de mână și privind chipul palid, acoperit cu praf.

— Nu-ți face griji, mamă, spusese Ali. Voi avea grijă de tine și de Yusuf. Jur.

Accidentul se întâmplase la doar câteva blocuri mai încolo de casa lor. Un autobuz cu turiști, care mergea cu viteză prea mare pentru străzile înguste, pierduse controlul și spulberase schela de lemn șubred pe care lucra tatăl său.

Trei oameni fuseseră omorâți, printre care și tatăl lor, zdrobiți sub tona de cărămizi și de lemn. Agenția de voiaj refuzase să-și asume responsabilitatea și nu primiseră niciodată vreo compensație. Cei din autobuz scăpaseră fără nici o zgârietură.

În zilele acelea locuiau în Nazlal al-Sammam, chiar la baza platoului Giseh, într-o cocioabă înghesuită din chirpici, de pe al cărei acoperiș puteai zări Sfinxul și piramidele.

Ali era cu șase ani mai mare ca el, puternic, deștept și extrem de curajos. Khalifa îl adora, urmărindu-l peste tot, imitându-i mersul și vorbele. Chiar și acum, ori de câte ori se enerva, zicea: „Pe toți dracii!”, o expresie învățată de la fratele lui, care o auzise și el, la rîndul lui, de la un turist englez.

După moartea tatălui lor, ținându-se de promisiune, Ali se lăsase de școală și se apucase de muncă pentru a-i putea întreține. Își găsisese o slujbă la grajdurile locale pentru cămile, unde rânea podelele, repara șeile, ducea cămilele pe platou ca să fie folosite de turiști. Duminicile, Khalifa avea voie să-l ajute. Dar în nici un caz în timpul săptămânii. Se rugase cu cerul și cu pământul să fie lăsat să muncească tot timpul alături de fratele său, dar Ali insistase că ar fi de preferat să se concentreze asupra studiilor.

— Învăță, Yusuf, îl îndemnase el. Umples-ți mintea! Fă lucrurile pe care eu nu am putut să le fac! Fă-mă să fiu mândru de tine!

De-abia mulți ani mai târziu a descoperit că în fiecare zi, pe lângă mâncarea și hainele cumpărate și chiria plătită, Ali pune de-o parte câțiva bănuți din câștigurile lui mizere, astfel încât, la un moment dat în viitor, Khalifa să-și poată permite să urmeze cursurile universitare. Îi datora fratelui său atât de multe!

Totul.

De aceea îi dăduse primului său fiu numele de Ali, să-i arate că este conștient de datoria pe care o are față de el.

Băiatul lui însă nu-și văzuse niciodată unchiul și nici nu mai avea cum de acum înainte. Ali era dus dintre ei pentru totdeauna. Ce dor îi era de el! Ar fi dat orice ca lucrurile să se fi întâmplat altfel.

Se scutură și-și îndreptă din nou atenția spre situația din prezent. Se afla într-o cameră cu faianță albă de la subsolul spitalului municipal din Luxor și în fața lui, întins pe o masă de metal, era așezat cadavrul gol pe care-l descoperiseră de dimineață. Deasupra lui se învârtea un ventilator, iar lumina chioară a unui bec sublinia și mai tare atmosfera rece, sterilă. Doctorul Anwar, medicul legist local, era aplecat deasupra corpului, pe care-l examina cu mâinile acoperite cu mănuși de cauciuc.

— Foarte curios, continua el să murmure pentru sine. N-am mai văzut niciodată ceva similar. Foarte curios!

Fotografiaseră cadavrul acolo unde îl adusesese apa, apoi îl băgaseră într-un sac special cu fermoar și-l aduseseră la Luxor cu barca. Fuseseră nevoiți să completeze tot felul de hârtii înainte de a-l putea examina, iar acum deja se apropia seara. Îl trimisese pe Sariya să se intereseze de cazurile persoanelor date dispărute în ultima vreme pe o rază de treizeci de kilometri, scutindu-și astfel adjunctul de momentul neplăcut al autopsiei. Chiar și el de-abia se putea abține să nu icnească.

Simțea o nevoie acută să fumeze și își ducea instinctiv mâna la buzunar să-și scoată pachetul de Cleopatra, dar se oprea la timp. Doctorul Anwar era renumit pentru strictețea sa în ceea ce privește interzicerea fumatului în incinta morgii.

— Ei bine, ce poți să-mi spui? Întrebă Khalifa, sprijinindu-se de faianța rece a peretelui și jucându-se cu un nasture de la cămașă.

— Păi, răspunse Anwar, oprindu-se o clipă să se gândească mai bine. Cu siguranță, e mort.

Scoase un chicotit înfundat, lovindu-se amuzat peste burtă.

Glumele proaste ale lui Anwar erau la fel de notorii, ca și dezgustul lui față de fumat.

— Scuze, adăugă acesta. E într-o stare foarte proastă.

Râse din nou, după care își reluă mina serioasă:

— Vasăzică, ce vrei să știi?

— Vârsta?

— Greu de precizat, dar aş spune că aproape de treizeci, posibil chiar mai mult.

— Ora decesului?

— Aproximativ acum optsprezece ore. Poate douăzeci.

Maximum douăzeci și patru.

— Și a stat în apă tot timpul?

— Aș spune că da.

— Cât de departe crezi că a plutit în douăzeci și patru de ore?

— Habar n-am. Pe mine mă interesează cadavrele, nu curenții de apă.

Khalifa zâmbi:

— OK, cauza decesului?

— Și eu care credeam că este evident, spuse Anwar, uitându-se în jos la fața mutilată.

Aceasta fusese spălată de noroi și avea un aspect chiar mai grotesc decât atunci când Khalifa găsisse cadavrul, ca o halcă de carne prost tranșată. Restul corpului prezenta nenumărate răni, pe brațe și pe umeri, de-a lungul stomacului, pe coapse.

Până și pe scrot avea o mică înțepătură, pe care Anwar i-o arată cu plăcere nedisimulată. „Uneori, se gândi Khalifa, tipul arăta mult prea mult entuziasm pentru slujba sa.”

— Ceea ce voiam să spun...

— Da, da, știu, zise medicul legist. Am glumit prea mult.

Vrei să știi ce a cauzat astfel de răni.

Se sprijini cu spatele de masa de autopsie și își scoase mănușile, cauciucul pocnind zgomotos când se desprinseseră de pe mâini:

— OK, să începem cu începutul. A murit din cauza șocului și a pierderii masive de sânge, ambele rezultând din rănilor pe care le-ai văzut și tu mai devreme. În plămâni nu am găsit foarte multă apă, ceea ce înseamnă că nu s-a înecat mai întâi și apoi a căpătat rănilor. Totul s-a întâmplat pe uscat, după care corpul a fost aruncat în râu. Probabil că nu foarte departe de locul în care l-ați găsit.

— Așadar, nu poate fi vorba de o șalupă cu elice?

— În nici un caz. Ar fi avut un alt tip de răni. Mai puțin curate. Carnea ar fi fost făcută harcea-parcea.

— Vreun crocodil?

— Nu fi idiot, Khalifa! Omul ăsta a fost mutilat în mod deliberat. Și oricum, dacă vrei să știi, la nord de Assuan nu sânt crocodili. Și în nici un caz unul care fumează.

Îi arată câteva puncte de pe fața, brațele și pieptul bărbatului.

— Trei urme de arsuri. Uite, aici, aici și aici. Trabuc, probabil. Sânt prea mari ca să fi fost făcute cu țigara.

Scotoci prin buzunare și scoase o pungă cu alune, oferindu-i și lui Khalifa. Detectivul refuză.

— Cum vrei, spuse Anwar, apoi își dădu capul pe spate și își turnă în gură mai

multe alune.

Khalifa îl privi, întrebându-se cum poate să mănânce având chipul acela măcelărit la doar trei metri de el.

— Și tăieturile? Cu ce au fost făcute?

— Habar n-am, mormăi Anwar, clefăind. Un fel de obiect din metal, evident ascuțit. Posibil un cuțit, deși am văzut multe răni făcute de cuțit, dar niciuna nu arăta așa.

— Ce vrei să spui?

— Cum să-ți zic, tăieturile nu sânt suficient de netede.

E greu de explicat. Mai degrabă e vorba de intuiție, decât de știință. Oricum, vorbim de o lamă ascuțită, dar nu este una cu care sânt familiarizat. Uită-te aici, de exemplu!

Îi arată o creștătură pe pieptul bărbatului:

— Dacă ar fi fost făcută cu un cuțit, rana ar fi fost mai îngustă și nu așa de... cum să zic eu... de îndesată. În plus, e puțin mai adâncă la un capăt decât la celălalt. Nu-mi cere să fiu mai precis de atât, Khalifa, pentru că nu pot. Acceptă faptul că avem de-a face cu o armă neobișnuită.

Inspectorul scoase un mic blocnotes din buzunar și-și notă câteva observații. Camera răsuna de mestecatul lui Anwar.

— Mai poți să-mi spui ceva despre el?

— Îi plăcea să bea. Am găsit un grad foarte mare de alcoolemie în sânge. Și se pare că era interesat de Egiptul antic.

— Te referi la scarabeul tatuat?

— Exact. Nu întețnești astfel de tatuaje prea des. Și uită-te aici!

Khalifa se apropie.

— Vezi vânătaia asta din jurul brațelor? Aici și aici, unde carnea este decolorată. Omul a fost ținut așa.

Anwar trecu în spatele lui Khalifa și îl prinse de mâini, strângându-l puternic cu degetele.

— Vânătaia de pe mâna stângă este mai mare și se întinde perfect în jurul brațului, ceea ce sugerează că, cel mai probabil, a fost ținut de doi oameni, fiecare apucându-l în mod diferit. Se poate vedea clar după adâncimea vânății că a opus rezistență.

Khalifa clătină din cap și-și mai notă câte ceva în agendă.

— Așadar, cel puțin trei persoane, spuse el. Doi care l-au ținut și unul care a mănuit cuțitul sau ce-o fi fost.

Anwar încuviință și traversând spre ușă, scoase capul pe coridor și strigă pe cineva de la capătul holului. Un moment mai târziu apărură doi bărbați care împingeau o targă. Puseră corpul pe ea, îl acoperiră cu un cearșaf și ieșiră din

cameră.

Anwar își termina alunele și se duse să se spele pe mâini la chiuvetă. Nu se auzea decât zgomotul ventilatorului.

— Sincer, sânt șocat, spuse medicul legist, pe un ton lipsit de obișnuita ironie. Fac slujba asta de treizeci de ani și n-am mai văzut niciodată așa ceva. Este, se opri, săpunindu-și mâinile încet, cu spatele spre Khalifa, un act de ticăloșie împotriva lui Dumnezeu, zise el în cele din urmă.

— Nu te știam așa religios.

— Nu sânt. Dar nu am cum să descriu altfel ce i s-a întâmplat omului. Vreau să spun că nu s-au mulțumit să-l omoare pur și simplu. L-au măcelărit pe bietul nenorocit.

Închise robinetul și se șterse pe mâini:

— Găsește-i pe cei care au făcut asta, Khalifa! Găsește-i rapid și închide-i! Sinceritatea din vocea lui îl surprinse pe Khalifa.

— O să-mi dau toată silința, spuse el. Dacă mai apar și alte informații, să mă anunți, da?

Își băgă blocnotesul la loc în buzunar și se îndreptă spre ușă. Pe la jumătatea drumului, Anwar îl strigă:

— Ar mai fi ceva.

Khalifa se întoarse.

— E doar o bănuială, dar cred că tipul s-ar putea să fi fost sculptor. Știi tu, genul care face obiecte artizanale pentru turiști.

Sub unghiile lui am găsit din belșug praf de alabastru, iar antebrațele erau puternice, ceea ce poate sugera că a folosit ciocanul și dalta destul de mult. E posibil să mă înșel, dar eu de aici aș începe investigațiile. În magazinele care vând alabastru.

Khalifa îi mulțumi și porni pe coridor, scoțându-și pachetul de țigări din buzunar. Din spate se auzi vocea lui Anwar:

— Și să nu îndrăznești să fumezi până când nu ieși afară din spital!

CAIRO

— Nu putea să sufere trabucurile, spuse Tara.

Reprezentantul ambasadei îi aruncă o privire:

— Pardon?

— Trabucurile. Tata nu le putea suferi. Sau, mai bine zis, orice formă de tutun. Spunea că este un obicei dezgustător.

La fel ca și lectura ziarului Guardian.

— Ah, rosti bărbatul, confuz. Înțeleg.

— Când am intrat prima dată în casa de pe șantier am simțit un miros. La început, nu mi-am dat seama ce e. Apoi am realizat că e vorba de aroma de

trabuc.

Reprezentantul ambasadei, un atașat pe nume Crispin Oates, își întoarse privirea la drum, claxonând puternic camionul din fața lor:

— Și chestia asta are vreo semnificație?

— După cum v-am menționat înainte, tata nu putea să sufere fumatul.

Oates ridică din umeri:

— Atunci probabil că a fost altcineva acolo.

— Este exact lucrul la care mă gândeam și eu, adăugă Tara. Fumatul era interzis în casa de pe șantier. Era o regulă de aur. Știu pentru că mi-a scris odată cum l-a dat afară pe un voluntar pentru că a încălcat-o.

O motocicletă îi depăși și le tăie fața, obligându-l pe Oates să apese brusc frâna:

— Idiotu' dracului!

Își continuă drumul în liniște.

— Nu înțeleg totuși încotro bateți, spuse el, în cele din urmă.

— Nici eu, oftă Tara. Doar că... n-ar fi trebuit să fie miros de trabuc în casă.

Nu pot să-mi scot chestia asta din minte.

— Sânt sigur că e doar... în fine, sunteți încă sub șoc.

Tara oftă și mai profund.

— Da, rosti ea cu greutate. Probabil, e vorba de șoc.

Mergeau acum pe o autostradă suspendată ce ducea în centrul orașului Cairo. Se întunecase și luminile orașului punctau cu strălucirea lor împrejurimile. Era încă foarte cald și Tara coborî geamul până jos, lăsându-și părul să fluture în adierea vântului. Avea un sentiment ciudat de detașare, ca și cum întâmplările din ultimele ore nu fuseseră decât un vis.

Așteptaseră lângă corpul tatălui ei aproape o oră până când sosise un medic. Acesta îl examinase rapid înainte să le spună ceea ce știau deja, că bătrânul era mort, probabil din cauza unui infarct grav, deși urmau să se mai facă și alte teste.

Venise și o ambulanță, urmată la scurt timp de doi polițiști în uniformă, care îi puseseră Tarei tot felul de întrebări tâmpite legate de vârsta tatălui ei, de sănătate, de naționalitate și de profesie. („Este arheolog, replicase ea iritată. Ce dracu' credeți că putea să facă el aici?”) Menționase și aspectul cu fumul de trabuc, explicându-le, ca și lui Oates mai devreme, că fumatul era interzis în casa de la șantier. Polițiștii luaseră notițe, dar nu părură să acorde vreo importanță observației sale. Nici ea nu mai insistase. Nu plânsese în nici un moment, într-adevăr, singura ei reacție la moartea tatălui său fusese să nu aibă nici un fel de reacție. Privise impasibilă cum corpul lui este dus la ambulanță și nu simțise nimic, absolut nimic, ca și când era vorba despre o persoană pe care nu o cunoștea.

— Tata e mort, murmurase ea, încercând să aibă o reacție cât de mică. E mort.

Mort.

Dar cuvintele i se păreau goale. Se chinuise să-și reamintească momentele bune petrecute împreună, cărțile de care se bucuraseră amândoi, zilele de la Grădina Zoologică, cadoul atât de special pe care i-l făcuse când împlinise cincisprezece ani, dar îi fusese imposibil să stabilească o legătură emoțională cu ele.

Singurul lucru pe care îl simțise, și îi era rușine pentru asta a fost o senzație acută de dezamăgire că vacanța ei era distrusă.

„Îmi voi petrece următoarele două săptămâni completând formulare și făcând aranjamentele necesare pentru funeralii, se gândise ea. O vacanță a naibii de frumoasă.”

Oates ajunsese exact când ambulanța pleca, ambasada fiind anunțată imediat ce se confirmase moartea tatălui ei. Blond, cu o bărbie ca și inexistentă, spre treizeci de ani, englez până în măduva oaselor, el își exprimase condoleanțele foarte politicos, dar fără convingere, într-un mod care sugera clar că mai trecuse prin astfel de situații de multe ori.

Vorbise cu doctorul într-o arabă șovăitoare, iar apoi o întrebă pe Tara unde locuiește.

— Aici, îi spusese ea. Sau cel puțin așa aveam de gând.

Presupun că nu mai am cum să rămân, în condițiile actuale.

Oates fusese de acord:

— Cred că totuși cel mai bun lucru ar fi să vă întoarceți la Cairo și să vă cazați undeva. Dați-mi voie să mă interesez eu de câteva locuri!

Își scosese mobilul de la buzunarul costumului, cum naiba puteau oamenii să poarte costume pe căldura aia, se întrebă Tara, ieși afară și se întoarse câteva minute mai târziu.

— În regulă, spusese el, v-am făcut rezervare la Ramesses Hilton. Nu cred că mai e mare lucru de făcut pe-aici, așa că atunci când sunteți gata...

Tara mai zăbovise o vreme în casă, privind biblioteca și canapelele mâncate de molii, imaginându-și cum se relaxa tatăl ei acolo după o zi întreagă de săpături, apoi se urcase în mașina lui Oates.

— Ce ciudat, spusese el, pornind motorul. Sânt în Cairo de trei ani, dar este pentru prima dată când vin la Saqqara. Ca să fiu sincer, nu m-am omorât niciodată după arheologie.

— Nici eu, adăugase ea trist.

Se întunecase de-a binelea când au ajuns la hotel, un zgârie-nori din beton, foarte urât, construit chiar lângă Nil, la marginea unei intersecții de drumuri aglomerate. Interiorul era puternic luminat și dotat cu un hol imens din marmură, din care porneau nenumărate baruri, saloane și magazine. O armată de hamali în uniformă roșie trebaluiau de zor cu brațele pline de valize scumpe. Răcoarea

dinăuntru i se păru Tarei aproape o binecuvântare după căldura de afară. Camera ei se afla la etajul al paisprezecelea: spațioasă, curată, albă, cu vedere la Nil. Își aruncă geanta pe pat și-și dădu jos pantofii din picioare.

— Vă las atunci să vă odihniți puțin, spuse Oates, îndreptându-se spre ușă. Restaurantul e foarte bun și puteți comanda și în cameră.

— Mulțumesc, zise Tara. Nu prea mi-e foame.

— Desigur. Înțeleg.

Puse mâna pe clanța ușii:

— Mâine va trebui să încheiem tot felul de formalități, așa că, dacă sunteți de acord, o să trec să vă iau pe la unsprezece, să zicem, după care vom merge la ambasadă.

Tara încuviință din cap.

— Și încă un lucru. Vă recomand să nu ieșiți noaptea, nu de una singură, în orice caz. Nu vreau să vă alarmez, dar în prezent există unele riscuri pentru turiști. Activitatea fundamentalistilor s-a intensificat în ultima vreme. Știți, atacuri... E mai bine să stați la loc sigur, decât să vă pară rău după aceea.

Tara se gândi la bărbatul pe care-l întâlnise la aeroport, lângă caruselul pentru bagaje:

— Sayf al-Tamar, rosti ea, amintindu-și numele menționat de acesta.

— Al-Tha'r, o corecta Oates. Al-ta-ar. Da, se pare ca el se ascunde în spatele atacurilor. Niște fanatici nenorociți. Cu cât autoritățile încearcă să-i saboteze mai tare, cu atât provoacă și mai multe nenorociri. Multe zone din țară sânt în momentul de față locuri interzise.

Îi înmână cartea lui de vizită:

— Sunați-mă dacă aveți nevoie de ceva și încercați să vă odihniți. Noapte bună.

Dădu mâna cu ea, apoi deschise ușa și păși pe coridor.

După plecarea lui, Tara își desfăcu o bere din mini-bar și se aruncă pe pat. O sună pe Jenny în Anglia și îi lăsă un mesaj pe robot, spunându-i unde se află și rugând-o să îi dea telefon cât de repede posibil. Știa că ar fi trebuit să mai dea câteva telefoane, surorii tatălui ei; la Universitatea Americană, unde el fusese profesor la Catedra de Arheologie, dar se hotărî să sune a doua zi dimineață. Ieși pe balcon și privi strada de dedesubt.

Un Mercedes negru tocmai parcase lângă hotel, blocând o parte din șosea, astfel încât mașinile din spate erau nevoite să-l ocolească, lucru pe care șoferii se pare că nu-l agreau, judecând după claxoanele ascuțite și prelungi care se auzeau.

Inițial, Tara nu-i acordă prea mare atenție. Apoi ușa mașinii se deschise și un bărbat coborî. Tara simți cum se încordează brusc. Nu era foarte sigură că e cel pe care îl văzuse la Saqqara, bărbatul care o privise în timp ce traversa platoul,

dar ceva îi spunea că el e. Purta un costum deschis la culoare și chiar de la o asemenea distanță, se vedea clar că era imens, depășind cu un cap pietonii din jurul lui.

Bărbatul se aplecă și îi spuse ceva șoferului, care strecură mașina în trafic. Imediat după aceea, bărbatul se întoarse și brusc, își ridică privirea chiar spre ea sau cel puțin așa își imagina Tara deși, în realitate, se găsea mult prea departe ca să-și dea seama încotro se uita el. După câteva secunde, bărbatul își lăsă privirea în jos și porni spre intrarea hotelului, ducându-și mâna la gură și trăgând din ceea ce părea a fi un trabuc. Tara se cutremură și părăsind balconul, închise bine ușile în urma ei.

NIL, ÎNTRE LUXOR ȘI ASSUAN.

Spuma se învoluta neliniștită în urma vasului Horus, încet pe râu, luminile lui aruncând străluciri stranii de-a lungul apelor. Stufărișul des încadra ambele maluri și ici-colo se mai ițea câte o cocioabă sau o casă, dar trecuse bine de miezul nopții și pe punte mai rămăseseră doar câțiva oameni care ar fi putut să le vadă. Un cuplu tânăr se giugiulea pe o banchetă la pupa și sub un cort ridicat în spate, un grup de doamne în vârstă jucau cărți. În rest, puntea era pustie.

Mare parte dintre pasageri fie se culcaseră, fie se găseau în salon, ascultând muzică de cabaret, un egiptean burtos care făcea playback după o casetă cu melodii celebre.

Cele două explozii avură loc aproape simultan. Prima se petrecu la proră și îi spulberă pe cei doi îndrăgostiți. A doua urmă în salonul principal, aruncând în toate direcțiile mese, scaune și fragmente de sticlă. Cântărețul de cabaret fu zvârlit cu putere în spatele scenei, cu fața arsă de suflu; un grup de femei din apropiere căzură în mijlocul unei ploii de lemn și metal. Peste tot se auzeau vaiete, gemete și urletul unui bărbat ale cărui picioare fuseseră smulse de la genunchi. Doamnele care jucau cărți scăpaseră nevătămate și stăteau acum nemișcate la adăpostul prelatei. Una dintre ele începu să plângă.

Depart de râu, dincolo de pădurea de trestii, urcați pe o mică movilă, trei bărbați priveau vasul. Strălucirea flăcărilor de pe punte le lumina chipurile bărboase și cicatricea adâncă, verticală, din mijlocul frunții fiecăruia. Zâmbeau.

— Sayf al-Tha'r, șopti unul dintre ei.

— Sayf al-Tha'r, repetară tovarășii lui.

Dădură din cap și ridicându-se în picioare, dispărură în noapte.

CAIRO.

Așa cum stabiliseră, Oates și Tara se întâlniră în holul hotelului la ora unsprezece și plecară împreună la ambasadă, aflată la zece minute distanță de mers cu mașina.

În ciuda epuizării, Tara nu dormise foarte bine. Imaginea bărbatului înalt îi

umpluse gândurile, dându-i o stare de neliniște inexplicabilă. În cele din urmă, căzuse într-un somn ușor, dar telefonul sunase, trezind-o imediat. Era Jenny.

Vorbiseră aproape o jumătate de oră, prietena ei oferindu-se să vină acolo cu următorul zbor. Tara fusese tentată să accepte oferta, dar la sfârșit îi spusese să nu-și facă griji. Situația era sub control și oricum, urma să se întoarcă acasă probabil peste câteva zile, imediat ce finaliza formalitățile. Căzură de acord să vorbească a doua zi, după care puse receptorul în furcă. Dăduse drumul la televizor, mutând de pe un canal pe altul, la întâmplare: CNN, MTV Asia, apoi BBC World. Ațipi.

Trecuse bine de miezul nopții când se trezi pentru a doua oară, simțind că totuși ceva e în neregulă. Tăcerea era adâncă și camera plină de umbre, iar razele lunii se strecurau printr-o crăpătură dintre perdele, aruncând o strălucire fantomatică asupra oglinzii de pe peretele opus.

Se întinsese din nou în pat, încercând să-și dea seama ce o deranja, apoi se întoarse pe o parte ca să se culce la loc.

Atunci auzi un zgomot ușor din direcția ușii. Ascultă câteva secunde și realizează că cineva apăsă pe clanța.

— Hei!

Vocea ei răsună nefiresc de ascutit.

Zgomotul se întrerupse un moment, după care reapăru.

Traversase camera cu inima bătându-i să-i sară din piept și privise neputincioasă mișcarea incredibil de lentă a clanței, care se deplasa de sus în jos. Se gândise să strige din nou, dar înhățase clanța, ținând-o strâns. De partea cealaltă simțise o ușoară rezistență, apoi sunetul unor pași îndepărtându-se.

Numărase până la cinci înainte să deschidă ușa, dar coridorul era gol. Sau aproape gol, pentru că în aer mai plutea încă mirosul unui trabuc.

Ținuse luminile aprinse tot restul nopții, reușind să adoarmă din nou de-abia când se crăpa de zori. Când Oates o întrebase dacă dormise bine, replica ei fusese tăioasă:

— Da, al dracu' de bine!

Oates se opri în fața ambasadei zugrăvite în crem, îi arătă gardianului de la poartă legitimația și trase mașina într-o mică parcare, după care intră împreună cu Tara pe o ușă laterală.

Trecură printr-un coridor lung, urcară un șir de trepte și ajunseră la birourile de la etajul unu, unde fură întâmpinați de un bărbat zvelt, cu un ușor început de chelie, cu părul alb, sprâncene groase și o pereche de ochelari ce-i atârnavă la gât.

— Bună dimineața, domnișoară Mullray.

Zâmbi, întinzându-i mâna:

— Charles Squires, atașat cultural.

Avea o voce blândă, sfătoasă, spre deosebire de strângerea de mână, care era puternică, sigură.

— Crispin, vrei să ne aduci niște cafea, te rog? Ne găsești în birou la mine.

O conduse pe Tara într-o cameră mare, luminată de soare, cu patru fotolii aranjate în jurul unei mese. Lângă fereastră mai era un bărbat, care stătea în picioare.

— El este doctorul Sharif Jemal de la Consiliul Suprem al Antichităților, spuse Squires. M-a rugat în mod expres să fie și el prezent în dimineața aceasta alături de noi.

Era un bărbat scund și lat în umeri, cu fața plină de urme de vărsat de vânt. Făcu un pas înainte.

— Primiți condoleanțele mele sincere pentru moartea tatălui dumneavoastră, rosti el solemn. A fost un mare învățat și un prieten adevărat al țării noastre. O să îi simțim lipsa cu toții.

— Mulțumesc, spuse Tara.

Luară loc toți trei.

— Ambasadorul vă roagă să-l iertați, continuă Squires.

Având în vedere statutul tatălui dumneavoastră, ar fi vrut să vină el personal. Din nefericire, după cum probabil ați aflat deja, azi-noapte a mai avut loc un atac terorist, pe râul Assuan, și două dintre victime erau englezi, așa că este destul de ocupat în prezent.

În timp ce vorbea, își păstra o poziție neclintită, ținându-și mâinile subțiri, fără păr, încrucișate în poală.

— Vorbesc în numele lui și cu siguranță, în numele întregii ambasade: ne pare extrem de rău pentru moartea tatălui dumneavoastră. Am avut plăcerea să-l întâlnesc de câteva ori.

E o mare pierdere pentru noi.

Oates se întoarse cu o tavă.

— Lapte? Întrebă Squires.

— Nu, mulțumesc, și fără zahăr, spuse Tara.

Squires îi făcu un semn din cap lui Oates, care turnă cafele pentru toți trei. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Când eram student, am avut șansa extraordinară de a sta un an de zile alături de tatăl dumneavoastră în Saqqara, rosti Jemal în cele din urmă. Asta se întâmpla în 1972. Anul în care am găsit mormântul lui Ptah-hotep. Nu voi uita niciodată emoțiile pe care le-am trăit când am intrat în camera mortuară pentru prima dată.

Era aproape intact, neatins din ziua în care fusese sigilat. Chiar lângă intrare se găsea o statuie magnifică de lemn, cam atât de înaltă, arăta el cu mâna, de un realism minunat, cu ochi încrustați, într-o stare perfectă. Acum este expusă la

muzeul din Cairo. Trebuie să-mi permiteți să vă însoțesc acolo ca să o vedeți.

— Mi-ar face plăcere, spuse Tara, încercând să pară entuziasmată.

— Tatăl dumneavoastră m-a învățat o mulțime de lucruri, continuă Jemal. Îi datorez așa de mult! A fost un om bun.

Își scoase o batistă și-și suflă nasul cu putere, copleșit de emoții. Toți patru se cufundară în tăcere, sorbindu-și cafeaua.

Trecu o bună bucată de vreme înainte ca Squires să vorbească din nou:

— Doctorul m-a asigurat că tatăl dumneavoastră a avut un sfârșit rapid și fără dureri. Se pare că a fost vorba de un atac de cord. Probabil că moartea a survenit aproape instantaneu.

Tara dădu din cap.

— Lua medicamente pentru inimă, spuse ea.

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, interveni Jemal, dar cred că, dacă tatăl dumneavoastră ar fi putut să aleagă locul în care să moară, atunci acesta ar fi fost Saqqara. Întotdeauna a fost fericit acolo.

— Da, zise Tara. Acolo se simțea ca acasă.

Oates începu să umple ceștile din nou.

— Mi-e teamă că vor trebui îndeplinite o serie de formalități, rosti Squires pe un ton de scuză, iar Crispin vă poate ajuta în acest sens.

Își acoperi ceașca cu mâna:

— Nu, mulțumesc, nu mai vreau. În același timp va trebui să vă hotărâți ce doriți să faceți cu corpul tatălui dumneavoastră, să rămână aici sau să se întoarcă în Anglia. Pentru moment, aș vrea să accentuez faptul că, dacă aveți nevoie de ceva trebuie doar să ne cereți.

— Mulțumesc, Tara, după care căzu pe gânduri, jucându-se cu ceașca. Ar fi totuși ceva... aaă...

Se opri, nefiind prea sigură cum să continue. Squires își arcui sprâncenele.

— Nu știu cum să vă explic. Sună ridicol. Dar...

— Da?

Se opri din nou.

— Ieri când am intrat prima dată în casa am observat un miros de trabuc, care mi s-a părut ciudat pentru că tatăl meu nu permitea nimănui să fumeze în preajma lui. Am menționat lucrul acesta și celor de la poliție, și lui Crispin.

Oates încuviință din cap. Jemal își scoase din buzunar un șirag de mătânii din jad și începu să le numere una câte una.

Tara simțea privirile celor trei.

— Ceva mai devreme văzusem un bărbat, un bărbat foarte solid...

— Solid? Întrebă Squires, aplecându-se ușor înainte.

— Da, foarte înalt și foarte solid. Îmi pare rău, știu că pare stupid când zic că...

Englezul îi aruncă o privire lui Jemal, după care îi făcu semn Tarei să continue. Zgomotul mătăniilor care se loveau acum într-un ritm mai susținut semăna cu cel al pașilor de step.

— Mda, păi, mi s-a părut că mă privește printr-un binoclu.

— Bărbatul respectiv? Întrebă Jemal.

— Da. Apoi, noaptea trecută l-am revăzut, sau cel puțin mi s-a părut că e aceeași persoană, intrând în hotel și sânt sigură că fuma trabuc. Iar după miezul nopții am auzit pe cineva care încerca să intre la mine în cameră. Când am deschis ușa nu mai era nimeni, dar pe coridor rămăsese miros de trabuc.

Schiță un zâmbet ușor, conștientă de faptul că spusele ei erau de-a dreptul paranoice. Întâmplările, care i se păruseră suspecte și amenințătoare, relatate acum în fața altor oameni, căpătau aspectul unor simple coincidențe.

— V-am spus că sânt doar niște lucruri ridicele, mormăi ea.

— Ba deloc, sări Squires, aplecându-se în față și punându-i mâna pe braț. Este o perioadă grea pentru dumneavoastră. Având în vedere împrejurările de față, nu mi se pare deloc surprinzător să vă simțiți puțin... nesigură. Vă aflați într-o țară străină la urma urmei și tocmai v-a murit o persoană dragă. Este foarte ușor să-ți pierzi simțul realității în astfel de situații.

Tara putea să jure că încerca să fie doar politico.

— Am avut senzația că se petrece ceva, mai adăugă ea.

Ceva...

— Sinistru?

— Da.

Squires nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet:

— Nu cred că ar trebui să vă faceți griji, domnișoară Mullray. Egiptul este genul de țară în care e ușor să-ți imaginezi că se petrec tot felul de lucruri necurate pe la spatele tău, când de fapt nu se întâmplă nimic. Nu sunteți de aceeași părere, doctore Jemal?

— Sigur că da, gâfâi Jemal. Nu trece nici o zi fără să mă gândesc totuși că cineva complotază împotriva mea. E ceva normal în Serviciul de Antichități! Cei trei bărbați izbucniră în râs.

— Sânt sigur că toate lucrurile menționate de dumneavoastră au o explicație absolut nevinovată, spuse Squires.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Asta în cazul în care ne-ați spus tot.

Se voia a fi o glumă, dar vocea lui avea ceva vag amenințător, ca și când ar fi acuzat-o că ascunde ceva.

— Ne-ați spus tot ce era de spus? Întrebă el.

Urmă o scurtă tăcere.

— Cred că da, răspunse Tara.

Squires o privi lung câteva secunde, după care se lăsă pe spate și râse din nou.

— Acestea fiind zise, puteți dormi liniștită la noapte, domnișoară Mullray.

Doriți să gustați niște biscuiți?

Continuă conversația de conveniență încă zece minute, după care Squires se ridică în picioare, urmat imediat de ceilalți doi bărbați.

— Cred că v-am răpit suficient timp. Crispin vă va conduce în biroul lui și vă va ajuta să rezolvați toate formalitățile de rigoare.

Îi înmână cartea lui de vizită și se îndreptară către ușă:

— Puteți să mă sunați ori de câte ori doriți să discutăm despre ceva anume.

Acesta este telefonul meu direct. Vom face tot ce ne stă în putință să vă ajutăm.

Îi scutură mâna și o însoți până în anticameră. Jemal își luă și el rămas-bun.

— Veniți cu mine, spuse Oates. Haideți să mâncăm ceva de prânz!

O vreme Squires și Jemal nu scoaseră o vorbă; primul se uita pe fereastră și cel de-al doilea se juca în continuare cu mătăniile lui. În cele din urmă, Jemal sparse tăcerea:

— Spune adevărul?

— Oh, eu așa zic, răspunse Squires, cu un zâmbet ușor în colțul gurii. Nu știe nimic. Sau, cel puțin, nu-și închipuie că știe ceva.

Băgă mâna în buzunar și scoase o acadea, căreia începu să-i desfacă ambalajul.

— Și-atunci ce se întâmplă? Întrebă Jemal.

Squires ridică din sprâncene:

— Asta mă întreb și eu. Este clar că Dravic a prins urma, dar cum a ajuns să fie implicat și Mullray în toată chestia asta... habar n-am. E un adevărat mister.

Îndepărtă și ultima bucată de celofan și își băga acadeaua în gură, sugând-o meditativ. Camera răsuna de zgomotul mătăniilor.

— Ai vorbit cu Massey? Întrebă Jemal. Americanii trebuie să știe.

— Stai liniștit, bătrâne! Nu au fost prea fericiți, dar nici nu ne așteptam la altceva.

— Așadar, ce facem acum?

— Nu prea avem ce. Sub nici o formă nu trebuie să știe că noi am aflat de mormânt. Ar fi fatal. Trebuie să stăm în banca noastră și să sperăm că lucrurile se vor termina cu bine.

— Și dacă nu va fi așa?

Squires își înclină capul, dar nu zise nimic. Jemal continua să învârtă mătăniile.

— Nu-mi place deloc, spuse el. Poate ar trebui s-o lăsăm moartă.

— Haide, haide! E o șansă unică în viață. Gândește-te la recompense!

— Nu știu ce să zic. Chiar nu știu. Lucrurile scapă de sub control.

Egipteanul se ridică în picioare și începu să se agite prin cameră:

— Și cu fata?

Squires bătea darabana cu degetele pe brațul canapelei, rotind cu limba acadeaua în gură.

— Am impresia, spuse el după o pauză lungă, că s-ar putea chiar să ne fie de folos. Să ne ajute... să clarificăm situația.

Atâta timp cât nu tulbură prea mult apele. În caz contrar, ar fi o chestie total neproductivă. Dar am încredere că te vei ocupa personal de asta, nu?

— Poliția face exact ce-i spun eu, mormăi Jemal. Nu vor pune întrebări suplimentare.

— Excelent. Atunci aş putea să am eu grijă de domnișoara Mullray. Crispin va sta cu ochii pe ea. Și mai am și alți oameni implicați. Lucrul cel mai important este ca ei să nu-și dea seama că ne folosim de ea. Ar fi un dezastru.

Se ridică și se duse la fereastră, privind încântat peluzele proaspăt tăiate din jurul ambasadei.

— Trebuie doar să ne folosim atuurile cu atenție. Atâta timp cât vom proceda astfel, sânt ferm convins că ne vom atinge țelul.

— Sper, spuse Jemal. Pentru binele nostru. Altfel, ne-am tăiat craca de sub picioare.

Squires chicoti:

— Îmi plac expresiile tale, bătrâne!

Apoi, cu un sunet prelung și sonor, dinții lui sparseră acadeaua.

LUXOR.

Khalifa nu-și imaginase niciodată că în Luxor există atâtea magazine care comercializează alabastru. Știa că sânt în număr mare, desigur, dar când se apucă să le viziteze pe fiecare în parte, își dădu seama la ce treabă grea se înhămasse.

El și Saryia începuseră cercetările cu o seară în urmă, imediat după autopsie, mergând din magazin în magazin cu fotografia scarabeului, întrebând dacă-l recunoaște cineva.

Continuaseră până târziu în noapte și dimineață, la șase, își reluseră investigațiile. Acum era vremea prânzului și după un calcul scurt, Kahlifa realizează că văzuseră deja peste cincizeci de locuri, fără vreun rezultat pozitiv. Se întreba dacă nu cumva Anwar îl trimisese după cai verzi pe pereți.

Se opri totuși în fața unui alt magazin: „Regina Tyie a Alabastrului, cel mai bun din Luxor”. Pe fațadă erau pictate un aeroplan și o cămilă lângă cubul negru al lui Ka'ba, un semn că proprietarul fusese în Hajj la Mecca. Un grup de muncitori cu brațele și fețele acoperite de praf alb stăteau pe jos cu picioarele încrucișate, la umbra unei copertine de pânză, ciopind bucăți de alabastru. Khalifa le dădu binețe și aprinzându-și o țigară, intră înăuntru. Dintr-o cameră din spate, ieși un bărbat care-l întâmpină zâmbind.

— Poliția, spuse Khalifa, arătându-i legitimația.

Zâmbetul bărbatului păli.

— Avem autorizație, zise el pierdut.

— Vreau să vă pun câteva întrebări. Despre muncitorii dumneavoastră.

— E vorba de asigurări?

— Nu, nu e vorba nici de asigurări, nici de autorizație.

Căutăm o persoană dispărută.

Scoase fotografia din buzunar și i-o arătă:

— Recunoști tatuajul ăsta?

Bărbatul luă fotografia și o privi lung.

— Ei bine?

— S-ar putea.

— Ce vrei să zici cu „s-ar putea”? Ori îl recunoști, ori nu.

— Da, OK, îl recunosc.

„În sfârșit”, se gândi Khalifa.

— Este unul dintre muncitorii tăi?

— A fost până mai acum o săptămână, dar l-am dat afară.

De ce, a intrat în bucluc?

— Se poate zice și așa, E mort.

Bărbatul privi din nou fotografia.

— Asasinat, adăugă Khalifa. I-am găsit corpul ieri, în râu.

Urmă un moment de tăcere, după care bărbatul îi înapoie poza și se întoarse:

— Veniți după mine!

Trecură printr-o perdea de mărgele și intrară într-o cameră mare. De un perete era lipit un pat nu foarte înalt, în fața lui se afla un televizor, iar pe masă se găsea o pâine, ceapă și o felie de brânză. Deasupra patului atârna o fotografie sepia a unui bătrân bărbos, cu fes pe cap și îmbrăcat într-o djellaba, vreun strămoș al patronului, bănui Khalifa iar lângă ea era înrămată prima sura din Coran. O ușă deschisă dădea într-o curte unde lucrau alți oameni. Bărbatul închise ușa cu piciorul.

— Îl chema Abu Nayar, spuse el, întorcându-se cu fața Khalifa. A lucrat aici cam un an. Era un meșter bun, dar bețiv.

Obişnuia să vină târziu la lucru și nu se concentra suficient, întotdeauna mi-a făcut probleme.

— Știi unde locuia?

— În Qurna veche. Sus, lângă mormântul lui Rekhmire.

— Familie avea?

— Căsătorit, doi copii. Fete. O trata pe nevastă-sa ca pe-un animal. O bătea. Știți și dumneavoastră cum stau lucrurile.

Khalifa trase din țigară, privind într-un colț un bust din calcar vopsit, o copie a celebrei Nefertiti, statuie ce se găsea într-un muzeu din Berlin. Își dorise mereu să vadă originalul, încă din copilărie când admira imitațiile ce umpleau vitrinele magazinelor din Giseh și Cairo. Se îndoia că dorința i se va împlini vreodată. Nu-și putea permite o călătorie la Berlin, așa cum nu-și putea permite să vadă Valea Regilor din balon.

Se întoarse spre proprietarul magazinului:

— Și acest Abu Nayar avea ceva dușmani? Cineva care-i purta pică?

— De unde să încep? Datora bani în stânga și-n dreapta, insulta pe toată lumea și sărea imediat la bătaie. Îmi vin în cap cel puțin cincizeci de persoane care să-i dorească sfârșitul. O sută.

— Dar cineva anume? Vreo dușmănie de moarte?

— Nu, din câte știu eu.

— Era implicat în activități ilegale? Droguri? Antichități?

— De unde să știu eu?

— Pentru că toată lumea de aici cunoaște pe toată lumea. Haide, fără șmecherii!

Bărbatul își scărpină bărbia și se așează greoi pe marginea patului. Afară, muncitorii începuseră să cânte o melodie populară.

— Droguri nu, spuse el după câteva momente de tăcere.

N-avea nici o legătură cu drogurile.

— Dar antichități?

Bărbatul ridică din umeri.

— Cum e cu antichitățile? Îl presă Khalifa. Făcea afaceri cu ele?

— Mărunțișuri,.

— Ce fel de mărunțișuri?

— Nimic special. Câteva shabti, niște scarabei. Toată lumea face tranzacții cu așa ceva, ce Dumnezeu'? Nu-i mare lucru.

— Este ilegal.

— O fi, dar numai așa supraviețuiești.

Khalifa stinse țigara într-o scrumieră.

— Ceva de valoare? Întrebă el.

Bărbatul ridică din umeri și lăsându-se într-o rână, dădu drumul la televizor.

— Nimic care să-i aducă moartea, spuse el.

Pe ecranul alb-negru se derula un spectacol-concurs.

După ce privi o vreme, bărbatul oftă:

— Umblă niște zvonuri.

— Zvonuri?

— Că cică ar fi găsit ceva.

— Ce?

— Dumnezeu știe. Un mormânt. Ceva mare, spuse el umblând la volum. Dar zvonuri circulă mai mereu, nu-i așa? În fiecare săptămână cineva descoperă un nou Tutankhamon. Cine poate ști care este cel real?

— Țsta era real?

Omul ridică din nou din umeri:

— Poate da, poate nu. Eu nu mă bag în așa ceva. Am o afacere bună și nu mă mai interesează altceva.

Nu mai zise nimic, concentrându-se asupra imaginilor de la televizor. Afară oamenii continuau să cânte, zăngănitul și bufniturile uneltelor lor răsunând înfundat în aerul calm al după-amiezei. Când bărbatul vorbi din nou, vocea lui era mai mult o șoaptă:

— Acum trei zile, Nayar i-a cumpărat mamei lui un televizor și un frigider nou. O grămadă de bani pentru unul care n-are slujbă. Trageți singur concluziile.

Izbucni în râs.

— Uită-te la el, țipă el, arătându-i un concurent care tocmai dăduse un răspuns greșit. Ce idiot!

Râsul lui avea ceva forțat. Iar mâinile, observă detectivul, îi tremurau.

Khalifa fusese dintotdeauna fascinat de istoria țării sale. Își aminti cum stătea în copilărie pe acoperișul casei, privind cum răsare soarele dincolo de piramide. Ceilalți copii din sate nu dădeau doi bani pe monumente, dar pentru Khalifa erau importante. Acele triumphiuri imense ce străpungeau ceața de dimineață, deschizând ușile unor timpuri și lumi diferite, răspândeau ceva magic. Faptul că a crescut lângă ele îi insuflase o dorință nesățioasă de a afla mai multe despre trecut.

Împărtășea aceeași pasiune cu fratele său, Ali, care era îndrăgostit până la fanatism de istorie, pentru că reprezenta sanctuarul în care se retrăgea din fața greutăților vieții. În fiecare noapte, se întorcea murdar și stors de vlagă de la lucru și după ce se spăla și mânca ceva, se așeza într-un colț al camerei, cu o carte de arheologie în mână. Strânsese o colecție impresionantă, unele împrumutate de la școala locală, dar cele mai multe probabil furate, iar tânărului Khalifa nu-i plăcea nimic mai mult decât să șadă lângă el, în timp ce Ali îi citea la lumina pâlpâitoare a unei lumânări.

— Povestește-mi despre Rases, Ali, se ruga el, vârându-se sub brațul fratelui său.

— Ramses, râdea Ali, corectându-l. Se zice că a fost odată ca niciodată un rege mare, care se chema Ramses al II-lea și era cel mai puternic bărbat din toată lumea. El avea un car de aur și o coroană făcută din diamante... „Ce noroc pe capul lor că trăiau în Egipt”, se gândea Khalifa atunci. Ce țară se mai putea

mândri cu astfel de povești miraculoase? „Mulțumesc, Allah, pentru că mi-ai permis să mă nasc pe tărâmul acesta minunat!”

Amândoi obișnuiau să facă mini-expediții pe platoul Giseh, unde săpau după pietre și bucăți de vase vechi, imaginându-și că sânt niște arheologi celebri. Odată, imediat după moartea tatălui lor, descoperiseră chiar la baza Sfinxului un obiect mic din calcar ce reprezenta capul unui faraon și Khalifa rămăsese mut de uimire, crezând că în sfârșit dăduseră peste ceva antic și valoros. De-abia după mulți ani aflase că Ali îngropase el însuși obiectul doar ca să-i mai aline fratelui său mai mic durerea provocată de pierderea tatălui lor.

Făcuseră excursii până în Saqqara, Dhashur și Abusir, apoi până la Cairo, unde se strecuraseră pe furiș în Muzeul Antichităților, amestecându-se în grupurile de elevi care veniseră în vizită. Chiar și astăzi putea descrie perfect fiecare colț al muzeului, așa de bine îl cunoscuse atunci, în copilărie. În timpul unei astfel de vizite se împrieteniseră cu un savant în vârstă, profesorul al-Habibi. Impresionat de entuziasmul lor tineresc, profesorul le arătase toate colecțiile, încurajându-le interesul sincer. Peste mulți ani, când Khalifa câștigase o bursă la secția de istorie antică din cadrul Universității, același profesor îi devenise tutore.

Da, iubea trecutul. Era înconjurat de o aură mistică, ceva care strălucea, ca un lanț de aur ce se întindea până la începuturile lumii. Iubea trecutul pentru culoarea și vastitatea lui, dar și pentru felul în care făcea prezentul să pară mult mai bogat.

Dar cel mai mult îl iubea pentru că și Ali nutrea aceleași sentimente față de el. Era ceva special, împărtășit de amândoi: o inimă unită din care își trăgeau forța și viața.

Măinile lor se atingeau și acum, făcând un arc peste timp, chiar dacă Ali era mort și dus pentru totdeauna. Mai mult decât orice, lumea antică reprezenta pentru Khalifa o afirmare a dragostei sale pentru fratele pierdut.

— Cine erau regii Dinastiei a Optsprezecea? Îl întreba Ali, testându-l.

— Ahmosis, pronunța Khalifa încet cuvintele, Amenhotep I, Tutmosis I și al II-lea, Hatsepsut, Tutmosis al III-lea, Amenhotep al II-lea, Tutmosis al IV-lea, Amenhotep al III-lea, Akhenaton, mmm... ăăă... of, întotdeauna îl uit p-ăsta... mmmmm... of...

— Smenkhkare, îi spunea Ali.

— Pe toți dracii! Știam eu! Smenkhkare, Tutankhamon, Ay, Horemheb.

— Învăță, Yusuf! Învăță și fă-te mare!

Ce zile frumoase!

Găsi destul de greu locuința lui Nayar. Era ascunsă în spatele unui grup de case, la jumătatea unui deal, iar deasupra ei se zărea un șir de cavități tăiate în piatră unde se făceau odată ceremonii funerare, dar care acum erau pline de gunoaie. În

fața casei, prionită cu o funie, stătea o capră pricăjită, căreia îi ieșeau coastele prin piele.

Bătu la ușă și îi deschise o femeie micuță, cu ochi verzi, strălucitori.

Nu avea mai mult de treizeci de ani și probabil că odinioară fusese o frumusețe. Dar la fel ca majoritatea femeilor fellaha, nașterile și greutățile de zi cu zi o îmbătrâniseră înainte de vreme. Pe obrazul drept, Khalifa observă semnele clare ale unor vânătăi.

— Mă scuzați că vă deranjez, spuse el blând, arătându-i legitimația. Am venit să...

Se opri, căutând cuvintele potrivite. Mai făcuse lucrul acesta de multe ori, dar nu se obișnuise niciodată cu ideea.

Își aminti de mama lui cum reacționase când îi aduseseră știrea morții tatălui lor, cum se prăbușise și începuse să-și smulgă hainele, urlând ca un animal rănit. Ura ideea de a provoca o asemenea durere.

— Ce? Spuse femeia. S-a îmbătat din nou, nu?

— Pot să intru?

Femeia ridică din umeri și se întoarse în casă, conducându-l în camera principală, unde două fete se jucau împreună pe podeaua goală de beton. Era răcoare și întuneric înăuntru și în afara unei canapele lipite de perete și a unui televizor așezat pe o masă în colț, nu exista nici un fel de mobilă.

Oricum, televizorul era nou, observă Khalifa.

— Așadar?

— Mi-e teama că vă aduc vești proaste, spuse detectivul.

Soțul dumneavoastră...

— A fost arestat?

Khalifa își mușcă buza:

— A murit.

O clipă îl privi fix, apoi se lăsă greu pe canapea, acoperindu-și fața cu mâinile. El se gândi că plânge și făcu un pas înainte să o liniștească. Numai că atunci când se apropie realizează că gemetele înfundate nu erau suspine, ci hohote de râs.

— Fatma, Iman, spuse ea, chemându-și cele două fete. S-a întâmplat ceva minunat.

CAIRO.

După ce termină cu ambasada, Tara se hotărî să treacă pe la apartamentul tatălui său.

Își luase foarte puține lucruri cu el în cele patru luni petrecute la Saqqara, un schimb de haine, câteva agende, un aparat de fotografiat. Restul rămăsese în apartamentul din Cairo. Aici își ținea jurnalele, diapozitivele, hainele, diverse artefacte pe care autoritățile egiptene îi permisese să le păstreze. Și desigur,

colecția sa impresionantă de cărți: mii de volume, toate legate în piele și adunate de-a lungul anilor.

„Cărțile, obișnuia el să spună, pot schimba orice cocioabă într-un palat. Ele fac viața mult mai suportabilă.”

Oates se oferă să o ducă până acolo cu mașina, dar apartamentul era doar la câteva minute de mers pe jos și oricum, simțea nevoia să fie singură o vreme. Oates dădu un telefon în prealabil pentru a se asigura că portarul are chei de rezervă, îi schiță o hartă ca să știe cum ajunge acolo și o însoți până la poarta principală.

— Sunați-mă când vă întoarceți la hotel, spuse el. Și cum v-am mai zis, încercați să nu vă prindă noaptea pe drum. Mai ales acum, după incidentul de pe vas.

Zâmbi și dispăru înapoi în ambasadă.

Era după-amiază târziu și soarele care apunea desena umbre pe asfaltul neregulat. Se uită în jurul ei, observând amplasamentele polițiștilor de-a lungul zidului ce înconjura ambasada, apoi cerșetorul care stătea pe vine la marginea drumului, bărbatul care trăgea după el un căruț plin ochi cu pepeni. Aruncă o privire peste schiță și porni la drum.

Oates îi explicase că această parte din Cairo era cunoscută sub numele de Grădina Orașului și în timp ce traversa labirintul de străzi, își dădu seama de ce. Era mai liniștită decât restul metropolei, o rămășiță palidă a epocii coloniale, cu vile imense, înconjurate de copaci și arbuști cu flori, hibiscus, oleandru, iasomie, arbori de jacaranda. Aerul răsună de ciripitul păsărilor și mirosea puternic a iarbă proaspăt cosită și a flori de portocal. Pe stradă nu prea erau oameni, doar două femei care împingeau cărucioare cu copii și un director cu un costum ciudat.

Multe dintre vile aveau limuzine parcate în față, cu câte un polițist în fața ușii.

Făcu vreo zece minute până la strada Sharia Ahmed Pasha, în colțul căreia se găsea blocul unde locuise tatăl ei, o clădire veche de la începutul secolului, cu ferestre imense și balcoane din fier forjat. Probabil că, inițial, fusese zugrăvită într-un galben vesel. Acum exteriorul era gri, plin de praf și de funingine.

Urcă scările de la intrare și împinse ușa, pășind într-un hol răcoros din marmură. Într-o parte, în spatele unui birou, se afla un bărbat în vârstă, probabil portarul. Se apropie și după o scurtă conversație susținută prin limbajul semnelor, reuși să-i spună cine este și de ce venise. Bombănind, bărbatul se ridică în picioare, scoase un set de chei dintr-un sertar și se îndreptă spre liftul din colț, unde îi deschise ușa și îi făcu semn să-l urmeze.

Apartamentul era la etajul al treilea, la capătul unui coridor tăcut și sumbru. Se opriră în fața unei uși și portarul încercă trei chei înainte de a o nimeri pe cea potrivită.

— Mulțumesc, spuse Tara după ce bărbatul reuși să deschidă ușa.

Acesta rămase locului, neclintit.

— Mulțumesc, repetă ea.

Dar el părea că nu are de gând să plece. Urmă un moment stânjenitor de tăcere și apoi, după ce își dădu seama ce aștepta de la ea, Tara își desfăcu geanta și-i dădu câteva bancnote. El se uită la ele, mormăi ceva și o porni pe coridor, lăsând cheile în ușa. Tara așteaptă până când dispăru, se întoarse și de-abia atunci intră în apartament, scoțând cheile și închizând ușa în urma ei.

Se trezi într-un vestibul întunecat, cu parchet pe jos, care dădea în cinci camere, un dormitor, o baie, o bucătărie și alte două încăperi umplute până la refuz cu cărți. Toate ferestrele erau închise și aveau obloanele trase, dând locului un aer închis, de casă părăsită. O clipă avu impresia că percepe o aromă vagă de trabuc, dar după ce inspiră de câteva ori senzația dispăru.

„Probabil că de vină era soluția de lustruit sau cine știe ce”, se gândi ea.

Intră în camera de zi și aprinse lumina. Peste tot zăceau teancuri de cărți și hârtii. Pereții erau plini cu fotografii ale monumentelor și ale obiectelor găsite în pământ; în colțul îndepărtat trona un dulap prăfuit, plin cu vase sparte din lut și shabiti. Plantele lipseau cu desăvârșire.

„Ca și cum locul ar fi fost păstrat pentru posteritate, se gândi ea. Ca să le arate oamenilor cum s-a trăit într-o epocă diferită.”

Rătăci prin cameră de colo-colo, ridicând lucrurile, uitându-se prin sertare, căutând ceva care să-i dezvăluie adevărata față a tatălui ei. Găsi unul dintre jurnalele lui din tinerețe, de prin anii 1960, pe vremea când făcuse săpături în Sudan, scrisul său cu litere mici și precise fiind întrerupt de desene ale obiectelor descoperite, făcute cu pixul. Într-una dintre camere descoperi o parte din cărțile scrise de el, „Viața în Necropola: Excavații la Saqqara, 1955-'85”; „De la Snofru la Shepseskaf – Eseuri despre Dinastia a Patra”; „Mormântul lui Mentu-Nefer”; „Domnia și revoltele din Prima Perioadă Intermediară”. Răsfoi un album cu poze, fotografii ale unui șanț care, pe măsură ce albumul înainta, devenea din ce în ce mai adânc, până când, în ultimele file, scotea la iveală un zid de piatră. Apartamentul părea un loc dedicat muncii. Nimic nu vorbea despre căldură, dragoste sau sentimente. Nimic din prezent.

Și-atunci, exact când începuse să se simtă apăsată de atmosfera, apărură două surprize. Lângă patul tatălui său, tare, îngust, ca un pat de campanie, descoperi fotografia părinților din ziua căsătoriei, în care tatăl ei râdea, cu un trandafir alb prins la rever.

Iar în dulapul prăfuit din living, prins între două vase de lut, desenul unui înger, ale cărui aripi aveau marginile colorate cu argintiu. Tara își aminti că îl făcuse cu mult timp în urmă, în clasa întâi, cu ocazia Crăciunului. Tatăl ei îl păstrase tot

acest timp. Îl scoase afară, îl întoarse și citi pe spate scrisul copilăros: „Pentru tăticul meu”.

Îl privi fix un moment după care, brusc, necontrolat, izbucni în hohote de plâns. Se prăbuși pe un scaun, cutremurată de suspine.

— Oh, tată, se înecă ea. Îmi pare rău, îmi pare rău.

Mai târziu, după ce își mai ostoi lacrimile, luă fotografia din dormitor și o băgă în rucsac, alături de desenul din copilărie. Mai luă și o poză de-a tatălui său, care îl înfățișa lângă un sarcofag imens de piatră, flancat de doi lucrători egipteni. (Își aminti cum îi explica, atunci când era doar o fetiță, că „sarcofag” înseamnă în greacă „mâncător de carne”, o imagine care o marcase atât de mult, încât îi fusese imposibil să adoarmă în noaptea aceea.) Tocmai încerca să se hotărască dacă să ia și câteva cărți când sună telefonul. Se opri, neștiind ce să facă. După un moment, decise că mai bine ar răspunde și porni spre sufragerie, repezindu-se spre biroul din celălalt capăt al camerei, spre aparatul așezat pe un vraf de manuscrise. Exact când atinse receptorul, se declanșă robotul telefonic și încăperea se umplu cu vocea tatălui ei:

— Bună ziua, sânt Michael Mullray. Sânt plecat până în prima săptămână a lunii decembrie; așa că o să vă rog să nu-mi lăsați mesaj. Mă puteți suna la întoarcere, dar dacă este o chestiune legată de Universitate, vă rog să contactați direct facultatea la 7943967. Vă mulțumesc. La revedere.

Se opri brusc, speriată la auzul vocii lui, ca și cum o parte din tatăl ei nu ar fi dispărut pentru totdeauna, ci ar fi rămas suspendată într-un soi de purgatoriu electronic: nici în lumea reală, nici în cea de dincolo. Când își mai reveni puțin, aparatul scoase un sunet și începu să înregistreze.

La început, Tara crezu că interlocutorul închisese, pentru că nu se auzea nimic de la capătul celălalt al firului. Apoi surprinse un susur slab, o respirație ușoară și realizează că acela care apelase se afla încă pe linie. Făcu un pas spre telefon, dădu să ridice receptorul, dar își retrase mâna în ultima clipă. Și totuși, el încă nu închisese, ceva îi spunea că e vorba de un bărbat, aștepta, respirând, ascultând, parcă simțind că ea este în apartament și că trebuie să priceapă că el știe asta. Liniștea păru să se prelungească la nesfârșit. În cele din urmă, se auzi un clic și hurea metalică al aparatului care se reseta. Rămase nemișcată câteva secunde, după care, strângându-și lucrurile, ieși grăbită din apartament, trântind ușa în spatele ei. Dintr-o dată se simți amenințată de clădire: interiorul mohorât, liftul care scârțâia, tăcerea. Traversă grăbită coridorul, dorind să iasă afară. Pe la jumătatea lui surprinse ceva cu coada ochiului, un cărăbuș mare ce zăcea pe podeaua curată de marmură. Încetini pasul ca să îl privească mai bine și când se apropie mai mult, observă că, de fapt, era o grămăjoară cenușie de scrum de trabuc, mare cât un pul de table. Începu să alerge.

Liftul nu era sus și decât să aștepte, alese să coboare pe scări, sărind câte două trepte o dată, disperată să ajungă în aer liber. La capătul scărilor, se îndreptă spre holul principal, dar brusc cineva îi bloca drumul. Țipă, speriată. Era doar portarul.

— Îmi pare rău, spuse ea, respirând greu. M-ați luat prin surprindere.

Îi dădu cheile și bărbatul mormăi ceva cu o voce găjăită.

— Poftim?

El repetă cuvintele.

— Nu înțeleg.

Ridicase deja tonul. Își dorea mai mult decât orice să iasă afară, la lumină.

Portarul îi vorbi din nou, repede și nedeslușit, apoi băgă mâna în buzunar. Tara crezu pentru o clipă că el va scoate o armă și când bărbatul ridică din nou mâna spre ea, sări ca arsă înapoi, ridicându-și brațul într-un gest de apărare. Dar era doar un plic. Un plic alb și mic.

— Profesor Mullray, rosti el, fluturându-i plicul prin față. Vino, profesor Mullray!

Îl privi fix câteva secunde, respirând cu greutate, apoi izbucni în râs.

— Mulțumesc, zise ea, luând scrisoarea. Mulțumesc.

Portarul se întoarse și porni spre biroul lui, târșâindu-și picioarele. Tara se întrebă dacă n-ar fi bine să-i mai dea un bacșiș, dar pentru că el părea că nu mai așteaptă nimic de la ea, ieși în grabă pe ușa de la intrare și după ce făcu stânga, o luă în jos pe stradă, bucurându-se de spațiul din jurul ei și de aerul cald. Trecu pe lângă câțiva elevi îmbrăcați în cămăși albe, apretate și pe lângă un bărbat în uniformă, cu o mulțime de medalii prinse în piept. Pe partea cealaltă a drumului, un grădinar în salopetă uda cu furtunul un șir de tufișuri cu trandafiri veștejiți.

După vreo douăzeci de metri, își aminti de plicul pe care-l ținea în mână. Se uită la el și păli instantaneu:

— Oh, nu, șopti ea, recunoscând scrisul care îi era atât de familiar. Nu după atâta timp, nu acum.

Grădinarul privi lung după ea și apoi, lăsându-și capul într-o parte, începu să vorbească înăbușit lângă guler.

SUDANUL DE NORD, LÂNGĂ GRANIȚA CU EGIPTUL.

Băiatul ieși din cort și începu să alerge, împrăștiind nisipul în toate părțile, spre o turmă de capre risipite care încotro.

Depăși un foc de tabără stins, un elicopter acoperit cu plasă, câteva grămezi de cutii și se opri în fața unui alt cort, plasat oarecum mai izolat față de restul taberei. Scoase o bucată de hârtie dintre haine și se strecură înăuntru.

Aici, un bărbat stătea în picioare, cu ochii închiși. Buzele lui se mișcau ușor, ca și cum ar fi rostit niște rugăciuni în tăcere. Avea fața lungă, suptă și purta barbă.

Nasul coroiat accentua o cicatrice adâncă și verticală, chiar în mijlocul frunții, unde pielea era fină și strălucitoare, de parcă ar fi fost lustruită cu putere. Zâmbea, pierdut în meditație.

Îngenunche, punându-și palmele pe pământ și atinse covorul cu nasul și fruntea, ignorând prezența băiatului, care rămăsese locului, privind cu admirație. Trecu un minut, apoi două, trei, iar bărbatul cu nasul coroiat își continuă rugăciunile, aplecându-se și ridicându-se încontinuu, cu un zâmbet satisfăcut pe chip. Părea că nu o să termine niciodată și băiatul schiță un gest să plece, dar chiar atunci credinciosul își înclină capul până la pământ pentru ultima oară, rosti „amin”, se ridică în picioare și se întoarse. Băiatul făcu un pas înainte și îi dădu bucata de hârtie.

— A venit asta, Stăpâne. E de la doctorul Dravic.

Bărbatul luă hârtia și o citi, ochii verzi strălucindu-i în semi-întunericul dinăuntru.

Avea ceva amenințător în înfățișare, un aer de violență stăpânită și în mod straniu, un soi de blândețe în felul în care își așează mâna pe capul băiatului, într-un gest de liniștire.

Băiatul își ținea privirea în jos, copleșit de amestecul de teamă și adorare.

Bărbatul termină de citit și îi dădu hârtia înapoi:

— Allah, binecuvântat fie numele lui, ne dăruiește și Allah, binecuvântat fie numele lui, ne ia înapoi.

Băiatul continua să-și țină privirea în podea.

— Te rog, Stăpâne, șopti el, nu înțeleg.

— Nu este datoria noastră să înțelegem, Mehmet, spuse bărbatul, ridicându-i bărbia, ca să se poată uita în ochii lui.

Băiatul avea și el aceeași cicatrice în mijlocul frunții.

— Noi știm pur și simplu că Dumnezeu are scopul Lui și noi facem parte din El. Noi nu punem la îndoială voia Atotputernicului. Facem doar cum vrea El. Fără să întrebăm. Fără ezitare.

— Da, Stăpâne, rosti băiatul copleșit.

— El ne-a dat o sarcină grea. Un drum. Dacă ajungem la capătul lui, recompensa va fi uriașă. Dacă dăm greș...

— Ce, Stăpâne? Ce se întâmplă dacă dăm greș?

Băiatul părea îngrozit. Bărbatul îl mângâie pe păr, liniștindu-l:

— Nu vom da greș.

Zâmbi:

— E posibil ca drumul să fie dificil, dar vom ajunge la capătul lui. Nu ți-am spus? Suntem aleșii Domnului.

Băiatul zâmbi și el și-și aruncă brațele în jurul taliei bărbatului, îmbrățișându-l.

Acesta îl împinse deoparte:

— Avem treburi de făcut. Sună-l pe doctorul Dravic. Spune-i că trebuie să găsească piesa care lipsește. Înțelege? Trebuie să găsească piesa care lipsește.

— El trebuie să găsească piesa care lipsește, repetă băiatul.

— Între timp, totul continuă conform planului. Nu se schimbă nimic. Poți să ții minte asta?

— Da, Stăpâne.

— Lovim tabăra într-o oră. Du-te!

Băiatul ieși din cort și o luă la goană înapoi. Sayf al-Tha'r privi lung în urma lui.

Îl găsiseră acum patru ani, un copil orfan al străzii, scormonind ca un animal după mâncare prin tomberoanele din Cairo. Analfabet, fără părinți, sălbatic, fusese îmbăiat și hrănit și de-a lungul timpului, devenise unul de-al lor, primindu-și semnul credinței pe frunte și jurând că se va îmbrăca numai în negru, culoarea puterii și a loialității.

Era un băiat bun, simplu, inocent, devotat. Ca el mai erau sute, poate chiar mii. În timp ce bogații își umpleau burțile și se închinau unor idoli falși, copiii ca Mehmet mureau de foame. Lumea era bolnavă. Posedată. Conduasă de Kufr. Și el se lupta să îndrepte lucrurile. Să-i ridice pe cei călcați în picioare. Să-i aducă pe calea cea dreaptă pe necredincioși.

Să reinstaureze legea dreptății.

Iar acum, în mod miraculos, mijloacele prin care putea să-și atingă scopurile îi fuseseră arătate. Arătate, doar atât.

Dumnezeu dăruia și Dumnezeu lua înapoi. Era frustrant.

Dar el știa că toate au un scop. Dumnezeu avea întotdeauna un scop. În cazul lui, să-și încerce slujitorul. Să-i încerce hotărârea. O viață ușoară era pentru cei cu credința slabă.

Doar la necaz se vedea cât sânt de profunde sinceritatea și credința. Allah îi testa devotamentul. Iar el nu-l va dezamăgi.

Lucrul respectiv va fi găsit. Oricât de multe sacrificii umane s-ar fi impus. El, slujitorul, nu-și va dezamăgi stăpânul. Iar stăpânul, știa cu certitudine, nu-l va dezamăgi atâta timp cât credința lui era sinceră. Atâta timp cât nu dădea dovadă de slăbiciune. Îl mai privi pe băiat câteva secunde, apoi se întoarse în cort, unde căzu în genunchi, își plecă fața la pământ și își reluă rugăciunile.

CAIRO.

Tara deschise plicul imediat ce ajunse la hotel. Știa că ar fi trebuit mai degrabă să-l arunce, dar nu se putu abține. Chiar și după șase ani, o parte din ea nu uitase deloc.

— Naiba să te ia, murmură ea, rupând plicul cu degetul. Să te ia naiba pentru că

te-ai întors. Uite-așa, să te ia naiba!

„Salut Michael, O să stau în oraș câteva săptămâni. Te-ai întors de la Saqqara? Dacă da, te invit să bem ceva împreună. Eu stau la Hotel Salah al-Din (753127) și mă poți găsi aproape în fiecare seară în ceainăria de la intersecția Ahmed Maher cu Bursa'id. Cred că-i zice Ahwa Wadood.

Sper că ai avut un an bun și doresc să ne vedem cât mai curând.

Daniel L.

P. S. Ai auzit despre Schenker? Crede că a găsit mormântul lui Imhotep! Un prost.”

Zâmbi fără să vrea. Atât de tipic pentru Daniel să simuleze seriozitatea, pentru ca mai apoi să trântească cine știe ce remarcă total nepotrivită. Pentru prima dată, după multă vreme, simți un nod în gât și un mare gol în stomac. Dumnezeu, cât o făcuse să sufere!

Reciti biletul, îl mototoli și-l aruncă într-un colț. Scoase o sticlă de vodcă din mini-bar și ieși afară pe balcon, dar reveni în cameră imediat și se aruncă pe pat, privind fix tavanul.

Trecură cinci minute, zece, douăsprezece. Se ridică în picioare, înhăță rucsacul și plecă.

— Ceainăria Ahwa Wadood, îi spuse ea primului șofer de taxi care aștepta în fața hotelului. La intersecția dintre Ahmed Maher și...

— Bursa'id, completă bărbatul, deschizându-i portiera. Știu.

Urcă și mașina demară.

„Ce idioată ești, se gândi Tara, privind pe fereastră vitrinele frumos luminate ale magazinelor. Ești o idioată tristă și slabă.”

Pe partea cealaltă a străzii, un Mercedes coborî de pe bordură și se strecură în spatele lor, ca o panteră în urmărirea prăzii.

Își amintea atât de bine ziua în care se întâlniseră! Cât timp trecuse de atunci? Doamne, aproape opt ani!

Era în anul doi la Colegiul Universitar din Londra, specialitatea zoologie și împărțea un apartament cu alte trei prietene. Părinții ei locuiau în Oxford, consumându-și ultimele zile ale căsniciei.

Într-o seară, plecase să ia masa cu ei.

Trebuia să fie o reuniune de familie, doar ei trei, deci se anunțau câteva ore destul de neplăcute, având în vedere că părinții ei de-abia dacă mai schimbau două vorbe între ei.

Când sosise, tatăl ei îi spusese că li se va alătura mai târziu și un coleg de-al lui.

— Un tânăr interesant, zise el, jumătate englez, jumătate francez, puțin mai mare ca tine. Își face doctoratul în practicile funerare din Regatul Târziu, de la necropola tebană; tocmai s-a întors din Valea Regilor unde a săpat vreo trei luni.

Absolut genial. Cunoaște mai bine decât oricine iconografia mormintelor și a textelor privind viața după moarte.

— Pare fascinant, mormăi Tara.

— Da, cred că o să-l plăci, zâmbi tatăl ei, ignorându-i sarcasmul. E un tip mai ciudat. Pasionat. Desigur, toți suntem pasionați, dar nu avem atâta ardoare. Îți dă senzația că și-ar tăia o mână dacă așa ar putea afla mai multe despre un anume subiect. Și poate chiar mâna altcuiva. E fanatic de-a dreptul.

— Cine se aseamănă se-adună.

— Poate că ai dreptate, dar eu, cel puțin, te am pe tine și pe mama ta. Daniel nu pare să aibă pe cineva. Sincer, îmi fac griji pentru el. E prea obsedat. Dacă nu ia măsuri, are toate șansele să moară tânăr.

Tara dăduse pe gât un păhărel de vodcă. Practicile funerare din Regatul Târziu de la necropola tebană. Iisuse!

Întârzie aproape o oră și tocmai discutau dacă să înceapă masa fără el, când se auzi soneria de la intrare. Tara se duse să răspundă, ușor amețită de alcool, propunându-și să fie politicoasă.

Cu puțin noroc, poate va pleca imediat după cină. „Dă, Doamne, să se care imediat după masă!” gândi ea.

Se opri o clipă să-și aranjeze ținuta, apoi deschise ușa.

„Oh, Doamne, cât ești de arătos!”

Din fericire nu rosti cuvintele decât în gând, deși o urmă de surpriză probabil că se vedea și pe fața ei, pentru că tipul era exact opusul a ceea ce-și imaginase ea: era înalt, smead, cu pomeți frumoși și ochii negri tăciune. Tara nu-și mai putea lua privirea de la el.

— Îmi pare atât de rău că am întârziat, spuse el cu un ușor accent galic. Am avut ceva de terminat.

— Practicile funerare din Regatul Târziu de la necropola tebană, răspunse ea, cu evidentă stânjenală în glas.

Tânărul izbucni în râs:

— De fapt, am completat niște formulare pentru o bursă.

Probabil că e o activitate mult mai interesantă.

Îi întinse mâna:

— Daniel Lacage.

— Tara Mullray.

Stătură cu mâinile lipite mai mult decât era necesar, după care intrară în casă.

Cina a fost minunată. Cei doi bărbați petrecuseră mare parte din timp, discutând în contradictoriu despre un subiect obscur din istoria Noului Regat, dacă existase sau nu o coregență între Amenhotep al III-lea și fiul său, Akhenaton. Mai auzise astfel de conversații de o sută de ori înainte. De data asta însă, datorită lui

Daniel, discuția căpătase alt aspect, total diferit de dezbaterile academice terne, cu privire la evenimente uitate până și de istorie.

— Îmi pare rău.

Îi zâmbi Tarei, în timp ce mama ei servea budinca:

— Trebuie să fie un chin pentru tine.

— Deloc, răspunse Tara. Pentru prima dată în viața mea Egiptul mi se pare și mie interesant.

— Ți mulțumesc foarte mult, rosti tatăl ei, aproape supărat.

După cină ieșiră amândoi în grădina din spate la o țigară.

Era o noapte caldă și cerul părea îmbrăcat în stele. Se plimbară pe peluză, apoi se așezară pe un balansoar ruginit.

— Ai fost de-a dreptul politicoasă mai adineauri, spuse el, în timp ce băga două țigări în gură, le aprinse și îi întinse și ei una. Nu era nevoie.

— Nu sânt niciodată politicoasă, rosti ea, acceptând țigara.

Sau, cel puțin, nu în seara asta.

O vreme au rămas așa, fără să mai scoată nici o vorbă, legănându-se încet, aproape unul de altul. Daniel avea un miros aparte, nu de after-shave, de ceva mai puternic, natural.

— Tata spune ca ai făcut săpături în Valea Regilor, sparse ea tăcerea în cele din urmă.

— Ceva mai sus, de fapt. Sus pe dealuri.

— Ai căutat ceva anume?

— Oh, niște morminte din Regatul Târziu. Dinastia Douăzeci și șase. Nimic excepțional.

— Credeam că ești un fanatic al mormintelor.

— Sânt, spuse el. Dar nu în seara asta.

Izbucniră în râs și se fixară din ochi înainte de a-și întoarce privirile spre cer. Deasupra lor ramurile unui pin bătrân se încolăceau ca niște brațe. Urmă o tăcere lungă.

— Știi, Valea Regilor este un loc magic, spuse el în cele din urmă, cu o voce joasă, aproape șoptită, ca și când ar fi vorbit singur. Te trec fiori doar când te gândești ce comori trebuie să fi fost îngropate acolo. Gândește-te și tu ce au găsit în mormântul lui Tutankhamon. Iar el a fost un faraon minor. Un nimeni. Gândește-te ce trebuie să fie în mormântul unui mare conducător. Ca Amenhotep al III-lea sau Horemheb, sau Seti I.

Își lăsă capul pe spate, zâmbind, pierdut brusc în propriile gânduri:

— Mă întreb adesea cum e să găsești așa ceva. Oricum, nu se va mai întâmpla niciodată. Tutankhamon a fost unic, o șansă la un miliard ca mormântul lui să reziste. Și totuși, nu mă pot abține să nu mă gândesc. Imaginează-ți emoțiile!

Intensitatea.

Nimic nu se compară cu asta. Nimic de pe pământ. Dar apoi, desigur... Oftă.

— Ce?

— Păi, probabil că entuziasmul nu va dura la infinit.

E tipic arheologiei. O singură descoperire nu este niciodată suficientă.

Întotdeauna cauți să te întreci pe tine. Vezi cazul lui Carter. După ce a terminat cu mormântul lui Tutankhamon și-a petrecut ultimii zece ani din viață, spunându-le tuturor că știe unde este îngropat Alexandru cel Mare. Ai crede că, de fapt, cea mai mare descoperire din istoria arheologiei este de ajuns, dar nici pe departe. Îți petreci toată viața în căutarea secretelor trecutului și în același timp, îți faci griji ca nu cumva să nu mai existe nimic de descoperit.

Tăcu un moment, încruntându-și sprâncenele, după care bătu o țigară de marginea leagănului și râse:

— Ia uite ce vorbesc! Pun pariu că ai fi preferat să rămâi în casă și să ajuți la spălatul vaselor.

Privirile li se întâlneau din nou și parcă acționând independent de restul corpului, degetele lor se apropiară și se atinseră. A fost un gest inocent, delicat, dar plin de intensitate.

Fiecare se uită brusc în altă parte. Degetele însă rămăseseră înlănțuite, străbătute de un flux inefabil.

Trei zile mai târziu s-au întâlnit la Londra și în mai puțin de o săptămână, au devenit iubiți.

A fost o perioadă magică, cea mai frumoasă din viața ei.

El stătea pe strada Gower, într-o mansardă micuță, cu două luminoare întunecate și nici un fel de încălzire centrală, pe care o transformară în cuibul lor. Făceau dragoste zi și noapte, jucau table, improvizau picnicuri între cearșafuri și se iubeau din nou, devorându-se unul pe altul.

Era extrem de talentat la desen, așa că ea se întindea goală pe pat, timidă și îmbujorată toată, în timp ce el o desena în creion sau cărbune, umplând coală după coală cu imaginea ei, ca și cum fiecare desen ar fi devenit o confirmare oficială a legăturii lor.

Un prieten de-al lui avea o motoretă veche Triumf și în week-end plecau la țară. Tara își prindea strâns mâinile în jurul taliei lui și porneau în căutarea unor colțuri secrete în care să fie singuri, o pădure tăcută, malul pustiu al unui râu, o bucată de plajă goală.

Au mers împreună la Muzeul Britanic, unde Daniel i-a arătat obiectele la care ținea în mod special. Discutau apoi despre istoria lor: o tăbliță cu scriere cuneiformă din Amarna; un hipopotam din ceramică albastră; un vas din perioada lui Ramessid, pe care era pictat un bărbat care strângea o femeie pe la

spate.

— Liniștea este dorința trupului meu”, spuse el, traducându-i textul hieroglific.

— A mea în nici un caz, râse ea, luându-i fața în mâini și sărutându-l cu pasiune, ignorându-i pe turiștii care stăteau la coadă în spatele lor.

Vizitaseră împreună și alte colecții, Petrie, Bodleian, Muzeul Sir John Soane unde văzuseră sarcofagul lui Seti I iar ea, în schimb, l-a dus la Grădina Zoologică din Londra, unde o prietenă de-a ei, care lucra acolo, le-a adus un piton ca să-l țină în brațe, lucru care nu l-a încântat deloc pe Daniel.

Părinții ei se despărțiseră deja, dar ea fusese atât de preocupată de viața ei cu Daniel, încât separarea lor nu o afectase mai deloc. Absolvi cursurile pe care le urma și se înscrise la masterat, mai mult din inerție, pentru că nu prea era conștientă de ceea ce i se întâmpla, ca și cum ar fi trăit într-un univers paralel. Era atât de fericită! Se simțea, în sfârșit, împlinită.

— Ce-ar mai putea fi? Întreba ea în timp ce stăteau întinși unul lângă altul, după o noapte fierbinte de dragoste. Ce altceva mi-aș mai putea dori?

— Ce altceva ți-ai mai putea dori? Întrebă și Daniel.

— Nimic, răspunse ea, ghemuindu-se lângă el. Absolut nimic.

— Daniel este o persoană extrem de talentată, îi spusese tatăl ei când îi mărturisise relația lor. Unul dintre cei mai buni elevi, căruia am avut privilegiul să-i fiu profesor. Alcătuiți un cuplu minunat.

Făcuse o pauză, după care adăugase:

— Dar ai grijă, Tara! La fel ca toți oamenii talentați, are în el o parte întunecată. Nu-l lăsa să te rănească.

— N-o va face, tată, spusese ea. Știu că n-o va face.

În mod ciudat, pentru faptul că Daniel o rănisese în final, undeva, în adâncul sufletului, Tara îl învinovățise mai degrabă pe tatăl ei, ca și cum avertismentul acela ar fi fost cauza rupturii relației lor, și nu persoana în privința căreia fusese avertizată.

Ceainăria Ahwa Wadood era o bodegă murdară, cu podeaua plină de praf și mese înghesuite, în jurul cărora stăteau îngrămădiți bătrâni care își sorbeau ceaiul și jucau domino.

Tara îl văzu imediat ce intră, în capătul celălalt al încăperii, pufăind dintr-o pipă shisha, cu capul aplecat peste o cutie de table, concentrat la maximum.

Nu se schimbase prea mult în ultimii șase ani, deși acum avea părul puțin mai lung și fața arsă de soare. Rămase neclintită câteva secunde, simțind că i se face rău, după care porni spre el. Când ajunse în dreptul lui, el își ridică privirea:

— Tara!

Ochii lui negri se făcură mari de uimire. Se uitară lung unul la altul, fără să scoată o vorbă. Brusc, Tara se înclină peste masă, își ridică mâna și îi arse una

peste față:

— Porcule, rosti ea printre dinții încleștați.

LUXOR, COLINELE TEBANE.

Nebunul se așează pe vine lângă foc, învârtind tăciunii cu un băț. În jurul lui, colinele se conturau amenințătoare și tăcute, singurul semn de viață fiind urlatul ocazional al vreunui câine sălbatic. În spatele lui, razele strălucitoare ale lunii luminau ușor în noapte.

Flăcările jucăușe aruncau umbre pe chipul murdar, încadrat de șuvițe soioase de păr, ce-i atârnavă până la umeri.

Îl se părea că vede zei în mijlocul focului: ființe ciudate cu corp de om și cap de animal. Unul dintre ei avea cap de șacal, unul de pasăre, în timp ce altul, cu o parură înaltă, avea o față alungită de crocodil. Îl înspăimântau și-l încântau în același timp. Începu să se legene, cu buzele tremurând, hipnotizat de imaginile care se derulau la picioarele lui.

Acum flăcările îi arătau și alte secrete: o cameră întunecată, un coșciug, bijuterii, obiecte îngrămădite lângă un perete, săbii, scuturi, cuțite. Holbă ochii uimit.

Flăcările păreau că se sting, dar numai pentru o clipă și după ce se aprinseră din nou, camera dispăruse și în locul ei apăruse altceva. Un deșert. Kilometri de nisip arzător și în mijlocul lui, o armată imensă care mășcăluia. Auzea tropăitul pașilor, clinchetul armurilor, murmurul unui cântec. Dar mai era un zgomot, îndepărtat, ca răgetul unui leu. Părea să vină de sub nisipuri și creștea în intensitate, până când le acoperi pe toate celelalte. Pleoapele bărbatului începură să se zbată, iar respirația îi deveni sacadată. Flăcările săreau, vântul începuse să bată și atunci, în timp ce privea îngrozit, nisipurile deșertului se porniră să fiarbă și să facă spume, ca valurile oceanului.

Se unduiră și se rotiră, apoi se înălțară chiar în fața lui, ca un tsunami, ce în ce mai sus, înghițind întreaga armată.

Țipă și se aruncă pe spate, simțind că va fi și el înghițit de vârtej dacă nu se ferea din calea lui. Sări în picioare și o luă la goană printre coline, jeluindu-se.

— Nu!

Strigătele lui răsunară în noaptea calmă:

— Apără-mă, Allah! Allah, ai milă de sufletul meu! Nuuuuuu!

CAIRO.

Jenny o catalogase drept „săptămâna Mike Tyson”. Mai întâi Daniel o părăsise, apoi, aproape imediat, aflase că mama ei are cancer în ultima fază. Două lovituri de grație apărute din senin, una după alta, care o doborâseră.

— Mda, spusese Jenny, nici Mike Tyson nu ar putea s-o încaseze mai rău.

Privind în urmă, iar în ultimii șase ani nu făcuse altceva decât să privească în

trecut și să întoarcă lucrurile pe toate fețele, vedea că, încă de la început, existaseră anumite semne.

În ciuda legăturii lor strânse, o parte din Daniel rămăsese întotdeauna necunoscută. După ce făceau dragoste, el se afunda imediat în lectură, parcă speriat de profunzimea sentimentului pe care îl arătase. Vorbeau o mulțime și totuși nu-i spusese niciodată nimic despre el. După mai bine de un an petrecut împreună tot nu știa mai nimic despre trecutul lui.

Era ca și cum ar fi săpat cu excavatorul și ar fi dat peste stâncă solidă, la doar câțiva centimetri de suprafață. Se născuse la Paris, își pierduse ambii părinți într-un accident de mașină, venise să locuiască la mătușa lui din Anglia și intrase primul la Oxford. Cam atât. Părea că se cufundă cât se poate de mult în istoria Egiptului doar ca să compenseze lipsa lui de trecut.

Da, semnele existaseră încă de la început. Ea le ignorase însă. Refuzase să le conștientizeze. Îl iubea atât de mult...

Sfârșitul venise fără nici un fel de avertisment. Într-o seară ajunsese acasă la el, trecuseră deja optsprezece luni de când erau împreună, se îmbrățișaseră, se sărutaseră și după aceea el se îndepărtase de ea.

— Astăzi am primit vești de la Consiliul Suprem al Antichităților, spuse el, ferindu-și oarecum privirea. Mi s-a acordat permisiunea să sap în Valea Regilor. Voi conduce propria expediție.

— Daniel, dar asta-i minunat! Strigă ea, apropiindu-se de el și înconjurându-l cu brațele. Sânt așa mândră de tine!

Se agăță de umerii lui, dar se dădu înapoi după un moment, simțind că el nu-i răspunde la îmbrățișare, bănuind că mai urmează ceva:

— Ce e?

Ochii lui păreau mai negri ca niciodată:

— Asta înseamnă că voi locui o vreme în Egipt.

Ea izbucni în râs:

— Normal că o să stai în Egipt. Ce te așteptai să faci? Să faci naveta?

Daniel zâmbi, dar expresia de pe chipul lui nu era una prea fericită:

— Este o responsabilitate uriașă, Tara. Să am permisiunea de a excava în paradisul arheologilor. Este o mare onoare.

Va trebui să-mi concentrez toată atenția asupra acestui lucru.

— Desigur că va trebui să-ți concentrezi toată atenția.

— Toată atenția.

Modul în care el subliniase „toată” o făcu să se înfioare, ca și cum de-abia acum urma să vină marele cutremur.

Se dădu un pas înapoi, încercând să-i prindă privirea, dar el își ferea ochii cât putea de mult:

— Ce vrei să spui, Daniel?

Tăcere. Se apropie din nou de el și-l apucă de mâini:

— Nu e nici o problemă. Pot să trăiesc fără tine câteva luni. O să fie bine.

În spatele lui, pe birou, se afla o sticlă de vodcă. El își desprinsese mâinile din ale ei și-și turnă un pahar:

— E mai mult de atât.

Un alt fior îi îngheță inima:

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Daniel dădu vodca peste cap:

— S-a terminat, Tara.

— S-a terminat?

— Îmi pare rău că sânt atât de direct, dar chiar nu știu cum să zic altfel. Am așteptat toată viața o astfel de ocazie. Nu-mi pot permite să-mi stea ceva în cale. Nici măcar tu.

Ea continuă să-l privească fix câteva secunde, ca și când ar fi primit un pumn în stomac, se clătină și făcu vreo câțiva pași înapoi pentru a se sprijini de tocul ușii. Camera își pierdea conturul și aerul o sufoca.

— Cum aş putea eu... să-ți stau în cale?

— N-am cum să-ți explic, Tara. Trebuie pur și simplu să mă concentrez asupra muncii mele. Trebuie să elimin orice... povară.

— Povară!

Se lupta din toate puterile să-și controleze vocea, să găsească niște cuvinte potrivite:

— Asta sânt eu pentru tine, Daniel? O povară?

— N-am vrut să spun asta. Doar că... trebuie să fiu liber ca să pot lucra. Nu-mi pot permite să mă țină ceva în loc. Îmi pare rău. Ultimul an a fost cel mai frumos din viața mea. Dar...

— Ai găsit ceva mai bun.

Se lăsă o tăcere grea:

— Da, răspunse el în cele din urmă.

Tara se prăbuși pe podea, hohotind, incapabilă să-și controleze lacrimile.

— Oh, Doamne, suspină ea. Oh, Doamne, Daniel, te rog nu-mi face asta!

Când plecă, douăzeci de minute mai târziu, în sufletul ei rămăsese un mare pustiu. Două zile nu avu nici o veste de la el, apoi, pentru că nu mai rezistă, trecu pe la mansarda lui.

Ciocăni, dar nu-i răspunse nimeni.

— S-a mutat, o informase un student care stătea cu un etaj mai jos. A plecat în Egipt sau cam așa ceva. Săptămâna viitoare vine un nou chiriaș.

Nici măcar un bilet nu-i lăsase.

Atunci își dorise să moară. Cumpărase chiar cinci tuburi de aspirină și o sticlă de vodcă.

În aceeași săptămână primi și vestea despre boala mamei ei, care mai diminuase întrucâtva durerea despărțirii de Daniel, suferința agonizantă fiind înlocuită de alta nouă.

Își îngrijise mama timp de patru luni și în perioada aceea, în care fusese martora stingerii ei puțin câte puțin, reușise cumva să se împace cu ideea că relația cu Daniel nu mai există. Când, în cele din urmă, mama ei murise, Tara se ocupase de înmormântare și plecase imediat după aceea în Australia, apoi în America de Sud. După ce s-a întors, și-a cumpărat apartamentul, s-a angajat la Grădina Zoologică și și-a regăsit un oarecare echilibru.

Durerea totuși nu o părăsise niciodată. A mai avut și alte relații, dar fusese foarte reținută în sentimente, nemandorindu-și nici o clipă măcar să treacă prin chinuri similare.

Nu-l mai văzuse și nici nu mai auzise nimic de el. Până în seara asta.

— Bănuiesc că am meritat palma ta, spuse el.

— Da, replică ea. Din plin.

Plecară de la ceainărie, urmăriți de privirile și sușotelile celorlalți clienți, iar acum mergeau pe Ahmed Maher, îndreptându-se spre inima cartierului islamic, acolo unde se vindeau lămpi și pipe shisha și legume. Aerul era greu, plin de aroma dulce-amăruie a mirodeniilor, dar și de izul gunoaielor; sute de zgomote diferite le asaltau urechile, lovituri, muzică, țiuturi, iar din fața unui magazin, scrâșnitul ritmic al unei mașini imense de făcut fidea.

Ajunseră la o intersecție și o luară la stânga trecând pe sub o poartă din piatră sculptată, deasupra căreia se înălțau două minarete. În față se întindea o străduță îngustă și mai aglomerată decât cea pe care o lăsaseră în urmă. După vreo cincizeci de metri intrară pe o alee și se opriră în fața unei uși de lemn masiv.

Pe zid era prinsă o placă pe care scria: „Hotel Salah al-Din”.

Daniel împinse ușa și pășiră amândoi într-o curte mică, plină de praf, în mijlocul căreia trona o fântână arteziană. Chiar pe deasupra lor trecea o galerie de lemn.

— Casă, dulce casă, spuse el.

Camera lui se găsea la etajul superior, deschizându-se spre galerie. Era simplă, dar curată. Aprinse lumina, trase obloanele și turnă whisky în două pahare. De jos se auzeau scârțâitul căruțelor și un amestec de glasuri. Între ei se lăsă o tăcere lungă.

— Nu știu ce să spun, rosti el, în cele din urmă.

— Ce-ai zice de un „îmi pare rău”?

— Ar schimba cu ceva situația?

— Ar fi un început.

— Atunci, îmi pare rău, Tara! Sincer!

Pe masă zăcea un pachet de țigări de foi, din care Daniel luă una, o aprinse, scoțând un nor dens de fum. Părea stânjenit, nervos și-și rotea privirea neliniștit. În lumina rece a camerei, ea văzu că îmbătrânise mai mult decât avusese senzația prima dată. Avea fire de păr alb și fruntea îi era brăzdată de riduri. Era însă în continuare foarte arătos. Doamne, cât era de frumos!

— Când ai început să fumezi din astea? Întrebă ea.

El ridică din umeri:

— Acum câțiva ani. Carter obișnuia să fumeze așa ceva.

Am crezut că poate o să capăt și eu puțin din norocul lui.

— Și? Ai căpătat?

— Nu prea.

Umplu din nou paharele. De afară răsună claxonul prelung al unei motorete care încerca să-și facă loc prin mulțime.

— Și cum m-ai găsit? Întrebă el. Bănuiesc că nu ai intrat în ceainărie așa, din întâmplare.

— Am văzut biletul pe care i l-ai lăsat tatălui meu.

— Ah, da. Ce mai face?

Atunci îi spuse.

— Oh, Iisuse! Îmi pare rău. N-am știut. Serios, n-am știut.

Puse deoparte paharul și se apropie de ea, deschizându-și brațele, ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze. Ea ridică mâna, oprindu-l și Daniel își lăsa brațele în jos, pe lângă corp.

— Îmi pare rău, Tara. Pot să fac ceva pentru tine?

— Am avut grijă de tot.

El dădu din cap și se retrase. Tăcerea se lăsă din nou între ei. Tara se întreba ce caută acolo, ce încerca să obțină de fapt.

Firicelele de fum se încolăceau în jurul becului.

— Și ce-ai făcut în ultimii șase ani? Întrebă ea într-un final, fiind conștientă de cât de superficial suna întrebarea.

Daniel dădu pe gât băutura:

— Lucruri obișnuite. Am săpat. Am citit. Am scris câteva cărți.

— Locuiești aici acum?

El dădu din cap că nu:

— În Luxor. Am venit în Cairo doar pentru câteva zile. Afaceri.

— N-am știut că încă mai ții legătura cu tata.

— Păi, nu mai țineam. N-am mai vorbit de când...

Se opri, turnându-și din nou un pahar:

— M-am gândit că ar fi plăcut să-l revăd. Nu știu de ce. Probabil că de dragul vremurilor trecute. Mă îndoiesc însă că mi-ar fi răspuns. Mă ura pentru ceea ce ți-am făcut.

— Nu e singurul.

— Da, spuse el, bănuiesc că nu.

Terminară sticla de whisky, povestindu-și te miri ce, dar păstrând conversația la un nivel superficial. Afară zgomotul se întetea, se transformă la un moment dat în hărmălaie, după care forfota începu să se domolească pe măsură ce magazinele trăgeau obloanele și mulțimea se risipea.

— Nici măcar nu mi-ai scris, spuse ea, jucându-se cu paharul.

Era târziu și se simțea amețită și epuizată. Strada era pustie și tăcută; doar bucățele de hârtie pluteau prin aer, împinse de colo-colo de o adiere ușoară.

— Ai fi vrut să-ți scriu?

Tara se gândi, după care scutură din cap:

— Nu.

Stătea pe marginea patului. Daniel se așezase pe o canapea lipită de peretele opus.

— Mi-ai distrus viața, adăugă ea.

Daniel se uită la ea și privirile li se întâlniră scurt, înainte ca Tara să-și dea capul pe spate, înghițind și ultimul strop de whisky:

— Oricum, ce-a fost, a fost. Totul s-a terminat.

Exact în clipa în care rosti cuvintele, își dădu seama că nu e așa. Că, de fapt, ceva urma să se întâmple. Ceva profund.

Afară, dincolo de poarta cenușie de piatră, pe sub care trecuseră amândoi mai devreme, Mercedesul negru aștepta liniștit pe trotuar.

LUXOR

— Și nu știi nimic despre nici o descoperire? Întrebă Khalifa plictisit, aruncând chiștocul într-un pahar gol în care fusese cafea.

Bărbatul din fața lui clătină din cap.

— Un mormânt? Un depozit secret? Ceva ieșit din comun?

Din nou o negație din cap.

— Haide, Omar! Dacă a apărut ceva, noi oricum vom afla, așa că ai face bine să ne spui, dacă știi.

Bărbatul ridică din umeri și își suflă nasul în mâneca tunicii.

— Nu știu nimic, spuse el. Nimica, nimicuța. Îți pierzi vremea cu mine.

Era opt dimineața și Khalifa nu dormise nici un pic noaptea care trecuse. Ochii îi dureau, gura îi era uscată, iar capul îi vâjâia. În ultimele șaptesprezece ore nu făcuse decât o scurtă pauză pentru rugăciuni și ca să mănânce ceva. În rest, el și Saryia chestionaseră toate persoanele din Luxor care aveau legătură cu comerțul

de antichități, sperând să găsească un fir în cazul Abu Nayar. Toată după-amiaza, toată noaptea și toată dimineața, un șir neîntrerupt de comercianți cunoscuți trecuseră prin secția de poliție din Sharia el-Karnak, toți dându-i același răspuns la întrebarea lui: nu, nu știau nimic despre nici un fel de descoperire nouă; nu, nu știau nimic despre vreun obiect antic ieșit pe piață de curând; și da, dacă își aminteau ceva, îi vor contacta. Era ca și cum ar fi ascultat aceeași casetă, derulându-se întruna.

Khalifa își aprinse o altă țigară. Nu prea mai simțea nevoia să fumeze, dar trebuia să-l țină și pe el treaz ceva.

— Ce crezi tu, cum de un om ca Abu Nayar și-a permis să-i cumpere un televizor și un frigider nou mamei lui?

— Întrebă el.

— De unde dracu' să știi? Mormăi Omar, un bărbat scund, subțirel, cu părul tuns scurt și un nas borcănat. Îl cunoșteam din vedere.

— A găsit ceva, nu-i așa?

— Cum ziceți dumneavoastră.

— A găsit ceva și a fost asasinat din cauza asta, că doar știi și tu cum stau treburile în branșa voastră, nu?

— Nu știu nimic.

— Tu ești un Abd el-Farouk, Omar! Nu se întâmplă nimic în Luxor fără ca familia ta să știe.

— Ei bine, de data asta nu știm nimic. De câte ori trebuie să vă spun asta? Nu știu nimic. Nimic. Nimic.

Khalifa se ridică în picioare și se duse la fereastră, trăgând din țigară. Știa că-și pierde vremea. Omar nu avea de gând să-i spună nimic și pace. Putea să-i pună întrebări până la paștele cailor că tot degeaba. Oftă din toți rărunchii.

— Bine, Omar, spuse el fără să se întoarcă. Poți să pleci.

Caută-mă dacă îți mai amintești ceva.

— Sigur că da, zise Omar, strecurându-se grăbit spre ușă. Te sun imediat.

Ieși afară, lăsându-i singuri pe Khalifa și pe adjunctul său.

— Câți au mai rămas? Întrebă el.

— Gata, răspunse Saryia, întinzându-se și frecându-și ochii cu pumnii. I-am adus pe toți. N-a mai rămas niciunul.

Khalifa se trânti pe un scaun și-și aprinse o țigară, nebăgând de seamă că mai avea una aprinsă, lăsată într-o scrumieră pe pervazul geamului.

Poate că se înșelase. Era posibil ca moartea lui Nayar să nu aibă nimic de-a face cu tranzacțiile de antichități. Din câte aflate, existau milioane de motive pentru care cineva i-ar fi dorit moartea. N-avea nici măcar cea mai mică dovadă că fusese implicat în ceva legat de obiectele antice.

Și totuși, simțea, nu-și putea explica exact de ce, undeva, în adâncul lui, că moartea lui Nayar era în strânsă legătură cu comerțul de artefacte, așa cum unii arheologi știu că sânt pe punctul de a face o descoperire importantă. Al șaselea simț, instinct? Imediat ce văzuse cadavrul bărbatului cu scarabeul tatuat știuse: acesta va fi un caz în care prezentul poate fi explicat doar prin trecut.

Și au mai fost și câteva indicii. Suficiente, încât șirul lui nesfârșit de întrebări să nu mai pară fără sens. Nayar fusese, cu siguranță, implicat în comerțul cu antichități. Intrase recent în posesia unei sume de bani destul de măricică și care nu se justifica având în vedere slujbele mizere pe care și le lua pentru a-și întreține familia. Soția lui, pe care o interogase cu o zi în urmă, îi spusese că nu avea la cunoștință ca soțul ei să posede astfel de obiecte, lucru care nu-l mira deloc, cu excepția faptului că ea îi menționase asta înainte să o întrebe el, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o astfel de întrebare. Nu în ultimul rând, mai era vorba și de reacția tuturor dealerilor pe care îi interogase.

— Teamă, spuse el, suflând un cerc de fum înspre tavan și privindu-l cum se ridică, se întinde și apoi se risipește încet.

— Ce?

— Sânt speriați, Mohammed. Dealerii. Cu toții. Îngroziți.

— Nu mă miră. Ar putea lua cinci ani pentru traficul cu antichități furate.

Khalifa mai scoase un cerc de fum:

— Nu le este frică de noi. E altceva la mijloc. Sau mai degrabă cineva.

Saryia își miji privirea:

— Nu înțeleg.

— Cineva i-a speriat. Au încercat să ascundă lucrul ăsta, dar n-au reușit. Mai ales când le-am arătat fotografia lui Nayar. S-au albit la față, ca și cum și lor li s-ar putea întâmpla la fel. Toți dealerii de antichități din Luxor fac pe ei de frică. Niciodată n-am mai văzut așa ceva.

— Crezi că știi cine l-a omorât?

— Cu siguranță. Dar n-o să vorbească. Problema e că le este mai frică de cei care l-au tăiat pe Nayar decât de noi.

Saryia căscă. Khalifa observă că gura colegului său avea mai multe plombe decât dinți.

— Păi, tu cu cine crezi că avem de-a face? Întrebă sergentul. Mafia locală? Tipii din Cairo? Fundamentalistii?

Khalifa ridică din umeri:

— Ar putea fi oricare dintre ei. Un lucru e sigur: miza e uriașă.

— E posibil să fi găsit un mormânt nou?

— Da. Sau poate altcineva l-a descoperit și Nayar a aflat.

Ori poate fi vorba doar de câteva obiecte. Oricum, ceva de valoare. Ceva pentru

care merită să ucizi.

Aruncă țigara pe fereastră. Saryia căscă din nou.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el. Nu prea am apucat să dorm în ultima vreme din cauza bebelușului.

— Nici o problemă, zâmbi Khalifa. Uitasem. Câți ai acum?

— Cinci.

Khalifa dădu din cap:

— Nu știu de unde mai ai atâta energie. Eu am trei și sânt epuizat.

— Ar trebui să mâncați mai mult năut. Știți, vă dă putere.

Gravitatea cu care adjunctul său îi dăduse sfatul îl amuză pe Khalifa, așa că începu să chicotească. O clipă, Saryia păru ofensat. Apoi începu să râdă și el.

— Du-te acasă, Mohammed, spuse Khalifa. Mănâncă niște năut, trage un pui de somn și relaxează-te. Apoi poți să te duci pe malul de vest și să vorbești cu familia și nevasta lui Nayar. Vezi ce poți să mai scoți de la ei.

Saryia se ridică în picioare și-și luă jacheta de pe spătarul scaunului. Se îndreptă spre ușă, după care se întoarse:

— Domnule?

— Mmm?

Se juca absent cu mâneca de la cămașă, fără să se uite la Khalifa.

— Credeți în blesteme?

— Blesteme?

— Da. Blestemele vechi. Știți, cum a fost blestemul lui Tutankhamon.

Khalifa zâmbi:

— De exemplu, cei care îi vor deranja somnul de veci își vor găsi sfârșitul în chinuri groaznice?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Crezi că avem de-a face cu așa ceva în cazul nostru? Cu un blestem?

Adjunctul lui ridică nesigur din umeri.

— Nu, Mohammed, nu cred în ele. Sânt doar niște superstiții prostești, după părerea mea.

Își desfăcu pachetul de țigări, dar pentru că era gol îl mototoli și-l aruncă în colțul camerei:

— Totuși, cred în diavol. Ceva necurat care îi ia omului mințile și îl transformă într-un monstru. Am fost martorul unei astfel de schimbări. Și îmi dau seama că, acum, cu asta ne confruntăm.

Se aplecă puțin în față și-și masă ochii cu degetele.

— Allah să ne arate calea, murmură el. Allah să ne dea putere.

Mai târziu, după ce mănăcă niște ouă fierte și o bucată de brânză, Khalifa traversă râul și merse cu un taxi până la Dra Abu el-Naga, unde plăti douăzeci și

cinci de plăștri pentru cursă. De acolo se îndreptă spre Templul lui Hatsepsut din Deir el-Bahri.

Templul fusese dintotdeauna unul dintre monumentele lui preferate. Complexul de săli, terase și colonade, care îi tăia respirația cu frumusețea lui, era sculptat în piatră și așezat la baza unei stânci înalte de vreo sută de metri. Ori de câte ori îl vedea, rămânea uluit de măreția lui. Era una dintre minunile Luxorului. Ale Egiptului. Ale lumii.

O minune îndoliata însă. În 1997, șaiszeci și doi de oameni, turiști în mare parte, fuseseră masacrați de fundamentalști.

Khalifa tocmai interoga pe cineva dintr-un sat apropiat și fusese printre primii poliști ajunși la locul atentatului. Luni de-a rândul după aceea, se trezea noaptea, acoperit de transpirație, auzind încontinuu lipăitul picioarelor pe podeaua plină de sânge. Acum, de fiecare dată când vedea templul, admirația lui era dublată de o senzație de greață.

Ajunse la un șir de magazine prăfuite cu suveniruri, așezate pe partea dreaptă a drumului. Proprietarii stăteau în fața lor, strigându-i pe turiștii care treceau pe acolo, rugându-i să intre și să privească bijuteriile, cărțile poștale, pălăriile de soare și figurinele din alabastru, fiecare dintre ei susținând insistent că au prețurile cele mai mici din Egipt. Unul dintre ei se repezi la Khalifa cu un tricou pe care era imprimat un motiv cu hieroglife, dar detectivul îl respinse imediat. Coti la un moment dat, traversă o parcare asfaltată și se opri în fața unei toalete publice.

— Suleiman! Strigă el. Hei, Suleiman, ești aici?

Un bărbat micuț într-o djellaba ieși, șchiopătând ușor. Fruntea îi era brăzdată transversal de o cicatrice lungă, care pornea de la ochiul stâng și dispărea sub firele de păr.

— Inspector Khalifa, tu ești?

— Salaam Alekum. Ce mai faci, prietene?

— Kwayys, hamdu-lillah. Bine, mulțumesc lui Allah, zâmbi bărbatul. Bei un ceai?

— Mulțumesc, da.

— Ia loc, ia loc!

Bărbatul îl pofti pe Khalifa pe o bancă, la umbra aruncată de o clădire din apropiere și puse la fierț un ibric. Turnă ceai în două pahare și se apropie de Khalifa, mergând cu grijă, ca nu cumva să se împiedice. Îi întinse unul poliștului și se așeză și el pe bancă. Khalifa luă mâna bărbatului și îi îndesă o pungă de plastic:

— Uite, niște țigări.

Suleiman desfăcu punga și scoase un cartuș de țigări Cleopatra:

— Nu trebuia, inspectore. Eu îți sânt dator.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Cu excepția vieții.

Cu patru ani în urmă, Suleiman al-Rashid lucra ca gardian la templu. Când veniseră fundamentalistii, fusese împușcat în cap exact când încerca să protejeze un grup de femei și de copii din Elveția. Imediat după atac, toată lumea crezuse că murise, dar Khalifa văzuse că încă mai are puls și îi chemase pe medici să-l ajute. Stătuse în comă câteva săptămâni bune, dar, în cele din urmă, își revenise. Orbise în urma rănilor, așa că nu-și mai putuse relua munca de gardian. Acum supraveghea una dintre toaletele templului.

— Ce-ți mai face capul? Întrebă Khalifa.

Suleiman ridică din umeri și-și frecă tâmplele.

— Așa și-așa, spuse el. Astăzi mă doare un pic.

— Te duci la doctor mereu, da?

— Doctori! Bleah! Cine are nevoie de ei?

— Dacă te doare, ar trebui să-ți faci un control.

— Mulțumesc, dar mi-e bine așa cum sânt.

Suleiman era un bărbat mândru și Khalifa știa că n-avea rost să mai insiste. Îl întrebă despre familie și soție și-l tachină puțin pe tema echipei lui favorite, el-Ahli, care pierduse în fața echipei lui Khalifa, el-Zemalek, în derbiul recent desfășurat la Cairo. Apoi tăcură amândoi. Detectivul urmărea un grup de turiști care coborau din autocar.

— Am nevoie de ajutorul tău, Suleiman, spuse el în cele din urmă.

— Desigur, inspectore. Orice. Știi că trebuie doar să-mi ceri.

Khalifa sorbi din ceai. Se simțea prost că profita de prietenul lui, bazându-se pe obligația pe care acesta o avea față de el. Și așa trecuse prin multe. Dar avea nevoie de informații. Și Suleiman își ciulea întotdeauna urechile.

— Am impresia că s-a descoperit ceva, rosti el. Un mormânt sau un depozit secret. Ceva important. Nimeni nu vorbește, ceea ce nu mă miră, numai că de data asta tăcerea nu e dictată de lăcomie, ci de frică. Oamenii sânt îngroziți.

Înghiți și ultima gură de ceai:

— Ai auzit ceva?

Bărbatul nu zise nimic, continuând să-și frece tâmplele.

— Nu-mi face nici o plăcere că te întreb, crede-mă! Dar un om a fost deja ucis și nu mai vreau să urmeze și alții.

Suleiman continuă să păstreze tăcerea.

— A apărut vreun mormânt nou? Întrebă Khalifa. Nu se întâmplă nimic pe-aici fără să știi și tu.

Suleiman se foi puțin și ridicându-și paharul, începu să soarbă încet.

— Am auzit niște chestii, spuse el, privind fix în fața lui.

Dar nimic clar. Așa cum zici și tu, oamenii sânt speriați.

Își întoarse capul brusc, uitându-se spre dealuri, mișcându-și ochii fără vedere de-a lungul zidurilor strălucitoare ale templului.

— Crezi că suntem urmăriți? Întrebă Khalifa, uitându-se în aceeași direcție.

— Știu sigur că suntem supravegheați, inspectore! Sânt peste tot. Ca furnicile.

— Cine, cine e peste tot? Ce știi, Suleiman? Ce ai auzit?

Suleiman continuă să soarbă din ceai. Khalifa observă atunci că ochii bărbatului încep să lăcrimeze.

— Zvonuri, murmură el în cele din urmă. O vorbă de-aici, o vorbă de-acolo.

— Despre?

Vocea lui Suleiman se transformă într-o șoaptă:

— Cică ar fi găsit un mormânt.

— Și?

— Și că e ceva extraordinar în el. Ceva neprețuit.

Khalifa amestecă apoi cu degetul în resturile de frunze de pe fundul paharului:

— Ai idee unde?

Suleiman arată din cap spre dealuri.

— Undeva, acolo.

— Undeva, acolo” înseamnă mult spațiu. Un loc anume?

Suleiman negă din cap.

— Ești sigur?

— Sigur.

Urmă o pauză lungă. Asfaltul din parcare se ondula sub căldura arzătoare. De undeva, din spate, se auziră răgetele unui măgar. În apropiere, un cuplu european se tocmea cu un șofer de taxi asupra unei curse până la râu.

— De ce sânt atât de speriați, Suleiman? Întrebă Khalifa blând. Cine îi amenință?

Tăcere.

— Cu cine am de-a face?

Suleiman se ridică în picioare, luând și cele două pahare goale. Părea că nu auzise întrebarea.

— Suleiman? Cine sânt oamenii ăștia?

Bărbatul porni spre toaletă. Când vorbi nu-și întoarse capul.

— Sayf al-Tha'r, spuse el. De Sayf al-Tha'r le este frică, îmi pare rău, inspectore, dar am treabă de făcut. Îmi pare bine că ai venit pe la mine.

Urcă treptele rulotei și dispăru înăuntru, închizând ușa după el.

Khalifa își aprinse o țigară și se lipi cu spatele de perete.

— Sayf al-Tha'r, șopti el. De ce am știut că e vorba de tine?

ABU SIMBEL.

Tânărul egiptean se amestecă în mulțime, cu șapca de baseball trasă bine pe ochi. Nu ieșea cu nimic în evidență printre turiștii care se înghesuiau în jurul picioarelor celor patru statui gigantice, decât poate prin faptul că părea să vorbească singur, în șoaptă, și prin interesul scăzut arătat față de figurile imense.

Atenția sa era îndreptată spre cei trei gardieni în uniformă albă, care stăteau pe o bancă din apropiere. Se uită la ceas, își dădu jos rucsacul din spate și începu să desprindă cataramele.

Era aproape de prânz. Doua autocare cu turiști americani tocmai sosiseră, parcare umplându-se brusc de un val de oameni, care purtau cu toții tricouri galbene. Vândătorii de cărți poștale și diverse fleacuri roiau în jurul lor.

Tânărul desfăcuse deja sacul. Se lăsă într-un genunchi și căută ceva în el. În stânga lui, un grup de turiști japonezi se strânseseră în jurul ghidei, care flutura în mână un steguleț pentru a fi văzută de ei.

— Marele templu a fost construit de Faraonul Ramses al II-lea, în secolul al treisprezecelea înainte de Hristos, strigă ea, și a fost închinat zeilor Re-Harakhty, Amun și Ptah...

Unul dintre cei trei gardieni se uita la tânărul ale cărui buze murmurau ceva. Cei doi tovarăși ai lui fumau și discutau unul cu altul.

— Cele patru statui îl reprezintă pe Regele-Zeu Ramses.

Fiecare statuie are peste douăzeci de metri înălțime...

Turiștii americani începură să sosească, râzând și pălăvrăgind. Unul dintre ei avea o cameră video și îi dădea instrucțiuni soției lui, spunându-i să meargă înainte, să se miște mai la stânga, să se uite în sus, să zâmbească. Tânărul egiptean se ridică din nou în picioare cu mâna încă în rucsac.

Gardianul continua să-l privească, apoi le făcu un semn din cap colegilor lui care-și încetară conversația și își îndreptară privirile spre el.

— Statuile mai mici dintre picioarele lui Ramses o reprezintă pe mama regelui, Muttuya, pe soția lui preferată, Nefertari, și o parte dintre copiii săi...

Dintr-o dată vocea tânărului se ridică peste mulțime. Câțiva oameni se întoarseră să-l privească. Își închise ochii o clipă, apoi, zâmbind larg, își scoase din rucsac mâna în care ținea un pistol-mitralieră Heckler și Koch. În același timp, își luă șapca de pe cap, dând la iveală o cicatrice adâncă, verticală, chiar între sprâncene.

— Sayf al-Tha'r! Strigă el, îndreptând arma către mulțime și apăsând pe trăgaci. Se auzi un clic, dar gloanțele nu porniră.

Cei trei polițiști săriră în picioare, luptându-se cu puștile lor. Toți ceilalți rămăseseră împietriți, prea îngroziți ca să mai facă vreo mișcare. Pentru o clipă, timpul păru să se oprească în loc, apoi bărbatul smuci mitraliera cu putere și

apăsă din nou pe trăgaci, care de data asta funcționă. Ploaia de gloanțe acoperi mulțimea, sfâșiind carne, zdrobind oase, stropind pământul cu sânge. Oamenii începură să alerge înnebuniți, unii îndepărtându-se de terorist, alții, confuzi, direct spre el. Urletele de durere și de groază umplură aerul. Bărbatul cu camera video căzu secerat; cei trei gardieni căzură și ei pe spate.

Pe deasupra gemetelor și țipetelor se insinua cântecul și hohotele de râs ale tânărului.

Teroarea continuă încă aproximativ zece secunde, suficiente pentru ca spațiul din fața statuiilor să se umple de cadavre.

Atunci mitraliera se bloacă din nou și se lasă o tăcere ciudată.

Teroristul se mai chină puțin cu arma, după care o aruncă și fugi spre deșert.

Nu ajunsese însă prea departe. Cinci dintre vânzătorii de fleacuri îl urmăriră și trântindu-l la pământ, începură să-l lovească încontinuu cu picioarele, în timp ce capul lui se bălăngănea într-o parte și-n alta ca o minge.

— Sayf al-Tha'r, țipa el, râzând, până când sângele îl podidi pe gură și pe nas. Sayf al-Tha'r!

CAIRO.

Tara se trezi brusc. Se ridică amețită și privi în jur, dându-și seama că se afla în patul din camera de hotel a lui Daniel.

Pentru o clipă se gândi îngrozită că poate... Apoi văzu că este încă îmbrăcată și observă și cearșafurile de pe canapeaua din capătul celălalt al camerei, unde probabil că dormise el. Se uită la ceas. Era aproape miezul zilei.

— La naiba, murmură ea, dându-se jos din pat.

Capul îi plesnea de durere.

Găsi o sticlă cu apă minerală și desfăcându-i dopul, bău o înghițitură zdravănă. Zgomotul străzii urca până în cameră.

Nu era nici urmă de Daniel. Nici un bilet.

Ceva din ea o făcu să se simtă în mod inexplicabil murdară din cauza întâlnirii din noaptea trecută, ca și cum prin venirea ei aici și-ar fi încălcat principiile. Își dori atunci să plece cât mai repede, înainte ca el să se întoarcă, așa că, după ce bău toată apa din sticlă, mângăli un bilet în care își cerea scuze că a adormit, își luă rucsacul și plecă. Nu-i spusese unde stă.

Ajunsă în stradă, se îndreptă spre poarta de piatră pe sub care trecuseră cu o noapte în urmă. Apoi, temându-se că va da nas în nas cu Daniel, făcu pe dată cale întoarsă și o luă în direcția opusă, pe străduța îngustă care ducea spre vechiul cartier islamic.

Aerul era fierbinte și oamenii se îngrămădeau în jurul ei, femei care cărau pe cap coșuri cu pâine proaspăt făcută, comercianți care își prezentau marfa, copii care țipau gălăgioși pe spatele măgarilor. În alte împrejurări, scena i-ar fi făcut plăcere: sunete și arome ciudate, tarabe colorate și coșuri pline cu mirodenii și petale uscate de hibiscus, cuști cu iepuri, rațe și pui.

Dar acum se simțea obosită și confuză. Niște zgomote puternice îi zgâriară brusc auzul, zăngănitul ciocanelor, claxonul prelung al unei motorete, notele unei melodii de la radio, amestecându-se și făcându-o să se simtă dezorientată. Mirosul gunoaielor și al mirodeniilor îi provocă o ușoară greață, dublată și de sentimentul de claustrofobie din cauza mulțimii care o împingea din toate părțile, strângând-o ca într-un clește.

Trecu pe lângă un grup de băieți care descărcau niște foi de alamă dintr-un camion, apoi pe lângă o fată care stătea în vârful unor saci de iută și pe lângă doi bărbați care jucau domino pe marginea drumului și toți păreau că se holbează la ea. Un bărbat de pe o schelă de lemn îi strigă ceva, dar ea îl ignoră și se amestecă din nou în mulțime, făcându-și loc cu coatele, luptându-se pentru o gură de aer și dorindu-și să fie din nou în camera ei de hotel, răcoroasă, liniștită și sigură.

După vreo zece minute dădu peste un măcelar care omora pui de găină chiar lângă drum. Scotea păsările pe rând, le prindea de cioc și le tăia gâtul, după care le dădea drumul într-un butoi de plastic albastru, în timp ce aripile lor încă se zbăteau ușor. Câțiva curioși se strânseseră în jurul lui și Tara li se alătură și ea, scârbită de scenă, dar împinsă de o curiozitate morbidă.

La început nu-i observă pe bărbații care o urmăreau, atât era de hipnotizată de imaginea măcelarului care trecea cuțitul peste carnea moale și rozalie a gâtului păsărilor. De-abia după câteva minute, când ridică întâmplător privirea, îi văzu chiar în fața ei, doi bărboși, îmbrăcați în djellaba și 'imma ce le acoperea aproape toată fața. Amândoi o priveau fix.

Le susținu privirea pentru o clipă, apoi își îndreptă atenția spre măcelar. Acesta mai tăie două păsări și Tara își ridică privirea din nou. Ei continuau să se uite fix la ea, cu o expresie dură, hotărâtă. Era ceva neliniștitor în privința lor, așa că

Tara se desprinse de grup și porni din nou în jos, pe stradă.

Bărbații așteptară câteva secunde după care o urmară.

După cincizeci de metri, Tara se opri în fața unui magazin care vindea jocuri de table. Cei doi se opriră și ei, nefăcând nici cel mai mic efort să ascundă faptul că o urmăreau. Plecă și bărbații porniră și ei, păstrând o distanță de treizeci de metri, dar nescăpând-o din ochi. Tara grăbi pasul și o luă la dreapta pe o altă stradă. Zece pași, cincisprezece, douăzeci, dar ei se găseau tot în spatele ei. Inima începu să-i bată cu putere. Strada era chiar mai îngustă decât cea dinainte și părea să se îngusteze tot mai mult, iar clădirile de-o parte și de alta se apropiau ca brațele unei menghine, comprimând mulțimea și mai mult. Avea senzația că aceia care o urmăreau îi suflă în ceafă. În dreapta se deschise o nouă stradă, așa că făcu tot posibilul să o ia pe acolo.

Ulicioara era pustie și pentru o clipă răsuflă ușurată, bucuroasă că a scăpat de aglomerație. Apoi se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșală. Aici era expusă; ar fi strigat degeaba după ajutor. Pustietatea părea dintr-o dată amenințătoare.

Se întoarse cu intenția de a se amesteca din nou în mulțime, dar dădu cu ochii de cei doi bărbați care se aflau la numai zece metri de ea. O clipă se uită fix la ei, înghețată, apoi se răsuci și începu să alerge. Cinci secunde și din spate se auziră pașii grăbiți ai celor doi.

— Să mă ajute cineva! Strigă ea, cu vocea sufocată și slabă, ca și cum ar fi avut o cârpă la gură.

După vreo cincizeci de metri o luă la stânga pe o altă stradă, apoi la dreapta, după care iar la stânga, fără să mai țină cont încotro se îndreaptă, nedorind altceva decât să scape.

Vedea cu coada ochiului ușile de lemn masiv și la un moment dat, chiar se opri și bătu la una dintre ele, dar pentru că nu primi nici un răspuns începu din nou să alerge, îngrozită că ar putea fi prinsă dacă mai stă puțin. Sunetul pașilor care o urmăreau părea să răsună peste tot, distorsionat de străzile înguste, astfel încât părea că vine chiar și din fața ei. Își pierduse orice simț al direcției. Inima bătea să-i iasă din piept. Îi venea să vomite de frică. I se părea că aleargă de o veșnicie, afundându-se tot mai tare în labirintul de străzi, până când ajunse într-o piațetă plină de soare. În centrul ei era un palmier, la umbra căruia stătea un bătrân. Fugi direct spre el.

— Vă rog, imploră ea. Vă rog. Puteți să mă ajutați?

Bărbatul își ridică privirea. Avea ochii albi, lăptoși. Își întinse mâna.

— Bacșiș, spuse el. Bacșiș.

— Nu, gâfâi ea disperată, fără bacșiș. Ajută-mă!

— Bacșiș, repetă el, trăgând-o de mânecă. Dă bacșiș!

Încercă să-l împingă, dar el nu-i dădu drumul, ținându-o strâns cu degetele, ca

niște gheare:

— Bacșiș! Bacșiș!

Se auzi un strigăt și sunetul unor pași care alergau. Se uită înapoi cu o privire sălbatică. Din piață se deschideau patru străzi. Le cercetă rapid pe toate, încercând să realizeze de unde venea zgomotul, întreaga piață duduind de tropăitul picioarelor, ca și cum cineva ar fi bătut la toabă. O clipă rămase nemișcată, incapabilă să se hotărască în ce direcție să o ia. Apoi, groaza dându-i o forță neașteptată, își smulse mâna din strânsoarea cerșetorului și o luă la goană spre strada opusă celei pe care venise. Când se apropie, îi văzu pe cei doi bărbați bărboși, apărând pe după un colț și îndreptându-se direct spre ea. Se răsuci și vru să o ia prin altă parte, dar, mânată de un instinct pe care nu și-l putea explica, se întoarse din nou și o apucă pe strada prin care intrase în piață.

Se opri la capătul ei, gâfâind. Cei doi bărbați în negru intrau acum în piață. O observară și încetiniară ritmul, aruncând o privire spre strada pe care ea intenționase să o ia prima dată. Din senin, în fata ei apărură un bărbat solid, uriaș, aceeași siluetă pe care o văzuse la Saqqara și în fața hotelului. Purta un costum mototolit, iar fața lui spână era acoperită de transpirație. Câteva secunde se uită fix la ea fără să spună nimic, respirând greoi, apoi scoase din buzunar un obiect care semăna cu o mistrie.

— Unde e? Mârâi el, îndreptându-se spre ea. Unde-i piesa?

— Nu înțeleg la ce vă referiți, șopti Tara îngrozită. Cred că mă confundați.

— Unde e? Repetă el. Piesa care lipsește. Hieroglifele. Unde sânt?

Ajunsesse la mijlocul pieței deja, chiar lângă palmier.

— Bacșiș! Se văicări cerșetorul cel orb, prinzându-se de jacheta uriașului.

Bacșiș!

Bărbatul încercă să-l dea la o parte, dar nu reuși. Înjură și apucând mistria de coadă, îl pocni pe orb chiar în nas. Se auzi un pocnet ca de cracă ruptă și un urlet asurzitor de durere.

Tara văzuse suficient. Se întoarse și fugi mâncând pământul.

Din spate tropăiau pașii care o urmăreau.

Alergă fără oprire, cu sângele bubuindu-i în urechi, coti la stânga pe sub o arcadă și intră într-un fel de tunel care o conduse într-o curte plină cu femei care spălau rufe. Trecu pe lângă ele, apoi ieși pe o poartă chiar în stradă, unde erau mai mulți oameni. Făcu dreapta pe o altă străduță și brusc se trezi în mijlocul unei mari de oameni, tarabe și magazine. Încetini puțin, trăgându-și sufletul, apoi se împinse în mulțime, în secunda următoare, o pereche de mâini puternice o apucară și o întoarseră brusc.

— Nu! Țipă ea. Nu! Dă-mi drumul!

Se luptă, lovind cu pumnii în dreapta și-n stânga.

— Tara!

— Dă-mi drumul!

— Tara!

Era Daniel. Deasupra lui, se profilau pe cerul senin de după-amiază două minarete. Se găsea chiar în fața porții de piatră de lângă hotelul lui. Alergase în cerc.

— Încearcă să mă omoare! Reuși ea să îngaime. Încearcă să mă omoare și cred că tot ei l-au omorât pe tata.

— Cine? Cine încearcă să te omoare?

— Ei.

Se întoarse și îi arătă cu degetul. Strada gemea însă de atâta lume, încât, chiar dacă urmăritorii ei s-ar fi aflat printre oameni, era imposibil să-i vadă. Cercetă cu privirea câteva secunde, apoi, întorcându-se spre Daniel, își îngropă fața în umărul lui și se agăță disperată de el.

LUXOR.

În timp ce Khalifa se întorcea de la Templul lui Hatsepsut, meditănd la cele spuse de Suleiman, trecu pe lângă doi băieți care veneau dinspre Dra Abu el-Naga pe spatele unor cămile.

Se hlizeau unul la altul, lovind animalele cu bățul, îndemnându-le cu tradiționalul strigăt: Yalla besara! Și Yalla nimsheh! („Hai, mai repede! Mișcă-te!”). Se întoarse să-i privească și brusc, prezentul păru că se evaporă și era din nou copil, împreună cu fratele lui, Ali, la grajdurile de cămile, chiar cu o zi înainte de dezastru.

Khalifa nu fusese niciodată sigur când trecuse Ali în tabăra lui Sayf al-Tha'r. Nu se întâmplase peste noapte, ci în urma unui proces de asimilare; un fel de undă insesizabilă îl îndepărtase pentru totdeauna pe fratele lui, de prieteni și familie, făcându-l să apuce pe calea violenței. Khalifa se gândise adesea că poate, dacă ar fi sesizat din timp transformarea lui Ali, ar fi reușit să facă ceva. Dar fusese orb. Sau, cel puțin, încercase să se convingă totuși că lucrurile nu sânt atât de rele pe cât păreau. Și din cauza asta Ali murise. Din cauza lui.

Islamul făcuse parte mereu din viața lor și ca în orice altă mare credință, existase dintotdeauna un sâmbure de furie latentă. Khalifa își aducea aminte cum imamul de la moscheea lor, în khutbar-ul lui de vineri, ridica glasul împotriva sioniștilor, a americanilor și a guvernului egiptean, spunându-le cum Kufr încercau să distrugă ummah, lumea musulmană. Fără îndoială că vorbele lui lăsaseră urme adânci în sufletul lui Ali.

Dacă ar fi să recunoască, același efect l-a resimțit și el, pentru că mare parte din ceea ce spunea imamul era adevărat.

Peste tot în lume domina corupția și răutatea. Ceea ce le făceau israelienii,

palestinienilor, era de neconceput. Cei săraci și nevoiași erau ignorați, în timp ce bogații își umpleau buzunarele pe seama lor.

Totuși, Khalifa nu fusese niciodată în stare să facă o legătură între această stare de fapt și folosirea violenței. Ali, pe de altă parte, se transformase încet, încet într-un fanatic.

Inițial, totul a fost destul de inocent. Conversații, lecturi, întâlniri ocazionale. După aceea, Ali a început să participe la întruniri, să împartă manifeste și chiar să vorbească în public.

Petrecea din ce în ce mai puțin timp cu cărțile de istorie, dedicându-se scrierilor religioase. „Ce este istoria fără adevăr?” îi spusese el lui Khalifa odată. „Iar adevărul nu poate fi găsit în faptele omului, ci în cuvintele lui Dumnezeu.”

Mare parte din ceea ce făcea Ali erau lucruri bune și de aceea Khalifa nu considerase că e cazul să se sperie de transformările prin care trecea fratele lui. Aduna bani pentru cei săraci, îi învăța carte pe copiii analfabeți, vorbea în numele celor care nu aveau putere să spună ceva.

În timp, discursurile sale s-au înăsprit, iar sufletul i se umpluse de mânie nestăpânită. Se implicase în organizațiile fundamentaliste, una mai extremistă decât cealaltă, afundându-se din ce în ce mai tare în vârtej, granița dintre credință și furie devenind tot mai subțire. Până când, în cele din urmă, inevitabil, ajunsese la Sayf al-Tha'r.

Sayf al-Tha'r. Numele era înfierat în mintea lui Khalifa, ca numărul de pe spatele unei vite. El fusese cel care l-a corupt pe Ali definitiv. El l-a determinat să facă lucrurile pe care le-a făcut. El fusese cel care îl trimisese la moarte în ziua aceea teribilă, în urmă cu paisprezece ani.

Iar acum cercul se închidea din nou. Acum nu mai investiga o simplă moarte. Acum căuta răzbunare. Sayf al-Tha'r.

Știuse din prima clipă că despre el este vorba. Simțise. Trecutul își cere drepturile în final, oricât de tare te-ai feri de el.

Un sunet puternic de claxon îl readuse în prezent. Rătăcea chiar pe mijlocul drumului și din spate venea cu viteză un autocar plin cu turiști. Sări pe trotuar, uitându-se după cei doi băieți, dar aceștia dispăruseră. Își aprinse o țigară, așteptă să treacă autocarul, după care își continuă drumul, pe șoseaua care strălucea în canicula amiezii.

CAIRO

— N-ar fi trebuit să plec de lângă tine, spuse Daniel.

— Azi-dimineață sau acum șase ani?

El o privi:

— Mă refeream la azi-dimineață.

Se aflau în camera lui de hotel. Tara se așezase pe canapea cu genunchii la

gură, iar Daniel stătea lângă fereastră.

Fata băuse un pahar de whisky, dar încă mai tremura, la gândul întâmplărilor recente.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la muzeu, continuă el. A durat mai mult decât m-am așteptat. Ar fi trebuit să te avertizez cu privire la străzile dosnice din jur. Pot fi foarte periculoase pentru străini și mai ales pentru femei. Sânt pline de tâlhari, de hoți de buzunare...

— Țștia nu erau hoți de buzunare, spuse Tara, sprijinindu-și fruntea pe genunchi. Îi cunoșteam.

Daniel ridică din sprâncene.

— Cel puțin pe unul dintre ei, adăugă ea. L-am văzut la Saqqara în ziua în care l-am găsit pe tata. Apoi mai târziu la hotel. Nu era egiptean.

— Vrei să zici că cineva te urmărește special?

— Da.

Daniel tăcu un moment, apoi traversă camera și se așeză pe canapea, luându-i mâna:

— Uite, Tara, ai avut niște zile îngrozitoare. Mai întâi tatăl tău, acum chestia asta. Cred că, probabil, exagerezi...

Tara își smulse mâna:

— Auzi, Daniel, mie să nu-mi vorbești de sus. Aici nu-i vorba de vreo fantezie isterică. Bărbatul ăsta mă urmărește. Nu știu de ce, dar mă urmărește.

Se ridică în picioare și se duse la fereastră, exact acolo unde stătuse Daniel ceva mai devreme, privind peste acoperișurile înghesuite. Aerul era fierbinte și simțea cum transpirația i se scurge pe piept:

— Spunea ceva de o piesă care lipsește. Mă tot întreba unde e. Credea că am ceva ce-i aparține. Dumnezeu știe ce, dar așa mi-a dat senzația.

Se întoarse spre el:

— Și mai credea că și tata avea ceva. A fost în casa de pe șantier. Și posibil și în apartamentul de aici. A lăsat în urma lui o aromă de trabuc. Ceva se petrece, Daniel. Trebuie să mă crezi. Ceva rău.

El nu zise nimic, doar se uita la ea fix, ochii lui negri rătăcind pe chipul ei. Scoase o țigară de foi din buzunarul de la cămașă și o aprinse.

— Ceva se petrece, repetă ea, întorcându-se iar cu spatele.

Crede-mă, te rog!

Urmă un moment de tăcere, după care Tara îl auzi cum se ridică și vine spre ea. Daniel îi puse o mână pe umăr. Ea se scutură, dar el insistă și de data asta, îl lăsa să o atingă. Îi simțea puterea care-i iradia din palmă.

— Te cred, Tara, rosti el blând.

O întoarse cu fața la el și o luă în brațe. O clipă rezistă îmbrățișării, după care

se lăsă în voia lui. Îi dădea putere, siguranță, își îngropă fața în umărul lui, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu știu ce să fac, Daniel. Nu știu ce se întâmplă. Cineva încearcă să mă omoare și nici măcar nu știu de ce. Am încercat să le spun celor de la ambasadă, dar nu m-au crezut.

Au crezut că e doar imaginația mea, dar nu e adevărat. Deloc.

— În regulă, în regulă, spuse el. Totul o să fie bine.

O strânse și mai tare în brațe și ea nu opuse rezistență, deși știa cât de periculos este să fie atât de aproape de el. De afară răzbi un claxon prelung scos de o mașină care se chinuia să treacă prin mulțime.

Stătură așa multă vreme, după care el o îndepărtă cu blândețe, ștergându-i lacrimile cu degetul.

— Și zici că erau trei.

Ea încuviință din cap.

— Doi egipteni și un bărbat alb, spuse ea. Bărbatul alb era uriaș și avea un semn de naștere pe față. După cum ți-am mai spus, îl văzusem și înainte. La Saqqara și în fața hotelului în care stau.

— Și ce ți-a spus mai exact?

— M-a întrebat unde este. Tot mă întreba: „Unde e? Unde e piesa care lipsește?”

— Asta a fost tot?

— Și a mai zis ceva de niște hieroglife.

Daniel își îngustă privirea:

— Hieroglife?

— Da. A zis: „Unde sânt? Unde sânt hieroglifele?”

— A folosit chiar cuvântul ăsta? Hieroglife? Ești sigură?

— Da, cred că da. Eram foarte speriată atunci.

Daniel trase încet din țigară, fumul ieșindu-i în valuri cenușii pe la colțul gurii.

— Hieroglife? Rosti el, parcă pentru sine. Hieroglife? Ce hieroglife?

Mai trase un fum, după care începu să se plimbe cu pași mari prin cameră:

— Ai cumpărat ceva de când ai venit în Egipt? Antichități, obiecte, orice?

— N-am avut timp de așa ceva.

— Și spui că bărbatul ăsta a fost în casa tatălui tău?

— Da, sânt sigură de asta.

Daniel tăcu, frecându-și tâmpile, și căzu pe gânduri. O viespe intră pe fereastră și se așează pe gura paharului de whisky. Liniște.

— Este clar că ei cred că tu ai ceva ce le aparține, spuse el în cele din urmă. Și se pare că ei cred asta pentru că tatăl tău a avut lucrul ăsta înaintea ta. Așadar, trebuie să răspundem la două întrebări: mai întâi, despre ce obiect este vorba? Și

în al doilea rând, de ce credeau că este în posesia tatălui tău?

Se îndreptă spre canapea și se așează, pierdut în gânduri.

Tara își reaminti, așa cum stătea acum, de vremea când erau împreună: cum cădea într-un soi de transă meditativă, preocupat de ceva anume, cu o expresie pe jumătate îndurerată, pe jumătate fericită, de parcă procesul gândirii i-ar fi provocat chinuri și plăcere în același timp. Păstră linștea câteva minute bune, după care se ridică în picioare:

— Haide!

Își luă țigările și se îndreptă spre ușă.

— Unde? La poliție?

El mormăi:

— În nici un caz, dacă vrei niște răspunsuri. Îți vor lua o declarație și asta-i tot. Îi cunosc foarte bine.

— Și-atunci, unde?

El ajunsese la ușă și o deschise larg:

— La Saqqara. La casa tatălui tău. De acolo vom începe. Vii?

Se uită în ochii lui. Recunoștea atât de multe lucruri în adâncul lor, forță, hotărâre, putere. Dar mai era și altceva.

Ceva ce nu mai văzuse niciodată în ei. După o clipă, o recunoscuse, vina.

— Da, spuse ea, ridicându-și rucsacul și urmându-l pe coridor. Vin.

LUXOR.

În drum spre casă, Khalifa se opri să-l vadă pe doctorul Masri al-Masri, Directorul Antichităților pentru Teba de Vest.

Al-Masri era o legendă în domeniul lui. Se alăturase Serviciului de Antichități încă din tinerețe și având în vedere că acum avea peste șaptezeci de ani, ar fi trebuit să dețină o funcție mult mai înaltă decât cea actuală. I se oferiseră multe posturi în numeroase ocazii, dar el le refuzase întotdeauna.

Era născut în această parte a lumii și simțea o afinitate specială pentru monumentele ei. Își dedicase întreaga viață conservării și protejării lor și deși nu avea nici un fel de calificare academică oficială, toată lumea îi spunea „doctor”, atât din respect cât și din teamă. Se zicea că temperamentul lui Al-Masri era mai aprins decât cel al lui Seth, zeul egiptean al tunetelor.

Se afla în mijlocul unei întâlniri când sosi Khalifa, așa că detectivul îl așteptă afară, în fața biroului. Își aprinse o țigară, privind peste drum la ruinele împrăștiate ale templului mortuar ce-i aparținea lui Amenhotep al III-lea. Din spate se auzea zarva unei discuții aprinse.

Fusese o vreme când și Khalifa își dorise să intre în Serviciul de Antichități. Și probabil că așa s-ar fi întâmplat dacă Ali nu ar fi fost luat de lângă ei, iar el nu ar fi trebuit să-și asume responsabilitatea întreținerii mamei lor. Era student atunci

și o perioadă încercase să-și continue studiile, câștigând ceva bani din munca de ghid. Din păcate, câștigurile lui se dovediseră insuficiente, mai ales după ce se căsătorise cu Zenab și aceasta rămăsese însărcinată.

Așa că abandonase egiptologia și se alăturase forțelor de poliție. Mama lui și Zenab insistaseră să nu facă așa ceva, la fel ca și tutorele său, profesorul al-Habibi, dar el nu văzuse nici o altă cale prin care să asigure o viață decentă familiei sale. Salariul nu era nemaipomenit, dar era mai bun decât al unui inspector începător în antichități, iar poliția îi oferea un soi de siguranță a viitorului.

Fusesse foarte trist atunci. Și astăzi mai păstra un pic de amărăciune în suflet. Ar fi fost frumos să lucreze printre obiectele și monumentele pe care le iubea atât de mult. Totuși, nu regretase niciodată decizia de a-i pune pe primul plan pe cei dragi. Și oricum, arheologia și munca de detectiv aveau câteva elemente în comun. Ambele presupuneau urmărirea unor indicii, analizarea dovezilor, rezolvarea misterelor.

Singura diferență era că arheologii obișnuiau să dezgroape lucruri minunate, în timp ce detectivii descopereau de multe ori lucruri oribile.

Trase adânc din țigară. Cearta din spatele lui se intensifica.

Se auzi o bufnitură, ca și când cineva ar fi lovit cu pumnul în masă și brusc, ușa de la biroul lui al-Masri se deschise, iar pe ea ieși un bărbat mărunțel, înveșmântat într-o djellaba ă. Se întoarse puțin și țipă: „Să dea Domnul ca un câine să se cace pe mormântul tău!” după care se repezi furios afară din clădire, gesticulând larg.

— Iar eu sper ca doi câini să se cace pe-al tău!

— Striga al-Masri după el. Și să se și pișe pe el, uite-așa!

Khalifa zâmbi în sinea lui, azvârli chiștocul și se ridică în picioare. Ușa de la birou era deschisă, așa că își băgă capul înăuntru:

— Ya Doktora? Domn' doctor?

Bătrânul stătea în spatele unui mic birou de furnir, acoperit cu teancuri de hârtii. Era înalt și zvelt, cu o față tuciurie slabă, alungită și cu păr creț, tuns scurt, un Saidee tipic, născut în Egiptul de sus. Își ridică privirea.

— Khalifa, mormăi el. Haide, vino! Vino!

Detectivul intră și al-Masri îi făcu semn să ia loc pe unul dintre fotoliile lipite de perete.

— Un țăran nebun și prost, pufni el, arătând spre ușă. Am descoperit ceva ce pare a fi o prelungire a templului lui Seti I pe unul dintre terenurile lui și tâmpitul vrea să sape și să planteze molochia pe ea.

— Trebuie să mănânce și el, zâmbi Khalifa.

— Nu, nu trebuie, dacă asta înseamnă să distrugi istoria. Să moară de foame!

Barbar ignorant!

Lovi cu palma în birou și un teanc de hârtii zbură pe jos.

Se aplecă să le pună la loc.

— Ceai? Întrebă el, cu capul ascuns sub masă.

— Da, mulțumesc.

Al-Masri strigă și un tânăr intră în cameră:

— Ne aduci și nouă niște pahare cu ceai, Mahmoud?

Făcu un singur teanc din toate hârtiile de pe birou, îl împărți în două, după care deschise un sertar și le îndesă înăuntru.

— La dracu' cu ele! Și-așa n-o să le citesc niciodată.

Se așază la loc pe scaun și se uită la Khalifa, ducându-și mâinile la ceafă:

— Ia spune, ce pot să fac pentru tine? Ai venit să-mi ceri de lucru, nu-i așa?

Doctorul știa trecutul lui Khalifa și îi făcea plăcere să-l tachineze, dar prietenește. Deși nu recunoscuse niciodată în fața lui, îl admira pe detectiv. Khalifa era unul dintre puținii oameni pe care-i cunoștea, a cărui pasiune pentru trecut se ridica la nivelul pasiunii lui.

— Nu prea, zâmbi Khalifa.

Apoi îl informă pe al-Masri despre moartea lui Abu Nayar.

Bătrânul îl ascultă liniștit, trosnindu-și degetele din când în când.

— Ați auzit cumva ceva despre toate astea? Întrebă Khalifa când termină.

Al-Masri mârâi:

— Normal că n-am auzit nimic. Dacă se face vreo descoperire pe aici, noi suntem ultimii care aflăm. Și ăia de pe lună sânt mai bine informați.

— Dar e posibil să fi descoperit ceva?

— Sigur că da. Până astăzi am scos la iveală cam douăzeci la sută din ceea ce ne-a rămas de la Egiptul antic. Poate chiar mai puțin. Colinele Tebane sânt pline de morminte nedescoperite. Vreo cinci sute de ani de-aici înainte tot să săpăm.

Mahmoud se întoarce cu ceaiul.

— Cred că de data asta e vorba despre ceva mare, zise Khalifa sorbind o gură de ceai. Ceva pentru care oamenii sânt pregătiți să ucidă. Sau să păstreze secretul.

— Pe-aici există oameni care ar omorî și pentru câteva shabite.

— Nu, e mai mult de-atât. Oamenii sânt speriați. I-am interogat pe toți dealerii de antichități din Luxor și fac pe ei de frică. Vorbim despre ceva important.

Bătrânul sorbi și el din paharul lui cu ceai. Părea relaxat, dar Khalifa putea să jure că îi stârnise interesul. Mai luă o înghițitură, lăsă paharul pe tavă, sări în picioare și începu să se plimbe agitat prin cameră.

— Interesant, murmură el. Foarte interesant.

— Aveți vreo idee despre ce-ar putea fi?

— Întrebă Khalifa.

Un mormânt regal?

— Mmm? Nu, puțin probabil. În nici un caz. Majoritatea mormintelor regale importante au fost descoperite, cu excepția celui al lui Tutmosis al II-lea și al lui Ramses al VIII-lea.

Și, posibil, Smenkhkare, dacă accepți faptul că trupul găsit în KV55 era al lui Akhenaton, lucru cu care eu nu sânt de acord, sincer să fiu.

— Eu credeam că mormântul lui Amenhotep I s-a pierdut, spuse Khalifa.

— Prostii. El a fost înmormântat în KV39, așa cum știe orice arheolog de bun-simț. Oricum, ideea e că, dacă ar fi fost vorba de o cameră mortuară regală, atunci trebuia să fie în Valea Regilor, or aici poți să omori pe capete, că tot nu poți să ascunzi un astfel de lucru. Locul viermuiește de turiști printre care de-abia poți să te miști.

Își ținea mâinile la spate, rotindu-și încet degetele mari.

Din când în când, își lingea buza de jos cu limba.

— Să fie în Valea de Vest? Întrebă Khalifa, referindu-se la un defileu mai mic și mai puțin frecventat, situat undeva pe lateralul văii principale.

— S-ar putea, e mai puțin populată, dar tot am fi aflat dacă s-ar fi descoperit ceva. Nu e decât un golf amărât.

— Un depozit secret cu mumii?

— Ce mumii? Că n-a mai rămas niciuna ascunsă. Cu excepția câtorva din neamul lui Ramessid, dar chiar nu văd de ce s-ar apuca să omoare pentru așa ceva.

— Atunci, un mormânt regal minor. Un prinț. O prințesă.

O regină secundară.

— Repet, ar fi fost îngropați în Valea Regilor sau în Valea Reginelor. Undeva, aproape de centrul necropolei. Astora le plăcea să fie aproape unul de altul.

Khalifa se aplecă înainte și își aprinse o țigară:

— Un oficial important? Un nobil?

— Mai degrabă, admise bătrânul, deși aș fi surprins. Aproape toate mormintele semnificative care au fost descoperite sânt situate în vale sau aproape de ea. Prea aproape ca să poți face săpături clandestine. Iar mormintele astea rareori conțin lucruri valoroase. Adică, din punct de vedere istoric sânt de valoare, dar eu mă refeream la obiecte din aur și din astea. Ca să nu mai vorbim de obiecte care să justifice o crimă. Excepțiile au fost Yuya și Tjuju, dar astea ies din discuție.

Se opri în fața ferestrei, încetinind ritmul de rotire a degetelor:

— M-ai pus în încurcătură, Khalifa! Descoperirea unui nou mormânt nu e așa o mare bombă. După cum ți-am spus, colinele astea sânt pline cu așa ceva. Dar ca să apari pe piață cu un mormânt pentru al cărui conținut să te apuci să omori în

stânga și-n dreapta și să mai și reușești să nu sufle nimeni o vorbă despre el, chiar că e ceva neobișnuit.

— Nu știți ce-ar putea fi, nu?

— Habar n-am! Sigur că există povești despre comori fabuloase îngropate sus acolo, pe coline. Se zice că preoții din Karnak au ascuns tot aurul din templu într-o grotă, undeva sub Qum, ca să nu intre pe mâna invadatorilor persani. Cam zece tone, din câte se știe. Dar astea sânt doar niște basme. Nu, inspectore, mi-e teamă că sânt la fel de în ceață ca și tine.

Bărbatul se întoarse la birou și se lăsă pe scaun. Khalifa își termină ceaiul și se ridică în picioare. Nu dormise de aproape patruzeci și opt de ore și brusc se simți epuizat.

— Bine, bine, spuse el, dar dacă auziți ceva, anunțați-mă și pe mine. Și fără prostii de detectivi amatori. Asta-i treaba poliției.

Al-Masri îi făcu un semn de concediere cu mâna:

— Tu chiar îți imaginezi că o să mă apuc să umblu de nebun pe coclauri, ca să găsesc nu știu ce rahat de mormânt?

— Da, chiar așa mi-am imaginat, spuse Khalifa, aruncându-i bătrânului un zâmbet cald.

O clipă Al-Masri se încruntă, deranjat de remarcă, după care începu să chicotească:

— OK, inspectore! Fie cum zici tu! Dacă aud ceva, vei fi primul care va afla.

Khalifa se îndreptă spre ușă:

— Ma'a salama, ya Doktora. Rămâi în pace!

— Și tu la fel, inspectore. Deși, dacă e adevărat ce mi-ai spus, nu prea cred că vei avea parte de ea.

Khalifa dădu din cap și ieși.

— Oh, inspectore, strigă al-Masri după el.

Khalifa își băgă din nou capul pe ușă.

— Dacă te hotărăști vreodată să-mi ceri un loc de muncă, voi fi mai mult decât bucuros să-ți pot oferi unul. Îți doresc o zi bună.

SAQQARA.

Luară un taxi până la Saqqara, alegând aceeași rută făcută de Tara cu două zile înainte. Hassan, bărbatul împreună cu care găsise corpul tatălui ei, nu era la birou. Unul dintre colegii lui o recunoscuse și îi dădu cheile de la casă. Merseră de-a lungul platoului și traseră mașina în fața clădirii, spunându-i șoferului să-i aștepte.

Înăuntru era rece și întuneric. Daniel deschise câteva ferestre și deschise obloanele. Tara se uită în jur cu tristețe la pereții zugrăviți în alb, la canapelele roase de vreme, la rafturile ponosite pentru cărți, gândindu-se cât de fericit

trebuie să fi fost tatăl ei aici și cum devenise locuința asta o parte din viața lui. Își șterse ochii cu mâneca și se întoarse spre Daniel, care admira un tablou prins pe perete.

— Ce căutăm, mai exact? Întrebă ea.

— N-am nici cea mai vagă idee, ridică el din umeri. Ceva care pare vechi, bănuiesc. Și să conțină hieroglife.

Plecă de lângă tablou și începu să scormonească printr-unul dintre rafturi. Tara își aruncă geanta pe un scaun și intră într-una dintre camerele care porneau din living. Într-un colț era așezat un pat îngust, apoi venea un șifonier, iar de ușă era agățată o geacă de safari zdrențuită. Își băgă mâna într-unul dintre buzunare și scoase un portofel. Era al tatălui ei.

— Asta-i camera lui, strigă ea.

Daniel intră și se apucară amândoi să caute printre lucruri.

Nu erau prea multe, doar câteva haine, un aparat de fotografiat, niște agende, iar pe un scaun de lângă pat, un jurnal îmbrăcat în piele. Însemnările erau scurte, deloc relevante și se refereau la progresul muncii depuse de-a lungul anului.

Găsiră și câteva fraze cu privire la Tara, ultima chiar înainte cu o zi de sosirea ei în Egipt, penultima zi din viața lui: „Dimineața la Cairo. Întâlnire la Universitatea Americană ref. la programa pentru anul viitor. Prânz: Serviciul de Antichități. După-amiaza cumpărături la Khan-al-Khalili pentru venirea Tarei. Înapoi la Saqqara seara”.

Asta era tot. Nimic din ceea ce ar fi putut arunca o lumină asupra evenimentelor recente. Lăsară jurnalul deoparte.

— Probabil că au găsit deja ceea ce căutau, spuse ea.

— Mă îndoiesc. Atunci de ce te-ar mai fi urmărit?

— Dar cum știm că se află aici și nu la Cairo?

— Păi, nu știm. Presupun că, indiferent ce este lucrul ăsta, a fost în posesia tatălui tău doar pentru câteva zile. Și de vreme ce ultimele trei luni și le-a petrecut aici, mi se pare de bun-simț să începem căutările la Saqqara. Încearcă și în celelalte camere.

Timp de o oră au întors pe toate părțile fiecare sertar și dulap și chiar s-au așezat în genunchi, ca să se uite sub pat.

Fără succes însă. Cu excepția aparatului de fotografiat, nimic nu putea stârni interesul nici măcar al unui hoț ordinar.

— Cred că m-am înșelat, spuse, în cele din urmă, dezamăgit, Daniel.

Tara se afla într-unul dintre dormitoare. Căutarea îi pusese sângele în mișcare. Acum se simțea brusc epuizată. Durerea provocată de moartea tatălui ei, uitată pe moment, reveni cu și mai mare intensitate, copleșind-o cu o senzație de pierdere și neajutorare. Își trecu mâinile prin păr și se trânti pe un pat,

sprijinindu-se de pernă. Auzi zgomotul unei hârtii mototolite. Se ridică și dădu la o parte perna. Văzu pe cearșaf o bucată de papirus împăturit pe care era scris cu cerneală neagră numele ei. Îl desfăcu și citi.

— Daniel, strigă ea, vino să vezi asta!

El intră în cameră și Tara îi dădu hârtia. Daniel citi cu voce tare: „Una din opt, prima za dintr-un lanț, Una câte una, ca treptele unei scări, Iar la sfârșit un premiu, bine ascuns, O fi oare o comoară sau doar un vechi os?

Zeii o să te ajute dacă îi rogi frumos, Imhotep, probabil, sau Isis, sau Seth, Deși pe lângă casă să cauți ar fi mai înțelept, Pentru că nimeni nu-i mai deștept ca bătrânul Mariette”.

— Nu crezi că ești un pic prea bătrână pentru vânătoria de comori? O întrebă el.

— Când am împlinit cincisprezece ani, tata mi-a pregătit așa ceva pentru ziua mea de naștere, spuse ea zâmbind trist. A fost unul dintre puținele momente în care am simțit că țin cu adevărat la mine. Bănuiesc că a procedat așa ca să vindece niște răni mai vechi. Un fel de solie de pace.

Daniel îi strânse umărul și privi din nou papirusul.

— Mă întreb... zise el încet.

— Crezi că poate...

— Premiul despre care pomenește tatăl tău să fie lucrul căutat de noi? N-am idee. Dar merită să-l găsim.

Intră din nou în living.

— Mariette este Auguste Mariette, spuse el peste umăr. Unul dintre părinții fondatori ai egiptologiei. A lucrat mult aici, la Saqqara. A descoperit Serapeum-ul.

Tara intră și ea în cameră și-l găsi pe Daniel în fața tabloului de pe perete.

— Auguste Mariette, zise el.

Pictura prezenta un bărbat cu barbă, îmbrăcat în haine tradiționale egiptene. Ridică tabloul și-l întoarse cu fața în jos.

Pe dos, prins cu scotch, era un alt papirus împăturit.

— Bingo! Exclamă el, cu ochi strălucitori.

— Haide, desfă-l! Rosti Tara, simțind cum o cuprinde un nou val de adrenalină. Desprinse hârtia din ramă și o desfăcu.

„Regina unui faraon, dar faraon ea însăși, Domnind ea între soțul și fiul soțului ei, Nefertiti pe nume, un nume frumos, O dată cu ea cel frumos a sosit.

Soțul eretic, blestematul Akhenaton, Abandonat de zei, ca ei și el se lepădase de ei, Împreună trăit-au, dar oare ea unde-a trăit.

Răspunsul, probabil, într-o carte va fi găsit.”

— Ce naiba vrea să spună cu asta? Întrebă Tara.

— Nefertiti a fost prima soție a faraonului Akhenaton, îi explică el. Numele ei însemna „Cel frumos a venit”. După ce Akhenaton a murit și-a schimbat numele în Smenkhkare și a domnit ca faraon cu puteri depline. La succesiune i-a urmat Tutankhamon, fiul lui Akhenaton cu o altă soție.

— Normal, mormăi Tara.

— Generațiile de mai târziu l-au ponegрит pe Akhenaton pentru că renunțase la zeii tradiționali egipteni în favoarea adorării unui singur zeu: Aten. El și Nefertiti au construit o nouă capitală cam la vreo două sute de kilometri de-aici.

Au numit-o Akhenaton, „Sursa luminii lui Aton”, deși astăzi este cunoscută cu numele ei arab: Tel el-Amarna. Am făcut și eu săpături acolo.

Daniel se îndreaptă spre bibliotecă:

— Se pare că trebuie să găsim o carte despre Amarna.

Tara veni lângă el și începură să cerceteze din priviri și sururile de cărți. Erau câteva ale căror titluri includea și numele Amarna, clar nu găsiră nici un indiciu în interiorul lor. Într-unul din dormitoare mai era o bibliotecă, așa că încercară și acolo, dar fără succes. Tara clătină din cap frustrată.

— E atât de tipic pentru tata! Adică, dacă nici măcar un arheolog nu mă poate ajuta, ce șansă aș fi avut de una singură? Niciodată n-a fost în stare să accepte faptul că nu mă interesa nici măcar cât negru sub unghie arheologia lui!

Daniel nu o asculta. Se așezase pe vine, îngustându-și privirea.

— Unde a trăit? Murmura el. Unde a trăit Nefertiti?

Sări brusc în picioare.

— Merde1! Strigă el. Ce idiot sânt!

Se repezi înapoi în living, unde îngenunche în fața bibliotecii și trecu cu degetul peste cărți. La un moment dat, scoase un volum subțire:

— Am încercat să fac pe deșteptul. Indiciul era mai mult la propriu, decât la figurat.

Ridică volumul, arătându-i titlul: „Nefertiti a locuit aici”.

Zâmbea, teribil de încântat.

— Probabil, cea mai bună carte scrisă vreodată despre excavații. De Mary Chubb. Am întâlnit-o odată. O femeie fascinantă. Ia să vedem ce găsim noi aici!

Următoarele versuri, despre dinastiile Egiptului antic se dovediră mai ușoare decât cele anterioare, ducându-i la un afiș cu masca mortuară a lui Tutankhamon, ce se găsea în bucătărie. Indiciul numărul cinci era în interiorul unei amfore din dormitor, al șaselea prins în interiorul hornului, iar al șaptelea în spatele bazinului din baie. Indiciul final îl găsiră rulat înăuntrul unui dulap din living. Erau amândoi emoționați. Citiră ultimele versuri împreună, sărind peste cuvinte, în încercarea de a vedea ce spune.

1 Merde (fr.) – rahat „Ultima, în sfârșit, a opta dintre ele, Gândește atent că-i

printre cele mai grele, Aproape de tine, dar nu înăuntru, O bancă pentru morți, de cinci mii de ani, Cincisprezece pași la sud (sau cincisprezece la nord), Cu ochii în patru, privește în centru, Caută semnul lui Anubis Șacalul, Pentru că Anubis e cel care apără premiul.”

— O bancă pentru morți? Întrebă ea.

— Mastaba, răspuse Daniel. Un soi de mormânt dreptunghiular, făcut din cărămizi de lut. Mastaba e cuvântul în arabă, pentru bancă. Vino!

Își înhăță rucsacul și îl urmă afară, unde, după răcoarea din interior, căldura o lovi cu putere. Șoferul taxiului trăsese mașina undeva, la umbră, în fața casei și se lungise pe spate, ținându-și picioarele scoase pe geam. Daniel se opri un moment și se uită în jur cu privirea mijită, apoi îi arătă cu degetul o movilă lunguiață ce se înălța dintre nisipuri, cam la cincizeci de metri undeva, în stânga lor.

— Asta trebuie să fie, spuse el. Nu știu ce altceva ar mai putea fi mastaba.

Se îndreptară grăbiți într-acolo și când mai aveau doar foarte puțin, Tara observă că era o construcție din cărămizi de pământ, mâncate de vreme. Daniel porni dintr-un colț al ei și numără cincisprezece pași de-a lungul ei, vârful mastabei ajungându-i undeva la nivelul gâtului.

— Undeva pe-aici, spuse el, indicând mijlocul zidului.

Căutam imaginea unui șacal.

Se așezară pe vine și începură să cerceteze suprafața neregulată. Tara îl găsi imediat.

— Uite! Țipă ea.

Scrijelită pe o cărămidă, de-abia vizibilă, se zărea silueta unui șacal ce stătea tolănit, cu labele întinse, dar urechile ciulite. Cărămida părea să se desprindă, așa că Tara o prinse cu degetele și trase încetișor de ea. Ieși destul de repede și în urma ei, se deschise o gaură adâncă. Daniel își suflecă mâneca, verifică rapid din ochi să nu fie vreun scorpion, apoi își băgă mâna până la cot înăuntru și scoase o cutie de carton. O așeză pe genunchi și începu să desfacă sfoara cu care era prinsă.

— Ce e? Întrebă ea.

— Nu sânt sigur, spuse el. E destul de grea. S-ar putea să fie...

O umbră apăru deasupra lor și se auzi un clinchet metalic.

Speriați, priviră în sus. În vârful mastabei, stătea un bărbat înarmat, îmbrăcat în haine negre și cu un turban pe cap care-i acoperea aproape toată fața. Le făcu semn să se ridice în picioare, mormăindu-le ceva în arabă.

— Ce-a spus? Întrebă Tara îngrozită.

— Cutia, spuse Daniel. Vrea cutia.

Exact când era pe punctul de a-i da cutia, Tara îl apucă de braț.

— Nu, spuse ea.

— Ce?

— Nu, până când nu văd ce e înăuntru.

Bărbatul vorbi din nou, agitându-și arma. Daniel vru să-i dea iarăși cutia, dar Tara îl prinse de mână și-l trase înapoi.

— Am spus nu, șuieră ea. Nu, până când nu aflăm de ce fac oamenii ăștia așa ceva.

— Pentru Dumnezeu, Tara, nu e de joacă! Ne va omorî.

Știu cum sânt oamenii ăștia.

Bărbatul devenea din ce în ce mai agitat. Ridică arma și o îndreptă spre capul fetei, apoi spre Daniel, după care trase câteva gloanțe în jos, făcând cărămizile să explodeze în bucățele mici. Daniel se smulse din strânsoarea Tarei și lăsă cutia să cadă lângă movilă.

— Uită de ea, Tara! Și eu vreau la fel de mult să știu ce e înăuntru, dar nu merită. Ai încredere în mine, e mai bine să uiți de ea.

Ținându-și arma îndreptată spre ei, bărbatul îngenunche și întinse mâna după cutie. Se aplecă mult în stânga, dar degetele lui de-abia o atingeau și pentru un moment, își lăsă ochii în jos. În aceeași clipă, fără măcar să-și dea seama ce face, Tara sări, îl apucă de haine și-l trase spre ea cu o mișcare bruscă. Bărbatul țipă și se rostogoli peste marginea mastabei, căzând pe nisip chiar între ei, cu gâtul sucit într-o poziție nefirească.

Un moment, niciunul din ei nu se mișcă. Apoi, uitându-se la Tara, Daniel se lăsă pe vine și ridică mâna bărbatului, încercând să-i simtă pulsul.

— E leșinat? Șopti ea, din motive numai de ea știute.

— E mort.

— Oh, Doamne! Exclamă Tara, acoperindu-și gura cu mâinile.

Oh, Doamne!

Daniel privi corpul din nou, apoi se aplecă și-i desfăcu de pe față 'imma din lână, scoțând la iveală o cicatrice adâncă și verticală în mijlocul frunții. Se uită fix la ea câteva secunde, după care sări în picioare și o apucă de braț:

— O ștergem imediat de aici.

Începu să o tragă după el, dar după câțiva metri Tara se smulse din strânsoare și fugi înapoi spre mastaba, ridicând cutia care zăcea pe jos.

— Iisuse Hristoase! Strigă Daniel, venind după ea și apucând-o de umăr. Las-o naibii! Se petrec niște lucruri aici... pe care tu nu le înțelegi... o să vină mai mulți...

Ea îl împinse cu o mișcare dură.

— Ei l-au omorât pe tata, rosti ea pe un ton îndrăzneț. Fă ce vrei, dar nu-i las să pună mâna pe cutia asta! Înțelegi, Daniel? Nu vor pune mâna pe ea.

Privirile li se întâlneau scurt, apoi ea trecu pe lângă el, îmbrâncindu-l, și porni spre casă, băgând cutia în rucsac.

O clipă, Daniel privi în urma ei, cu fața contorsionată de furie neputincioasă, apoi se luă după ea, bombănind.

Focul de armă îl trezise pe șofer, care stătea pe mașină, uitându-se spre ei.

— Ce întâmplat? Întreba el când ajunseră lângă taxi.

— Nimic, rosti Daniel răspicat. Du-ne înapoi la Cairo!

— Eu auzit pușcă.

— Tu pornește dracului...!

Se auzi o rafală de mitralieră. Răsucindu-se, văzură două siluete înveșmântate în negru care alergau spre ei. Se auzi din nou o rafală, dar de data asta din spate. Alte două siluete apăruseră din deșert și se îndreptau tot spre ei, două pete negre profilate pe galbenul strălucitor al nisipului. Șoferul țipă și se aruncă la pământ.

— Și doar ți-am zis că o să vină și mai mulți! Strigă Daniel.

În casă! Fugi!

O apucă de braț și o luară la goană spre casă. Un glonț zbârnâi pe lângă urechea Tarei, iar un al doilea se înfipse în nisip chiar în fața lor. Ajunseră pe partea laterala a clădirii și săriră pe terasa de dedesubt. Dincolo de ea șerpuia o pantă abruptă, care ducea până în satul din apropiere, unde oamenii ieșeau din case și se uitau în sus, întrebându-se ce era cu tot zgomotul ăla.

— Ia-o pe pantă, strigă Daniel.

— Și tu?

— Sări odată! Vin și eu.

— Nu te las aici!

— Iisuse!

Se auzi zgomotul unor pași care alergau. Daniel se uita disperat în jur, descoperi o touria sprijinită lângă o bancă și apucând-o, fugi din nou lângă casă și se lipi de zid.

Pașii se apropiau și mai mult. Ridică touria, respiră adânc de câteva ori, apoi o roti și lovi cât putu de tare, exact când unul dintre urmăritori apără după un colț. Capul metalic izbi fața bărbatului cu un sunet îngrozitor, aruncându-l la pământ.

Daniel se repezi și îi smulse din mână arma Heckler & Koch, pe care victima o ținea încă strâns.

— Acum! Țipă el. Cât mai avem o șansă!

Alergară la marginea terasei și săriră direct pe pantă, ridicând un nor de praf. În capătul pantei se vedea o fâșie de nisip, apoi o cărare și imediat satul, ce se întindea de-a lungul unei pădurici dese de palmieri. O mașină se îndrepta hurducăind spre ei și Daniel fugi în fața ei, dând din mâini. Șoferul încetini și văzând arma din mâna lui, frână brusc. De deasupra se porni o rafală cu gloanțe.

Daniel se întoarse și trase și el.

Sătenii începură să țipe și să se împrăstie care încotro. Trase din nou, ținându-și degetul pe trăgaci, până când goli tot încărcătorul. Aruncă arma într-o parte și se răsuci spre mașină.

Șoferul fugise, lăsând cheile în contact și motorul mergând.

Daniel sări la volan:

— Urcă! Țipă el la Tara. Urcă repede!

Tara se aruncă pe scaunul din dreapta și Daniel apăsă până la podea pedala de accelerație. Plecară cu scrâșnet de roți, zvârlind cu putere în toate părțile pietrișul de pe șosea. Un glonț atinse geamurile laterale, iar un altul pătrunse prin capotă.

Mașina intră într-o groapă și derapă, iar pentru o clipă păru că se va lovi de un zid, dar Daniel reuși să redreseze vehiculul și mări viteza. În spate gloanțele continuau să curgă, iar casa rămase învăluită într-o perdea de praf.

— Nu știu ce dracu' e în cutia aia a ta, gâfâi Daniel, dar după toate astea, sper să merite!

LUXOR.

Când Khalifa ajunse, în cele din urmă, acasă, pe la amiază, era atât de obosit, încât de-abia își mai putea ține ochii deschiși.

Imediat ce intră pe ușă fiul lui sări pe el:

— Tati! Tati! Îmi iei și mie o trompetă de Abu Haggag?

Sărbătoarea de Abu el-Haggag era peste câteva zile. De mai multe săptămâni, Ali și colegii lui de școală decoraseră o plută pentru procesiunea copiilor și băiatul nu-și mai putea stăpâni nerăbdarea la gândul festivităților ce vor urma.

— Îmi iei? Țipă el, agățându-se de geaca lui Khalifa. Mustafa are una. Și Said la fel.

Khalifa îl ridică și-i ciufuli părul:

— Sigur că-ți iau.

Ali țopăi în sus și-n jos în brațele lui, foarte încântat.

— Mami! Țipă el. Tati spune că o să-mi ia o trompetă de Abu Haggag!

Khalifa își așeză fiul pe umeri și făcându-și loc printre materialele de construcție din hol, intră în living. Zenab era așezată pe canapea, cu bebelușul în brațe. Lângă ea stăteau sora ei, Sama, și soțul acesteia, Hosni. Khalifa oftă înăbușit.

— Bună, Sama. Salut, Hosni, spuse el, dându-l jos pe Ali.

Hosni se ridică în picioare și cei doi bărbați se îmbrățișară.

Băiatul înconjură canapeaua și se ascunse în spatele ei.

— Tocmai s-au întors din Cairo, spuse Zenab, cu un ton vag acuzator.

Mereu îl bătuse la cap pe Khalifa să meargă cu ea în capitală pentru câteva zile, dar nu reușise niciodată să pună la cale excursia. Și oricum, presiunile financiare

erau destul de mari ca să-și poată permite.

— Am zburat cu avionul, zise Sama, umflându-se în pene.

E mult mai rapid decât trenul.

— Am avut niște afaceri, adăugă Hosni. Trebuia să mă întâlnesc cu un furnizor nou.

Hosni lucra la o firma ce comercializa ulei comestibil și vorbea tot timpul despre asta.

— Ce să-ți zic, de-abia facem față cererilor, continuă el.

Oamenii trebuie să mănânce, iar ca să mănânce au nevoie de ulei. E o piață excelentă.

Khalifa afișa o expresie cât putu de entuziasmată.

— Nu știu dacă ți-a spus Zenab, dar suntem pe punctul de a lansa un nou sortiment de ulei, din susan. E puțin mai scump decât uleiul obișnuit, dar calitatea este excepțională.

Dacă vrei, o să vă trimit și vouă câteva sticle.

— Mulțumesc, spuse Khalifa. Ne-ar plăcea foarte mult, nu-i așa, Zenab?

Se uită înspre soția sa, care zâmbea afectat. O amuzau întotdeauna încercările lui de a părea interesat de munca lui Hosni.

— Haide, Sama, spuse ea, ridicându-se în picioare, să-i lăsăm pe bărbați cu ale lor. Vrei un pahar cu karkaday?

— Da, foarte mult.

— Yusuf?

— Te rog!

Cele două surori dispărură în bucătărie. Khalifa și Hosni se așezară stânjeniți, încercând să-și ferească privirile. Se lăsă o tăcere lungă.

— Și ce se mai întâmplă prin poliție? Întrebă Hosni, în cele din urmă. Ai prins vreun criminal astăzi?

Cumnatul lui era chiar și mai puțin interesat de munca lui Khalifa, decât era acesta de a lui. În realitate, mai degrabă îl disprețuia pe detectiv. Să lucrezi aproape toate orele lăsate de Dumnezeu; și pentru un salariu de mizerie! Zenab se căsătorise cu o persoană mult sub nivelul ei. Sigur, ar fi putut nimeri și mai rău. Dar ar fi putut să aleagă și mai bine. De exemplu, pe cineva din domeniul lui. Acolo era viitorul. Iar cu uleiul ăsta nou de susan, lucrurile se vor dezvolta și mai mult.

— Nu, astăzi nu, răspunse Khalifa.

— Poftim?

— N-am prins nici un criminal astăzi.

— Ah, da, spuse Hosni. Bine. Sau mai degrabă rău.

Se opri, confuz, încercând să reia firul conversației:

— Hei, am auzit că ai șanse să promovezi. Crezi că vei reuși?

Khalifa ridică din umeri:

— Insha-Allah. Voia lui Allah.

— Și eu care credeam că e mai mult voia șefului tău decât a lui Allah!

Hosni râse la gluma sa, lovind cu palma canapeaua.

— Sama! Srigă el. Hei, Sama! Yusuf zice că va fi promovat cu voia lui Allah, iar eu i-am spus că pare mai degrabă voia șefului său.

Din bucătărie se auzi un hohot de râs, Sama găsind comentariul tot atât de amuzant ca și soțul său. Ali ieșise din spatele canapelei și se pregătea să-l lovească în cap pe Hosni cu o pernă. Khalifa îl muștră din priviri și băiatul dispăru din nou.

— Cum mai merge lucrul la fântână? Îl întrebă Hosni, după o altă pauză lungă, luptându-se să zică ceva.

— Binișor. Vrei s-o vezi?

— De ce nu?

Cei doi bărbați ieșiră pe hol și trecură printre sacii de ciment și gălețile cu vopsea, studiind bazinul de plastic ce avea un aspect destul de jalnic și din care Khalifa spera că într-o zi să țâșnească apa.

— E un pic cam înghesuit, observă Hosni.

— Va fi spațiu mai mult când vom arunca toate resturile astea.

— De unde vine apa?

— O să legăm fântâna de instalația de la bucătărie.

Hosni își scărpină bărbia, preocupat de întreaga aventură:

— Nu știu de ce, pur și simplu nu...

Fu întrerupt de Ali, care tocmai atunci găsi de cuviință să vină alergând spre ei, dărâmând o găleată cu pensule ce fuseseră puse la curățat în alcool. Un lichid vâcos, cenușiu, se răspândi pe podeaua de beton.

— La naiba, Ali, se răsti Khalifa. Zenab! Vrei să aduci o cârpă, te rog?

Soția lui privi supărată mizeria de pe jos.

— N-am de gând să-mi stric cârpele cu chestia aia. Folosește și tu niște ziare.

— Dar n-am nici un ziar.

— Am eu un Al-Ahram vechi în servietă, spuse Hosni.

Puteți să-l folosiți pe ăla.

Aduse hârtiile din camera cealaltă și începu să întindă foaie cu foaie peste balta de alcool.

— Vezi, spuse el, sugă tot lichidul. Un absorbant excelent.

Mai desprinsă o foaie și se aplecă să o așeze. Chiar atunci Khalifa îl apucă de braț:

— Așteaptă!

Detectivul se așeză în genunchi:

— De când e ziarul ăsta?

— Ăăă...

— De când? Repetă el întrebarea, surescitat.

— De ieri, răspunse Hosni, puțin supărat.

Khalifa se așezase cu un genunchi în balta de alcool, dar nu părea să-și dea seama de asta. Se aplecă în față din ce în ce mai mult, citind ceva în colțul din dreapta al paginii, urmărind cu degetul rândurile articolului. Ali veni și se așeză și el în genunchi, mișcându-și degetul pe deasupra hârtiei umezite, în încercarea de a-și imita tatăl.

— De ieri, își spuse Khalifa când termină de citit. Ieri, deci.

Ia să vedem: Nayar a fost omorât vineri, ei apar în aceeași zi... La naiba! Țipă el și sări în picioare, pe pantalon apărând acum o mare pată ce se întindea în jos dinspre genunchi.

— La naiba! Țipă Ali, sărind și el în sus.

— Ce? Spuse Hosni. Ce e?

Khalifa îl ignoră și porni în grabă spre bucătărie, uitând brusc de oboseală:

— Zenab, trebuie să plec.

— Să pleci? Unde?

— La Cairo.

— Cairo!

O clipă avu senzația că soția lui o să facă scandal. În schimb, ea se apropie și-l sărută pe frunte:

— Îți pregătesc niște pantaloni curați.

Pe hol, Hosni se uita la articolul pe care îl citise Khalifa.

În mijloc era fotografia unui bărbat bătrân și urât, cu un ochi acoperit, iar deasupra ei scria cu litere mari: „Un dealer de antichități din Cairo asasinat în mod brutal”. Clătină din cap. Astfel de lucruri nu se întâmplau niciodată în domeniul uleiului comestibil.

CAIRO.

Niciunul din ei nu scoase o vorbă în drum spre Cairo.

Daniel se concentra asupra drumului, privind agitat în oglinda retrovizoare pentru a verifica dacă nu cumva sânt urmăriți.

Tara se uita fix la geanta pe care o ținea în poală. De-abia când intrară pe șoseaua principală Cairo-Giseh și făcură la dreapta într-un trafic infernal, îndreptându-se spre centru, Daniel sparse tăcerea:

— Îmi pare rău, Tara! Dar se pare că nu înțelegi cât e de periculoasă situația. Bărbații ăștia... erau acoliții lui Sayf al-Tha'r.

Cicatricea de pe frunte este semnul lor distinctiv.

Ea continua să se joace cu fermoarul de la rucsac:

— Cine e Sayf al-Tha'r ăsta? Îi tot aud numele peste tot.

— Un lider fundamentalist, spuse Daniel, trăgând de volan pentru a evita un biciclist care se băteau în stânga și-n dreapta, cu o tavă de pateuri pe cap. Numele înseamnă Sabia Răzbunării. Predică un amestec de naționalism egiptean și islamism extremist. Nimeni nu știe prea multe despre el, cu excepția faptului că undeva, pe la sfârșitul anilor optzeci, a ținut discursuri în public și că de atunci a asasinat o mulțime de oameni, occidentali de regulă. Acum un an și ceva l-a aruncat în aer pe ambasadorul american. Guvernul a pus un milion de dolari recompensă pe capul său.

Întoarse ochii spre ea și îi zâmbi fără umor:

— Bine lucrat, Tara! Tocmai ți l-ai făcut dușman pe cel mai periculos om din Egipt. Iisuse!

Merseră în tăcere câțiva kilometri, după care traversară o autostradă suspendată și nimeriră într-un blocaj. Așteptară vreo cinci minute, apoi, înjurând, Daniel viră la stânga, forțând intrarea printre mașinile care se scurgeau din sens opus. Parcară mașina pe o străduță laterală plină de gunoi și se dădură jos.

— Ar trebui să încercăm să ne cărăm de pe stradă, spuse el, uitându-se în jur. Suntem prea expuși. Nu cred că ne-au urmărit, dar nu se știe niciodată. Au oameni peste tot.

O luară pe jos până ajunseră la un gard de sârmă în spatele căruia era un parc, crezu Tara inițial, pentru a descoperi că e vorba, de fapt, despre o grădină zoologică. La vreo treizeci de metri depărtare se zărea intrarea și Daniel o apucă de braț, îndreptându-se într-acolo:

— Hai să intrăm! Sânt mai puține șanse să fim văzuți aici.

Și au și un telefon public.

Plătiră o taxă de douăzeci de plăști și trecură prin mica barieră rotativă. Zgomotul orașului părea să se risipească în urma lor și brusc se lăsă o liniște profundă. Păsările ciripeau în copaci, familii se plimbau împreună, tinerii îndrăgostiți stăteau pe bănci mână în mână. De undeva, din apropiere, se auzea susurul unei ape curgătoare.

Porniră în jos pe o alee umbroasă, privind în toate părțile în căutarea vreunui posibil urmăritor. Trecură pe lângă un țărc cu rinoceri, o cușcă cu maimuțe, un bazin cu o morsă și un lac plin cu flamingo. În cele din urmă, ajunseră lângă un ficus indian prăfuit și se așezară pe băncuța de sub el. Cinci metri mai încolo se zărea o cabină telefonică, iar pe partea opusă, într-o cușcă, un elefant ursuz, legat cu un lanț greu de picior. Daniel cercetă aleile din jur, apoi ridică rucsacul, îl desfăcu și scoase cutia.

— Să începem cu începutul. Să vedem despre ce este vorba, spuse el.

Se uită în jur din nou, apoi trase de sfoară și deschise cutia, înăuntru, așezat pe un rând de paie, se găsea un obiect plat, înfășurat în hârtie de ziar. Pe el era prins cu scotch un mic bilețel: „Tara. M-am gândit că e un cadou potrivit. Cu dragoste, ca întotdeauna, Tata”.

Daniel o privi iute pe Tara, după care scoase obiectul din cutie și rupse hârtia. Era un fragment dintr-un material ce aducea cu ipsosul, de formă aproximativ pătrată, cu marginile sparte și neregulate. Suprafața era pictată într-un galben pal, cu trei coloane de imagini hieroglifice negre, iar mai la stânga se vedea puțin dintr-o figură de pe a patra coloană. În partea de jos, era desenat un șir de șerpi cu capetele ridicate, motivul principal, presupuse Tara, pentru care tatăl ei alesese obiectul.

Daniel întoarse obiectul pe toate părțile, clătinând ușor din cap.

— Știi ce reprezintă? Întrebă ea.

El nu răspunse imediat, așa că Tara repetă întrebarea.

— O bucată de ipsos, spuse el distrat. O decorațiune dintr-un mormânt.

Probabil că hieroglificele au făcut parte dintr-un text mai lung, vezi, la astea de-aici textul chiar se întrerupe la mijloc. O piesă realizată binișor. Foarte bine, de fapt, continuă el, zâmbind.

— E veritabilă?

— Absolut. Regatul Târziu, după cum arată. Grecească sau poate romană.

Posibil din timpul ocupației persane, dar nu mai devreme. Dar sânt sigur că e din zona Luxorului.

— De unde știi asta?

Daniel înclină din cap în direcția hârtiei în care fusese înfășurată. Chiar în susul paginii era scris ceva în arabă.

— Al-Uqsar, traduse el. Luxor. Este din ziarul local.

Ea luă fragmentul de la Daniel și îl privi fix, dând din cap:

— Nu pot înțelege cum de l-a cumpărat tata, știind că e veritabilă. El disprețuia traficul cu antichități. Întotdeauna bombănea despre consecințele lui negative.

Daniel ridică din umeri:

— Probabil că a crezut că are de-a face cu un fals. Nu e perioada în care era el specialist. Dacă nu ești expert în mormintele regale din Regatul Târziu, e destul de greu să faci diferența. Dacă era din Vechiul Regat l-ar fi recunoscut imediat.

— Bietul tata! Oftă ea. Ar fi fost devastat dacă ar fi știut, îi dădu piesa înapoi.

— Și ce înseamnă hieroglificele?

Daniel așază fragmentul pe genunchi și cercetă textul.

— Se citește de la dreapta la stânga. Vezi, textul este transpus prin intermediul semnelor. Prima coloană înseamnă abed, ce se traduce prin „lună”, iar liniile astea reprezintă numărul trei, vine peret, era una din diviziunile anului egiptean

și care e echivalentul cuvântului „iarnă”. Așadar, „în a treia lună a lui peret”. Apoi avem, se aplecă mai mult deasupra ei mmm..., pare un soi de nume, ib-wer-imenty. „Marea Inimă a Vestului”; ib-wer; „inimă mare”; imenty, „din vest”. Nu este un nume propriu-zis, mai degrabă o poreclă. Și nu este nici parte a unei titulaturi regale. Oricum, nu una de care să fi auzit eu.

Se gândi un moment, repetând numele, apoi își mută degetul pe cea de-a doua coloană.

— Cuvântul de aici de sus este mer; înseamnă „piramidă”. Apoi iteru, este o unitate de măsură din Antichitate, apoi un număr, nouăzeci. Așadar, „piramida are nouăzeci de iteru”. Următoarea coloană începe cu ceea ce pare a fi kheper-en, deși cele două hieroglife de sus sânt sparte...

Ridică fragmentul în lumină:

— Nu, sigur e kheper-en, „s-a întâmplat”, apoi dja wer, „o mare furtună”. Figura asta ciobită din stânga pare a fi un alt număr, deși e imposibil de stabilit care. Cam asta-i tot.

Privi lung fragmentul pentru câteva clipe, întorcându-l pe toate părțile, dădu din cap, apoi îl băgă în cutia pe care o strecură în geanta Tarei.

— Dacă vine dintr-un templu teban din Regatul Târziu, atunci e o raritate, spuse el. Nu prea mai există decorațiuni pictate în morminte după Noul Regat. Dar chiar și-așa, mă îndoiesc că valorează mai mult de câteva sute de dolari. Și nu văd nici un motiv ca să ucizi pentru ea.

— Și-atunci de ce o vor oamenii ăștia?

— Dumnezeu știe. Poate că doresc versiunea completa a textului din care face parte. Dar de ce ar fi un text atât de important, habar n-am.

Își scoase o țigară de foi din buzunarul de la piept, o aprinse și trase puternic în piept:

— Așteaptă aici.

Se îndreptă spre cabina telefonică, ridică receptorul, băgă o cartelă și formă un număr. Se uită o clipă la ea, apoi se întoarse cu spatele și începu să vorbească. Discută aproximativ trei minute, gesticulând furios, după care trânti receptorul și se întoarse pe bancă. Tara observă că fruntea lui se umpluse de sudoare.

— Au fost la mine la hotel. Trei bărbați. Se pare că mi-au întors camera cu fundu-n sus. Proprietarul era îngrozit, bietul de el! Hristoase, ce porcărie!

Se aplecă înainte, frecându-și fața cu palmele. Apăru în goană o fetiță care se uită la ei și apoi fugi din nou, râzând.

Undeva în apropiere se auzi strigătul unei maimuțe.

— Ar trebui să mergem la poliție, spuse Tara.

— După ce am furat o mașină și am omorât doi egipteni?

Nici să nu-ți treacă prin cap!

— Dar ne apăram! Erau niște teroriști!

— Poliția nu va vedea așa lucrurile. Crede-mă, știu cum gândesc ăștia.

— Trebuie să...

— Am spus nu, Tara! Nu am face altceva decât să înrăutățim lucrurile. Dacă se poate mai rău de atât.

Între ei se lăsă o tăcere tensionată.

— Atunci ce facem? Întrebă ea. Că doar n-o să stăm așa la infinit.

Un nou moment de tăcere.

— Ambasada, spuse el în cele din urmă. Mergem la Ambasada Britanică. Este singurul loc sigur. Aici suntem în voia sorții. Avem nevoie de protecție.

Tara aprobă din cap.

— Ai numărul lor? Întrebă el.

Tara scotoci în buzunar și scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Squires cu o zi înainte.

— OK. Sună! Povestește-le ce s-a întâmplat! Spune-le că avem nevoie de ajutor. Urgent.

Îi dădu cartela lui și Tara se îndreptă spre cabina telefonică.

Formă numărul și după numai două apeluri răspunse cineva.

— Charles Squires.

Vocea aceea moale și plină de solitudine falsă.

— Domnule Squires? Tara Mullray la telefon.

— Bună ziua, domnișoară Mullray.

Nu părea prea surprins că o aude:

— S-a întâmplat ceva?

— Ăăă, da. Sânt cu un prieten și noi am...

— Cu un prieten?

— Da. Un arheolog. Daniel Lacage. Îl cunoștea pe tatăl meu. Știți, avem probleme. Nu pot să vă explic la telefon. S-a întâmplat ceva.

Urmă o pauză:

— Puteți să-mi dați mai multe amănunte?

— Cineva încearcă să ne ucidă.

— Să vă ucidă!

— Da. Să ne ucidă. Avem nevoie de protecție.

O altă pauză.

— Are vreo legătură cu bărbatul de care mi-ați spus ieri?

Bărbatul care vă urmărea?

— Da. Am găsit ceva, iar ei încearcă să ne omoare din cauza asta.

Era conștientă că vorbele ei sună confuz.

— OK, spuse el blând, să ne păstrăm calmul. Unde sunteți?

- În Cairo. La Grădina Zoologică.
- Unde anume, mai exact?
- Ăăă... lângă cușca elefantului.
- Și aveți artefactul la dumneavoastră?
- Da.

El tăcu un moment. Tara avu senzația că bărbatul acoperise receptorul cu mâna, în timp ce vorbea cu cineva de lângă el.

— În regulă, îl trimit pe Crispin imediat. Rămâneți acolo unde sunteți. M-ați înțeles? Rămâneți exact unde sunteți! Vom ajunge acolo cât putem de repede.

- Sigur.
- Totul o să fie bine.
- Da. Mulțumesc.
- Pe curând.

El închise telefonul.

— Ei bine? Întrebă Daniel după ce Tara se așeză la loc pe bancă.

— O să trimită pe cineva. Zice să rămânem aici.

Daniel dădu din cap și între ei se lăsă din nou tăcerea, Daniel continuând să pufăie din țigara lui de foi, iar Tara privindu-și fix geanta. Sperase ca misteriosul obiect să-i dea vreun răspuns legat de ce se petrecea, dar, în schimb, lucrurile păreau și mai obscure acum, ca și cum un cod complex ar fi primit în plus un șir criptat de informații. Se simțea confuză și înspăimântată.

— Poate că doctorul Jemal ne poate ajuta, spuse ea în cele din urmă.

Daniel ridică din sprâncene întrebător.

— Este un vechi coleg de-al tatălui meu, explică ea. L-am întâlnit ieri la ambasadă. Poate că el știe de ce este obiectul ăsta atât de important.

Daniel ridică din umeri:

- N-am auzit niciodată de el.
- Este vicepreședintele Serviciului de Antichități.
- Mohammed Fesal deține funcția asta.
- Ah! Atunci e ceva pe-acolo, oricum.

Urmă o pauză. Daniel trase din nou din țigară:

- Jemal?
- Da. Doctorul Sharif Jemal. Ca Omar Sharif.
- N-am auzit niciodată de doctorul Sharif Jemal.
- Ar fi trebuit?
- Dacă este ceva important din Serviciu, da, desigur.

Am de-a face cu ei în fiecare zi.

Ridică țigara din nou, dar de data asta nu mai trase din ea, lăsând-o să fumege chiar în fața lui:

— Și ce a mai zis doctorul Jemal ăsta?

— Nu prea multe. Mi-a spus că a lucrat cu tata la Saqqara.

Au descoperit un mormânt împreună. Prin 1972. În anul în care m-am născut eu.

— Ce mormânt?

— Nu-mi amintesc. Hotep sau cam așa ceva.

— Ptah-hotep?

— Da, da, ăsta.

Daniel continua să țină țigara suspendată, după care o privi lung:

— Cu cine ai vorbit, Tara?

— Ce?

— La ambasadă. Cu cine ai vorbit?

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Picăturile de transpirație de pe fruntea lui păreau să se fi înmulțit. Privirea lui era neliniștită.

— Tatăl tău a descoperit mormântul lui Ptah-hotep în 1963. Anul în care m-am născut eu. Și e vorba de Abydos, nu de Saqqara.

Brusc, aruncă țigara și se ridică în picioare.

— Cu cine ai vorbit acum? O întrebă cu o voce agitată.

— Cu Charles Squires. Atașat cultural.

— Și ce-a zis?

— A zis să așteptăm zici. O să trimită pe cineva să ne ia.

— Asta-i tot? I-ai spus unde suntem?

— Normal că i-am zis unde suntem. Altfel, cum ne-ar putea găsi?

— Și piesa. I-ai spus despre ea?

— Da. I-am spus că...

— Ce?

Dintr-o dată o trecu un fior neplăcut pe șira spinării:

— M-a întrebat dacă avem artefactul cu noi.

— Și?

Fiorul își spori intensitatea:

— Iar eu nu am menționat că e vorba de un artefact. I-am zis doar ca am găsit ceva.

O clipă Daniel rămase nemișcat, după care o ridică în picioare:

— Plecăm imediat.

— Dar e o nebunie. O nebunie. De ce ne-ar minți cei de la ambasadă'?

— Nu știu. Dar doctorul Jemal ăsta nu e deloc cine zice că e, iar dacă am dreptate, atunci nici prietenul tău, atașatul, nu e în regulă.

— Dar de ce? De ce?

— Ți-am mai zis că nu știu! Trebuie să plecăm de aici. Vino!

Alarma din vocea sa era clară. Apucă rucsacul și o luară la goană, trecură pe lângă cușca elefantului și cotiră pe o potecă ce ducea la o movilă acoperită cu copaci. Când ajunseră în vârf, se întoarseră și se uitară înapoi.

— Uite!

Îi arată în jos unde trei bărbați, în costume și cu ochelari de soare negri, tocmai apăruseră lângă banca pe care stătuseră până atunci. Unul se îndreptă spre cabina telefonică și se uită înăuntru.

— Cine sânt? Șopti Tara.

— Nu știu. Dar n-au venit la plimbare, te asigur. Hai să ne cărăm de aici! Înainte să ne vadă.

Se întoarseră și porniră zoriți spre capătul îndepărtat al grădinii. Pe stradă, Daniel făcu semn unui taxi în care se urcară.

— Am senzația că am intrat în încurcătură, Tara, spuse el, privind neliniștit prin oglinda laterală. Într-o mare încurcătură.

Squires ridică receptorul imediat ce sună:

— Da?

Vocea de la capătul firului vorbi iute. Ascultă, ținând receptorul cu o mână, pe când cu cealaltă desfăcea încet ambalajul unei acadele. Nu spuse nimic și chipul lui rămase inexpresiv.

Când persoana respectivă termină ce avea de spus, adăugă:

— Mulțumesc. Căutați în continuare.

Squires așeză cu grijă, pe biroul din fața lui, acadeaua desfăcută și mai dădu trei telefoane, unul după altul, într-o succesiune rapidă. De fiecare dată când persoana de la celălalt capăt răspundea, nu zicea decât: „A plecat după ea”, apoi închidea. De-abia după cel de-al treilea apel se așeză pe scaun, luă acadeaua și începu să o lingă.

Rămase nemișcat o vreme, cu ochii pe jumătate închiși, atingându-și vârful degetelor ca într-o rugăciune. Când acadeaua se topi de tot, se aplecă înainte, deschise un sertar și scoase o carte. Pe copertă era fotografia unui zid acoperit de hieroglife multicolore și un titlu: „Regatul Târziu: Practica funerară în necropola tebană”. Autor: Daniel Lacage.

Își puse ochelarii pe nas, se lăsă pe spate și deschise volumul, așezându-se picior peste picior și zâmbind larg.

LUXOR

— Crimele au legătură între ele, insistă Khalifa. Sânt sigur de asta.

Se afla într-o cameră mare, foarte curată, de la primul etaj al sediului Poliției din Luxor. În fața lui, în spatele unui birou și așezat într-un scaun directorial din

piele neagră, stătea inspectorul-șef Abdul ibn-Hassani, șeful lui. Khalifa stătea pe un scaun mic, fără spătar, special ales pentru a scoate în evidență poziția superioară a lui Hassani în ierarhia polițienească. Șeful lui rareori rata ocazia de a le arăta subalternilor săi cine taie și spânzură acolo.

— OK, mai zi-mi încă o dată, oftă Hassani. Dar încet, de data asta.

Era un bărbat solid, cu umeri lați și păr tuns scurt, chipul lui aducând vag cu al președintelui Hosni Mubarak, al cărui portret era atârnat pe peretele din spatele lui.

El și Khalifa nu prea se aveau la inimă. Khalifa disprețuia la șeful său obsesia de a face totul conform ordinelor; Hassani avea rezerve în ceea ce privea educația universitară a lui Khalifa, aplecarea lui spre intuiție în defavoarea dovezilor concrete, precum și fascinația pentru antichitate. Șeful lui era un pragmatic. Nu acorda importanță lucrurilor care se întâmplaseră cu mii de ani în urmă. El era interesat de rezolvarea crimelor din prezent. Iar așa ceva nu se putea realiza decât prin muncă susținută, atenție pentru detalii și respect față de superiori și în nici un caz visând cu ochii deschiși la oameni cu nume imposibil de pronunțat, care dăduseră ortul popii cu trei milenii în urmă. Istoria era un mod de a-și petrece timpul liber, un hobby. Iar Khalifa, după părerea lui, era un om prea distrat, prea visător. De aceea încă mai stătea pe gânduri cu privire la promovarea lui. Omul nu posedă însușirile necesare. Ar fi trebuit să lucreze într-o bibliotecă, nu la poliție.

— Conform raportului din ziar, spunea Khalifa, bărbatul ăsta, Iqbar, a fost găsit în magazinul lui, cu fața și corpul măcelărite rău.

— Ce ziar?

— Al-Ahram.

Hassani pufni disprețuitor și îi făcu semn să continue.

— Are aceleași răni pe care le-am găsit la omul nostru, Nayar. Nayar făcea comerț cu antichități. La fel și Iqbar. Sau, cel puțin, avea un magazin de antichități, ceea ce practic e același lucru. Doi bărbați, ambii implicați în același tip de afacere, uciși în același stil, la o zi diferență. E foarte clar că nu e vorba doar de o simplă coincidență. Mai ales dacă luăm în considerație biletul de tren al lui Nayar. Fusesse în Cairo, cu o zi înainte ca Iqbar să fie omorât. Trebuie să existe o legătură între ei.

— Dar avem vreo dovadă concretă? Nu vreau bănuieli. Ci fapte.

— Păi, încă n-am văzut raportul medical din Cairo...

— Vasăzică, e posibil să nu fie aceeași cauză a morții. Știi foarte bine cum exagerează ziarele. Mai ales astea de scandal, ca al-Ahram.

— N-am văzut raportul medical încă, repetă Khalifa, dar știu că va arăta că amândoi bărbații au fost omorâți în același fel. Cazurile sânt legate între ele. Bag

mâna-n foc că e așa.

— Continuă atunci, oftă Hassani obosit. Care-i teoria ta?

— Cred că Nayar a găsit un mormânt...

— Știam eu că trebuie să fie vorba și de vreun mormânt în toată istoria asta!

— Sau altcineva l-a descoperit și Nayar a prins de veste.

Indiferent de scenariu, discutăm despre ceva important. Apoi el s-a dus la Cairo. I-a vândut lui Iqbar câteva obiecte. A fost plătit. S-a întors. A cheltuit toți banii. Probabil că se gândea că i-a surâs și lui soarta, în sfârșit. Doar că mai știa și altcineva de mormânt. Iar acelui altcineva nu prea i-a convenit să împartă și cu alții.

— Sânt simple speculații, Khalifa. Da, da, simple speculații.

Detectivul îl ignoră și vorbe mai departe:

— Poate că Nayar a luat ceva valoros, iar tipii îl voiau înapoi. Poate că, prin simplul fapt de a ști de existența mormântului și-a semnat singur condamnarea la moarte. Posibil, ambele variante. Oricum ar fi, oamenii ăștia au dat de el, l-au torturat pentru a afla cine mai știe despre descoperire, apoi s-au dus la Cairo și i-au aplicat același tratament și lui Iqbar. Și dacă nu-i prindem, s-ar putea să procedeze la fel și în continuare, după cum s-a văzut.

— Și cine sânt oamenii ăștia? Cine sânt nebunii despre care vorbești și care sânt pregătiți să măcelărească de dragul unor biete obiecte vechi, prăfuite?

Tonul lui suna de parcă s-ar fi adresat unui copil cu imaginație prea bogată. Khalifa se opri un moment înainte de a răspunde:

— Am motivele mele să cred că Sayf al-Tha'r este implicat.

Hassani explodează:

— Pentru Dumnezeu, Khalifa! Nu e suficient că mă bați la cap cu un criminal în serie, acum mi-l mai bagi pe gât și pe nenorocitul ăsta de Sayf al-Tha'r. Ce dovezi ai?

— Am o sursă.

— Ce sursă?

— Cineva care lucrează la Deir el-Bahri. La templu, înainte a fost gardian.

— A fost?

— Da. A fost rănit într-un atentat.

— Și acum? Ce face sursa asta a ta acum?

Khalifa își mușcă buza, știind care va fi reacția lui Hassani.

— Are grijă de toaletele de acolo.

— Oh, minunat! Țipă șeful lui. Marea sursa a lui Khalifa: un amărât de om de serviciu care are grijă de veceuri.

— Știe mai multe decât oricine despre ce se întâmplă în Luxor. Este o persoană de încredere.

— Sânt sigur că așa e atunci când șterge rahatul. Dar când e vorba de treburi de-ale poliției? Scutește-mă, te rog!

Khalifa își aprinse o țigară și privi afară pe fereastră.

Biroul șefului său dădea exact spre templul Luxor, una dintre cele mai impresionante perspective asupra monumentului din câte știa el. „Ce păcat că doar un prost ca Hassani poate beneficia de ea”, se gândi el. De afară se auzi strigătul amplificat al unui muezin, care-și chema credincioșii la rugăciunile de după-amiază.

— Toți dealerii din oraș sânt înspăimântați, spuse Khalifa în cele din urmă. Tuturor celor cu care am vorbit în cazul ăsta le este frică. Ceva se petrece, domnule!

— Cu siguranță ca așa e! Se răsti Hassani. Dar numai în capul tău.

— Dacă aș putea să mă duc măcar o zi la Cairo, să arunc o privire în jur...

— Alergi după cai verzi pe pereți, omule! Pe Nayder sau cum l-o fi chemat l-a tăiat vreunul căruia îi datora bani... Chiar tu ai spus că avea datorii, nu?

— Da, domnule, dar...

— Sau cineva pe care l-a insultat... Chiar tu ai spus că-i înjura pe oameni, nu? Khalifa ridică din umeri.

— Iar Iqbar a fost tăiat de vreun hoț, asta în cazul în care a fost tăiat până la urmă și după cum îi știu eu pe reporterii de la al-Abram, puțin probabil. Citești prea mult printre rânduri.

— Am sentimentul că...

— Sentimentele n-au nici o legătură cu munca de polițist.

Faptele, da. Gândirea clară, da. Dovezile concrete, da.

Sentimentele nu provoacă altceva decât confuzie.

— Ca în cazul al-Hamdi?

Hassani îi aruncă o privire furioasă.

Cazul lui Ommaya al-Hamdi îi șocase pe toți, inclusiv pe Hassani. Corpul gol al acesteia fusese găsit pe fundul unui puț. Avea doar paisprezece ani și fusese strangulată.

Un băiat din satul ei, un retardat, fusese arestat și în urma unui interogatoriu dur recunoscuse crima. Din motive neștiute, Khalifa rămăsese cu o senzație de neliniște, bănuind că lucrurile nu erau atât de clare pe cât păreau. Dubiile sale i-au atras mânia lui Hassani și glumele răutăcioase ale colegilor săi, dar el îi ignorase și continuase investigația pe cont propriu, până când dovedise, în cele din urmă, că vinovat de crima oribilă era chiar vărul fetei, care făcuse o pasiune aprinsă pentru ea.

Nu i se recunoscuseră niciodată meritele pentru rolul său în rezolvarea cazului, dar de atunci înainte flerul lui fusese tratat cu ceva mai mult respect.

— OK, spuse inspectorul șef, ce-mi ceri mai exact?

— Vreau să merg în Cairo, răspuse Khalifa, văzând că șeful lui se mai înmoaie. Poate descopăr ceva despre moartea lui Iqbar, care să aducă puțină lumină în cazul nostru. Am nevoie doar de o zi.

Hassani se roti cu tot cu scaun, până când ajunse cu fața spre geam. Degetele lui băteau nervos în birou. Se auzi o ciocănitură la ușă.

— Așteaptă! Țipă el.

— Iau trenul de noapte, spuse Khalifa. Și economisesc și banii pe avion.

— Normal că o să te duci cu trenul! Rosti acru Hassani.

Că doar nu-ți imaginezi că suntem agenție de voiaj!

Se întoarse cu fața spre detectiv:

— O zi. Atâta tot. Doar o singură zi. Și pleci la noapte. Te întorci mâine seară. Și vreau un raport la prima oră dimineața. Clar?

— Da, domnule.

Khalifa se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Sper să ai dreptate, mormăi Hassani. Pentru binele tău. Pentru că, dacă dai greș, o să am o părere și mai proastă despre tine.

— Și dacă am dreptate, domnule?

— Ieși afară!

CAIRO

— Unde mergeți? Întrebă șoferul de taxi.

— Oriunde, spuse Daniel. În centrul orașului.

— Midan Tahrir?

— Da, e în regulă.

Merseră vreo câteva minute, apoi Daniel se aplecă în față.

— Nu, nu Midan Tahrir. Zamalek. Du-ne la Zamalek! Sharia Abdul Azim.

Șoferul dădu din cap și Daniel se lăsă la loc pe spate.

— Unde mergem? Întrebă Tara.

— Să vorbesc cu un amic care învârte tot felul de afaceri.

Probabil că e cea mai puțin de încredere persoană din Cairo în momentul de față, dar nu-mi vine nimeni altcineva în cap, care ar putea să ne ajute.

În timp ce taxiul se strecura alene prin trafic, cei doi priviră pe geam. După o vreme, Daniel se întinse și luă mâna Tarei în mâna lui. Nu vorbiră și nici nu se uitară unul la altul.

Zamalek era un cartier șic, plin de verdeață, cu vile elegante și blocuri înalte. Se opriră în fața unei clădiri cu aspect modern, înconjurată de grădini bine îngrijite și cu un hol mare la intrare. Plătiră taxiul și urcară scările spre ușile principale din sticlă. Pe perete zăriră un interfon din metal șlefuit.

Daniel apăsă butonul din dreptul numărului 43.

Așteaptă treizeci de secunde, apoi apăsă din nou. Urmă un alt moment lung de așteptare, după care dinspre interfon răsună o voce:

— Da?

— Samali? Sânt Daniel Lacage.

— Daniel, ce surpriză plăcută! Răsună o voce calmă, muzicală, ușor peltică. M-ai prins într-un moment cam nepotrivit.

Ar fi posibil să...

— E urgent. Trebuie să vorbim. Acum.

Se lăsă tăcerea.

— Așteaptă, te rog, jos, cinci minute și apoi poți să urci.

Etajul patru, după cum bine știi.

Se auzi un declic și ușa se deschise. Pășiră într-un hol mochetat, în care aerul condiționat se simțea din plin. Așa cum fuseseră rugați, așteptară cinci minute și apoi urcară cu liftul la etajul al patrulea. Apartamentul lui Samali era situat pe la mijlocul unui coridor, ai cărui pereți erau ornați cu picturi reprezentând statuete antice. Bătură la ușă și după câteva momente, deslușiră sunetul fin al unor pași.

— Ai grijă ce-i spui, îi șopti Daniel. Și ține cutia în geantă.

E mai bine să n-o vadă. Samali ar vinde-o și pe maică-sa dacă i-ar ieși și lui ceva profit. Cu cât știe mai puține, cu atât mai bine.

Se auzi zgomotul mai multor yale, după care ușa se deschise larg:

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Vă rog, intrați!

Samali era un bărbat înalt și foarte slab, complet chel și cu o piele lucioasă, de parcă tocmai s-ar fi dat cu cremă.

Se întoarse și îi conduse pe un hol până în livingul cu parchet deschis la culoare, pereți albi, canapele de piele și mobilă din metal. Printr-o ușă laterală, Tara zări cu coada ochiului doi băieți tineri, din care unul purta un halat de baie. Ușa se închise aproape imediat și imaginea lor dispăru.

— Nu cred că ne-am cunoscut, zâmbi Samali.

— Tara Mullray, spuse Daniel. O prietenă veche.

— Sânt încântat.

Făcu un pas înainte, îi luă mâna și i-o ridică, sărutându-i vârfurile degetelor. Nările lui se umflară o clipă ca și cum i-ar fi mirosit pielea. Îi lăsă mâna jos și le făcu semn să ia loc pe o canapea mare de piele:

— Vreți ceva de băut?

— Whisky, spuse Daniel.

— Domnișoară Mullray?

— La fel. Mulțumesc.

Se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi, scoase o sticlă și turnă puțin lichid în două pahare, după care adăugă în fiecare câte un cub de gheață. Le dădu

paharele și se așează în fața lor, în mână cu un țigaret de jad în care înfipse încet o țigară.

— Nu bei și tu? Întrebă Daniel.

— Prefer să mă uit, spuse Samali zâmbind.

Își aprinse țigara și trase adânc din muștiuc. Avea sprâncenele foarte subțiri și foarte negre, iar Tara își dădu seama că erau făcute cu dermatograful.

— Așadar, spuse el, cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

Daniel își ridică privirea spre el, apoi se uită pe fereastră, bătând nervos cu degetele pe marginea canapelei:

— Avem nevoie de ajutor.

— Sigur că da, spuse Samali, zâmbind în continuare.

Se întoarse spre Tara, punându-și picior peste picior și netezind cu grijă materialul pantalonilor:

— Se spune despre mine, în termeni destul de cruzi, domnișoară Mullray, că sânt o persoană care învârte tot felul de afaceri dubioase. O specie malignă chiar, dar asta, bineînțeles, până când cineva are nevoie de serviciile mele. Apoi, din senin, devin indispensabil. Este o meserie plină de recompense, făcu un gest larg cu mâna, arătându-i apartamentul scump, dar totuși demoralizantă. Un om cu o astfel de profesie află foarte curând că nu este niciodată obiectul unei vizite pur sociale. Întotdeauna va fi, cum se zice, un punct din agenda de lucru.

Rostise cuvintele pe un ton glumeț, deși în ochii lui se zărea o lumină rece, ca și când ar fi înțeles că politețea lor era doar teatru, iar el dorea ca ei să știe că și reciproca era valabilă. Își lăsă capul pe spate și trase încet din țigaret, fixând tavanul.

— Deci așa, spuse el. Cu ce te pot ajuta, Daniel? Ai probleme cu permisul pentru săpături? Sau poate Steven Spielberg și-a exprimat interesul pentru munca ta și ai nevoie de autorizațiile necesare pentru filmări?

Chicoti, vădit amuzat de gluma sa. Daniel dădu pe gât băutura și lăsă jos paharul cu whisky.

— Am nevoie de informații, spuse el brusc.

— Informații! Râse Samali înfundat. Mă flatezi. Un savant cu reputația ta să-mi ceara mie sfaturi. Chiar nu-mi vine nimic în cap din ce aș putea ști eu, iar tu nu, dar oricum, întreabă-mă, te rog!

Daniel se aplecă înainte, mișcarea lui producând un scârțâit al tapițeriei de piele. Se uită mai întâi la Samali, apoi spre fereastră, nedorind să întâlnească privirea bărbatului din fața lui:

— Vreau să aflu câte ceva despre Sayf al-Tha'r.

Urmă o pauză aproape insesizabilă.

— Ceva anume? Întrebă Samali. Sau doar un CV general?

— Vreau să știu ce legătură e între Sayf al-Tha'r și antichități.

Samali ezită din nou pentru un scurt moment:

— Aș putea să te întreb de ce te interesează?

— E mai bine să nu intru în detalii. Pentru siguranța ta și a noastră. Avem toate motivele să credem că vrea un obiect anume și am dori să știm de ce.

— Ce criptic ești astăzi, Daniel!

Își ridică mâna stângă și începu să-și studieze unghiile.

Tara putea să jure că aude șoapte din camera cealaltă.

— Și obiectul ăsta misterios, spuse Samali, să presupun că se află în cutia aceea din geanta domnișoarei Mullray?

Nici Tara, nici Daniel nu scoaseră o vorbă.

— O să iau tăcerea voastră ca pe un răspuns afirmativ, își îndreptă privirea spre Tara:

— Aș putea să mă uit la el, vă rog?

Ea îl privi fix pe Samali, apoi pe Daniel, după care își lăsă ochii în jos spre rucsacul din poală. Tăcerea care se adâncea tot mai mult fu întreruptă de chicotitul aspru al lui Samali:

— N-am nici cea mai mică îndoială că doctorul Lacage v-a spus să nu mi-o arătați. O altă lecție pe care o învață cineva în meseria mea. Că nu trebuie să ai încredere în nimeni.

Îi privi lung pe amândoi, după care dădu din mână:

— N-are nici o importanță. Păstrați-o pentru dumneavoastră, dacă așa preferați. Doar că îmi va face mai dificilă sarcina de a vă răspunde la întrebări. Ca și cum ai juca pocher fără să vezi cărțile.

Termină de studiat unghiile.

— Din câte văd, vreți să știți ce legătură e între Sabia Răzbunării și antichități, nu? Reflectă el. O curiozitate foarte periculoasă. Și ce, mă întreb...

— Ce ai tu de câștigat?

Daniel se ridică în picioare, luă paharul de jos și se îndreptă spre mini-bar, unde-și mai turnă o porție. Mâna îi tremura ușor:

— Nimic. Te rog să ne ajuți din pure sentimente umane.

Samali își arcui sprâncenele:

— Ia te uită! Mai întâi, sânt văzut ca o fântână a înțelepciunii, apoi ca marele filantrop. La sfârșitul întâlnirii nici n-am să mă mai recunosc.

— Pot să-ți dau câteva sute de dolari. Trei, poate patru.

Dacă e nevoie, ți-i dau.

Samali rânji:

— Te rog, Daniel. Oi fi eu un parvenit, dar cel puțin sânt unul cu clasă. Eu nu sânt o curvă de stradă care ia bani pentru serviciile prestate. Poți să-ți ții banii

liniștit.

Trase din nou lent din țigaret, zâmbind ușor, ca și cum s-ar fi bucurat de disconfortul resimțit de Daniel.

— Deși, pe de altă parte, nimic în viață nu este complet gratuit. În special informații despre cineva atât de periculos ca Sayf al-Tha'r. Așa că hai să spunem că îmi vei rămâne dator. Într-o zi poate am să-ți cer în schimb o favoare. Ce zici?

Se uitară fix unul la altul pentru câteva momente, după care Daniel dădu pe gât restul de whisky:

— De acord.

Daniel își umplu paharul din nou și se întoarse pe canapea.

Țigara lui Samali arsesse până la capăt, așa că bărbatul se aplecă și o stinse într-o scrumieră de metal:

— Îți spun încă din capul locului că nu am nici un fel de legături cu organizația lui Sayf al-Tha'r. Să fim bine înțeleși.

Tot ce îți voi relata am aflat și eu din auzite.

— Dă-i drumul!

— Păi, rosti el, netezindu-și pantalonii din nou, se pare că, de vreo câțiva ani încoace, personajul nostru își finanțează operațiunile cu ajutorul traficului de antichități.

Fixă o nouă țigară în țigaret.

— După toate aparențele, știe mai multe despre artefactele egiptene decât majoritatea experților, deci le-a transformat într-o sursă clară de venit. De fapt, singura sursă, având în vedere că prin activitatea sa s-a înstrăinat de toate grupările fundamentaliste din Egipt. Nici măcar al-Jihad nu vrea să aibă de-a face cu el.

Se ridică în picioare și se îndreptă alene spre fereastră.

Lumina soarelui de amiază se reflecta în chelia sa, dând senzația că are capul făcut din alamă șlefuită.

— Conduce o veritabilă afacere cu artizanate. Artefactele sânt furate de pe șantiere, sustrase din mormintele proaspăt descoperite sau șparlite pur și simplu din depozitele muzeelor. Apoi le trimite în sudul Sudanului, de unde sânt expediate în Europa și în Orientul îndepărtat, iar intermediarii le vând colecționarilor privați. Profiturile fac drumul înapoi și sânt folosite... ei bine, cred că știm cu toții foarte bine în ce scopuri.

— Am văzut un bărbat solid, spuse Tara, cu un semn din naștere pe față.

Samali rămase lângă fereastră, privind în jos spre strada.

— Dravit, zise el. Drakici, Dravici sau cam așa ceva.

E german, cred. Reprezintă ochii și urechile lui Sayf al-Tha'r aici, în Egipt. Mi-e teamă că nu vă pot spune prea multe în această privință. Cu excepția faptului

că zvonurile legate de el nu sânt prea plăcute.

Se întoarse cu fața la ei:

— Nu știu ce e în cutia aia a voastră, Daniel, dar dacă Sayf al-Tha'r o vrea, atunci vă asigur că, mai devreme sau mai târziu, Sayf al-Tha'r o va avea. Antichitățile sânt viața sa. Când e vorba de ele, nu cunoaște mila.

— Dar nici măcar nu are valoare, spuse Daniel. De ce ar fi așa de disperat să pună mâna pe ea?

Samali ridică din umeri:

— Cum să știu dacă nici măcar nu mi-o arătați? Nu pot decât să repet ce v-am spus înainte: dacă Sayf al-Tha'r o vrea, atunci o va avea.

Păși încet spre scaunul în care stătuse mai înainte și scoțându-și bricheta, își aprinse țigara.

— Poate că voi bea și eu un pahar la urma urmei, adăugă el. După-amiaza pare să devină din ce în ce mai fierbinte.

Traversă camera până la dulăpiorul cu băuturi, unde își turnă în pahar un lichid auriu, opalescent.

— Și cu Ambasada Britanică ce se întâmplă? Întrebă Tara.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de zgomotul puternic al cubului de gheață pe care Samali îl aruncă în pahar:

— Ambasada britanică?

Vocea lui suna inocent, deși timbrul ei căpătă câteva note mai înalte, de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

— Se pare că și ei vor același lucru, spuse Daniel. Sau, cel puțin, atașatul cultural îl vrea.

Un alt clinchet. Samali puse deoparte cleștele pentru gheață și sorbi îndelung, rămânând în continuare cu spatele la ei.

— De unde ați scos-o și pe-asta că atașatul cultural ar vrea obiectul vostru?

— Pentru că ne-a mințit, spuse Tara.

Samali mai luă o înghițitură și se duse din nou la fereastră.

O vreme păstră tăcerea.

— Vă dau un sfat, rosti el în cele din urmă, și vi-l dau gratis. Scăpați de porcăria aia și părăsiți Egiptul!

Cât mai repede, astăzi! Pentru că, dacă nu procedați astfel, veți muri.

Pe Tara o trecu un fior pe șira spinării. Întinse mâna involuntar și se agăță de Daniel. Palma lui era transpirată.

— Ce știi, Samali? Întrebă el.

— Foarte puțin. Și nici nu sânt curios să aflu mai multe.

— Dar știi ceva?

— Te rog, adăugă Tara.

Urmă o nouă pauză lungă. Samali termină ce mai avea de băut și rămase nemișcat cu paharul în mână, pufăind din țigaret. Ferestrele păreau să fie bine izolate pentru că din stradă nu răzbătea nici un zgomot. Șușotitul din camera alăturată. Încetase.

— Există... cum să vă zic eu... o filieră, rosti el greoi în cele din urmă. În ceea ce privește antichitățile furate. Prin Ambasada Britanică. Și prin cea americană, dacă e adevărat ce am auzit. Înțelegeți că e vorba de bârfe. Zvonuri. Aluzii.

Se pare că obiectele sânt sustrate din muzee, scoase din țară sub acoperire diplomatică, vândute peste graniță, iar câștigurile sânt vărsate în conturi secrete, totul făcut cu cea mai mare discreție.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Daniel.

— Oh, dar asta-i numai jumătate din poveste, spuse Samali, întorcându-se. Ambasada organizează exportul obiectelor. Iar serviciul nostru de securitate este cel care aranjează din capul locului furturile. Sau, cel puțin, cineva din cadrul serviciului. Totul se petrece la nivel înalt, Daniel. Oamenii ăștia au contacte peste tot. Și știu tot.

E foarte posibil ca în clipa asta să ne supravegheze și să ne asculte.

— Trebuie să mergem la poliție, spuse Tara. Trebuie.

Samali râse amar:

— Nu prea ascultați ceea ce spun, domnișoară Mullray.

Oamenii ăștia reprezintă poliția. Ei sânt baza. Nu am cuvinte ca să scot în evidență puterea de care dispun. Vă manipulează fără să aveți nici cea mai vagă idee că sunteți manipulați. În comparație cu ei, Sayf al-Tha'r este aliatul dumneavoastră cel mai apropiat.

— Dar de ce? Întrebă Daniel. De ce atâta tâmbălău pentru un obiect?

Samali dădu din umeri:

— Așa cum v-am mai spus și înainte, habar n-am. Din câte văd eu, pe de-o parte vă războiți cu ambasada și serviciile secrete...

Își ridică mâna în care ținea paharul.

— Și pe de altă parte cu Sayf al-Tha'r, continuă, ridicându-și și cealaltă mână. Iar la mijloc, gata să fie zdrobiți în milioane de bucățele...

— Noi, șopti Tara cu stomacul strâns.

Samali zâmbi.

— Ce putem face? Întrebă ea. Unde ne putem duce?

Egipteanul nu răspunse. Daniel stătea aplecat, cu capul în jos, fixând podeaua. Cutia din brațele Tarei păru să cântărească, brusc, o tonă. Chiar simțea cum i se înmoaie picioarele. Se lăsă o tăcere adâncă.

— Avem nevoie de un mijloc de transport, spuse Daniel în cele din urmă. O mașină, o motocicletă, orice. Poți să-mi aranjezi ceva?

Samali se uită un moment la ei cu o privire ușor împlânzită, după care traversează camera, ridică telefonul, formă rapid un număr și vorbește cu cineva. La capătul celălalt se auzi un murmur ușor, apoi Samali închise.

— În cinci minute veți găsi o motocicletă în fața scărilor, zise el. Cheile vor fi în contact.

— Cât ne costă? Întrebă Daniel.

— Oh, nimic, nimic, rânji Samali. Nici un mizerabil ca mine nu ar putea lua bani de la un om condamnat.

Era cald în cameră, dar Tara tremura din toate încheieturile.

Motocicleta, de fapt o motoreta Jawa 350 portocalie îi aștepta acolo unde spusese Samali. Nu se vedea nici țipenie de om afară. Daniel o ambală puțin, dând viață motorului. Tara îl înconjură cu brațele pe după mijloc și își puse rucsacul în spate.

— Unde mergem? Întrebă ea.

— În singurul loc în care putem afla de ce este atât de important acest artefact, răspunse el.

— Și anume?

— De unde a venit. În Luxor.

Ambală puternic, băgă în viteză și porniră înainte. Părul Tarei începu să fluture în bătaia vântului.

De la fereastra apartamentului său, Samali îi urmări până când dispărură după un colț, apoi se apropie de telefon, ridică receptorul și formă un număr.

— Tocmai au plecat, spuse el. Și au și piesa cu ei.

SUDANUL DE NORD.

Elicopterul zbură pe deasupra taberei și ateriză pe o fâșie întinsă, cam la o sută de metri depărtare de ea. Curentul stârnit de elice arunca în toate părțile nori de nisip și pietriș, care cădeau peste corturi ca o grindină. Băiatul care venise în întâmpinarea lui se întorsese cu spatele și își acoperise fața cu brațul. De-abia când aparatul atinse pământul și motoarele se opriră, se răsuci în loc și alergă până la el, unde deschise una din ușile laterale.

Un bărbat într-un costum mototolit sări afară, ținând în mână o valiză și în cealaltă un trabuc. Era de două ori mai înalt decât băiatul.

— Vă așteaptă, ya Doktora!

Porniră amândoi spre tabără, băiatul păstrându-și privirea în pământ, ocolind ochii celui de lângă el. Pata purpurie oribilă care acoperea obrazul stâng al acestuia îl îngrozea. Bărbatul mergea cu pași mari, legănându-și valiza, pierdut în gânduri.

Ocoliră printr-o parte tabăra și se opriră în fața unui cort, așezat la o oarecare depărtare de celelalte. Băiatul ridică prelată de la intrare și pășiră înăuntru.

— Bine ai venit, doctore Dravic, se auzi o voce. Vrei un ceai?

Sayf al-Tha'r stătea cu picioarele încrucișate în mijlocul cortului, cu fața luminată pe jumătate de strălucirea soarelui. Lângă el se zărea o carte, al cărui titlu nu se vedea din cauza penumbrei.

— Aș prefera o bere, răspunse Dravic iritat.

— După cum bine știi, aici nu se bea alcool. Mehmet, adu-i doctorului Dravic un ceai.

— Da, stăpâne, spuse băiatul și plecă.

— Te rog, ia loc.

Uriășul se trânti greoi pe covor. Se vedea clar că nu este obișnuit să stea pe pământ, pentru că se fâțâi dintr-o parte în alta agitat, încercând să-și găsească o poziție confortabilă. În cele din urmă, se stabili într-o poziție semi-îngenuncheată, cu un picior sub el, iar celălalt ridicat până la piept.

— Nu înțeleg de ce nu-ți iei și tu niște scaune, mormăi el.

— Noi preferăm să trăim simplu.

— Ei bine, eu nu.

— Atunci îți sugerez ca data viitoare să-ți aduci propriul scaun.

Vocea lui Sayf al-Tha'r nu era furioasă, ci doar fermă.

Dravic mai bălămași ceva, dar nu mai insistă. Părea supus și lipsit de vlagă în prezența bărbatului din fața lui. Scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea care se umpluse de sudoare în primele două minute, după ce se dăduse jos din elicopter.

— Așadar? Spuse Sayf al-Tha'r. Avem obiectul?

Spre deosebire de Dravic, stătea neclintit, odihnindu-și mâinile pe genunchi.

— Nu, îngăimă germanul. Era la Saqqara, exact cum am spus eu, dar fata l-a luat înainte să apucăm s-o oprim. Ne-a omorât doi oameni.

— Fata?

— Ea și cu un tip care o însoțea. Un arheolog. Daniel Lacage.

— Lacage?

Ochii verzi ai bărbatului străluciră în întuneric:

— Ce... interesant! Cartea lui despre iconografia mormintelor din Regatul Târziu este una dintre favoritele mele.

Dravic ridică din umeri:

— N-am citit-o niciodată.

— Ar trebui. Este o lucrare excelentă.

O grimasă nervoasă străbătu fața uriașului. Nu era prima dată când se întreba de ce tipul ăsta se mai chinuise să-l angajeze când se vedea clar că Egiptul antic nu prea mai avea secrete pentru el. Părea o bătaie de joc când îi scotea ochii că el, un egiptean, știa oricum mai multe despre trecutul țării sale decât orice străin. Ce

ticălos! Dacă ar fi fost după el, Egiptul n-ar mai fi avut nici un fel de trecut. L-ar fi scormonit în lung și-n lat și ar fi vândut tot cui ar fi dat mai mult. Își încleștă pumnul și apoi îl descleștă.

Mehmet sosi cu ceaiul, oferindu-i un pahar lui Dravic și punându-l pe celălalt jos, lângă stăpânul lui.

— Mulțumesc, Mehmet. Așteaptă afară.

Băiatul se retrase, evitând pe cât posibil să se uite la Dravic.

— De ce o ajută Lacage pe fată? Întrebă Sayf al-Tha'r.

— Dumnezeu știe. A rămas la el noaptea trecută, apoi au fost la Saqqara azi după-masă, au luat piesa și au dispărut din nou.

— Și acum?

— Acum nu știu.

— Au fost la poliție?

— Nu. Am fi aflat.

— La ambasadă?

— Nu. I-am urmărit toată ziua.

— Atunci unde?

— În Lună, de unde să știu eu? Ți-am zis doar că au dispărut.

Ar putea fi oriunde.

— Să înțeleg că vor marele premiu pentru ei? Asta e?

— Uite care-i treaba, să dea dracu' dacă am habar. Ce sânt eu, ghicitor în stele?

Sayf al-Tha'r își strânse abia vizibil buzele, primul semn de nemulțumire:

— Mare păcat că nu ai fost mai atent la Saqqara, doctore Dravic! Dacă te-ai fi purtat mai blând cu bătrânul, acum am fi fost scutiți de o mulțime de neplăceri.

— Ți-am mai zis că n-a fost vina mea. Nu l-am atins nici măcar cu un deget pe boșorogul ăla nenorocit. L-am așteptat în casă, dar înainte de a apuca să-l întreb ceva, a făcut infarct.

A aruncat o privire la mistrie și a picat secerat chiar în fața mea. Nu l-am atins.

— Atunci e mare păcat că nu ai cercetat casa mai cu grijă.

— Piesa nu era acolo. De aceea n-am găsit-o. O ascunsese afară, în zidul unei mastabe.

Bărbatul clătină încet din cap și se aplecă după ceai, fără să-și mute privirea de pe chipul lui Dravic. Își ridică paharul la gură și gustă doar un strop, udându-și buzele mai mult.

Dravic luă și el ceaiul și sorbi zgomotos. Sudoarea i se scurgea pe față. Respira greu din cauza căldurii:

— O să-i găsim, spuse el. E doar o chestiune de timp.

— Nu dispunem de timp, doctore Dravic, după cum bine știi.

Nu putem păstra taina la infinit. Avem nevoie de piesă acum.

— Supraveghem stațiile, gările, aeroportul. Avem oameni peste tot. O să-i găsim.

— Sper.

— O să-i găsim!

Din nou Dravic păru că se luptă din răputeri să-și țină nervii în frâu. Apoi, ca și cum ar fi vrut să-și elibereze furia, izbucni în hohote de râs înăbușite, ștergându-și fruntea cu batista:

— Dumnezeu, dacă lucrurile merg bine, o să fim milionari!

Comentariul stârni interesul lui Sayf al-Tha'r. Se aplecă ușor înainte:

— Perspectiva te entuziasmează, doctore Dravic? Ideea de a fi milionar?

— Glumești? Normal că mă entuziasmează. Pe tine nu?

— Ce? Să am un milion de lire pe care să le cheltuiesc de unul singur? Să arunc banii în vânt pe obiecte de lux inutile, în timp ce copiii din mahalale mor de foame? Întrebă bărbatul zâmbind. Nu, nu mă entuziasmează. Deloc! Din contră, mă plictisește.

Ridică din nou paharul cu ceai și atinse marginea acestuia cu buzele:

— Dar pe de altă parte, să am un milion de lire pentru a răspândi cuvântul Domnului...

Zâmbetul lui se lărgi:

— Un milion de lire cu care să-i opresc pe asupritori și să restabilesc legea Shariei... Să curăț pământul și să împlinesc voia Domnului... Asta, doctore Dravic, asta mă entuziasmează. Chiar foarte mult.

— Să-l ia dracu' pe Dumnezeu! Râse Dravic, ștergându-și transpirația de pe ceafă. Eu aș alege banii în orice moment!

Brusc zâmbetul se șterse de pe fața lui Sayf al-Tha'r. Se uită la doctorul Dravic cu priviri aprinse, strângând paharul atât de tare în mână, încât acesta părea că se va sparge din clipă-n clipă.

— Ai grijă ce spui, șuieră el. Fii foarte atent! Există insulte care nu trebuie rostite.

Îl fixa pe Dravic cu ochi mari, verzi, fără să clipească.

Uriașul își tampona fruntea din nou, incapabil să-i susțină privirea celuilalt.

— OK, OK, murmură el, tu ai prioritățile tale, eu le am pe ale mele. S-o lăsăm așa.

— Da, aprobă din cap Sayf al-Tha'r, pe un ton dur. S-o lăsăm așa.

Tăcură câteva momente, după care bărbatul îl chemă pe băiatul de afară:

— Mehmet, însoțește-l pe doctorul Dravic înapoi la elicopter.

Dravic se ridică în picioare, strâmbându-se din cauza amorțelii, și se îndreptă spre ieșire, ușurat că pleacă.

— Te sun imediat ce am vești, mai spuse el. Mă duc în Luxor.

Ăla e singurul loc în care s-ar putea duce.

— Să sperăm că ai dreptate. Noi suntem pregătiți. Putem traversa granița în câteva ore. Trebuie doar să știm unde anume.

Uriășul dădu din cap și era cu un picior în afara cortului când auzi vocea lui Sayf al-Tha'r din nou:

— Găsește piesa care lipsește, doctore Dravic! Oportunități ca acestea nu apar decât o dată în viață. Trebuie să beneficiem de ea cât avem șansă. Găsește piesa!

Dravic mormăi și plecă mai departe. Două minute mai târziu, elicopterul decolă zgomotos și începu să survoleze deșertul.

Rămas singur, Sayf al-Tha'r se ridică în picioare și se apropie de un cufăr mare din spatele cortului. Scoase o cheie din haină, desfăcu încuietoarea și ridică capacul.

Se simțea rușinat că era nevoit să se asocieze cu un Kufr ca Dravic, dar n-avea de ales. Era prea riscant să treacă granița și să se ocupe personal de tot. Era urmărit. Îl așteptau, întotdeauna îl așteptau. Curând poate, o va face, dar numai după ce va găsi fragmentul. Dacă ar fi avut posibilitatea de a folosi pe altcineva, pe oricine altcineva, ar fi făcut-o, dar Dravic era singurul calificat și mai ales, nu avea scrupule. Așa că se baza pe el. Scursura pământului, un putregai. Într-adevăr, căile lui Allah erau misterioase.

Se aplecă și scoase din interiorul întunecat al cufărului un mic lăntșor. Îl ridică în dreptul unei raze slabe de lumină și obiectul sclipi. Aur. Îl scutură și zalele delicate din care era făcut scoaseră un clinchet muzical. Îl puse deoparte și mai scoase și alte obiecte. O pereche de sandale. Un pumnal. Un pieptar din piele fin lucrat. O amuletă de argint de forma unei pisici. Le ridică, pe rând, în lumină, cercetându-le cu atenție.

N-avea nici o îndoială că erau veritabile. Inițial, când Dravic îi adusese vestea noului mormânt, refuzase să creadă.

Era de neconceput. Posibilitățile depășeau orice imaginație.

Iar Dravic mai făcuse greșeli și înainte. Judecata lui în astfel de chestiuni nu trebuia interpretată ca literă de lege.

De-abia când atinsese obiectele prima dată, așa cum o făcea și acum și le văzuse cu propriii ochi, știuse cu siguranță că sânt autentice. Că mormântul găsit de Dravic era real. Că Allah îi zâmbise. Că își plecase cu bunăvoință ochii către ei.

Băgă artefactele înapoi în cufăr, după care închise capacul și îl încuie. Din depărtare încă se mai auzea duduitul elicopterului.

Mormântul era doar începutul. Și va fi și sfârșitul dacă nu găsea piesa care lipsea. Aceasta era cheia de boltă de care depindea destinul lor. Piesa lipsă.

Părăsi cortul, îngustându-și privirea sub lumina orbitoare a soarelui, dar fără să

fie deranjat de căldura toridă. Ocoli tabăra printr-o latură și se urcă în vârful unei dune nu foarte înalte, unde se opri să admire spre est întinderile nesfârșite de nisip, o pată neagră în vidul imens. Undeva, acolo, se gândi el. Undeva, în marea nemărginită a pustiului arzător. Undeva, închise ochii și încercă să-și imagineze cum o să fie.

CAIRO.

Drumul de la Luxor dura vreo zece ore. Trenul era plin și Khalifa își petrecu mare parte din timp înghesuit în colțul unui vagon, între o femeie care căra un coș plin cu porumbei și un bărbat în vârstă care tușea întruna. În ciuda condițiilor nu tocmai grozave și a hurducăturilor trenului, dormi pe tot parcursul drumului, cu jacheta sub cap pe post de pernă și cu picioarele întinse pe un sac mare de curmale uscate. O zdruncinătură violentă îl trezi și deși se lovi cu capul de fereastra compartimentului, se simți revigorat și odihnit. Rosti în șoaptă rugăciunile de dimineață, își aprinse o țigară și se apucă să mănânce pâinea și brânza de capră pe care i le pusese Zenab la pachet, dându-i și bărbatului de lângă el o bucată.

Ajunse la periferia orașului Cairo puțin înainte de șase dimineața. Urma să se întâlnească cu Mohammed Tauba, detectivul care se ocupa de cazul lui Iqbar, de-abia pe la nouă, așa că-i mai rămâneau vreo trei ore la dispoziție. În loc să rămână în tren, se dădu jos la Giseh și ieșind din gară, luă un taxi până la Nazlat al-Sammam, satul său natal.

Era a treia oară când trecea pe aici de când plecase, cu treisprezece ani în urmă. Când era copil își imagina că va trăi toată viața aici. Totuși, după moartea lui Ali și a mamei lui, care nu suportase prea multă vreme pierderea fiului său, locul nu i se mai păruse la fel. Fiecare stradă, fiecare casă, fiecare copac îi aminteau cât de prost mersese totul. Nu mai putea să rămână acolo, fără să fie copleșit de o senzație de pustiu. Așa că acceptase postul din Luxor și se mutase. Celelalte călătorii în sat fuseseră ocazionate de funeralii.

Se dădu jos din microbuz într-o intersecție aglomerată și aruncând o privire spre piramida lui Keops, ascunsă pe jumătate într-un nor de ceață, porni pe strada principală a satului, emoționat și nervos în același timp.

Locul se schimbase între timp. Când era copil, satul arăta ca un loc obișnuit, o mică adunătură de magazine și case răspândite de-a lungul platoului Giseh, învăluite în privirea tăcută a Sfinxului.

În prezent, o dată cu dezvoltarea turismului și influențat de expansiunea continuă a periferiilor de vest ale orașului, satul își pierduse mult din identitate. Străzile gemeau de magazine cu suvenire, iar casele vechi, din chirpici, făcuseră loc exploziei de clădiri de beton, fără personalitate.

Rătăci o vreme fără țintă, studiind construcțiile, unele familiare, dar cele mai

multe noi. Nu prea era sigur de ce venise, dar ceva din el îi spunea că trebuia să-și vadă satul natal. Trecu pe lângă casa în care locuise sau, mai bine zis, pe lângă locul pe care existase odată casa lui, aceasta fusese între timp demolată și înlocuită cu un hotel din beton cu patru niveluri, apoi pe la grajdurile pentru cămile unde lucraseră el și fratele lui când erau mici. Din când în când, mai întâlnea câte un chip familiar. Urma, firește, un schimb de saluturi mai degrabă politicoase decât calde și uneori chiar reci, distante. Deloc surprinzător, având în vedere ce se întâmplase cu Ali.

Se plimbă prin orașel aproape o oră, copleșit de melancolie și întrebându-se dacă nu făcuse o greșală venind acolo.

La un moment dat ajunse la marginea localității, acolo unde începea platoul nisipos. Soarele răsărise complet, iar ceața dispăruse, dezvăluind piramidele ce se ridicau mândre la orizont. Le contemplă o vreme, apoi o luă la stânga spre un cimitir înconjurat de un zid de piatră, așezat la poalele unei pante abrupte de calcar.

Partea de jos a cimitirului era situată pe o fâșie de pământ neted, iar mormintele frumos împodobite se ascundeau la umbra pinilor și a eucaliptilor. Acolo unde terenul începea să urce, mormintele deveneau mai simple, mai sărăcăcioase, fără verdeață, asemenea mahalalelor de la marginea unui oraș bogat.

Khalifa urcă în această parte a cimitirului, făcându-și loc printr-o aglomerare de morminte dreptunghiulare, până aproape de capătul de sus al așezământului, unde se opri în fața unor lespezi simple, fără nici un fel de ornamente, cu excepția unei pietre pe care fuseseră pictate câteva versete coranice.

Mormintele părinților săi.

Îngenunche și le sărută pe fiecare, mai întâi pe al mamei, apoi pe al tatălui, murmurând în șoaptă câte o rugăciune.

Zăbovi câteva clipe, cu capul plecat, apoi se ridică, după care, încet, de parcă s-ar fi trezit cu niște pietre de moară prinse de picioare, porni și mai sus pe panta, acolo unde zidul împrejmuitoar era spart, iar pământul plin de gunoi și de excremente de capră.

Chiar în colțul cel mai îndepărtat se zărea un singur mormânt, lipit aproape de zid, parcă izolat special. Era chiar mai modest decât al părinților lui, un dreptunghi simplu de ciment, fără nici un fel de inscripții sau versete coranice. Își aminti cum trebuise să implore autoritățile pentru a obține autorizația de a-l îngropa acolo; cum săpase groapa în miezul nopții, de unul singur, departe de ochii sătenilor; cum mai plânsese și cum mai muncise. Doamne, cât de mult plânsese...

Îngenunche lângă mormânt și aplecându-se înainte, își lipi obrazul de suprafața lui rece.

— Oh, Ali, șopti el. Fratele meu, viața mea. De ce? De ce?

Te rog, spune-mi, de ce?

Mohammed Abd el-Tauba, detectivul care se ocupa de cazul lui Iqbar, arăta ca o mumie. Pielea lui era uscată ca pergamentul, obrajii supti, iar gura afișa în permanență un rictus, pe jumătate zâmbet, pe jumătate grimasă.

Își făcea veacul într-un birou murdar, unde avea o masă în colțul camerei îmbâcsite pe care o mai împărțea cu alți patru ofițeri. Khalifa sosi imediat după ora nouă și după ce băură împreună un pahar cu ceai și schimbară câteva amabilități, cei doi atacară direct miezul problemei.

— Și zi, te interesează bătrânul Iqbar, spuse Tauba, stingându-și țigara într-o scrumieră care gemea deja de mucuri și aprinzându-și imediat una nouă.

— Cred că are legătură cu un caz pe care-l avem noi în Luxor, răspunse Khalifa.

Tauba scoase fumul pe nări:

— E o afacere urâtă. Avem și noi crimele noastre pe aici, dar nimic de genul ăsta. L-au măcelărit pe bietul nenorocit.

Deschise un sertar și scoase un dosar, pe care îl trânti pe masă:

— Raportul medicului legist. Multiple răni deschise pe față, pe brațe și pe piept. Și arsuri.

— De la trabuc?

Tauba mormăi afirmativ.

— Și tăieturile? Întrebă Khalifa. Care e cauza lor?

— Asta-i partea ciudată, spuse Tauba. Legistul n-a putut să dea un verdict clar. Un obiect metalic, dar mai puțin ascuțit ca un cuțit. El crede că ar fi vorba de o mistrie.

— O mistrie?

— Da, o unealtă de-aia folosită în construcții la tencuit, la cimentat, ceva de genul ăsta. Scrie acolo, în raport.

Khalifa deschise dosarul și îl răsfoi. Mai întâi, erau incluse fotografiile ale bătrânului, căzut pe podeaua magazinului său, urmate de cele ale cadavrului gol, întins ca un pește mort pe masa de la morgă. Simți că-i vine să vomite.

Comentariile legistului semănau ca două picături de apă cu cele ale lui Anwar din raportul despre Abu Nayar.

„Natura instrumentului folosit pentru a provoca rănilor rămâne necunoscută, concluziona medicul în limbajul sărac, dezumanizant al unor astfel de documente. Aspectul lor nu dovedește neapărat folosirea unui cuțit. Forma și unghiul rănilor sugerează mai degrabă utilizarea unei mistrii, de genul celor folosite de constructori, arheologi etc, deși nu există dovezi clare în acest sens.”

Khalifa zăbovi un moment asupra cuvântului „arheologi”, înainte de a-și ridica

privirea spre Tauba.

— Cine a găsit corpul?

— Proprietarul de vizavi. A devenit suspicios când Iqbar nu a apărut la lucru. A încercat ușa și a văzut că e deschisă, așa că a intrat și a găsit totul exact ca acolo, în fotografii.

— Și când s-a întâmplat totul?

— Sâmbătă dimineața. Dumnezeu știe cum au aflat ziarele atât de repede. Eu bănuiesc că jumătate din crimele din Cairo sânt comise de ei, doar ca să aibă ce scrie.

Khalifa zâmbi:

— Iqbar făcea afaceri cu antichități?

— Probabil. Când lucrezi în domeniu, e imposibil să nu faci, nu-i așa? Nu-l aveam în vizor, dar asta nu înseamnă nimic.

Resursele de care dispunem ajung doar pentru grangurii mari.

Când e vorba de câteva obiecte nesemnificative mai închidem și noi ochii, că altfel am umple toate închisorile din Abu Simbel.

Khalifa mai cercetă puțin dosarul, oprindu-se din nou asupra cuvântului „arheologi”:

— Ai auzit ceva neobișnuit în ultima vreme legat de piața antichităților?

— Neobișnuit?

— Știi tu, ceva de valoare. Ceva pentru care merită să omori pe cineva.

Tauba ridică din umeri:

— Din câte îmi amintesc eu, nu. A fost acum câteva luni un grec care exporta artefacte deghezate în reproduceri, dar... Ceva mai recent, în nici un caz. Cu excepția situației de la Saqqara.

Khalifa tresări:

— Saqqara?

— Ieri după-amiază. Un cuplu de englezi a fost implicat într-un schimb de focuri de armă și apoi a fugit cu un taxi furat. Se pare că fata luase ceva dintr-una din casele de la șantierul arheologic.

Îl strigă pe unul dintre colegii lui, un bărbat supraponderal, cu pete mari de transpirație la subraț.

— Hei, Helmi! Tu parcă aveai un prieten la poliția din Giseh. Care-s noutățile cu împușcăturile alea de la Saqqara?

— Nu prea multe, mormăi Helmi, mușcând dintr-o prăjitură mare. Se pare că nimeni nu știe ce s-a petrecut de fapt, cu excepția faptului că fata șparlise ceva. O cutie.

— Aveți idee cine era? Întrebă Khalifa.

Helmi își îndesă și mai multă prăjitură în gură, siropul scurgându-i-se pe buze

și pe bărbie:

— Fiica unui arheolog, se pare. Unul dintre inspectorii de la teftish a recunoscut-o. Murray sau cam așa ceva.

„Murray, se gândi Khalifa. Murray”.

— Nu Mullray? Michael Mullray?

— Da, da, ăsta e. A murit acum două zile. Atac de cord.

Fata a găsit cadavrul.

Khalifa își scoase din buzunar o agendă și un pix:

— Dați-mi voie să recapitulez: fata găsește corpul tatălui ei acum două zile, apoi se întoarce ieri și ia ceva din casa de la șantier...

— Șoferul de taxi a avut senzația că au scos cutia dintr-un mormânt, spuse Helmi. El zice că au mers puțin în deșert și au luat lucrul ăsta care semăna cu o cutie de pizza...

— Să știi că avea și mâncare în ea, Helmi! Strigă unul dintre colegii lui.

— Pupă-mă în cur, Aziz... deci au luat cutia asta, s-au întors și cineva a început să tragă în ei. Dar oamenii din satul de jos au zis că tipul care o însoțea, era ăla care a ripostat. Așa cum am spus, nu știe nimeni ce naiba s-a întâmplat acolo.

— Ați aflat cine e bărbatul?

Helmi dădu din cap că nu. Khalifa tăcu un moment, gândindu-se:

— Aș putea discuta cu prietenul tău din Giseh?

— Sigur, dar nu cred că îți poate spune ceva în plus. Și oricum, i s-a luat cazul. De ieri seară se ocupă Al-Mukhabarat.

— Serviciul Secret? Rosti mirat Khalifa.

— Am senzația că vor să mușamalizeze totul. Știi și tu cum e, publicitate proastă pentru Egipt, mai ales că este implicat și un turist. N-a apărut nici măcar la știri.

Khalifa mângăli ceva în agendă.

— Mai există cineva cu care aș putea discuta? Întrebă el după o pauză.

Helmi strângea cu mâna firimiturile de pe biroul lui:

— Cred că la Ambasada Britanică e un tip care o cunoștea pe fată. Orts sau cam așa ceva. Agent diplomatic. Asta-i tot ce știu.

Khalifa notă numele și puse agenda deoparte.

— Crezi că se poate stabili vreo legătură? Întrebă Tauba.

— Habar n-am, spuse Khalifa. Nu văd nici o conexiune evidentă. E doar o senzație...

Se opri; apoi, fără să se mai chinuie să-și termine propoziția, ridică raportul despre Iqbar:

— Poți să-mi dai și mie o copie?

— Sigur că da.

— Și aș vrea să văd și magazinul bătrânului. Este posibil?

— Nici o problemă.

Tauba scotoci pe birou și puse mâna pe un plic:

— Adresa și cheile. E sus, în Khan al-Khalili. Am terminat cu amprente și investigațiile.

I-l aruncă lui Khalifa, care îl prinse și se ridică imediat în picioare:

— Mă întorc peste câteva ore.

— Nu te grăbi! Pe mine mă găsești oricum până seara, întotdeauna stau așa de mult.

Își strânseseră mâinile și Khalifa porni spre ieșire. Ajunsese aproape de ușă când Tauba strigă după el:

— Hei, am uitat să te întreb. Khalifa... familia ta nu e cumva din Nazlat al-Sammam?

Urmă o pauză scurtă.

— Din Port Said, răspunse Khalifa și ieși pe coridor.

LUXOR.

Cel mai mare regret din viața lui Dravic, de fapt singurul lui regret, era că nu omorâse fata. După ce se culcase cu ea, ar fi trebuit să-i taie gâtul și să o arunce într-un șanț, undeva. Dar nu procedase astfel. O lăsase s-o șteargă. Iar ea se opri direct la poliție, le spusese ce s-a întâmplat și pac! Cariera lui s-a dus dracului!

Își angajase un avocat bun, care reușise să-i convingă pe jurați că actul fusese comis de comun acord. Totuși, reputația lui fusese pătată. Lumea egiptologilor e una mică și cât ai zice pește toată lumea aflase că Dravic Casper o violase pe una dintre voluntare și ce era și mai rău, scăpase basma curată.

Posturile de profesor se evaporaseră brusc, toate concesiunile i se refuzaseră, iar editorii încetaseră să-i mai răspundă la telefon. La treizeci de ani cariera lui se încheiase definitiv.

Oh, de ce nu o omorâse pur și simplu? Nu avea să mai repete niciodată greșeala asta.

Scutură din cap pentru a reveni în prezent și îi făcu un semn cu mâna proprietarului cafenelei că mai vrea o cafea.

Lângă el, doi tineri blonzi, scandinavi, stăteau aplecați asupra unui ghid pe care încercuiau din când în când cu un pix anumite obiective turistice. Fata era atrăgătoare, cu buze pline și picioare lungi, albe. Își imagina câteva secunde cum ar fi s-o vadă țipând în extaz, în timp ce el se împingea cu tărie în anusul ei strâmt și roz, dar imediat se forță să se gândească la afacerea cu mormântul.

Mare parte din noaptea trecută și-o petrecuseră îndepărtând și ultimele artefacte, lespeda funerară de lemn, Anubis-ul de bazalt, vasele de alabastru.

Nu mai rămăsese decât coșciugul în sine, cu panourile sale pictate strălucitor și textele hieroglifice. Urmau să le ia în noaptea asta. Restul fusese strâns și trimis deja în sudul Sudanului, de unde vor fi expediate pe piețele din Europa și din Orientul îndepărtat.

Era o pradă bună, una dintre cele mai bune pe care le văzuse. Regatul Târziu, Dinastia a Douăzeci și șaptea, o sută de obiecte separate, lucrate rudimentar, dar în bună condiție, valorau câteva sute de mii de dolari și poate chiar mai mult. Și dacă făcea un calcul, comisionul lui de 10 la sută reprezenta o sumă frumoasă. Totuși, comparat cu premiul cel mare, era un mizilic. În raport cu premiul cel mare, toate obiectele traficate de el vreodată păreau niște nimicuri. Asta era ocazia pe care o aștepta de-o viață. Sfârșitul tuturor problemelor sale.

Nu-i mai rămânea decât să găsească piesa care lipsea. Aici era cheia. Lacage și muieră aia de Mullray îi țineau viitorul în mâini. Unde erau? Ce plănuiau? Cât de mult știau?

Grija lui cea mai mare fusese că vor preda piesa direct autorităților. Faptul că nu o făcuseră devenise un motiv atât de ușurare cât și de îngrijorare. Ușurare, pentru că încă mai avea șanse să o recupereze. Grijă, pentru că era foarte probabil ca totuși cei doi să plece singuri în căutarea comorii.

Asta era cea mai mare temere a lui în prezent. Timpul îl presa, așa cum spusese și Sayf al-Tha'r. Nu puteau aștepta o veșnicie. Cu cât cei doi rămăneau mai multă vreme în posesia obiectului, cu atât lui Dravic îi scădeau mai vertiginos șansele de a câștiga premiul cel mare. Toate speranțele lui, toate visele lui...

— Ce faci? Murmură el. Ce căcat o să faci acum?

Din apropiere se auziră câteva cuvinte de dezaprobare.

Ridicându-și privirea, îi văzu pe cei doi tineri uitându-se fix la el.

— Ce? Se răsti el. Aveți vreo problemă?

Cuplul plăti rapid și plecă.

Sosi și cafeaua lui, așa că sorbi câteva înghițituri, privind Colinele Tebane ce se întindeau în fața lui, maronii și masive, sub cerul cu nori albaştrii.

Ceea ce nu reușea el să înțeleagă era cum ar putea Lacage și fata să plece în căutarea premiului cel mare, având doar un singur fragment. Sigur, Lacage era unul dintre cei mai buni egiptologi în viață. Dar Dravic se îndoia că reușise să afle toate informațiile necesare. Ar avea nevoie de mai multe.

Și pentru asta ar trebui să vină în Luxor. De aceea se hotărâse să aștepte aici, nu în Cairo. Aici vor ieși la suprafață. În mod sigur. Era doar o chestiune de timp. De care, din păcate, el nu prea dispunea.

Își termină cafeaua și scoase din buzunarul de la haină un trabuc lung și gros. Îl răsuci între degetul mare și arătător, bucurându-se de sunetul scos de frunzele uscate de tutun, apoi îl băgă în gură și-l aprinse. Mângâierea caldă a fumului îl

calmă și-i îmbunătăți starea de spirit. Își întinse picioarele și începu să viseze la femeia Mullray, corpul ei devenind brusc un subiect interesant de meditație, coapse subțiri, sâni fermi, fund tare. Apoi se gândi la lucrurile pe care i le-ar face. Lucrurile pe care i le va face. Gândul ce se derula în capul lui îl făcu să toarcă de plăcere. Ceva de care ea nu se va bucura deloc. Se uita în jos la umflătura ce se întrezărea în pantaloni și izbucni în râs.

CAIRO.

Magazinul lui Iqbar era situat pe o străduță îngustă, dincolo de Sharia al-Muizz, magistrala superaglomerată care se întindea ca o arteră prin inima cartierului islamic din Cairo.

Khalifa se chinui ceva vreme până găsi strada și magazinul, care avea tras în fața ușii un oblon murdar din oțel, ascuns pe jumătate în spatele unei tarabe unde se vindeau nuci și bomboane. Când dădu peste el în cele din urmă, detectivul ridică oblonul, descuie ușa și păși înuntru, însoțit de clinchetul clopoțelilor prinși deasupra.

Înăuntru domnea dezordinea și întunericul. Camera gema de rafturi pline de antichități ce se ridicau până în tavan, iar prin colțuri erau aruncate de-a valma lămpi de alamă, mobilier și diverse alte vechituri. Pe pereți atârnavu măști de lemn; pe la mijlocul tavanului fusese agățată o pasăre împăiată. Aerul mirosea a piele, a metal coclit și i se păru lui Khalifa, a moarte.

Privi în jur un moment, adaptându-și ochii la întuneric, apoi se îndreptă spre tejgheaua din spatele încăperii, unde pe podea se zărea o zonă încercuită cu cretă și petele maro închis ale sângelui lui Iqbar. Câteva cercuri mici, desenate cu creta în jurul cercului mare, ca sateliții în jurul unei planete, scoteau în evidență urmele cenușii ale scrumului de trabuc. Se lăsă pe vine, atinse cu mâna una dintre ele, apoi se îndreptă de spate, trecând în spatele tejghelei.

Nu spera că va găsi mare lucru. Dacă, așa cum bănuise, Iqbar cumpărase antichități de la Nayar, atunci acestea fie fuseseră vândute deja, fie fuseseră sustrase de oamenii care îl asasinaseră. Și chiar dacă ar mai fi existat încă aici, tot i-ar fi fost greu să le găsească. Traficanții de antichități din Cairo erau extrem de talentați când venea vorba să-și ascundă obiectele de valoare. Și totuși, merita să arunce o privire în jur.

Deschise vreo două sertare și scotoci înăuntrul lor.

Întoarse cu spatele o oglindă mare care atârna pe perete, sperând că va descoperi sub ea un seif, dar se înșelă. Se strecură printre niște coșuri vechi, împletite și intră într-o cameră din spatele magazinului, bâjbâind după un întrerupător ca să aprindă lumina.

Era o încăpere mică, la fel de dezordonată ca și prima.

Un șir de dulăpioare ponosite stăteau lipite de zid, iar în colț zări o statuie de

lemn în mărime naturală, vopsită în negru și auriu, o reproducere ieftina a statuiilor de la mormântul lui Tutankhamon. Khalifa se apropie de ea și i se uită fix în ochi.

— Bau! Spuse el.

Dulăpioarele erau pline până la refuz cu tot felul de hârtii mototolite și după douăzeci de minute de căutare inutilă printre ele, renunță și se întoarse în magazin.

— Caută acul în carul cu fân! Murmura el, privind rafturile încărcate cu vechituri. Și nici măcar nu știu dacă există ac pe-aici.

Se învârti de colo-colo peste o oră, deschizând ba un sertar, ba o cutie, până când se lăsă păgubaș. Dacă exista vreun indiciu legat de moartea bătrânului, atunci acesta se pierduse în talmeș-balmeșul din jur și singura modalitate de a-l recupera era golirea completă a locului. Mai aruncă o ultimă privire în spatele tejghelei, stinse lumina în camera din fund și oftând resemnat, scoase cheile din buzunar și se îndreptă spre ieșire.

Pe fereastră cineva îl privea fix.

Avea o față mică, murdară și se lipise atât de tare de geam, încât vârful nasului se turtise. Khalifa deschise ușa. O fetiță zdrențăroasă, nu mai mare de cinci, șase ani, stătea chiar în prag, privind fix prin el, spre fundul magazinului. Khalifa se lăsă pe vine.

— Bună, spuse el.

Fetița părea că nu-l observă, atât era de concentrată la ceea ce vedea înăuntru. El îi luă mâna.

— Bună, zise el din nou. Pe mine mă cheamă Yusuf. Pe tine?

Ochii căprui ai fetei se opriră puțin asupra lui, apoi se îndreptară iarăși spre scena din spate. Își retrase mâna și întinse degetul spre întuneric.

— Acolo e un crocodil, spuse ea, arătându-i un cufăr vechi de lemn, cu o încuietorie de alamă complicată.

— Serios? Zâmbi Khalifa, amintindu-și de anii copilăriei când era ferm convins că sub patul părinților lui trăia un dragon.

De unde știi?

— E verde, continuă ea, ignorând întrebarea, iar noaptea iese de acolo și mănâncă oameni.

Avea picioarele incredibil de subțiri și stomacul umflat.

„Un copil al străzii, se gândi el, trimis la cerșit de părinții care nu-i pot oferi nimic.” Îi dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr, copleșit de un sentiment adânc de milă. Nu e de mirare că fundamentalistii se bucurau de atâta sprijin.

Metodele lor or fi fost violente, dar cel puțin încercau să facă ceva pentru oamenii ăștia, să le ofere o speranță pentru un viitor mai bun.

Se ridică în picioare:

— Îți plac bomboanele? Întrebă el.

Pentru prima dată fetița își îndreptă atenția spre el.

— Da, răspunse ea.

— Așteaptă aici.

Ieși din magazin și se opri în fața tarabei care vindea dulciuri de unde cumpără două bucăți mari de prăjitură. Când se întoarse, văzu că fata se aventurase înăuntrul magazinului. Îi dădu prăjitura, pe care ea începu să o înfulece imediat.

— Tu știi ce e acolo? Întrebă ea, arătându-i o lampă mare de alamă.

— Nu, nu știu.

— Un duh, spuse ea, cu gura plină. Îl cheamă al-Ghul. Are zece milioane de ani și se poate transforma în orice vrea el.

Când au venit bărbatii eu am vrut să-l ajute pe domnul Iqbar, dar n-a făcut nimic.

Rostise cuvintele pe un ton atât de inocent, încât Khalifa nu-și dădu seama imediat de semnificația vorbelor ei. Punându-i ușor mâna pe umăr, o întoarse cu fața spre el:

— Erai aici când au venit oamenii ăia și i-au făcut rău domnului Iqbar?

Fata era preocupată de bucata ei de prăjitură, așa că nu-i răspunse. Khalifa rămase nemișcat, tăcut, așteptând răbdător să termine de mâncat.

— Cum ziceai că te cheamă? Întrebă ea, în cele din urmă, ridicându-și privirea.

— Yusuf, răspunse el. Și pe tine?

— Maia.

— Ai un nume frumos.

Fetița cerceta acum lacomă și cea de-a doua prăjitură.

— Pot s-o mănânc mai târziu? Întrebă ea.

— Sigur că da.

Se duse în spatele teighelei, de unde luă un șervețel în care înfășură prăjitura și apoi o băgă în buzunarul de la rochie.

— Vrei să vezi ceva? Întrebă ea.

— Da.

— Închide ochii atunci.

Khalifa se conformă. Auzi lipăitul iute al pașilor fetiței care ieși de după tejghea și fugi spre fundul magazinului.

— Acum poți să te uiți, zise ea.

Când Khalifa deschise ochii, văzu că fetița dispăruse.

Așteptă un moment, apoi se mișcă încet spre direcția de unde se auzise vocea ei, privind în stânga și-n dreapta, până când o zări ascunsă în spatele unuia dintre coșurile împletite.

— E o ascunzătoare foarte bună, zise el, aplecându-se.

Își ridică ochii spre el și zâmbi. Pe nesimțite însă, zâmbetul se șterse de pe fața ei și izbucni în hohote de plâns, lacrimile fierbinți lăsându-i urme pe chipul murdar. Micul ei trup tremura ca o frunză. Întinse mâinile spre ea și o ridică în brațe, lipindu-i capul de umărul lui.

— Gata, gata, șopti el, mângâind-o pe părul năclăit. Totul o să fie bine, Maia! Totul o să fie bine.

Începu să străbată încăperea de la un capăt la altul, îngânând un cântec de leagăn pe care mama lui obișnuia să i-l cânte și lăsând-o să plângă în voie. În cele din urmă, fetița se opri din tremurat și suspinele se potoliră.

— Erai ascunsă în spatele coșurilor când au venit bărbații ăia, nu-i așa, Maia? Întrebă el blând.

Fetița încuviință din cap.

— Și nu vrei să-mi povestești despre ei?

Urmă o pauză lungă, după care fetița rosti încet:

— Erau trei, îi șopti ea la ureche. Tăcere și apoi: Unul avea o gaură în cap.

Fetița se lăsă puțin pe spate:

— Uite, aici! Zise ea, atingând fruntea lui Khalifa cu degetul.

Iar altul era mare cât un uriaș și alb, și avea o față caraghioasă.

— Caraghioasă?

— Era mov, spuse ea, mângâindu-și obrazul. Uite, aici era mov. Iar aici era albă. Și avea un lucru ca un cuțit cu care l-a rănit pe domnul Iqbar. Iar ceilalți doi îl țineau. Și eu am vrut ca al-Ghul să iasă și să-l ajute, dar n-a ieșit.

Vorbea repede acum, scuișând cuvintele fără să-și tragă răsuflarea: cum veniseră oamenii cei răi și cum începuseră să-i pună întrebări lui Iqbar; cum privise totul din ascunzătura ei secretă; cum îl tăiaseră pe bătrân și cum continuaseră să-l taie chiar și după ce el le spusese tot ce doriseră să afle; cum rămăsese acolo după ce ei plecaseră, pentru că era prea speriată de fantomele din magazin; cum fugise în cele din urmă și nu spusese nimănui ce văzuse pentru că, dacă mama ei ar fi aflat că se dusesse la Iqbar în loc să fie pe stradă la cerșit, ar fi bătut-o.

Khalifa ascultă în tăcere, mângâind-o pe păr, lăsând-o să spună cu propriile cuvinte, punând cap la cap informațiile strecurate în comentariile ei amestecate. Când termină, în sfârșit, de povestit, oprindu-se brusc în mijlocul unei fraze ca o jucărie căreia i se consumase bateria, Khalifa o lăsă pe teighea și scoțându-și batista, îi șterse lacrimile de pe față. Ea scotoci după cea de-a doua prăjitură și mușcă dintr-un colț.

— Nu trebuie să fii supărată pe al-Ghul, spuse el, punând-o să-și sufle nasul. Sânt sigur că a vrut să te ajute. Dar, vezi tu, n-a putut să iasă din lampă.

Fetița își ridică privirea spre el:

— De ce?

— Pentru că un duh poate ieși de acolo numai dacă cineva freacă lampa. Numai așa poate intra în lumea noastră.

Fetița își încruntă fruntea, absorbind informațiile, apoi zâmbi larg, ca și cum un prieten despre care ea crezuse că o înșelase îi dovedise cumva că îi este credincios.

— Să frecăm acum lampa? Întrebă ea.

— Ei bine, am putea, răspunse Khalifa, dar trebuie să ții minte că nu poți chema un duh decât de trei ori. Și ar fi păcat să-l chemi așa, fără motiv, nu?

Din nou fetița se încruntă.

— Da, spuse ea, în cele din urmă.

Apoi, brusc, pe negândite, rosti:

— Îmi place de tine.

— Și mie îmi place de tine, Maia. Ești o fetiță curajoasă.

Așteptă un moment, după care adăugă:

— Maia, aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

Ea nu răspunse imediat, ci mai mușcă o bucătică de prăjitură și începu să-și legene picioarele, cu călcâiele lovindu-se de tejghea.

— Știi, eu vreau să-i prind pe oamenii care i-au făcut rău lui Iqbar. Și cred că numai tu poți să-mi dai o mână de ajutor.

Ce zici, mă ajuți?

Călcâiele continuau să lovească ritmic tejgheaua.

— Bine, răspunse aceasta.

Khalifa se așeză lângă ea, iar fetița se lipi de el.

— Ai spus că oamenii răi voiau ceva de la domnul Iqbar, Maia. Îți amintești despre ce era vorba?

Fetița se gândi un moment, după care clătină din cap că nu.

— Ești sigură?

Din nou clătină din cap.

— Îți amintești ce le-a spus domnul Iqbar bărbaților? Ce le zicea atunci când aceștia îi făceau rău?

— Le zicea că l-a vândut, răspunse ea.

— Și cui spunea că l-a vândut? Îți aduci aminte?

Fetița se uită în jos, preocupată și gânditoare, privind-și picioarele cum se bălăngăne în sus și-n jos. Când, în cele din urmă, își ridică privirea spre el, expresia de pe fața ei era una de părere de rău.

— Nu-i nimic, o liniști el, mângâindu-i părul. Te descurci bine. Minunat.

Trebuia s-o ajute mai mult. Să-i dea câteva indicii care să-i stimuleze memoria.

Se gândi la conversația lui anterioară cu Tauba și se hotărâ să-și încerce norocul.

— Le-a zis domnul Iqbar că a vândut lucrul ăsta unui englez?

Fetița aprobă ferm din cap.

— Le-a spus că l-a vândut unui englez care lucrează într-un loc numit Saqqara?

Khalifa rosti cuvintele încet, pe silabe. Urmă o scurtă pauză, după care fetița încuviință din cap. Detectivul se hotărâ să meargă și mai departe.

— Maia, îți aduci aminte vreun bărbat care a venit la magazin cu câteva zile în urmă?

Îl văzuse pe profesorul Mullray la câteva conferințe la Universitatea Americană cu câțiva ani în urmă și se chinui să încropească pe loc o imagine a bărbatului:

— Un bărbat înalt, Maia. Bătrân. Cu mult păr alb și ochelari rotunzi, caraghioși și...

Ea îl întrerupse, emoționată.

— Da, putea să-și taie degetul și să-l lipească la loc, strigă ea. Era foarte amuzant.

Venise în magazin cu puține zile în urmă și în timp ce Iqbar căuta ceva în camera din spate, el o întrebă dacă vrea să vadă un truc magic și când ea a zis: „Da!”, el și-a îndoit degetul mare și l-a smuls de la locul lui.

— M-a făcut să râd, mai adăugă ea.

— Și a cumpărat ceva de la domnul Iqbar? Întrebă Khalifa.

Fetița își băgă degetul în nas.

— Un tablou, zise ea.

— Un tablou?

Își scoase degetul din nas și desenă pe tejghea cu vârful lui lucios un pătrat.

— Așa arăta. Iar la fund avea niște șerpi care se încolăceau și...

Se opri, căutându-și cuvintele:

— Forme, continuă ea.

„Forme, se gândi Khalifa. Forme. Puteau fi hieroglife. Un obiect cu hieroglife pe el.”

— L-am ajutat pe domnul Iqbar s-o împacheteze, mai spuse Maia. Într-o cutie. Întotdeauna îl ajutam la împachetat.

Muşca încet din prăjitură. Khalifa se dădu jos de pe tejghea și începu să se plimbe prin magazin.

„Astea sânt piesele unui puzzle, își spuse el. Nayar vine la Cairo și îi vinde lui Iqbar un artefact. Mullray îl cumpără de la Iqbar și îl duce la Saqqara. Nayar este ucis. Apoi și Iqbar este ucis. Mullray moare de atac de cord, fapt care s-ar putea să nu fie o simplă coincidență. Fiica lui Mullray vine la Saqqara și ia obiectul. Oameni necunoscuți încearcă s-o împiedice.”

Depart de a se clarifica, lucrurile deveneau din ce în ce mai confuze. Ce făcea

Mullray cu antichități furate? Ce se întâmplase, mai exact, ieri, la Saqqara? De ce era implicată și fiica lui Mullray?

„Obiectul este cheia”, se gândi Khalifa. Dar despre ce obiect era vorba? Ce? Ce?

Se întoarse lângă fetiță. N-avea nici un sens să o mai întrebe despre tablou. Era clar că îi spusese tot ce știa.

Singura posibilitate care mai rămăsese era ca fetița să știe și despre alte artefacte pe care Iqbar le luase de la Nayar și care se găseau în continuare ascunse pe undeva.

— Maia, o întrebă el blând, avea domnul Iqbar o ascunzătoare secretă aici, în magazin? Un loc special în care își punea lucrurile importante?

Maia nu răspunse, ferindu-și privirea și uitându-se spre genunchi. Ceva din atitudinea ei, gura strânsă, pumnii încleștați, îl avertizau că atinsese o coardă sensibilă.

— Te rog, Maia, ajută-mă! Te rog!

Ea continua să tacă.

— Cred că domnul Iqbar ar fi vrut să-mi spui, zise el, luând-o de mâini. Pentru că, dacă nu-mi spui, nu pot să-i prind pe oamenii care i-au făcut lucrurile alea rele.

Fetița păstra tăcerea în continuare, apoi își ridică privirea spre el:

— Dacă-ți arăt unde e, pot să iau lampa cu al-Ghul?

Khalifa zâmbi și o dădu jos de pe tejghea:

— Mi se pare un târg cinstit. Îmi arăți ascunzătoarea, iar tu primești duhul.

Fetița chicoti, încântată de afacerea făcută și luându-l de mână pe Khalifa, îl trase până în camera din spate.

— Sânt singura ființă din lume care știe despre ea, zise Maia, îndreptându-se spre statuia de lemn din colțul încăperii.

Nici măcar fantomele nu știu. E secret.

Statuia era neagră, cu o coafură aurie, cu toiag, sandale și un kill auriu. Fetița băgă mâna pe sub fusta statuii și împinse cu putere. Se auzi un declic ușor și un sertar ascuns se lăsă în jos, încet. Fetița îl scoase din locul lui și îl puse pe podea, apoi se întoarse la statuie și deșurubă cu atenție unul dintre degetele ei, scoțând la iveală o cavitate de unde luă o cheie micuță de metal. O introduse în încuietorea capacului de la sertar și învârtind-o de două ori îl deschise.

— E bună, nu-i așa? Întrebă ea.

— Ai perfectă dreptate, răspunse Khalifa, lăsându-se în genunchi lângă ea.

Sertarul era împărțit în două compartimente. Într-unul era un teanc gros de bancnote, niște documente legale și un borcan plin cu turcoaze neprelucrate. În cel de-al doilea găsi o legătură strânsă cu o sfoară. Khalifa desfăcu nodul și

fluieră uimit când văzu ce era înăuntru.

Șapte obiecte: un pumnal de fier cu mâner de piele aspră; o amuletă de argint; o bijuterie de aur; un vas mic de teracotă pentru uleiuri, cu chipul zeului pitic Bes imprimat pe el; și trei shabite din faianță albastru-deschis. Le examinează pe rând, întorcându-le pe toate fețele, apoi se întoarce spre fetiță.

Aceasta dispăruse.

— Maia, strigă el, sărind în picioare și când văzu că nu răspunde, se rezezi în magazin: Maia!

Dar ea plecase luând și lampa de bronz cu al-Ghul. Se duse la ușa din față și afară, dar fetița nu se vedea nicăieri.

— La revedere, Maia, rosti el încet. Allah să te vegheze.

LUXOR.

Suleiman al-Rashid moțăia pe un preș la umbră, în spatele toaletei, când auzi scârțâitul treptelor metalice, anunțând că cineva urca în rulota de deasupra lui. În mod normal, ar fi făcut o tură să vadă dacă persoanele nu au cumva nevoie de hârtie igienică și să-și aleagă un loc propice pentru bacșiș o dată ce acestea ieșeau. De data asta însă, căldura era atât de intensă, încât rămase acolo unde stătea, cu capul așezat pe brațe. Deasupra se auzeau zgomotele înfundate ale pașilor.

Nu sesiză nimic ieșit din comun, cu excepția unui sunet curios, ca un pleoscăit, dar presupuse că cel de sus lua apă din găleata aflată în colțul rulotei și o răsturna în closet ca să curețe. Nu era nevoie să procedeze astfel pentru că Suleiman ținea curat lună, dar unii clienți și mai ales nemții, erau obsedați de lucrurile astea. Bărbatul se răsuci pe-o parte gemând și îi lăsă în pace cu obiceiurile lor.

Apoi simți un miros de benzină și în același timp auzi un lichid picurând cu putere ca și cum de sus s-ar fi scurs ceva, căzând pe pământul nisipos din spatele lui. Se ridică în picioare.

— Hei, strigă el, ajungând în fața rulotei. Ce se...

O lovitură puternică în ceafă îl trânti pe treptele de metal.

— Adu-l aici, șuieră o voce de deasupra.

O pereche de brațe puternice îl înconjură pe Suleiman după talie și simți cum este ridicat pe sus. Altcineva îl prinse de mâini și îl târî înăuntru. Încercă să opună rezistență, dar era încă amețit de lovitura primită în cap. Mirosul de benzină îl făcu să icnească.

— Pune-i cătușele, se auzi vocea din nou. Și prinde-l de țeava aia.

Cineva se apropie de el, îi smuci mâna cu brutalitate în sus și se auzi un declic. Se strâmbă când cătușa îi pătrunse în carne.

— Acum benzina.

Încercă să se ferească de lichidul care curgea peste el, dar mișcările îi erau limitate din cauza cătușei. Benzina îi ardea gura și ochii lipsiți de vedere. Nu-și vedea atacatorii, dar nici nu era nevoie. Știa cine sânt.

Bărbații se opriă din turnat. Se auzi un zdrăngănit de canistră goală, apoi niște bufnituri scoase de bărbații care săriseră din rulotă. Pentru un moment se lăsă o tăcere adâncă, întreruptă de scăpăratul unui chibrit. În mod curios, nu simțea nici un fel de frică. Furie, da și durere pentru familia sa. Cum vor supraviețui fără el? Dar nu frică.

— Ibn sharmouta! Ya kha-in! Fiu de curvă! Trădătorule! Strigă o voce de afară. Asta pătesc cei care dau informații despre Sayf al-Tha'r!

Urmă o pauză scurtă, după care Suleiman auzi fâșâitul flăcărilor și simți o fierbințeală îngrozitoare repezindu-se spre el prin podeaua subțire de furnir.

— Dumnezeu sa aibă milă de sufletele voastre! Șopti el, zbatându-se disperat să scape de cătușe. Să vă ierte Domnul!

Apoi focul îl înghiți și locul se umplu de țipetele sale.

CAIRO.

La o oră după ce plecase de la magazinul lui Iqbar, Khalifa se găsea în fața lui Crispin Oates în biroul lui de la Ambasada Britanică. Nu se mai deranjase să sune înainte pentru a stabili o întâlnire, așa că apăruse la poarta clădirii pe neașteptate. Se vedea clar că Oates nu era prea mulțumit de așa o apariție, dar fu nevoit să-l invite pe detectiv înăuntru, își luase revanșa, vorbindu-i de sus și arătându-i o totală lipsă de cooperare, deși își păstrase în permanență politețea englezească impecabilă.

— Așadar, nu aveți nici cea mai mică idee unde s-a dus Tara Mullray? Întrebă Khalifa.

Oates oftă, vădit plictisit:

— Așa e, domnule Khalifa. După cum v-am explicat acum câteva minute, ultima dată când am văzut-o pe domnișoara Mullray a fost alaltăieri, când am luat-o de la hotel și am condus-o la ambasadă. De atunci nu am mai avut nici un fel de contact cu ea. Țăă, mi-e teamă că aici nu se fumează, dacă nu vă supărați.

Khalifa tocmai își scosese pachetul de țigări din haină. Îl puse la loc, aplecându-se ușor înainte din cauza artefactelor lui Iqbar care atârnavă greu în buzunarul interior.

— Vi s-a părut că s-a comportat straniu, cumva? Întrebă el.

— Domnișoara Mullray?

— Da. Domnișoara Mullray.

— Ce înțelegeți prin straniu?

— Adică părea... preocupată?

— Tocmai găsisese corpul tatălui ei. Presupun că toți am fi puțin preocupați în

astfel de împrejurări, nu?

— Ce voiam eu să spun... vă rog să-mi scuzați engleza, care nu este...

— Dimpotrivă, domnule Khalifa, engleza dumneavoastră este excelentă. Mult mai bună decât araba mea.

— Așadar, ce voiam eu să spun este dacă atunci când ați văzut-o ultima dată pe domnișoara Mullray vi s-a părut că are probleme? Era speriată? Se simțea amenințată?

Oates negă o astfel de posibilitate, din câte își amintea el:

— Le-am spus și celor din Giseh toate astea. Sigur, sânt mai mult decât fericit să cooperez, dar știți, nu fac altceva decât să mă repet.

— Îmi pare rău, spuse Khalifa. O să încerc să nu vă răpesc prea mult din timpul dumneavoastră.

Mai rămase vreo douăzeci de minute. Cu cât punea mai multe întrebări, cu atât devenea mai convins că Oates știe mai multe decât voia să arate. Totuși, ce știa și de ce dorea să păstreze secretul erau niște lucruri pe care n-avea nici cea mai mică intenție să le dezvăluie și în cele din urmă, Khalifa decise că nu are cum să le afle. Împingându-și scaunul în spate, se ridică.

— Vă mulțumesc, domnule Orts, spuse el. Îmi cer iertare dacă v-am creat probleme.

— Nici vorbă, domnule Khalifa. Plăcerea a fost de partea mea. Iar numele meu este Oates. OATES, rosti el literă cu literă.

— Da, desigur. Mii de scuze. Iar eu sânt Inspector Khalifa.

Își strânseseră mâinile cu răceală și Khalifa porni spre ușă.

După câțiva pași, se opri și scoțându-și agenda, își notă ceva pe o pagină goală.

— O ultimă întrebare. Asta vă spune ceva?

Îi arată pagina lui Oates. Era un pătrat, așa cum îl desenase fetița în magazinul lui Iqbar, iar în interiorul lui mângălise niște hieroglife și deasupra laturii de jos un șir de șerpi. Oates privi nedumerit desenul și colțurile gurii i se strânseseră ușor.

— Nu, spuse el după o pauză scurtă. Mi-e teamă că nu.

„Mincinosule”, își zise Khalifa în gând.

Se uită în ochii lui Oates câteva secunde, după care închise agenda și o băgă la loc în buzunar.

— Atunci, spuse el, asta e. Am încercat și eu. Vă mulțumesc încă o dată pentru ajutorul acordat.

— Nu am senzația că v-am fost de prea mare ajutor, răspunse Oates.

— Dimpotrivă. Întâlnirea a fost extrem de... informativă.

Zâmbi și ieși afară din cameră.

În biroul lui, Charles Squires decuplă interfonul prin intermediul căruia ascultase toată discuția și se sprijini de spătarul scaunului. O vreme, rămase

nemișcat, uitându-se în tavan și strâmbându-se ușor, după care reveni la poziția verticală, ridică receptorul și formă alene un număr. După cel de-al treilea apel cineva răspunse.

— Jemal, spuse el. Cred că s-ar putea să avem o problemă.

LUXOR.

Ajunseră la Luxor pe la jumătatea amiezii, după ce călătoriseră aproape douăzeci de ore.

Călătoria ar fi putut să dureze de trei ori mai puțin. Dar Daniel insistase să meargă pe o rută cât mai ocolitoare, pentru a evita centrul Egiptului.

— La sud de Beni Suef întreaga zona gеме de fundamentalisti, explicase el. Nu poți să tragi un scuipat că Sayf al-Tha'r află. Și oricum, la fiecare intersecție este un filtru de poliție.

Străinii nu au voie să călătorească prin zonă fără escortă.

După zece kilometri am fi sălțați imediat.

Decât să se îndrepte direct spre sud, de-a lungul Nilului până la Luxor, preferaseră să meargă spre est până la al-Wasta, traversând deșertul.

— O să traversăm spre Marea Roșie, îi spusese el, trasându-i drumul pe o hartă, apoi mergem paralel cu coasta de sud până la al-Quseir. Acolo ne întoarcem până la Q'us, chiar la nord de Luxor. Astfel reușim să evităm toată partea asta din mijloc.

— Pare un ocol al naibii de mare.

— Da, recunosc el, dar obținem și beneficii. Unul dintre ele ar fi că ajungem la Luxor în viață.

Spre uimirea ei, date fiind împrejurările, Tarei îi plăcuse foarte mult călătoria. Traficul fusese relativ lejer și Daniel reușise să meargă cu 140 de kilometri la oră. Încet, încet, lăsară soarele în spatele lor până când se făcu întuneric și se treziră singuri în mijlocul deșertului. Aerul era proaspăt și rece, iar deasupra lor strălucea aprins un cer înstelat.

— E așa de frumos, strigă ea în timp ce se așteptau și mai tare în întuneric. Niciodată nu am văzut atât de multe stele.

Daniel reduse ușor viteza.

— Egiptenii credeau că stelele sânt copiii lui Nut, zeița cerului, răspunse el. Se zice că le dădea naștere în fiecare noapte, apoi îi înghițea la loc dimineața. Tot ei mai credeau că sânt sufletele celor morți, așteptând în întuneric întoarcerea lui Ra, zeul Soarelui.

Tara se lipi și mai tare de el, strângându-l cu putere de talie, bucurându-se de căldura și de forța corpului lui. Brusc, tot ce se petrecuse în ultimele două zile părea să se șteargă din mintea ei.

Înnoptară într-un mic sat pescăresc de lângă mare, unde primiră o cameră cu

două paturi și o fereastră ce dădea spre apă, deasupra unei cafenele.

Daniel adormi aproape instantaneu. Tara rămase trează până mai târziu, ascultând foșnetul valurilor și privind în lumina lunii chipul puternic și ars de soare al lui Daniel, care și în somn rămăsese încruntat. La un moment dat bărbatul începu să murmure ceva și împinsă de un imbold nestăvilit, Tara se apropie de el ca să audă mai bine. Era un nume. Un nume de femeie. Mary sau cam așa ceva. Îl rostea încontinuu. Mary.

Stomacul i se strânse și întorcându-se pe-o parte, privi pe fereastră, simțindu-se dintr-o dată tristă.

Nu menționează nimic despre toate astea dimineață și după un mic dejun frugal, își continuă drumul spre sud, trecând pe lângă Hurghada, Port Safaga și El-Hamarawein până când, în cele din urmă, ajunseră la Al-Quseir. Aici se îndreptară spre vest, cu vântul bătându-le puternic în față, înconjurați doar de deșertul stâncos. Daniel mergea cu viteză maximă, iar Tara își îngropa fața în umărul lui, temându-se de momentul când călătoria se va termina, iar ei vor trebui să înfrunte din nou cruda realitate a situației lor.

Pe la ora două intrară în Q'us și o jumătate de oră mai târziu, se aflau în partea de vest a Luxorului. Pe măsură ce clădirile și mașinile îi înconjură din toate părțile, iar străzile începură să geamă de oameni, Tara își lipea și mai tare capul de spatele lui Daniel, de parcă o mare greutate s-ar fi pogorât asupra ei. Ofta din adâncul inimii, plămânii ei strigând dureros după o țigară.

— Și acum, ce facem? Întreba ea, după ce opriră în fața unui mic garaj de la marginea orașului.

— Mergem la Omar.

— Omar'?

— E un vechi prieten. Omar Abd el-Farouk. El a fost rais-ul aici, în vale. Timp de o sută de ani membrii familiei sale au fost cei mai renumiți jefuitori de morminte din Egipt. Acum lucrează pentru expedițiile arheologice și conduc câteva magazine cu suvenire. Nimic nu se întâmplă fără ca ei să știe.

Unul dintre băieții de la garaj se apropie de ei și începu să le umple rezervorul.

— Și dacă nu ne poate ajuta? Întrebă Tara. Dacă nu găsim nimic aici?

Daniel o luă de mână.

— Totul o să fie bine, spuse el. O să ieșim din asta. Ai încredere în mine.

Tonul lui era însă departe de a fi convingător.

Omar locuia într-o casă mare de cărămidă, construită chiar lângă ruinele fostului palat Malqata. L-au găsit lucrând în grădină, strângând cu grebla niște crengi uscate de palmier, pe care le ducea apoi într-un colț unde un măgar bătrân ronțăia plictisit frunzele maronii, arse de soare. Imediat ce-i văzu scoase un strigăt de bucurie și se repezi înspre ei.

— Ya Doktora! Țipă el. A trecut atâta vreme! Bine ai venit!

Cei doi bărbați se îmbrățișară, sărutându-se de două ori pe fiecare obraz. Daniel i-o prezentă pe Tara, explicându-i cine e.

— Am auzit de tatăl dumneavoastră, spuse Omar. Îmi pare tare rău. Odihnească-se în pace!

— Mulțumesc.

Strigă ceva în direcția casei, apoi îi conduse spre o masă, la umbra unui bananier.

— Eu am săpat cu doctorul Daniel mulți ani, spuse el în timp ce se așezau. Am lucrat și cu alți arheologi, dar doctorul Daniel e cel mai bun. Nimeni nu știe mai multe despre Valea Regilor decât el.

— Omar spune asta tuturor celor cu care lucrează, zise Daniel, zâmbind.

— Are dreptate, făcu egipteanul cu ochiul. Dar e adevărat numai pentru doctorul Daniel.

Din casă apărură o fată drăguță, cu trei sticle de Cola în mână, pe care le așeză pe masă. Îi aruncă o privire lui Daniel, se îmbujoră și plecă repede înapoi.

— Fiica mea cea mare, explică Omar mândru. A avut deja două cereri în căsătorie. Băieți de pe-aici, din familii bune. Ea se gândește însă la unul singur.

Făcu un semn din cap către Daniel și chicoti.

— Tu bea-ți Cola aia și taci din gură, Omar!

O vreme discutară lejer: despre copiii lui Omar, despre călătoria lor la Cairo și despre proiectele la care se lucra acum în zonă. Fata cea drăguță apărură din nou cu o supieră plină cu supă de linte și după ce terminară felul întâi, primiră un platou cu pui prăjit, orez și un piure verde de molochia. La sfârșit veni și soția lui Omar cu o pipă shisha, pe care o așeză între cei doi bărbați. Acceptă mulțumirile lor pentru masă, strânse farfuriile și după ce-i aruncă o privire curioasă Tarei, dispărură din nou în casă.

— Așadar, spuse Omar, scoțând fumul pe nări, să înțeleg că ai venit la mine cu un motiv anume, dr. Daniel, nu-i așa? Nu doar ca prieten.

— Nu poți să ții nimic ascuns de voi, ăștia, din neamul lui Farouk, zâmbi Daniel.

— Familia mea lucrează cu arheologii englezi de peste o sută de ani.

Omar râse, făcându-i Tarei cu ochiul:

— Stră-străbunicul meu a fost cu Petrie. Străbunicul meu cu Carter. Unchiul meu cu Pendlebury la Amarna. Vedem prin ei ca prin sticlă.

Îi dădu pipa lui Daniel:

— Așa că vorbește, prietene! Dacă pot să te ajut cu ceva, am s-o fac cu dragă inimă. Faci parte din familia mea.

Se lăsă tăcerea și Daniel se întoarse spre Tara.

— Arată-i, spuse el.

Ea ezită un moment, apoi, aplecându-se, scoase cutia din rucsac și i-o dădu lui Omar. El desfăcu capacul și scoase fragmentul ornat, învârtindu-l pe toate părțile.

— Cred că vine de undeva, de pe-aici, spuse Daniel. Dintr-un mormânt probabil. L-ai mai văzut? Știi ceva despre el?

Omar nu răspunse imediat și continuă să examineze piesa, după care o puse la loc și închise capacul.

— De unde o aveți? Întrebă el, în cele din urmă.

— Tata a cumpărat-o pentru mine, răspunse Tara. Se opri și apoi adăugă: Sayf al-Tha'r o vrea. La fel și oamenii de la Ambasada Britanică.

Fata îl simți pe Daniel cum se foiește neliniștit și își dădu seama că el ar fi vrut să nu pomenească de asta. Omar se mulțumi să clatine din cap și după ce luă narghileaua, pufăi încet din muștiucul de alamă:

— De-aia ați ocolit atâta ca să ajungeți aici?

— Da, recunosc Daniel. Ne-am gândit că e mai bine să evităm centrul Egiptului. Știi ceva, nu-i așa?

Egipteanul scoase un rotocol gros de fum, pierdut în gânduri.

— Ieri dimineață am fost chemat la poliție pentru niște investigații, spuse el. De altfel, nu era nimic neobișnuit. Când are loc o nelegiuire care implică și antichități, primul lucru pe care-l face poliția este să aducă la sediu un el-Farouk.

Le spunem de fiecare dată că nu ne mai ocupăm cu astfel de chestiuni de peste o sută de ani, dar nu ne bagă în seamă.

De data asta însă, n-am mai avut parte de întrebările prostești.

De data asta a fost vorba de o crimă. Un om de pe-aici. Detectivul credea că poate a găsit vreun mormânt nou. Și-a însușit câteva lucruri de-acolo. A deranjat câțiva oameni puternici.

Voia să afle dacă știm ceva despre asta.

Se opri, aplecându-se în față ca să ațâțe puțin tăciunii shish-ei.

— Nu le-am spus nimic celor de la poliție, evident. Sânt niște câini și mai degrabă mor decât să-i ajut. Adevărul e că am auzit câte ceva. Despre un mormânt nou acolo sus, pe coline.

Unde mai exact, nu știu, dar se pare că va fi o descoperire uluitoare. Ceva pe care Sayf al-Tha'r și-l dorește rău de tot.

— Și tu crezi că bucata noastră poate fi o parte din acel ceva? Spuse Daniel.

Omar ridică din umeri:

— Poate da, poate nu. Nu știu. Decât că, dacă așa stau lucrurile, atunci ați dat de belea. E periculos să te pui cu Sabia Răzbunării.

Își mută privirea de la unul la altul. Măgarul încetase să se mai joace cu

frunzele de palmier și adușmeca în jurul gurii cuptorului de pâine, construit lângă unul dintre colțurile casei.

Se lăsă o tăcere profundă.

— Trebuie să aflu de unde provine piesa asta, spuse Daniel.

Trebuie să știm de ce este atât de importantă. Ajută-ne, Omar!

Te rog!

Egipteanul nu scoase o vorbă pentru multă vreme, continuând să pufăie din pipă. Apoi, încet, se ridică și se îndreptă spre casă. O clipă, Tara crezu că i-a abandonat. Totuși, când ajunse în pragul ușii bărbatul se întoarse:

— Sigur că o să te ajut, doctore Daniel! Doar ești prietenul meu și când un prieten are nevoie de ajutor, un Abd el-Farouk nu-l dezamăgește. O să fac niște investigații. Între timp, rămâneți amândoi aici, ca oaspeți ai mei.

Își deschise brațele larg și îi pofti în casă.

CAIRO.

În timp ce Khalifa stătea în fața foaierei Muzeului de Antichități Egiptene din Cairo, privind în sus la cupola de sticlă și la statuile imense din atrium, își dori să fi avut la dispoziție mai mult timp. Trecuseră doi ani de când vizitase colecția și i-ar fi plăcut să mai arunce o privire în jur, ca să revadă exponatele lui favorite: sicriile lui Yuya și Tjuju, comorile lui Tutankhamon, statuia din calcar pictat al piticului Seneb.

Era deja după-amiaza târziu și trebuia să prindă trenul, așa că, fără să mai stea prea mult pe gânduri, o luă la stânga prin galeria Vechiului Regat, apoi urcă o scară maiestuoasă din capătul celălalt al sălii, uitându-se cu coada ochiului la statuile pe lângă care trecea, dar rezistând tentației de a se opri.

În capul scărilor deschise o ușă pe care scria „Intrarea Interzisă” și mai urcă un rând de scări, de lemn de data asta, după care străbătu un coridor lung și îngust, până când ajunse la o altă ușă pe geamul căreia fusese inscripționat „Profesor Mohammed al-Habibi”. Bătu de două ori și o voce veselă îl invită înăuntru.

Bătrânul său profesor stătea cu spatele la el, aplecat peste biroul lui, examinând ceva cu ajutorul unei lupe.

— Nu durează mult, spuse el, păstrându-și poziția. Fă-te comod!

Khalifa închise ușa și se sprijini de ea, privind cu afecțiune la spatele bărbatului. Știa că e inutil să-i atragă atenția.

Când profesorul era preocupat de un artefact, nici o turmă de elefanți nu l-ar fi clintit din loc.

Arăta exact ca întotdeauna: aceeași siluetă rotundă, același sacou larg și aceeași blugi opriți la vreo zece centimetri deasupra gleznelor. Umerii erau puțini mai aduși și capul chel ceva mai ridat, dar asta nici nu era de mirare, având în vedere că se apropia de optzeci de ani.

Khalifa își aminti ziua în care se cunoscuseră, în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Se întâmplase chiar acolo, în muzeu.

El și Ali stăteau în fața unei mese de alabastru pentru libație, întrebându-se cu glas tare ce-o fi aia, iar profesorul, care trecea atunci pe lângă ei, se opri și le explicase.

I-au plăcut imediat, aspectul lui neglijent, firea veselă, felul în care le descrisese masa ca pe o ființă, și nu ca pe un obiect. Profesorul îi îndrăgise și el la rândul lui, impresionat probabil de interesul lor pentru trecut, de sărăcia lor și poate, deși Khalifa a descoperit asta mulți ani mai târziu, de faptul că propriul băiat avea vârsta lui Ali când fusese omorât într-un accident de mașină, cu câțiva ani înainte.

Profesorul devenise ghidul lor neoficial, întâlnindu-se cu ei în fiecare vineri și plimbându-i prin muzeu o oră sau două, înainte de a cumpăra fiecăruia o sticlă de Coca-Cola și o felie de basbousa, la taraba de pe Midan Tahrir.

După ce mai crescuseră, Cola și basbousa fură înlocuite cu o masă de prânz chiar acasă la profesor, unde le gătea soția lui, care era și mai rotundă și mai șleampătă decât el, dacă se putea așa ceva. Le împrumutase cărți și le dăduse artefacte pe care să le studieze, îi lăsase să se uite la televizor, lucrul de care se bucurau cel mai tare, deși niciunul nu ar fi recunoscut-o.

Apăruse în viața lui Yusuf și a lui Ali într-un fel în care umplea golul lăsat în urmă de moartea tatălui lor. Profesorul le acorda celor doi băieți un soi de atenție paternă. Mândria pe care o resimțise atunci când Khalifa intrase la Universitate era mai degrabă a unui părinte pentru fiul său, decât a unui prieten pentru alt prieten. La fel și lacrimile pe care le vărsase mai târziu pentru Ali, când auzise ce s-a întâmplat.

După câteva minute bune, puse în sfârșit lupa deoparte și se întoarse spre vizitatorul care îl aștepta liniștit să-și termine treaba.

— Yusuf, strigă când îl văzu pe Khalifa, un zâmbet larg luminându-i fața. De ce naiba n-ai spus nimic, omule?

— N-am vrut să te deranjez.

— Prostii!

Khalifa se apropie și cei doi bărbați se îmbrățișară.

— Ce fac Zenab și copiii?

— Sânt bine, mulțumesc. Îți transmit toată dragostea lor.

— Și micul Ali? Se descurcă bine la școală?

Profesorul era nașul băiatului și se interesa în mod special de educația lui.

— Foarte bine.

— Știam eu că așa o să fie. Spre deosebire de tatăl său, băiatul are și ceva creier în cap.

Îi făcu cu ochiul și ocolind biroul, ridică telefonul:

— O sun pe Arwa, să-i spun că vii la cină.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Mă întorc la Luxor diseară.

— N-ai timp nici măcar pentru un sandviș?

Khalifa râse. În casa profesorului al-Habibi nu exista nimic de genul sandvișurilor. Ideea soției lui despre o gustare consta în cinci feluri de mâncare în loc de zece.

— N-am timp. Sânt doar în trecere.

Habibi mormăi supărat și puse receptorul în furcă:

— O să fie furioasă când o auzi că ai fost pe-aici. Și va da vina pe mine. O să spună că ar fi trebuit să depun mai multe eforturi să te țin pe loc, să te droghez, dacă era necesar.

N-ai idee în ce bucluc m-ai băgat!

— Îmi pare rău. Dar a fost ceva de moment.

Profesorul se strâmbă:

— Ei bine, momentele astea ar trebui să se întâmple mai des. Nu ne vedem suficient de mult.

Scotoci printr-un sertar de unde scoase o sticlă de sherry și turnă o porție zdravănă într-un pahar de pe masă.

— Presupun că legile lui Allah le respecti tot atât de strict ca și ultima oară când ne-am întâlnit, așa-i?

— Mi-e teamă că ai dreptate.

— Atunci n-o să-ți ofer nimic de băut.

Ridică paharul în sus:

— Mă bucur să te văd, Yusuf. A trecut atât de mult timp!

Dădu lichidul pe gât dintr-o singură înghițitură, râgâi ușor, apoi îl luă pe Khalifa pe după umeri și-l conduse lângă birou:

— Ia uită-te la asta!

Așezat pe o sugativă se găsea un fragment de papirus galben, foarte fragil, imprimat cu șase coloane de hieroglife negre, iar într-un colț, aproape decolorat, capul unui șoim cu un disc solar deasupra lui. Habibi îi dădu lupa lui Khalifa:

— Opinia ta, te rog!

Era un joc pe care-l jucau întotdeauna. Profesorul îi arăta un artefact oarecare, iar Khalifa trebuia să își dea cu părerea ce este. Detectivul se aplecă și studie papirusul.

— Nu mă mai pricep așa bine la hieroglife, spuse el. Nu prea e nevoie de ele în munca de polițist.

Studie cu atenție, încă o dată, un rând de text.

— Una dintre cărțile despre viața de după moarte? Se aventură el.

— Foarte bine! Dar care dintre ele?

Khalifa își pleacă privirea din nou.

— Amduat? Întrebă el nesigur. Apoi, înainte ca Habibi să comenteze, strigă:
Nu, Cartea Morților.

— Bravo, Yusuf! Sânt de-a dreptul impresionat. Dar poți s-o datezi?

Asta era ceva mai greu de ghicit. Rugăciunile și ritualurile incluse în Cartea Morților apăruseră prima dată în mormintele regale ale Dinastiei a Optsprezecea și nu se schimbaseră mai deloc în următorii 1500 de ani. Chiar și hieroglifele îți puteau spune ceva despre dată, din punct de vedere stilistic, semnele se modificau de-a lungul secolelor, dar, din păcate, Khalifa nu dispunea de suficientă experiență ca să o poată ghici. Singurele indicii posibile erau capul de șoim, înconjurat de discul solar și un nume din text: Amenemheb.

— Noul Regat, spuse el într-un final.

— Motivul?

— Figura Re-Harakhty.

Re-Harakhty era zeul principal al Noului Regat.

Amenemheb era și el un nume tipic Noului Regat.

Habibi încuviință din cap:

— Un raționament impecabil. Greșit, dar impecabil. Mai încearcă, hai, continuă!

— Chiar n-am idee, profesore. Etapa a Treia Intermediară?

— Greșit!

— Regatul Târziu?

— Greșit! Profesorul era încântat: Mai ai o ultimă șansă, chicoti el.

— Dumnezeu știe. Greco-romană?

— Mi-e teamă că nu. Râse, bătându-l pe Khalifa pe umăr:

De fapt, e din douăzeci.

— A douăzecea Dinastie? Dar am stabilit deja că e din Noul Regat!

— Nu Dinastia a Douăzecea, Yusuf! Secolul douăzeci.

Khalifa rămase cu gura căscată:

— E un fals?

— Exact. Unul foarte bun, dar un fals.

— De unde știi? Arată absolut autentic.

Habibi izbucni în râs:

— O să fii uimit când o să vezi cât sânt de talentați falsificatorii. Nu numai cu partea de creație, dar și cu materialele.

Folosesc diverse metode ca să îmbătrânească cerneala și papirusul, astfel încât să pară vechi de mii de ani. Este un talent excepțional. Ce păcat însă că și-l folosesc ca să-i păcălească pe oameni!

Întinse mâna după sticla de sherry și-și mai turnă un pahar.

— Dar de unde știi? Întrebă Khalifa din nou. Ce îi dă de gol?

La fel ca și înainte, profesorul dădu pe gât toată băutura dintr-o singură sorbitură:

— Păi, sânt tot felul de teste pe care le poți face. Carbon-14 pentru colile de papirus. Analize la microscop pentru cerneală, în cazul de față însă, nu trebuie să apelez la știință. A fost suficient doar s-o studiez cu ochiul liber. Hai, mai uită-te odată!

Khalifa se aplecă din nou deasupra papirusului și îl analiză prin lupă. Oricât se chinui să descopere ceva suspect, lui i se păru veritabil în continuare.

— Pe mine m-a păcălit definitiv, spuse el, îndreptându-se de spate și dându-i înapoi lupa profesorului. Este absolut perfect.

— Exact! Asta e unul dintre motivele care trebuie să-ți dea de gândit. Privește orice manuscris, inscripție, zid pictat din Egiptul Antic și vei descoperi că nu sânt perfecte. Există întotdeauna un mic defect: o picătură de cerneală, o hieroglifă poziționată prost, un chip pictat greșit. Oricât de mică, tot găsești cel puțin o greșeală. Dar nu și pe falsuri. Întotdeauna sânt realizate fără greș. Și asta le dă de gol. Sânt prea bune.

Anticii nu au lucrat niciodată atât de precis. Atenția pentru detalii îi trădează pe falsificatori.

Se aplecă peste Khalifa și luă papirusul, pe care-l mototoli, aruncându-l la coș. Apoi ocoli biroul și se așeză greoi pe vechiul său scaun de piele. Trase de pe raftul din spatele lui o pipă din lemn de trandafir sălbatic, o umplu cu tutun, după care o aprinse. Khalifa își aprinse și el o țigară, apoi scoase din buzunar cârpa în care învelise artefactele și o puse pe masă în fața lui Habibi.

— Bine, zâmbi el. Acum e rândul tău. Ce poți să-mi spui despre astea?

Habibi se uită la el printre norii azurii de fum și zâbind intrigat, desfăcu legătura. Înaintea lui se aflau cele șapte obiecte pe care Khalifa le găsisese în magazinul lui Iqbar.

Profesorul se aplecă și le atinse pe fiecare cu mâna, cu blândețe și dragoste, ca și cum ar fi vrut să le câștige încrederea.

— Interesant, spuse el. Foarte interesant. De unde sânt?

— Asta tu să-mi spui, zise Khalifa.

Habibi chicoti și își îndreptă atenția spre obiecte. Aprinse lampa de lângă el și apucă lupa. Ridică pe rând artefactele și le examinează, răsucindu-le pe-o parte și pe alta în lumină, apropiindu-le de față, până când ochiul lui cu vinișoare roșiatice aproape că se lipi de ele. În încăpere nu se auzea decât respirația lui găjăită.

— Ce zici? Întrebă Khalifa după ce trecură vreo cinci minute.

Habibi așeză pe masă shabti-ul la care se uita și se lăsă pe spate. Pipa se

stinsese, așa că mai petrecu un minut până când o umplu și o aprinse din nou. Degusta momentul, exact ca unul care fusese rugat să identifice un vin roșu rar și după ce-l analizase cu atenție, era perfect sigur că știe ce e.

— Ocupația persană, spuse el, în cele din urmă.

Khalifa își arcui sprâncenele mirat:

— Ocupația persană?

— Exact.

Urmă o pauză scurtă.

— Prima sau a doua?

Habibi râse încet:

— Un examinator nemilos! Nu-i scapă nimic. Prima aș zice, deși nu-ți pot da o dată precisă. Undeva între 552 și 404 î. Hr.

Aceste shabti-uri par să fie de mai târziu.

— Mai târziu'?

— Din a doua ocupație persană, probabil, deși pot fi și din A Treizecea Dinastie. Obiecte ca astea sânt greu de legat de o dată anume, mai ales cele simple, fără vreo legendă sau vreun înscris. Nu există indicații stilistice evidente. Nu poți decât să-ți asculți instinctul.

— Și tu simți că ar fi din a doua ocupație persană?

— Sau A Treizecea Dinastie.

Khalifa tăcu un moment, gândindu-se:

— Sânt veritabile?

— Oh, da, răspunse Habibi. N-am nici un dubiu. Toate sânt reale.

Pufăi cu voluptate din pipă. Undeva, dintr-un difuzor, se auzi o voce care anunța că muzeul se închide peste zece minute.

— Altceva? Întrebă Khalifa.

— Depinde de ceea ce dorești să afli. Vasul din teracotă pentru ulei probabil că a aparținut unui soldat. S-au mai descoperit o mulțime de astfel de vase. Se pare că făceau parte din echipamentul militar standard al acelei perioade. Pumnalul sugerează, de asemenea, o legătură militară. Vezi, aici, lama este uzată, așadar nu era folosit doar în scop ceremonial. Bijuteria este interesantă. Arată o poziție socială înaltă. De mai bună calitate decât celelalte.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, căzu pe gânduri profesorul, trăgând din pipă, fie provine din altă sursă decât celelalte obiecte, fie proprietarul vasului și al pumnalului s-a bucurat de o îmbunătățire considerabilă a averii sale.

— Ar fi trebuit să lucrezi în poliție. Cu o astfel de putere de deducție ai fi ajuns inspector-șef până acum, râse Khalifa.

— Poate. Dar e foarte posibil ca tot ce spun eu să fie simple prostii. Țsta e

riscul când lucrezi cu trecutul antic. Poți să trănțești orice teorie fantasmagorică, nimeni nu poate să aducă dovezi că greșești. Totul ține de interpretare.

Se întinse după sticla de sherry și își turnă un al treilea pahar. De data asta nu-l mai dădu pe gât, ci sorbi tacticos o înghițitură mică:

— Spune-mi, Yusuf! De unde sânt?

Khalifa mai trase un ultim fum din țigară, după care o stinse în scrumieră:

— Luxor, cred. Dintr-un mormânt nou.

Habibi clătină din cap încet:

— Sânt legate de cazul la care lucrezi în prezent?

Khalifa clătină și el din cap.

— Nu-ți cer detalii.

— Probabil că așa e cel mai bine.

Habibi luă un pix de pe birou și goli pipa de cenușa care se strânsese. Din difuzoare răsună un nou anunț. O vreme rămaseră în tăcere.

— Are legătură cu Ali, nu-i așa? Întrebă Habibi, în cele din urmă.

— Poftim?

— Cazul, obiectele astea... au legătură cu Ali?

— Ce te face să...

— Se citește pe fața ta, Yusuf! În vocea ta. Nu-ți poți petrece viața studiind oamenii morți fără a învăța câte ceva despre cei în viață. Se vede, Yusuf! E vorba de fratele tău.

Khalifa nu spuse nimic. Profesorul se ridică în picioare și ocoli biroul încet. Trecu prin spatele detectivului și pentru o clipă Khalifa avu senzația că bărbatul se îndreaptă spre biblioteca din capătul celălalt al camerei. Apoi simți mâna profesorului pe umărul său. În ciuda vârstei lui înaintate, strânsoarea acestuia era fermă.

— Eu și Arwa... începu profesorul cu voce nesigură. Când tu și Ali ați apărut în viața noastră...

Se opri în mijlocul frazei. Khalifa se întoarse și îl apucă de mână pe bătrân.

— Știu, spuse el de-abia șoptit.

— Ai grijă, Yusuf! Asta-i tot ce-ți cer. Ai grijă de tine!

Rămaseră astfel un moment, după care Habibi se îndepărtă și se așeză din nou pe scaunul lui.

— Hai să mai aruncăm o privire peste minunățiile astea, ce zici? Spuse el pe un ton de veselie forțată. Să vedem ce ți-aș mai putea povesti despre ele. Unde naiba am pus lupa aia?

LUXOR.

Omar îi conduse la etajul casei, într-o cameră simplă, cu podea de beton și fără geamuri la ferestre. În timp ce soția și fiica lor cea mare aduseră perne și

cearșafuri, ceilalți trei copii se ițiră în prag, privind lung la străinii sosiți în mijlocul familiei lor. Cel mai mic dintre ei, un băiat, părea fascinat de părul Tarei. Ea îl ridică în brațe, iar el își răsuci pe deget o șuviță, șoptindu-i ceva mamei lui.

— Ce-a spus? Întrebă ea.

— Că seamănă cu o coadă de cal, spuse Omar.

— Halal balsam de păr! Zâmbi Tara ciupindu-l de nas pe băiețel, după care îl dădu jos.

Curios, dar se simțea bine cu această familie în jurul ei, ca și cum aceștia ar fi format o barieră de căldură și inocență între ea și lumea exterioară. Imediat ce se asigură că au tot ce le trebuie, Omar îi dădu afară din cameră pe toți ceilalți:

— O să ies un pic în oraș acum, să văd ce pot să aflu. Între timp, simțiți-vă ca acasă! O să fiți în siguranță aici. În Luxor cel puțin, numele el-Farouk încă mai poate oferi protecție.

După ce acesta plecă, făcură un duș și se urcară pe acoperișul plat al casei, unde erau întinse rufe pe sârmă, iar pe un cearșaf era o grămadă de smochine roșii-maronii puse la uscat. Priviră o vreme Colinele Tebane care se unduiau la orizont ca un mare val arămiu, apoi își întoarseră privirile spre est, către râu. Fumul se ridica de pe câmpuri, acolo unde fermierii ardeau resturile rămase în urma recoltării porumbului și a trestiei de zahăr; o căruță plină cu paie se mișca încet, trasă de o pereche de bivoli. Un stol de egrete albe zburau deasupra unui canal noroios; un grup de copii se jucau pe o movilă de pământ, aruncând cu bețe într-un câine legat cu lanțul la poalele ei. Din depărtare răzbătea până la ei susurul unei pompe de irigații.

— Simt că ar trebui să facem ceva, spuse ea, după o lungă tăcere.

— Ca de exemplu...

— Nu știu. Mi se pare complet aiurea să batem atâta cale până aici, doar ca să stăm și să admirăm priveliștea. După tot ce s-a întâmplat.

— Nu putem să facem mare lucru, Tara! Cel puțin, nu până când se întoarce Omar. Mișcarea următoare depinde de ce va descoperi el.

— Știu, știu. Dar mă simt neputincioasă așa, așteptând. Ca și cum am fi la mila destinului. Tata e mort. Oamenii încearcă să ne asasineze. Vreau să fac ceva. Să găsesc niște răspunsuri.

El întinse mâna și îi atinse umărul:

— Știu cum te simți. Și eu sânt la fel de frustrat. Dar avem mâinile legate.

Rămaseră tăcuți în continuare, privind un bătrân care își mâna din spate cămila chiar pe drumul ce trecea pe dedesubt.

Daniel se întoarse din nou spre coline, rotindu-și privirea pe deasupra zidului ondulat de stânci, pierdut complet în gânduri.

Brusc, de parcă ar fi luat o decizie, o prinse de mână și o trase după el spre scări:

— Haide! S-ar putea să nu ne rezolve toate problemele, dar, cel puțin, vom avea ceva de făcut.

— Unde mergem?

— Acolo. Îi arată cu degetul o creastă netedă ca o lamă, chiar în vârful colinelor. Nu există un loc mai bun în Egipt de unde poți admira apusul soarelui. Porniră în jos, pe scări.

— Și ai face bine să iei și cutia cu tine, spuse el.

— De ce? Ți-e teamă că Omar ar putea s-o fure?

— Nu. Dar nu vreau să fie omorât din cauza ei. E problema noastră. Se cuvine s-o ținem cu noi.

Drumul până în vârf dură cam o oră. Mai întâi, urcară un șir de trepte de beton, apoi, când acestea deveniră prea deteriorate pentru a mai fi folosite, apucară pe o cărare abruptă, plină de praf. În cele din urmă, trecură printr-o vâlcea îngustă și ajunseră în vârful dealurilor. Urcușul în zigzag îi secase de puteri pe amândoi și erau transpirați learcă. Se opriră o clipă ca să-și tragă sufletul, apoi Daniel se așeză pe o stâncă mare și-și aprinse o țigară de foi, bătând darabana cu degetele pe coapsă, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Tara își dădu jos rucsacul din spate și se așeză lângă el, copleșită de peisajul senzațional: soarele la zenit, imens și roșu ca jăraticul, o bijuterie enormă suspendată pe cerul turcoaz; panglica argintie a Nilului, ce strălucea în depărtare; colinele ce păreau că se întind la nesfârșit, tăcute, pustii și misterioase.

— Vârfului i se spune el-Qurn, spuse Daniel, cornul. Din aproape toate direcțiile, arată ca o creastă. Dar dacă te uiți dinspre nord, din Valea Regilor, se vede ca o piramidă. Egiptenii antici îi spuneau Dehenet. Fruntea. De-aia au ales să-și îngroape morții în vale.

— E atâta pace aici! Spuse Tara.

— Așa gândeau și ei acum trei mii de ani. Vârful ăsta era locul sacru al zeiței Meret-Seger: „Cea care iubește tăcerea”.

Se ridică în picioare, aruncând o privire scurtă spre drumul pe care veniseră, apoi se așeză din nou lângă ea.

— Uită-te acolo, spuse el, arătându-i cu mâna, spațiul acela dreptunghiular, uite, acolo, la dreapta: ala e Medinet Habu, templul mortuar al lui Ramses al III-lea. Unul dintre cele mai frumoase monumente din Egipt. Iar acolo, unde sânt palmierii, e casa lui Omar. O vezi?

Ea se uită înainte, urmărind direcția arătată de el:

— Da, cred c-o văd.

— Și dacă te muți un pic mai la stânga, unde e drumul, cel care duce spre râu,

acolo sânt Coloșii lui Memnon. Și mult mai la stânga, se sprijini de ea, până când, practic, obrajii li se atinseră, lângă complexul acela de clădiri se vede Ramesseum, templul mortuar al lui Ramses al II-lea.

Tara îi simțea răsuflarea chiar lângă urechea ei și se lăsă un pic pe spate, uitându-se în sus spre el. Ochii lui reflectau o neliniște ciudată.

— Ce? Întrebă ea.

— Eu...

Se opri, incapabil să-și găsească vorbele. Își lăsă privirea în jos.

— Ce e, Daniel?

— Voiam să...

Din spatele lor se auzi brusc un scârțâit de pietriș. Se răsuciră într-acolo și dădură peste chipul sălbatic al unui bărbat, cu obrajii supti și ochii roșii, hăituiți, care se ițea chiar dintre pereții vâlcelelor prin care urcaseră ei.

— Iisuse Hristoase, murmură Daniel.

— Salut vă rog, salut vă rog! Bălmăji nou-venitul, făcând doi pași înainte.

Djellaba pe care o purta era atât de ruptă și de uzată, încât era un miracol cum de mai rezista.

— Așteptați, așteptați, așteptați, eu arăt la voi ceva foarte bun. Aici, aici, vezi.

Urcându-se în vârful crestei, se repezi spre ei și întinse o mână scheletică, în care ținea un scarabeu mare dintr-o piatră neagră.

— Eu văzut la voi cum venit sus, rosti el grăbit. Cale foarte lungă. Foarte lungă. Aici, uitate, uitate, cea mai bună lucrare.

Foarte, foarte bună, cât dai la mine.

— La, Daniel, dând din cap. Mish del-wa'tee. Nu acum.

— Calitate, calitate! Vă rog, cât dai la mine.

— Ana mish aayiz. Nu-l vreau.

— Preț, preț. Dă preț. Douăzeci de lire egiptene. Așa ieftin.

— La, repetă Daniel, cu vocea aspră. Ana mish aayiz.

— Cincisprezece. Zece.

Daniel dădu din nou din cap.

— Antika, spuse bărbatul, coborându-și vocea. Am antika.

Tu vrei să vezi. Foarte bun. Foarte real.

— La, zise Daniel ferm. 'Imshi! Pleacă!

Bărbatul devenea disperat. Căzu la picioarele lor:

— Oameni buni. Oameni buni. Încearcă înțelege. Nu bani, nu mâncare, foame, foame, ca un câine.

Își lăsă capul pe spate și scoase brusc un urlet ce-ți spărgea urechile.

— Vezi, rosti el repede. Eu sânt câine. Nu om. Câine. Animal.

Un alt urlet.

— Khalas! Se răsti Daniel. Destul!

Își băgă mâna în buzunar, de unde scoase câteva bancnote, pe care i le dădu cerșetorului. Acesta le luă, vaietele lui transformându-se într-un zâmbet larg, ce îi dezveli dinții cariați, începu să lălaie un cântec vesel, sărind de colo-colo fericit.

— Om bun om bun om bun, cânta el. Prietenul meu așa bun la mine.

Se uita în sus spre Tara:

— Doamnă frumoasă, vrei văzut morminte? Vrei văzut Hatshepsut? Valea Regilor. Valea Reginelor. Morminte speciale. Morminte secrete. Eu ghid la tine. Foarte ieftin.

— Gata, ajunge, spuse Daniel. Ți-ai luat bacșișul. Pleacă! Imshi!

Bărbatul se opri din dansat și după ce ridică din umeri, se îndreptă spre vâlcea, mormăind și numărându-și banii:

— Bani, pleacă, bani, pleacă, bani, pleacă.

Își dădu drumul prin defileul îngust, până când nu i se mai văzu decât capul. Atunci se întoarse brusc și se uită fix în ochii Tarei.

— Nu e ceea ce crezi că este, spuse el simplu, cu vocea calmă și lucidă dintr-o dată. Fantomele mi-au spus să-ți spun. Nu e ceea ce crezi că este. Sânt multe minciuni.

Apoi dispăru cu totul și nu se mai auzi decât scrâșnetul din ce în ce mai îndepărtat al pietrelor.

— Ce-a vrut să spună? Întrebă ea, înspăimântată inexplicabil de cuvintele cerșetorului. Că nu e ceea ce credem noi că e?

— Dumnezeu știe, zise Daniel.

Sări de pe stâncă și se îndreptă spre marginea crestei, privind dedesubt, la Valea Regilor.

— Se vedea clar că e nebun, bietul nenorocit! Părea că n-a mai mâncat de o lună.

Rămaseră nemișcați în tăcere, Daniel privind în jos spre vale, iar Tara, privind în jos spre Daniel.

— Voiai să-mi spui ceva, zise ea în cele din urmă.

— Mmm? Își întoarse capul spre ea: A, n-are importanță.

Hai, vino să vezi și tu! E cel mai bun moment al zilei să privești valea, atunci când e pustie. Așa cum trebuie să fi arătat în vremurile de demult.

Sări și ea jos și se apropie de el, degetele lor atingându-se ușor. Dedesubt, albia secată, imensă, era tăcută și pustie, iar văile colaterale se ramificau ca degetele unei mâini întinse.

— Unde e mormântul lui Tutankhamon? Întrebă ea.

El îi arătă:

— Vezi, acolo, unde valea se îngustează, chiar la mijloc.

Iar la stânga, se vede un fel de trecătoare spre coline. Acela e K. V9, mormântul lui Ramses al VI-lea. Tutankhamon se află chiar în spatele lui.

— Și șantierul tău?

Daniel tresări ușor înainte de a răspunde:

— Nu se vede de aici. E mult mai sus în vale, spre Tutmosis al III-lea.

— Îmi aduc aminte că am fost odată aici cu mama și cu tata, spuse Tara, când eram copil. Tata urma să țină o conferință într-una din croazierele de pe Nil și a trebuit să mergem și noi. Era așa de emoționat când ne arăta mormintele, dar eu nu voiam decât să mă întorc pe vas și să mă arunc în piscină. Cred că atunci și-a dat seama că nu aveam să fiu fiica pe care și-o dorise.

Daniel întoarse capul spre ea. Își mișcă umărul încet, ca și când ar fi urmat să o ia de mână. Nu-și finalizează intenția și după un moment, își mută din nou privirea, terminându-și țigara de foi și aruncând-o pe jos.

— Tatăl tău te-a iubit foarte mult, Tara, spuse el încet.

Ea ridică din umeri:

— Așa o fi.

— Crede-mă, Tara, te-a iubit. Unora dintre oameni le vine pur și simplu greu să-și exprime astfel de sentimente. Să spună ceea ce simt.

Și, brusc, Daniel o luă de mână. Niciunul nu mai scoase o vorbă, niciunul nu se mai mișcă, ca și cum contactul dintre ei era atât de fragil, încât s-ar fi distrus în urma oricărui gest.

Soarele coborâse la orizont și lumina începea să pălească.

Câteva stele începuseră să strălucească slab deasupra caselor, în partea opusă, pe vârful unor stânci, doi soldați își făceau rondul în jurul unei mici clădiri, unul dintre posturile de gardă înființate după masacrul de la Deir el-Bahri. Vântul se întetea din ce în ce mai tare.

— Mai există și altcineva? Întrebă ea încet.

— Iubite? Zâmbi el. Nu, nu chiar. Au fost. Dar niciuna...

Căută un cuvânt potrivit. Semnificativă. Tu?

— La fel.

Se opri și apoi îl întrebă:

— Cine e Mary?

Încercase să se abțină, dar nu reușise.

— Mary?

— Noaptea trecută, în timp ce dormeai, ai tot strigat numele ei.

— Nu cunosc nici o Mary.

Părea sincer nedumerit.

— Ai repetat numele întruna. Mary și încă ceva. Mary. Mary.

Daniel se gândi un moment, repetând numele în sinea lui, apoi se lăsă brusc pe spate și izbucni în hohote de râs:

— Mary! Oh, dar asta-i bună! Erai geloasă, Tara? Hai, zi-mi că erai geloasă!

— Nu, strigă ea, apărându-se. Doar interesată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mery. Spuneam. Nu Mary. Mery. Mery-amun. „Cel iubit de Amun”. Nimic pentru care să-ți faci griji, îți jur. „Ea” este, de fapt, un bărbat și încă unul mort de vreo două mii și ceva de ani.

Tara izbucni și ea în râs, stânjenită de greșeala ei, dar încântată în același timp. Măinile lor se strânsă într-un soi de regăsire așteptată și înainte ca vreunul din ei să realizeze ce se întâmplă, Daniel se răsuci spre ea și o sărută.

O secundă, Tara rezistă, vocea din capul ei avertizând-o că el era periculos, că putea s-o rănească din nou. Dar totul nu dură decât o secundă, după care își deschise buzele, își aruncă brațele în jurul lui și-l trase strâns lângă ea, dorindu-l, în ciuda a ceea ce îi făcuse sau poate tocmai de aceea. Măinile lui îi mângâiară gâtul și spatelul, în timp ce sâniile ei se striveau de pieptul lui. Uitase cât de bine putea să fie.

Nu-și dădu seama cât rămaseră astfel, dar când se despărțiră, în final, descoperiră că afară se făcuse noapte de-a binelea. Se așezară pe o stâncă, iar el o luă în brațe, protejând-o împotriva vântului. Departe, undeva în dreapta, un șir de lumini șerpuia de-a lungul muntelui, marcând cărarea pe care urcaseră mai devreme. Pe câmpia de dedesubt sclipeau și mai multe lumini, albe cele mai multe, dar și câteva verzi, care indicau minaretele unei moschei.

— Așadar, cine e Mary asta? Întrebă ea, cuibărindu-se lângă umărul lui.

El zâmbi:

— Fiul Faraonului Amasis. Prințul Mery-amun Sehetep-ib-re. A trăit prin anul 550 î. Hr. Am eu o teorie cum că ar fi fost îngropat în Valea Regilor. La asta lucrez de cinci ani. Am încercat să-l găsesc. Sunt convins că mormântul lui este intact.

Mai scoase o țigară de foi din buzunarul de la cămașă, aplecându-se în spatelul ei pentru a se adăposti de vânt și o aprinse cu bricheta.

— Și când te apuci din nou de săpat? Întrebă ea.

Daniel reveni la poziția inițială și trase adânc în piept din țigara, în timp ce vântul împrăstia fumul în toate părțile. Se lăsă o tăcere adâncă. Când vorbi din nou, vocea lui era schimbată.

Tonul era amar, plin de resentimente:

— N-o să mai sap iarăși.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. N-o să mai sap iarăși.

— Faci excavații în altă parte?

— Poate. Dar nu în Egipt.

Își aținti privirea asupra picioarelor, cu buzele strânse și palide. Își încleștase pumnii, de parcă se pregătea să lovească pe cineva. Tara se strecură din brațele lui și se răsuci, astfel încât acum se uita direct în ochii lui:

— Nu înțeleg, Daniel. Ce vrei să spui cu „n-o să mai sap în Egipt din nou”?

— Ce vreau să spun, Tara, e că, orice aş face, cariera mea ca arheolog în Egipt s-a sfârșit. S-a terminat. Caput.

Amărăciunea din tonul lui era evidentă acum. O privi cu ochi negri, goi, de parcă toată viața și lumina ar fi fost supte din ei, apoi își plecă învins capul.

— Mi-au luat concesiunea, murmură el. Nenorociții mi-au luat concesiunea. Și având în vedere împrejurările, e puțin probabil să o capăt înapoi.

— Oh, Dumnezeu!

Tara crescuse înconjurată de arheologi și știa ce lovitură reprezintă asta pentru el. Îi luă mâna și-l mângâie protector:

— Ce s-a întâmplat? Povestește-mi!

Daniel își aprinse o altă țigară, dar o aruncă imediat, strâmbându-se, ca și cum ar fi gustat ceva neplăcut:

— Nu sânt prea multe de povestit. Am găsit urmele a ceea ce părea să fie un zid antic de apărare și am vrut să sap de-a lungul lui, să văd unde duce. Din nefericire, ieșea de pe bucata pe care aveam autorizație să sap și se continua în zona unei echipe poloneze. Este complet interzis să treci pe concesiunea altcuiva, dar cum ei urmau să sosească de-abia peste câteva săptămâni, m-am gândit că nu are ce să se întâmple și am săpat în continuare. Ar fi trebuit să-i contactez sau să vorbesc cu egiptenii, dar n-am mai avut răbdare să aștept. Trebuia să aflu unde duce zidul, înțelegi?

N-am putut să mă abțin.

Daniel începuse să își plimbe agitat degetele pe suprafața stâncii:

— Când au sosit polonezii a ieșit un întreg scandal. Șeful misiunii lor a spus că sânt iresponsabil și că n-am nici un fel de respect pentru trecut. Mi-am închinat întreaga viață Egiptului, Tara! Nimeni nu-i respectă istoria mai mult ca mine. Când mi-a zis lucrurile alea mi-am pierdut controlul.

L-am atacat. La propriu. A fost nevoie de câțiva oameni, ca să-l scoată din mâinile mele. Credeam c-o să-l omor. După aia, normal că mi-a făcut un raport. Ambasada poloneză a înaintat o plângere oficială direct forurilor superioare.

Rezultatul: concesiunea mea a fost revocată. Din păcate, nu s-au mulțumit doar cu atât, mi s-a interzis să lucrez cu orice altă misiune pe teritoriul Egiptului. „Dezechilibrat.” Așa m-au caracterizat. „Un pericol pentru el și colegii lui.” „Labil psihic.” Niște cretini căcăcioși. Aș vrea să-i împușc pe toți.

Să le zbor creierii.

Vorbea repede acum, sacadat și tremura din cauza furiei, își smulse mâna din mâna ei, se ridică în picioare și se îndreptă spre marginea crestei, privind fix valea de dedesubt. În ciuda întinericului, pământul deschis la culoare se vedea clar, șerpuind spre nord ca un râu de lapte. Treptat, respirația lui se calmă și umerii i se relaxară.

— Îmi pare rău, murmură el. M-am aprins ca un...

Își frecă tâmpilele și oftă adânc. Se lăsă o tăcere profundă, întreruptă doar de rafalele de vânt.

— Asta s-a întâmplat acum optsprezece luni, spuse el în cele din urmă. Am făcut câteva tururi, am vândut câteva picturi, sperând că lucrurile se vor schimba, dar în zadar. Și nici nu se va întâmpla vreodată. Undeva, acolo, jos există un mormânt intact, care așteaptă să fie descoperit, iar mie nu mi se dă voie să-l caut. Niciodată nu voi avea permisiunea să-l caut. Ai idee cât de greu îmi e? Cât de frustrant? Iisuse!

Își lăsă capul în jos.

— Nu știu ce să zic, spuse ea neajutorată. Îmi pare atât de rău! Știu foarte bine cât demult înseamnă locul ăsta pentru tine.

El ridică din umeri:

— Același lucru i s-a întâmplat și lui Carter. În 1905. A fost demis din Serviciul de Antichități pentru că s-a bătut cu niște turiști francezi la Saqqara. A ajuns să lucreze ca ghid și ca pictor. Așadar, într-un fel, visul meu de a deveni un nou Carter s-a adevărit. Deși nu chiar așa cum mi-am imaginat eu.

Amărăciunea și furia dispăruseră acum și fuseseră înlocuite cu o disperare adâncă. Tara se ridică și ea în picioare și se apropie de el, înconjurându-i talia cu brațele. El o lăsă să-l îmbrățișeze.

— Și știi care-i partea cea mai amuzantă? Șopti el. Zidul antic s-a dovedit a fi construit de Belzoni în secolul nouăsprezece.

Lumea mea s-a prăbușit din cauza unui zid construit cu două sute de ani în urmă de un alt nenorocit de arheolog!

Izbucni în râs, dar era un râs rece, sec, lipsit de umor.

— Îmi pare atât de rău, repetă ea.

— Chiar așa?

Se întoarse și acum se aflau față-n față:

— Credeam că o să te bucuri. Justiția divină. Și chestii din astea...

— Normal că nu mă bucur, Daniel! Niciodată nu ți-am dorit răul.

Se uită fix în ochii lui, apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută blând pe buze.

— Te vreau, spuse ea simplu. Te vreau acum, aici, sub stele.

Deasupra lumii. Cât încă mai avem o șansă.

Daniel o privi lung, apoi o înconjură cu brațele și-și lipi buzele de-ale ei,

sărutând-o cu pasiune, devorând-o cu limba, în timp ce mâinile îi rătăceau frenetic pe spatele ei. Presiunea bărbăției lui îi provocă Tarei un gol în stomac. Se dezlipi de ea și o luă de mână.

— Știu eu un loc, spuse el.

Îi ridică rucsacul și porniră pe o cărare îngustă, care ducea spre interiorul colinelor. Câmpia dispărea încet, încet, în spatele lor, iar lumea devenea din ce în ce mai tăcută, singurul zgomot ce străbătea aerul fiind cel al pașilor lor. După douăzeci de minute ajunseră într-un punct în care cărarea se termina brusc și dădea într-un platou neted, lat, ca un disc, pe care se zăreau patru forme pietroase, curbate ca niște virgule pe o pagină goală. Când se apropiară, Tara văzu că erau niște ziduri mici, de vreo trei metri lungime, care ajungeau până la înălțimea genunchilor ei.

— Parapete împotriva vântului, explică Daniel. În vremurile antice, patrulele care păzeau colinele astea se adăposteau după ele.

Se aplecă și luă de pe jos ceva ce semăna cu o piatră netedă:

— Vezi, spuse el, ținând obiectul în lumina lunii. Ceramică.

Se îndreptară spre cel mai mare dintre ziduri și fără să scoată un cuvânt, îngenuncheară în spatele lui, față-n față.

O adiere de vânt ușoară le înconjura partea superioară a trupurilor. De la brâu în jos, aerul era liniștit și cald, ca și cum s-ar fi așezat într-un bazin cu apă caldă. Se uitară prelung unul în ochii celuilalt, după care Daniel întinse mâna și îi desfăcu încet nasturii de la cămașă, eliberându-i sânii ce străluceau palid în lumina lunii. Sfârcurile i se întăriseră și Daniel se aplecă și-i sărută. Tara își dădu capul pe spate, își închise ochii și gemu de plăcere, uitând tot ce ținea de viața ei și lăsându-se îmbătată de extaz.

CAIRO.

De-abia pe la șapte seara se întoarse Khalifa în biroul lui Tauba. Detectivul stătea la masa lui, pe care era aprinsă o lampă, și dactilografia cu două degete la o mașină de scris veche de când lumea. Podeaua din jurul lui era acoperită de un strat subțire de scrum, de parcă ar fi nins ușor chiar în colțul în care lucra el.

Khalifa îi dădu înapoi cheia de la magazinul lui Iqbar și îi povesti despre fetiță și despre artefacte. Tauba fluieră.

— Știu că nu asta e procedura, adăugă Khalifa, dar am lăsat obiectele la un prieten de-al meu de la muzeu. Le va examina în seara asta și mâine dimineață, la prima oră, le va trimite aici.

Sper că nu te superi.

Tauba dădu din mână:

— Nici o problemă! Oricum, n-aș fi făcut nimic cu ele până atunci.

— Fetița mi-a dat o descriere bunicică a atacatorilor lui Iqbar, spuse Khalifa. Se pare că doi dintre ei erau oamenii lui Sayf al-Tha'r.

— Asta ne mai lipsea.

— Cel de-al treilea nu era egiptean. După cum mi-a povestit, se pare că era european, poate chiar american. Solid, cu un soi de semn din naștere pe partea stângă...

— Dravic.

— Îl știi?

— Toată poliția din Orientul Apropiat îl cunoaște pe Casper Dravic. Mă mir că n-ai auzit de el. Un rahat de om. Neamț.

Strigă ceva unuia dintre colegii lui, care începu să caute ceva într-un dulap.

— Cu siguranță, are legătură cu Sayf al-Tha'r, spuse Tauba.

Din informațiile pe care le deținem, Dravic lucrează pentru el de câțiva ani. Autentifica antichități, după care se ocupa de expedierea lor în afara țării. Sayf al-Tha'r nu îndrăznește să pună piciorul în Egipt, așa că stă bine mersi în Sudan, iar Dravic se ocupă de toate matrapazlâcurile.

Colegul lui Tauba puse pe birou trei dosare roșii, groase.

Tauba îl deschise pe cel de deasupra.

— Dravic, spuse el, extrăgând o fotografie alb-negru și dându-i-o peste masă.

— Foarte arătos, n-am ce zice, mormăi Khalifa.

— A stat câteva luni închis la Tura acum ceva vreme pentru posesie de antichități, dar n-am putut să-l prindem niciodată cu ceva gras. E deștept. Pune pe alții să-i facă treburile murdare. Și pentru că face parte din clica lui Sayf al-Tha'r nu vine nimeni să depună mărturie împotriva lui. Doar o fată pe care a violat-o odată a făcut asta și uite ce-a pățit.

Tauba îi aruncă o altă fotografie peste birou.

— Dumnezeu mare! Șopti Khalifa.

— După cum ți-am zis, o căzătură de om.

Tauba își împinse în spate scaunul, își încrucișă picioarele și le sprijini pe colțul mesei, aprinzându-și o țigară. Khalifa răsfoi dosarele.

— Am fost să-l văd pe tipul ăla de la ambasadă, spuse el după o vreme.

— Și?

— Nimic important. Nu mi-a zis nimic nou. Dar am avut senzația că îmi

ascundea ceva. Ai vreo idee de ce ar proceda așa?

— Tu de ce crezi? Se răsti Tauba. Nu ne-au iertat niciodată pentru că am naționalizat Canalul Suez și pentru că le-am spus să se care dracului în țara lor. Nu scapă nici o ocazie să ne pună bețe în roate.

— Cred că era vorba de mult mai mult. Știe ceva legat de caz și nu vrea ca eu să aflu ce știe el.

Tauba îl privi pe sub sprâncene:

— Vrei să zici că Ambasada Britanică e și ea implicată?

— Ca să fiu sincer, nici eu nu știu ce să mai zic.

Khalifa oftă obosit, aplecându-se înainte și frecându-se la ochi:

— Se petrece ceva, dar nu-mi dau seama exact ce. Nu înțeleg deloc. Pe toți dracii!

Charles Squires își puse ochelarii pe nas și începu să studieze meniul. Timp de două minute, se adânci într-o tăcere profundă, după care scoase un sunet de satisfacție.

— Prepelița, cred. Da, întotdeauna prepelița e bună aici.

Iar pentru început o plăcintă cu fructe de mare sună foarte interesant. Jemal?

— Nu mi-e foame.

— Ei, haide, haide! Trebuie să mănânci ceva.

— Am venit aici ca să discutăm, nu ca să mănânc.

Squires bombăni dezaprobat și se întoarse spre persoana din stânga lui, un bărbat supraponderal, chel și cu un ceas Rolex imens la mână:

— Și tu, Massey? Sânt sigur că n-o să mă lași să mănânc singur, nu?

Americanul privi în jos spre meniu, frecându-și ceafa cu o batistă care, în ciuda aerului condiționat din restaurant, era deja plină de sudoare.

— Au friptură aici? Întrebă el cu un puternic accent sudic.

Squires îi arătă ceva în meniu:

— Cred că filet mignon este ceea ce cauți tu.

— Are și sos? Nu vreau nimic cu sos. Doar o friptură goală.

Squires îi făcu un semn chelnerului.

— Filet mignon-ul are și sos? Întrebă el.

— Da, domnule. Un sos cu piper.

— Nu vreau sos de piper, insistă Massey. Doar o friptură. Fără alte rahaturi pe ea. Puteți să-mi faceți o friptură obișnuită?

— Sigur că da, domnule.

— Atunci, dă-mi o porție, nu prea prăjită, cu cartofi pai.

— Și ca antreu, domnule, ce doriți?

— Iisuse, habar n-am! Tu ce iei, Squires?

— Plăcintă cu fructe de mare.

— OK, dă-mi și una d-asta! Și nu uita, friptura nu prea prăjită.

— Excelent, zâmbi Squires. Pentru mine plăcinta cu fructe de mare, prepeliță și te rog să-mi aduci și lista cu vinuri.

Îi dădu meniul înapoi ospătarului, care se înclină politicos și dispăru.

Massey rupse o jumătate de chiflă, o unse cu unt și o băgă în gură pe toată.

— Așadar, care-i treaba? Întrebă el, mestecând.

— Păi, spuse Squires, uitându-se la gura americanului cu un amestec de fascinație și dezgust, se pare că prietenii noștri au apărut în sfârșit la Luxor. Am dreptate, Jemal?

— Au ajuns după-amiază, confirmă egipteanul.

— Toată șarada asta este a dracului de ridicolă, gemu Massey. Știm unde e piesa. De ce nu ne ducem s-o luăm?

Ce-așteptați de-o frecați atâta?

— Pentru că este prea periculos să ne dăm de gol, explică Squires. N-ar trebui să ieșim la suprafață, decât dacă într-adevăr suntem obligați s-o facem.

— Iar noi nu jucăm tabinet aici, pufni americanul. Miza e a dracului de mare.

— Exact, spuse Squires. Pentru moment, e mai bine să stăm în umbră. De ce să ne asumăm riscuri inutile, când Lacage și fata o pot face în numele nostru?

— Nu-mi place, mormăi Massey, molfăind. Să dea dracu' dacă-mi place.

— Totul se va rezolva.

— Adică, Sayf al-Tha'r...

— Totul se va rezolva, repetă Squires, ușor iritat, atâta timp cât ne păstrăm calmul.

Chelnerul se întoarse cu lista de vinuri și Squires începu să o studieze după ce-și puse ochelarii la loc pe nas. Massey se apucă să-și ungă cu unt și cealaltă jumătate de chiflă.

— Există o singură problemă, spuse Squires după un moment, fără să-și ridice privirea.

— Știam eu, rosti Massey. Ce anume?

— Un polițist. Din Luxor. Se pare că a aflat de hieroglifele care lipsesc.

— Iisuse Hristoase, ce rahat! Tu ai idee câte sânt în joc aici?

— Bineînțeles că da, spuse Squires pe un ton vădit iritat de data asta. Dar n-am nici cea mai mică intenție să mă isterizez.

— Auzi, tu să nu-mi vorbești de sus, măi vierme lingușitor...

Jemal bătu cu pumnul în masă, făcând vesela și paharele să zăngăne.

— Opriți-vă! Șuieră el. Ce faceți voi nu ne este de foarte mare ajutor.

Cei trei se adânciră într-o tăcere furioasă. Massey își devoră restul de chiflă. Squires se juca distrat cu furculița. Iar Jemal începu să învârtă șiragul său de

mătănii.

— Jemal are dreptate, spuse englezul în cele din urmă.

Cearta nu este deloc productivă. Întrebarea e ce facem cu tipul ăsta din Luxor?

— Credeam că este evident, se răsti Massey. Chestia asta e prea importantă, ca să lăsăm un coate-goale de polițist să ne strice ploile.

— Dumnezeu mare, șopti Jemal. Vrei să zici că ar trebui să-l ucidem? Un polițist?

— Nu, îi cumpărăm o rochie și-l invităm la dans diseară!

Tu ce dracu' credeai că vreau să zic?

Egipteanul se uită la Massey cu un dispreț nedisimulat, încleștându-și cu furie pumnii. Squires lăasă deoparte lista de vinuri și împreunându-și mâinile, își sprijini bărbia de vârful degetelor.

— Eliminarea pare o măsură drastică date fiind împrejurările, rosti el încet. E ca și cum ai folosi un baros ca să spargi o nucă. Nu văd nici un motiv pentru care nu am putea rezolva problema și fără a recurge la violență. Jemal?

— O să fac în așa fel încât să i se ia cazul, spuse el. Nici o problemă.

— Cred că e soluția cea mai bună, fu de acord Squires. Un polițist mort ar putea conduce la tot felul de complicații inutile. Însă ai grijă să fie supravegheat, totuși.

Jemal clătină din cap.

— Eu sânt tot de părere că ar trebui să-l scoatem din joc, mormăi Massey. Atunci locul ar rămâne curat.

— E posibil s-o facem și pe-asta în final, spuse Squires.

Dar, momentan, aş sugera doar înlăturarea lui. Și-așa povestea asta are prea multe morți suspecte în spate.

— Dacă vrei premiul Nobel pentru pace, atunci să știi că te-ai orientat greșit.

Squires ignoră sarcasmul și reveni la studiul listei cu vinuri, mișcându-și degetul de-a lungul rândurilor. În capătul îndepărtat al restaurantului un bărbat începu să cânte la pian.

— E ceva interesant legat de tipul ăsta, de polițist, spuse el. Se pare că are o problemă veche cu Sayf al-Tha'r. Nu-i așa, Jemal?

— Aparent, are niște conturi de reglat, spuse egipteanul, lovind mărgelile una câte una. Afaceri de familie.

— Ce rahat! Se răsti Massey.

— Da, nu-i așa că e extraordinar?

Squires zâmbi, recăpătându-și din nou stăpânirea de sine:

— Ce mică e lumea, nu? Ah! Uite că sosesc și plăcintele noastre cu fructe de mare. Cred că o să luăm o jumătate de sticlă de Chablis pentru ele, iar pentru felul principal o sticlă de Burgundy.

Își desfăcu șervetul și-l aranjă cu atenție pe picioare, în așteptarea felurilor de mâncare.

Profesorul Mohammed al-Habibi simțea că îi ard ochii în cap. Îi freca încet, înfundându-și nodurile degetelor în orbitele ridate și pentru o clipă, durerea se mai domoli. Însă imediat ce începu să studieze următorul artefact durerea reveni, făcându-i tâmplele să pulseze. În ultimele zile i se întâmplase des lucrul ăsta. Îmbătrânea și ochii nu mai aveau putere. Știa că ar fi trebuit să strângă și să plece acasă să se odihnească, dar ceva îl reținea în continuare. Nu încă. Nu până când nu descoperea tot ce aveau obiectele să-i spună. Yusuf era prietenul său, la urma urmei. Era dator față de el. Și față de Ali, într-un fel. Bietul Ali!

Își mai turnă o gură de sherry în pahar, ultima de altfel, pentru că sticla era goală, își aprinse pipa și ridicând lupa, se aplecă să studieze bijuteria de aur.

Obiectele aduse de tânărul său prieten aveau ceva care îl nedumerea. Nu neapărat prin felul în care arătau, cât mai ales prin felul în care le simțea. Artefactele erau pentru Habibi niște ființe vii. Ele trimiteau semnale. Comunicau.

Dacă știai să asculți, îți puteau spune tot felul de lucruri interesante. În cazul de față, cu cât asculta mai mult, cu atât devenea mai nedumerit.

Când le examinase prima dată, alături de Khalifa, nu i se păruse nimic ieșit din comun. Artefactele aveau o lucrătură simplă și un model comun, ușor de datat, la fel ca zeci de alte obiecte similare ce erau expuse în muzeu.

De-abia după ce plecase Khalifa începuse să aibă dubii.

N-avea un motiv anume: doar o senzație persistentă că, în ciuda aspectului lor banal, obiectele încercau să-i spună ceva anume.

— Ce ziceți voi? Se întrebă el cu glas tare, trecând lupa peste bijuteria de aur. Ce vreți voi să aud?

În încăpere era complet întuneric, cu excepția luminii pe care o dădea lampa de birou. Din când în când mai auzea pașii gardianului care mergea de-a lungul coridorului, dar altfel, muzeul era cufundat în tăcere. Un nor gros, albăstrui de fum plutea deasupra capului său.

Puse de-o parte bijuteria și ridică pumnalul, ținându-l de lamă și întorcând mânerul pe toate părțile la lumina lămpii.

Era un cuțit simplu, absolut ordinar, de vreo treizeci de centimetri lungime, din fier, cu o incrustație de bronz în vârf și o fâșie de piele maronie înfășurată strâns în jurul mânerului.

Tipic pentru perioada aceea. Tocmai autentificase unul, cu vreo câteva luni înainte.

Termină de băut ce-i mai rămăsese în pahar și mai pufăi puțin, norul de fum

ascunzând pentru o clipă obiectul din fața lui. După ce fumul se împrăștie și imaginea deveni mai clară, observă că învelitoarea de piele nu era bine strânsă în locul în care se unea cu lama. Trase ușor și fâșia începu să se desprindă.

La început, crezu că are de-a face cu mici zgârieturi.

De-abia după ce răsuci mânerul, astfel încât lumina să nu cadă direct pe el și plasă lupa deasupra, realizează că semnele sânt de fapt niște litere. Nu persane sau egiptene, așa cum s-ar fi așteptat, ci grecești. O serie de litere grecești mici, scrijelite în metalul mânerului: ÄYMMAXOÓ MENENÄOY, „Dymmachos, fiul lui Menendes”. Ochii îi clipiră a surpriză.

— Ia te uită, ia te uită, murmură el. Așadar, asta era micul vostru secret, nu?

Scrise cuvintele pe o agendă de lângă el, literă cu literă, verificându-le de mai multe ori, ca să se asigure că le-a notat corect. Apoi lăsă pumnalul, ridică agenda și se sprijini de spătarul scaunului.

— Unde am mai văzut eu asta înainte? Spuse el cu voce tare. Unde? Unde?

Timp de douăzeci de minute rămase nemișcat, privind în gol și doar din când în când ducându-și paharul la buze, deși nu mai era nici un strop de sherry în el. Apoi, brusc, aruncă agenda într-o parte, se ridică în picioare agitat și se repezi la biblioteca din capătul celălalt al camerei, mișcându-se surprinzător de iute pentru un om de vârsta lui.

— Imposibil! Spuse el. N-are cum!

Trecu rapid cu degetul peste rândurile de cărți până se opri la una din mijloc: un volum vechi, îmbrăcat în piele, cu pagini groase, ca de papyrus, care avea titlul imprimat cu litere aurii pe cotor: *Inscriptions grecques et latines de tombeaux des rois ou syringes a Thebes*, J. Baillet¹. Se întoarse grăbit la biroul lui și puse cartea chiar sub lampă, după care începu să răsfoiască rapid paginile. De afară, gardianul strigă: „Bună seara, profesore”, când trecu pe lângă ușă, dar bătrânul îi ignoră salutul, atât era de cufundat în lectură. Tăcerea din cameră părea să amplifice respirația lui gâfâită.

— Este imposibil, murmură el. Imposibil! Dar, Doamne, Dumnezeu meu, dacă nu este...

1 „Inscripții grecești și latinești pe mormintele regale din catacombele de la Teba”, de J. Baillet (n. tr.)

LUXOR, COLINELE TEBANE.

Era prea frig ca să rămână goi mai mult timp, chiar și în spatele parapetului. După ce au făcut dragoste, s-au îmbrăcat și au rătăcit printre coline, cu vântul în spate. Peisajul scliffea în lumina argintie a lunii. Tara îl prinse pe Daniel de braț, simțindu-și corpul inundat de o strălucire caldă, bogată, dublată de durerea plăcută dintre picioare. Uitase ce amant viguros era.

— Ce cauți? Întrebă ea după un timp, observând cum își tot întoarce capul în

toate direcțiile, cercetând fiecare pantă umbrită.

— Hmmm? Oh, nimic anume. A trecut multă vreme de când n-am mai fost aici, sus.

Ea se strânse și mai tare lângă el:

— Ai fi vrut să n-o fi făcut?

— Ce, dragoste?

Daniel zâmbi:

— Nu, a fost minunat. De ce, tu așa ai fi vrut?

Tara îl opri și ridicându-se în vârful picioarelor, îl sărută pasional pe buze.

— O să interpretez asta ca pe o negație, spuse el, râzând.

Continuă să meargă, îmbrățișați pe după mijloc, afundându-se și mai tare printre coline, înconjurați de tăcerea mormântală întreruptă doar de zgomotul pașilor lor, de șoapta vântului și uneori, de urlatul îndepărtat al unui câine sălbatic.

Din câte își dădea seama Tara, traversau un platou larg din vârful masivului. În dreapta lor, pământul urca ușor, blocând orice priveliște în direcția aceea. În stânga, se întindea neted pe câteva sute de metri, înainte de a dispărea într-un conglomerat întunecat de stânci și vâlcele. În fața lor se ridicau vârfurile mai înalte, învăluite în beznă ca de cerneala a nopții. Habar n-avea încotro se îndreptau și nici nu-i prea păsa. Era fericită că e cu el, că îl ține de mână, că îi simte căldura, forța și puterea.

În cele din urmă, după ce se plimbaseră peste o oră, Daniel se opri. Poteca se adâncea ușor, dând într-o albie îngustă și secată care trecea drept prin fața lor, unduindu-se de la dreapta spre stânga precum un șarpe imens. Tara îl cuprinse cu brațele în jurul taliei.

— Tremuri, spuse ea.

— Mi-e frig. Am uitat cât de rece poate să fie aici, sus, noaptea.

Tara își băgă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor lui și își lipi fața de gâtul iubitului ei.

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem. Suntem plecați de mai bine de trei ore. Omar s-ar putea îngrijora.

— Da, spuse el. Ar trebui.

Niciunul din ei nu se mișcă însă. O stea căzătoare trecu pe deasupra lor.

— Dacă ar fi fost lumină am fi putut încerca să coborâm prin altă parte, zise el. Sânt tot felul de poteci pe unde poți s-o iei. Dar e mai bine să nu riscăm pe întuneric. Colinele astea sânt pline de puțuri vechi. Dacă te abați de la drumul corect și cazi într-unul, ai toate șansele să nu mai ieși niciodată.

Acum câțiva ani o femeie din Canada a plecat de una singură spre Deir el-Bahri. Nimeni n-a auzit-o țipând. A murit de inaniție până la urmă. Când i-au

găsit corpul...

Se opri brusc, cu trupul tensionat.

— Ce e? Întrebă Tara.

— Am crezut că aud... Ascultă!

Ea își înclină capul, dar nu auzi nimic, cu excepția vântului.

— Ce? Repetă ea.

— Era un... acolo, din nou! Ascultă!

Acum auzi și ea. În stânga lor, departe, spre costișe. Un zgomot ușor de pietre, ca și cum un ciocan ar lovi încet o nicovală. Cineva venea spre ei. Tara își îngustă privirea, încercând să-l zărească, dar era prea întuneric.

— Probabil o patrulă de-a armatei, spuse Daniel, coborându-și vocea. Ar fi mai bine să ne ascundem.

O trase peste albie, în spatele unui bolovan uriaș, la adăpostul căruia se ghemuiră.

— Care-i problema? Șopti ea.

— Devin suspicioși dacă găsesc pe cineva aici noaptea. Ei cred că nu e de bine. Noi suntem occidentali, așa că tot ce se poate să nu avem probleme, dar în situația noastră actuală sânt de părere să evităm orice contact cu autoritățile.

Se uitară atenți peste bolovan.

— Dar dacă ne văd? Întrebă ea.

— Rămâi unde ești și faci tot posibilul să vadă că ești turistă.

Tipii ăștia sânt tineri recruți și din câte am auzit, sânt foarte nerăbdători să apese pe trăgaci.

Sunetul pașilor se apropia din ce în ce mai tare acum. Se auzeau și voci înăbușite, precum și sunetul lălăit al unei persoane care cânta. Tara își mușcă buza. Ce porcărie, se gândi ea, după toate câte li se întâmplaseră să moară împușcați din greșeală. Simțea mâna lui Daniel în jurul ei. O ținea strâns.

După un minut, patrula intră în vizorul lor. Cu o secundă înainte locul era gol, un amestec confuz de umbre și lumini palide, apoi brusc, de nicăieri, începu să apară câte o siluetă, înaintând de-a lungul canalului secăt. La început, păreau că se contopesc într-o singură ființă, ce se unduia în întuneric. Treptat însă, fiecare căpătă contur precis până când Tara îi văzu clar la lumina lunii: nouă oameni, mergând în șir indian, cei din spate cărând ceva ce părea a fi un sicriu. În capul coloanei, ceva mai departe de ceilalți, era un bărbat solid, îmbrăcat cu un costum deschis la culoare.

Tara tresări violent:

— Oh, Doamne, șuieră ea. El el.

Se aplecă puțin înainte ca să vadă mai bine, piciorul ei dislocând o mică grămăjoară de pietre ce se rostogoliră înspre canal. Zgomotul păru să umple

noaptea. Daniel o apucă de mână și o trase în spatele stâncii, punându-i palma la gură.

Amândoi rămaseră complet nemișcați, de-abia îndrăznind să respire. Pașii se apropiau și mai mult acum, până când ajunseră atât de aproape, încât Tara auzea clar vocea fiecăruia. Părea inevitabilă descoperirea lor în ascunzătoare și mușchii i se tensionară, gata să o ia la fugă. În ultima clipă, exact când oamenii erau practic deasupra lor și putea simți aroma de trabuc a lui Dravic, ei cotiră brusc la dreapta pe o cărare, îndepărtându-se de valea Nilului și afundându-se printre coline.

Câteva minute, Tara și Daniel rămaseră pe loc. Apoi, încet, cu precauție, Daniel se ridică în picioare și privi peste vârful stâncii. Tara veni și ea lângă el, uitându-se cum coloana dispărea în întuneric.

— Ce făceau aici? Șopti ea.

— Au fost la mormânt.

Îi aruncă o privire interogativă.

— Păi, ce naiba te așteptai să faci aici, sus? O plimbare liniștită de seară? Cu un sicriu după ei?

Ieși din spatele bolovanului și privi în urma lor.

— Probabil că știu un alt drum de întoarcere, spuse el.

Unul care evită trecerea pe lângă posturile gardienilor din Valea Regilor. Așa cum ți-am zis, colinele astea sânt pline de poteci, dacă știi unde să cauți.

Se ridică în picioare, privind câteva momente în întuneric, apoi, trăgând aer în piept, își băgă mâinile printre curelele rucsacului și-l urcă în spate.

— Vreau să te întorci la Omar acasă, spuse el, luând-o de braț și conducând-o spre cărare. Mergi pe poteca asta până ajungi la Qurn, apoi coborî fără să te abați de la ea. Du-te la Omar și stai acolo.

— Tu ce ai de gând să faci?

— Nu-ți face griji! Hai, du-te!

Ea se eliberă din strânsoarea lui:

— Te duci să cauți mormântul, nu-i așa?

— Normal că mă duc să caut nenorocitul ăla de mormânt!

De-aia am venit aici, nu-i așa? Hai, du-te! O să vin și eu.

Încercă s-o apuce de mână din nou, dar ea se feri:

— Merg și eu cu tine.

— Tara, eu cunosc colinele astea. E mai bine dacă merg singur.

— Mergem împreună. Și eu vreau să știu la fel de mult ca și tine ce este acolo.

— Pentru Dumnezeu, Tara, n-am timp de ceartă! S-ar putea întoarce oricând!

— Atunci ar fi mai bine s-o luăm din loc.

Trecu pe lângă el și porni în josul albiei. Daniel se duse după ea și prinzându-i

umărul, o întoarse cu putere spre el:

— Te rog, Tara! Nu înțelegi. Colinele astea... sânt periculoase. Eu am lucrat aici, cunosc locurile. Tu o să fii...

— Ce, Daniel? Se răsti ea, cu ochii arzând. O piedică?

Asta o să fiu?

— Nu, nu o piedică, eu doar... nu vreau să fii rănită.

În vocea lui se simțea o undă de disperare. În ciuda vântului, fruntea lui era presărată cu broboane de transpirație, îi simțea tremuratul corpului.

— Nu vreau să fii rănită, repetă el. Nu poți să înțelegi asta?

Nu e un joc.

Un moment rămaseră în tăcere, privindu-se în ochi. Apoi ea se smulse din strânsoare:

— Nu-mi datorezi nimic, Daniel! Nu ai datorii de plătit.

Nu trebuie să dovedești ceva. Am intrat în asta împreună.

Dacă tu pleci, plec și eu. OK?

Daniel deschise gura să comenteze, dar ochii ei îi comunicară că ar fi inutil.

— Nu știi în ce te bagi, murmură el.

— Indiferent despre ce e vorba, sânt deja băgată până la gât, răspunse ea. Așa că n-are sens să fii grijuliu tocmai acum.

Cred că mai bine am merge.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe bărbie.

— Nu vreau să fii rănită, mai spuse el, vlăguit.

— Ți-a trecut vreo clipă prin cap că nici eu nu vreau ca tu să pățești ceva?'

Urmară malul canalului secat, căutând ruta folosită de Dravic și de oamenii săi. Aerul nopții era rece și fuioare de ceață începuseră să apară, plutind chiar deasupra pământului, strălucind în lumina lunii ca niște fantome. Un câine sălbatic începu să urle în depărtare.

Vreo două sute de metri canalul unduia peste platoul neted. Apoi terenul începea să coboare și albia râului secat o dată cu el, până spre marginea de sud a masivului.

— Colinele de pe partea asta se termină cu o serie de stânci, spuse Daniel privind înainte prin întuneric. Probabil că mormântul se găsește undeva pe-aici, chiar lângă albia pe care mergem acum. Unde mai exact, rămâne să aflăm. Ar putea fi complet inaccesibil fără echipament de cățărare corespunzător.

Își continuară drumul, canalul transformându-se treptat într-un defileu abrupt, îngust, cu marginile ce se ridicau ca niște ziduri la stânga și la dreapta lor. Albia se umplu de bolovani și roci argiloase, așa că trebuiră să-și facă loc printre ele cu atenție. Daniel scoase o lanternă de buzunar și o aprinse, luminând în măsura posibilităților drumul pe care mergeau.

— Dacă pământul începe să alunece, suntem morți, murmură el. O să ne tragă în jos și o să picăm ca într-o cascadă.

Dacă devine și mai abrupt de atât, ne întoarcem. Dumnezeu știe cum au trecut cu sicriul pe aici.

Se afundară și mai mult, defileul fiind și mai povârnit, iar pământul din ce în ce mai puțin stabil. Pereții erau atât de apropiați acum, că îi puteau atinge doar întinzându-și ambele mâini. Daniel se rugă de două ori de Tara să se întoarcă și să-l lase singur, dar ea insistă să rămână alături de el.

— Dacă am mers până aici, spuse ea, n-am de gând să renunț tocmai acum.

În cele din urmă, ajunseră într-un punct în care defileul se termina brusc, cu o pantă de vreo șase metri, argiloasă, abruptă și alunecoasă ca un patinoar. Râpa se continua încă vreo douăzeci de metri și apoi, dintr-o dată, ca și cum s-ar fi deschis o ușă, pereții dispăreau și nu se mai vedea nimic, doar o bucățică de cer și departe, dedesubt, licărul argintiu al unui platou neted.

— Acolo e marginea stâncii, spuse Daniel, arătându-i cu lanterna. Dincolo de ea este o prăpastie cam de o sută de metri. Mai departe, nu putem merge.

Se prinse de o crăpătură din zidul micului defileu, o testă să vadă dacă îi suportă greutatea și se aplecă peste margine, luminând în jos cu lanterna.

— Mai e ceva acolo jos?

— Se vede un soi de deschizătură, răspunse el. E tăiată chiar în rocă, sub locul în care stăm acum.

Se aplecă și mai mult:

— Nu reușesc să văd mare lucru. E acoperit cu pietriș. Dar sigur e o intrare acolo. Se trase înapoi și îi dădu lanterna: Ține asta și luminează în jos.

Se întoarse și sprijinindu-se de pereții defileului, își făcu vânt peste margine și sări pe fâșia îngustă de dedesubt. Se mișcă iute, ca și cum ar fi fost obișnuit cu un astfel de teren și în mai puțin de treizeci de secunde, ajunse la fund. Tara îl urmă mult mai încet, pășind cu grijă și încercând solul de fiecare dată înainte de a se lăsa cu toată greutatea.

Jos îl găsi pe Daniel, așezat pe vine, în fața unei intrări dreptunghiulare, tăiate chiar în stâncă.

— Țasta e? Șopti ea.

— E un mormânt, cu siguranță, spuse el, luându-i lanterna din mână. Vezi, stânca a fost tăiată special pentru a crea o intrare. Dacă te uiți mai atent, poți să observi urmele de daltă.

Jumătate din deschizătură era acoperită cu grohotiș și pietre, lăsând un spațiu liber cam de un metru pe unde te puteai strecura. Daniel își băgă capul înăuntru și luminează beznă adâncă. Pe neașteptate, ceva flutură pe lângă ei și zbură în noapte.

— Ce naiba a fost asta? Se sperie Tara.

— Lilieci, răspunse el zâmbind. Iubesc mormintele. N-ai de ce să-ți faci griji. Mai aruncă o privire în jur, apoi intră cu totul în cavitate.

Tara se ridică și ea în picioare, gata să-l urmeze. Călcă pe o bucată de pământ argilos și alunecă, pierzându-și echilibrul.

Se clătină un moment, agățându-se disperată de pereții micului defileu, dar grohotișul cedă. Tara căzu pe spate și începu să alunece la vale spre marginea stâncii, pietrele rostogolindu-se sub ea ca apele năvalnice ale unui râu.

— Tara! Strigă Daniel.

Brațele ei se zbătură sălbatic, în încercarea de a găsi ceva de care să se prindă. În pâlnia îngustă a defileului, zgomotul ploii de pietre care alunecau se amplifică de zece ori, astfel încât Tara avea senzația că e aruncată în mijlocul unui torent furios. În spatele ei, gura defileului scuipa grohotișul dislocat care dispărea brusc în neant. Daniel încremenise neajutorat, privind-o cum aluneca din ce în ce mai jos. Abia când atinse marginea stâncii și părea că șuvoiul de pietriș avea s-o tragă după el în hău, Tara reuși să se oprească, proptindu-se într-o bucată de rocă. Se lăsă o liniște profundă, urmată la câteva secunde de zgomotul scos de pietre la impactul cu fundul prăpastiei.

— Rahat, gâfâi ea.

Rămase nemișcată un moment, trăgându-și suflarea, apoi, cu grijă, se ridică în picioare, sprijinindu-se cu mâinile de pereții defileului, unde roca era solidă.

— Ești bine? Strigă el.

— Așa s-ar zice.

— Stai acolo! Să nu te miști!

Daniel plecă de lângă mormânt, îndreptă lanterna peste zona argiloasă, apoi o poziționa astfel încât să-i lumineze drumul, îi dădu câteva indicații cum să urce puțin câte puțin, apoi se aplecă, o apucă de mână și o trase în sus cu putere. Tara avea fața și hainele acoperite de praf, iar în dreptul cotului, unde cămașa se rupsese, o mare pată de sânge.

— Te-ai rănit, spuse el.

— N-am nimic, răspunse ea, scuturându-și praful din păr.

Hai să mergem să vedem ce e în mormânt.

Daniel nu se putu abține să nu zâmbească:

— Și eu care credeam că sânt un obsedat. Ar fi trebuit să te faci arheolog, Tara! Ea se strâmbă la el.

— Prea puține emoții, replică ea.

Chiar din fața intrării se deschidea un coridor îngust, înăuntru observară că partea de jos a deschizăturii era blocată cu un zid de cărămizi din lut, deasupra căruia se formase un strat gros de grohotiș. Daniel rămase tăcut o vreme,

cercetând locul cu atenție.

— Inițial, întreaga intrare a fost închisă cu cărămizi, spuse el în cele din urmă. De-a lungul anilor depunerile s-au strâns peste ea, acoperind-o perfect. Cine a găsit mormântul a dărâmat numai jumătatea superioară.

Direcționă lanterna în partea opusă:

— Uite, aici sânt cărămizile.

Lângă zid se zărea o grămadă de cărămizi din lut, unele întregi, altele sparte. Umblă printre ele și ridică una. Pe o latură era imprimat un desen ce reprezenta nouă oameni înngenuncheați, cu mâinile legate la spate, iar deasupra lor, un șacal.

— Ce-i asta? Întrebă ea.

— Sigiliul necropolei regale, spuse el, zâmbind. Nouă captivi supravegheați de Anubis, șacalul. Dacă intrarea era intactă, cu sigiliul pe ea, asta înseamnă că și mormântul era intact când l-au găsit. Neatins încă din antichitate. Lucru, de altfel, foarte rar.

Mai studie cărămida câteva momente, apoi o puse încet pe pământ și îndreptă lanterna spre coridor, raza ei străpungând spațiul îngust și întunecat. Panta se înclina încet în jos și după vreo treizeci de metri, dădea într-un soi de cameră.

Dincolo de raza de lumină, întunericul părea să se materializeze, începură să înainteze cu precauție, Daniel plimbând lanterna de-a lungul pereților frumos cizelați, pe tavan și pe podea. După câțiva pași, se opri.

— Ce e? Întrebă Tara.

— Ceva se mișcă acolo, jos.

— Lilioci?

— Nu, pe podea. Uite-acolo.

Coborî fasciculul de lumină și văzură cum ceva se apropia rapid de ei.

— Daniel, rosti ea, încercând să-și păstreze calmul, stai nemișcat și nu face nici o mișcare bruscă.

ÎNTRE CAIRO ȘI LUXOR.

Trenul de noapte spre Luxor era mai puțin aglomerat decât fusese în direcția opusă și Khalifa era aproape singur în întregul vagon. Își scoase pantofii, aprinse o țigară și începu să răsfoiască dosarele despre Dravic, pe care Tauba i le dăduse, în spatele lui, în capătul celălalt, doi tineri excursioniști, o fată și un băiat, jucau cărți. Dosarele nu constituiau deloc o lectură plăcută. Născut în 1951, în fosta Germanie de Est, Dravic era fiul unui ofițer SS care se alăturase Partidului Comunist, întărindu-și de-a lungul vremii poziția socială.

Dravic fusese un elev excelent, având înclinații aparte pentru limbile străine și la numai șaptesprezece ani intrase la Universitatea Rostock, unde își luase doctoratul în Arheologia Orientului Apropiat. Publicase prima carte la vârsta de douăzeci de ani, o analiză a scrierilor din perioada minoiană și continuase cu o

serie de lucrări, printre care se regăsea și una despre așezările din Delta Nilului în Epoca Grecească Târzie, considerată și în prezent un text de bază în domeniu.

Khalifa își termină țigara și aprinse alta, amintindu-și că citise și el cartea respectivă pentru unul dintre eseurile cerute la facultate. Privi o clipă pe fereastră peisajul întunecat și pustiu, luminat pe alocuri de câte o casă sau de un sat îndepărtat, apoi își întoarse atenția spre hârtiile din fața lui.

Din raport reieșea că realizările academice ale lui Dravic fuseseră umbrite de o înclinație aparte pentru violență. La doisprezece ani îi scosese ochiul unui coleg în timpul unei bătăi, scăpând de școala de corecție doar la intervenția șefului local de partid, un prieten al tatălui său. Trei ani mai târziu, fusese implicat în moartea unui vagabond găsit ars într-un parc, iar în anul următor luase parte la un viol în grup asupra unei fete de origine evreiască. De fiecare dată scăpase de pedeapsă numai datorită relațiilor pe care le avea tatăl lui.

Khalifa clătină din cap, îngrozit.

Neamțul se apucase de săpături imediat după vârsta de douăzeci de ani, mai întâi în Siria, apoi în Sudan și în Egipt, unde lucrase cinci ani consecutiv la Naukratis, în Deltă. În ciuda zvonurilor persistente legate de traficul de antichități, nu i se întocmise niciodată dosar penal și cariera lui înflorise. Erau și două fotografii cu el, care îl înfățișau dând mâna cu președintele Sadat și primind un premiu din partea lui Erich Honecker.

Părea că fusese destinat să facă lucruri mari. Apoi urmasse incidentul cu voluntara de la șantier. Deși evenimentul se petrecuse în Egipt, fata venea din Germania și procesul avusese loc acolo. Scăpase, dar de data asta nu și-a mai putut salva reputația. Bursa pentru cercetare îi fusese retrasă, concesiunea, anulată și nici nu mai publicase nimic.

Asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. De atunci își câștigase existența de pe urma comerțului cu antichități, folosindu-se de experiența sa pentru a procura și autentifica diverse obiecte ce erau destinate unor patroni avuți. În 1994, fusese arestat în Alexandria pentru deținere de antichități furate și executase trei luni de închisoare la Tura, unde fusese făcută și ultima lui fotografie. Khalifa o ridică în lumină.

O poză tipică pentru deținuți, în alb-negru, care îl prezenta pe neamț cu spatele lângă un zid, ținând în mâini o plăcuță cu un număr și fixând amenințător obiectivul aparatului de fotografiat. Khalifa se cutremură.

După ce fusese eliberat, Dravic se dăduse la fund, intrând și ieșind din țară ilegal, organizând traficul cu artefacte și vânzarea lor pe piața neagră din Europa și din Orientul îndepărtat. Deși era dat în urmărire în peste șapte țări, reușise să fie întotdeauna cu un pas înaintea oamenilor legii.

Detaliile legate de mișcările lui recente erau destul de sărace. Tot ceea ce se știa

se rezuma la faptul că începuse să lucreze pentru Sayf al-Tha'r pe la mijlocul anilor '90. Se zvonea că are conturi secrete în bănci elvețiene, că întreține legături cu organizațiile neonaziste și că ar lucra chiar sub acoperire pentru mai multe servicii secrete din Occident, dar nu exista nici o dovadă în acest sens. După 1994, neamțul rămăsese în umbră. Un lucru era cât se poate de sigur, nu găseai un altul mai rău decât el.

Khalifa termină de citit dosarul, apoi se ridică să-și întindă puțin picioarele, plimbându-se până la capătul celălalt al vagonului, unde cei doi tineri renunțaseră la cărți și ascultau acum muzică la un radiocasetofon. Îl ignorară, „probabil sânt îngrijorați că o să încerc să le vând ceva”, se gândi, zâmbind în sinea lui și se întoarse la locul său, își aprinse o Cleopatra și se apucă de citit raportul legistului despre bătrânul Iqbar.

Muzica ce răsună din casetofon părea să se amestece cu ritmul roților de tren, ca și cum ar fi făcut parte din aceeași melodie, își simți dintr-o dată ochii grei.

La sud de Beni Suef, trenul se opri într-o gară. După cinci minute de staționare, locomotiva scoase un șuierat și se puse în mișcare. Trecu un minut, după care Khalifa auzi ușa din spate de la vagon deschizându-se. Urmă o pauză, apoi un strigăt și o pufnitură. Muzica se opri brusc. Mirat, Khalifa se întoarse.

Trei oameni în djellaba stăteau aplecați deasupra excursioniștilor, al căror casetofon zăcea spart pe podea. Unul dintre bărbați îl apucă pe băiat de păr, îi dădu capul pe spate și cu o mișcare atât de iute, că detectivul de-abia observă ce se întâmplă, îi tăie gâtul cu un cuțit. Sângele țâșni în toate părțile și umplu podeaua vagonului.

Khalifa sări în picioare, ducându-și mâna la pistol.

Atunci își dădu seama că îl uitase la Luxor, așa că se uită sălbatic împrejur în căutarea altei arme. Cineva lăsase un teanc de cărți chiar pe bancheta din fața lui. Începu să arunce în bărbați cu ele.

— Poliția! Strigă el. Aruncați armele!

Bărbații izbucniră în râs și porniră spre el. O clipă rămase nemișcat după care se răsuci și fugi, trântind de perete ușa care dădea în celălalt vagon. Aici erau mai mulți oameni, printre care și un grup de copii care țineau strâns în brațe niște lămpi de alamă.

Goni înainte pe culoarul dintre banchete, dar se împiedică de o sticlă de ulei comestibil și căzu. O mână îl prinse de frunte și îi dădu capul pe spate.

— Ajută-mă, Doamne! Se înecă el. Allah să mă protejeze!

Deasupra zări un chip imens, mare cât o minge de volei, jumătate alb, jumătate violet.

— Bietul Ali, chicoti bărbatul. Ali, Ali, Ali!

Ținea în mână o mistrie, în formă rombică și cu marginile bine ascuțite.

Cu un hohot de râs, o ridică și îi creștă gâtul lui Khalifa...

Se trezi tresărind speriat.

Raportul legistului îi alunecase de pe genunchi și foile lui se împrăștiară pe podea. Din spate răzbăteau acordurile unei melodii. Se uită în jur. Cei doi tineri adormiseră, sprijiniți unul de celălalt. Khalifa clătină din cap ușurat și se aplecă să strângă foile raportului.

LUXOR, COLINELE TEBANE.

Șarpele înainta pe coridor direct spre ei, cu ochi strălucind în raza de lumină aruncată de lanternă.

— Stai nemișcat, repetă Tara.

— Oh, Iisuse, gemu Daniel. Ce e asta?

— Naja nigricollis, ăspunse ea. Cobra cu gât negru.

— E rău?

— Îhî...

— Cât de rău?

— Dacă ne mușcă, nu mai apucăm să facem drumul înapoi.

Sânt foarte agresivi și foarte veninoși. În plus, scuipe. Așa că, fără mișcări bruște.

Pânțele șarpelui scotea un sunet alunecos în timp ce se deplasa. Daniel încercă să țină raza de lumină asupra lui.

— La dracu', se înfioră el.

Cobra se opri la câțiva pași de ei, ridicându-și capul ușor, cu botul deschis și ochi negri, amenințători. Era mare, avea peste doi metri și un corp gros. Tara simți cum Daniel începe să tremure.

— Încearcă să rămâi calm, șopti ea. O să fie bine.

Cobra se legănă înaintea și înapoi câteva momente, apoi se lipi de pământ și începu să se târască din nou înaintea, direct spre ghetele lui Daniel, limba lui despicată atingând pielea prăfuită. Scoase un sâsâit și începu să-i exploreze glezna, încolăcindu-se ușor în jurul piciorului.

— Stinge lanterna, spuse Tara.

— Ce?

— Stinge lanterna. Lumina îl agită.

Limba șarpelui tremura chiar deasupra gambei. Daniel părea să-și piardă răsuflarea.

— Nu pot, îngăimă el. Nu pot să rămân în întuneric.

— Fă așa cum îți zic eu! Șuieră Tara.

— Iisuse!

Stinse lanterna și se treziră înconjurați de beznă, ca și cum ar fi fost legați la ochi cu o bandă groasă de catifea.

Liniștea apăsătoare nu era întreruptă decât de fâșâitul scos de coada cobrei și de gâfâielile lui Daniel.

— Urcă în sus pe picior, rosti el gâtuit.

— Stai nemișcat!

— O să mă muște!

— Nu și dacă stai nemișcat.

— Gata, mi-a înconjurat tot piciorul. Nu mai suport, Tara!

Te rog, fă ceva! Te rog!

Începea să intre în panică. Șarpele avea capacitatea să-i simtă teama, fapt care l-ar fi agitat și mai tare, mușcătura devenind iminentă în această situație.

— Povestește-mi de Mery-amun, rosti ea disperată.

— Să-l ia dracu' pe Mery-amun!

— Povestește-mi despre el! Șuieră ea.

Pe Daniel îl cuprinse groaza.

— Al doilea fiu al Regelui Amasis, gâfâi el. A trăit prin anul 550 î. Hr. Marele preot al lui Amun la Karnak. Iisuse!

— Nu te opri!

— Carter a descoperit un obiect cu numele lui în vale. Indica locul unde se afla mormântul lui. Lângă Calea de Sud, la douăzeci de coți de Apa din Cer. Noi credem că Apa din Cer este o stâncă plasată la capătul văii.

Tăcu brusc. Aerul din jurul lor părea să pulseze.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Nu știu. Nu mai e pe piciorul meu. Și totuși, îl simt.

Tara nu zise nimic, gândindu-se.

— Tara?

— E în regulă. Vreau să aprinzi lanterna din nou. Dar direcționează-o în sus. Nu în podea. Și mișcă-te cât poți tu de încet.

Fără mișcări bruște.

Un declic, apoi o coloană subțire de lumină se împrăștie pe tavan. În strălucirea ei văzu cobra încolăcită chiar între picioarele lui, cu capul ridicat la nivelul scrotului.

— Te place, spuse ea.

— Bănuiesc că sânt un tip exact pe gustul lui, murmură el printre dinții încleștați.

Încet, Tara se așează pe vine. Șarpele șfichiui cu coada spatele ghetelor lui Daniel.

— Coboară lanterna un pic. Cu grijă.

Raza de lumină alunecă de pe tavan înspre podea.

Cobra se legăna înainte și-napoi, cu gura larg deschisă.

Nu era un semn bun. Devenea agitată. Cu mișcări atente, Tara băgă mâna în buzunar și scoase o batistă, după care începu să o agite pentru a atrage atenția șarpelui. Animalul se balansa în față și-n spate, uitându-se când la ea, când la batistă. Continuă să se mai legene un moment, după care își lăsă capul pe spate și cu un sunet ca un strănut, scuipă un jet de venin pe materialul alb. Tara simți cum câteva picături săriră pe degete și pe braț, arzându-i carnea.

— Ce se întâmplă? Șopti Daniel, aproape sufocat, încercând să privească în jos fără să-și miște capul.

— Tu stai acolo nemișcat. O să încere să-l prind.

— Doar n-ai de gând să-l atingi, Tara! Te rog, spune-mi că nu-l vei atinge!

— Totul o să fie bine. Avem o cobra la Grădina Zoologică.

Umblu cu ea tot timpul.

„Da, dar numai cu un cârlig special, se gândi ea. Și cu ochelari și mănuși de protecție.” Încercă să alunge amintirile legate de mușcăturile anterioare și continuând să fluture batista cu mâna stângă, începu să și-o miște pe cea dreaptă înspre șarpe, țintind gulerul de solzi negri și încercând să nu tremure prea tare. Sângele îi bubuia în urechi.

— Iisuse Hristoase! Gemu Daniel.

Îl ignoră și-și concentrează întreaga atenție asupra cobrei.

Acesta își arcui de două ori spatele, scuipând batista și tot de două ori își opri și ea mâna dreaptă, strângând din ochi. După ce așteptă câteva secunde agonizante, deschise ochii din nou și continuă să-și îndrepte degetele spre gâtul șarpelui, pregătită să simtă în orice clipă colții lui înfingându-i-se în carne. „Trebuie să fac asta corect, se gândi ea. Dacă-l apuc prea de jos, va avea suficient spațiu să se răsucească și să mă muște. Dacă e prea sus, risc să-mi bag mâna direct între fălcile lui. Trebuie să apreciez perfect.”

— Ce se întâmplă?

Vocea lui Daniel trăda disperarea.

— Aproape l-am prins. Aproape...

Mâna ei era doar la câțiva centimetri de gâtul cobrei.

Picăturile de sudoare îi cădeau drept în ochi și o usturau.

Vârfurile degetelor îi tremurau foarte tare.

— Te rog, Tara, ce se...

Șarpele atacă. Se hotărâse pentru batistă, așa că Tara își retrase instinctiv mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă îl apucă iute exact de sub cap. Cobra se zbătu furioasă, lovindu-l cu coada pe Daniel.

— Dumnezeu mare! Țipă el, sărind în spate și scăpând lanterna.

— Gata, e în regulă, spuse ea. Am prins-o.

Cobra se încolăcea și se lovea de brațul ei, zvârcolindu-se nervoasă. Era

puternică, dar Tara o ținea zdravăn, așa că nu putea scăpa. Tremurând, Daniel ridică lanterna și o îndreptă spre ei. Botul șarpelui era larg deschis, arătându-și colții ascuțiți.

— Iisuse, nu-mi vine să cred ca ai făcut asta!

— Nici mie.

Trecu pe lângă el, spre intrare, apoi se strecură afară. Șarpele continuă să se unduiască exact ca o panglică. Tara coborî încet, până când ajunse la gura defileului, întinse mâna și dădu drumul șarpelui în gol. Acesta căzu în spirală, ca o dungă fină profilată pe cerul albastru-închis și dispăru curând. Tara se întoarse la mormânt și pătrunse prin deschizătură, de-abia trăgându-și răsuflarea.

— Așa, spuse ea, pe un ton calm, care nu trăda starea ei interioară, hai acum să aruncăm o privire pe-aici, ce zici?

Camera de la capătul coridorului avea formă dreptunghiulară, era mică și cam de opt metri lungime și patru lățime, iar pereții erau decorați cu hieroglife negre și scene viu colorate în roșu, verde și galben. În partea de jos a pereților se vedea o linie continuă de șerpi, exact ca aceia de pe fragmentul găsit la Saqqara. Locul era complet gol.

Podeaua era situată cam la un metru sub nivelul coridorului. Tara sări imediat. Daniel rămase pe loc câteva momente, luminând camera de la un capăt la altul. Apoi sări și el.

Direcționează încă o dată lanterna în jos, apoi îndreptă raza spre pereți, imaginile apărând și dispărând una după alta. Părea neliniștit și privirea lui se întorcea din când în când spre intrarea în cameră. Treptat, își concentra atenția numai spre imaginile pictate, culorile strălucitoare, chipurile ciudate și hieroglifele incitante, și se relaxă. Un zâmbet larg se așternu pe fața lui și ochii începură să-i lucească.

— E bună, murmură el, dând din cap. Oh, e foarte bună!

Lumina cu ajutorul lanternei una dintre scenele pictate: o ființă cu cap de șacal mergea în fața unui bărbat, conducându-l spre o balanță, lângă care stătea o ființă cu cap de ibis ținând în mână o tăbliță și un instrument de scris.

— Asta ce mai e? Întrebă Tara.

— E din Cartea Mortilor,ăspunse el cercetând imaginea.

Anubis, zeul necropolei, îl conduce pe cel mort către balanța judecătii. Inima lui este cântărită și zeul Thoth notează rezultatul. Este o scenă tipică pentru mormintele egiptene. Ca și asta...

Îndreptă raza de lumină spre altă imagine: un bărbat cu pielea roșie, care purta o fustă albă, stătea cu brațele întinse și în fiecare mână ținea strâns câte un vas. În fața lui, în picioare, era o femeie cu pielea galbenă și capul acoperit de o pereche de coarne de bivol, între care se găsea un disc circular.

— Decedata îi aduce ofrande zeiței Isis. Roșu pentru pielea bărbaților, galben

pentru cea a femeii. Minunat pictat! Uită-te la precizia liniilor și la bogăția culorilor. Nu-mi vine să cred că... E uimitor.

Privi în sus, copleșit.

— Dar cu oamenii ăștia ce e aici? Întrebă Tara, arătându-i o scenă de pe perete: doi bărbați cu peruci împletite și barbă care stăteau față-n față, unul așezat, iar celalalt îngenuncheat.

Par diferiți.

Daniel se apropie de locul respectiv:

— Ai dreptate, spuse el. Din punct de vedere stilistic, sânt persani, nu egipteni. Asta se vede din modul în care și-au aranjat părul și barba. Dacă te duci la ruinele din Susa sau Persepolis vei descoperi astfel de scene peste tot. Nu prea apar în mormintele egiptene. La fel și asta.

Roti lanterna și o fixă asupra unei imagini de pe peretele opus: un bărbat bărbos într-o roba albă care stătea în fața unei mese pline cu fructe.

— Aici stilul e grecesc, spuse el. Vezi, poarta o toga, iar pielea lui este albă, în timp ce barba e mult mai scurtă. Repet, este extrem de neobișnuit să găsești o astfel de reprezentare într-un mormânt egiptean. Excepții există, dar rare, de exemplu, mormântul lui Petosiris de la Tuna el-Gebel. Și mormântul lui Si-Amun de la Siwa. Dar totuși mai rar întâlnești așa ceva. Aș putea spune că este unic dacă iei în considerație scena persană. E ca și cum ar fi fost îngropate aici trei persoane diferite. Este incredibil.

Se răsuci încet, plimbând raza de lumină peste pereți, cu o privire avidă, înfometată, ca și cum prin analizarea mormântului ar fi putut să susțină că este descoperirea lui. Tara se apropie de o mică firidă din fundul camerei.

— Nișa canopică, spuse el, venind în spatele ei. Pentru vasele canopice. Când persoana decedată era mumificată, organele interne erau scoase și puse în patru recipiente, unul pentru ficat, unul pentru intestine, unul pentru stomac și altul pentru plămâni. Asta e locul în care trebuiau să fie așezate.

Vorbea ca un ghid profesionist. Tara zâmbi în sinea ei, aducându-și aminte cum trăgea de ea prin Muzeul Britanic, pe vremea când erau iubiți, explicându-i pe larg istoria fiecărui obiect expus.

— Dar asta, profesore? Întrebă ea, arătându-i un panou pictat chiar la stânga firidei. Despre ce e vorba aici?

Daniel îndreaptă lanterna spre locul indicat. Acesta era împărțit în trei secțiuni, plasate una sub alta. În partea superioară, un șir de oameni mășăluiau pe un platou galben, în următoarea, figurile păreau că se răsucesc și se prăbușesc sub amenințarea sălbatică a unei creaturi cu corp de om și cap de animal cu botul foarte lung. În ultima scenă erau prezentați un bărbat, pe același fundal galben și în spatele lui, un tânăr mai înalt, care ținea în mână o veche cruce egipteană și

care avea părul coafat sub forma unei flori de lotus.

— Spune o poveste, zise Daniel. Figurile din partea de sus sânt soldați. Vezi: sulițe, arcuri, scuturi. Se pare că mășăluiesc în deșert. Apoi în secțiunea următoare, ființa cu toiag și cap de animal este Seth, zeul războiului și al haosului. Dar și al deșerturilor. Îi doboară la pământ.

Se pare că au fost învinși în bătălie, deși nu avem nici o indicație referitoare la dușman. Apoi, în partea de jos, silueta cu păr în formă de lotus este Nefertum, zeul regenerării și al renașterii.

— Adică?

Daniel ridică din umeri:

— Probabil că spiritul armatei trăiește, în ciuda înfrângerii ei.

Sau poate că unii soldați au supraviețuit bătăliei. E greu să știi precis când vine vorba de simbolismul egiptean. Ei aveau un mod de gândire total diferit de al nostru.

Mai privi imaginile ceva vreme, apoi se întoarse și lumină pe rând pereții de lângă intrarea în cameră, care erau acoperiți cu hieroglife negre, frumos scrise. Pe peretele din stânga, jos de tot, cam pe la jumătatea distanței, lipsea o bucată de text.

— Uite, de aici vine piesa noastră, spuse el. Vezi, șerpii se potrivesc perfect în șirul de jos.

Daniel se aplecă și Tara îl urmă. Întunericul părea să se strângă tot mai apăsător în jurul lor, ca și cum s-ar fi scufundat într-un lichid negru. Inima îi bătea cu putere.

— Atunci, dă-i drumul, îl grăbi ea. Pune-o la loc! Doar pentru asta am venit.

Daniel îi aruncă o privire, apoi își dădu jos rucsacul din spate, scoase cutia și aranjă bucata de ipsos la locul ei.

Imediat ce aceasta își recăpătă poziția inițială îți era aproape imposibil să spui că fusese luată vreodată de acolo.

— Ce spune? Întreba ea.

O privi din nou, după care se ridică în picioare, se dădu câțiva pași înapoi și începu să plimbe lanterna peste hieroglife.

— Textul începe aici, spuse el, din stânga ușii și se citește de jos în sus, de la dreapta la stânga.

Cercetă zidul câteva minute, apoi începu să citească, trecând raza de lumină de-a lungul coloanelor pe măsură ce traducea. În spațiul îngust al mormântului vocea lui căpătă o notă distantă, rece, ca și cum ar fi venit din vremuri îndepărtate. Tara simți cum i se face pielea ca de găină.

— Eu, ib-wer-imentî, aici în anul doisprezece al regelui de Sus și de Jos Se-tut-ra Tar-i-ush...” este titulatura regală egipteană a împăratului persan Darius... „în

ziua a patra, din prima lună a lui Akhet. Iubit de Darius, servitorul cinstit al afecțiunii sale, protectorul mult-iubitului rege, om de încredere al regelui, supraveghetorul armatei, credinciosul, loialul. În Grecia am fost lângă el. În Lydia am fost cu el. În Persia nu i-am trădat încrederea. În Ashkalon am fost, de asemenea.”

Se opri. Ajunsesse la capătul celei de-a treia coloane.

— Ce înseamnă toate astea? Întrebă ea.

— Asta înseamnă că mormântul datează din Prima Perioadă Persană. Perșii au cucerit Egiptul sub conducerea lui Cambyses prin anul 525 î. Hr. Darius a urmat la succesiunea tronului în anul 522 î. Hr. Iar tipul ăsta a murit sub domnia lui Darius, undeva în jur de 510 î. Hr.

Tara aproape că auzea gândurile lui Daniel.

— Bărbatul trebuie să fi fost unul dintre generalii lui Darius.

Asta înseamnă, de obicei, titluri ca shemsu nesu, de încredere al regelui și mer-mesha, comandant al armatei. Nici n-ai idee cât este de important. Mormântul unuia dintre generalii regelui. Și din secolul al șaselea. Nu s-a găsit nici un mormânt din perioada aceea în Colinele Tebane. E fabulos.

— Continuă, spuse ea. Ce zice restul?

Îndreptă lanterna spre vârful celei de-a patra coloane:

— Pe nubieni i-am distrus la porunca stăpânului meu, aruncându-i cu fața în țărână, iar eu câștigând mare faimă.

Pe greci i-am făcut să plece capul. Pe libieni i-am alungat în colțurile cele mai îndepărtate și i-am făcut să simtă gustul morții. Sabia mea a fost puternică. Forța mea a fost mare.

N-am avut teamă. Zeii mi-au stat alături.”

Aplecă lanterna în jos pentru câteva secunde:

— OK. Piesa noastră începe chiar în capul următoarei coloane.

Ridică din nou fasciculul de lumină și continuă:

— În anul trei sub conducerea regelui Egiptului de Sus și de Jos Mes-u-ti-ra Kem-bit-jet... din nou, un titlu regal, Cambyses de data asta... înainte ca faima să coboare asupra mea, în a treia lună a lui peret, eu, ib-wer-imenty, am plecat în deșertul vestic, pentru sekhet-imit, să-i distrug pe dușmanii regelui.”

Se opri din nou, nedumerit și uimit în același timp.

— Ce e? Întrebă ea.

— Sekhet-imit, e...

Făcu o pauză, reflectând, apoi, fără să-și termine propoziția, începu să traducă din nou, mai încet, cu mai multă atenție, ca și cum ar fi verificat și reverificat fiecare cuvânt în parte.

— La locul piramidei, 90 iteru sud și la est de sekhet-imit, în mijlocul văii de

nisip, în timp ce mâncam, la amiază, o mare furtună s-a abătut asupra noastră. Lumea s-a înnegrit. Soarele a dispărut. 50000 au fost înghițiți de nisip. Numai eu singur am scăpat prin mila zeilor. Șaizeci de iteru am umblat singur prin deșert, la sud și la est de ținutul vacilor. Mare a fost căldura. Rău am suferit de sete. Și mi-a fost foame tare. De multe ori am murit. Dar am ajuns la ținutul vacilor. Zeii au fost alături de mine. Am intrat în grațiile lor...”

Vocea lui Daniel se stinse și Tara se uită la el. Buzele lui se mișcau, dar fără să rostească vreun cuvânt cu voce tare.

Chiar și așa, în întunericul ca de cerneală, putea să-i vadă chipul luminat brusc de o strălucire agonizantă. Mâinile îi tremurau și lanterna împrăștiă o rază frântă.

— Dumnezeule mare, șopti el răgușit, ca și cum cineva l-ar fi strâns de gât.

— Ce e?

El nu răspunse.

— Ce e, Daniel?

— E armata lui Cambyses.

Ochii deschiși larg aveau o privire șocată și triumfătoare în același timp.

— Ce-i cu armata asta?

Din nou, el nu răspunse imediat, ci continuă să privească fix peretele, de parcă nu ar fi auzit întrebarea ei, căzut în transă.

De-abia după un minut scutură din cap, trezindu-se. O luă de mână și trecură în partea cealaltă a camerei, acolo unde era panoul la care se uitaseră ceva mai devreme și fixă lanterna pe el.

— În 525 î. Hr., Cambyses al Persiei a cucerit Egiptul și l-a făcut parte a imperiului persan.

Reușea cu greu să fină nemișcată lanterna.

— La ceva timp după aceea, probabil prin jurul anului 523 î. Hr., el a trimis la luptă două armate din Teba. Pe prima a condus-o chiar el, mărșăluind spre sud împotriva etiopienilor. Cea de-a doua armată a trimis-o în nord-est, prin deșert, ca să distrugă oracolul lui Amun din oaza Siwa, pe care egiptenii îl numeau sekhet-imit, Ținutul Palmierilor.

Lumină prima dintre cele trei imagini de pe panou, grupul de oameni care mergeau prin deșert.

— Herodot, istoricul grec, a scris vreo șaptezeci și cinci de ani mai târziu că armata a ajuns la o oază numită Insula celor Binecuvântați, care este probabil al-Kharga din ziua de astăzi. Undeva, între al-Kharga și Siwa, în mijlocul Marelui Ocean de Nisip, s-a iscat o furtună violentă și întreaga armată a fost distrusă. Cincizeci de mii de oameni au dispărut pur și simplu.

Coborî raza de lumină spre cea de-a doua imagine, în care erau reprezentați soldații zdrobiți de zeul Seth.

— Nimeni nu a știut vreodată dacă istoria era adevărată.

Iar textul acesta dovedește ca așa s-a întâmplat. Și nu numai atât, dar această persoană, acest ib-wer-imenty, a supraviețuit dezastrului. Dumnezeu știe cum, dar a reușit.

Îndreptă lanterna spre ultima imagine.

— Ib-wer-imenty cu Nefertum, zeul regenerării și al renașterii. Iată ce înseamnă ultima scenă: armata a fost distrusă, dar omul nostru a supraviețuit.

— Dar de ce e asta atât de important? Întrebă ea.

Fără să-și ia ochii de pe zid, Daniel scoase o țigară de foi din buzunar și o aprinse, flacăra chibritului alungind pentru o clipă umbrele și luminând întreaga cameră.

— Simplul fapt că se confirmă spusele lui Herodot este suficient. Dar e mai mult de atât, Tara! Mult mai mult.

O luă de mână și o duse din nou lângă peretele cu textul hieroglific:

— Uită-te! Ib-wer-imenty ne spune doar că a supraviețuit furtunii de nisip. El oferă și locul precis în care a fost surprinsă armata. Vezi? „La locul piramidei, nouăzeci de iteru sud și est de sekhet-imit.” știu ce înseamnă „locul piramidei”; cel mai probabil, se referă la un conglomerat calcaros în formă de piramidă. Dar știm totuși că un iteru o unitate de măsura antică, echivalentă cu aproximativ doi kilometri. Și mai departe spune: „Șaizeci de iteru am mers prin deșert singur, la sud-est de ținutul vacilor”. Ținutul vacilor este traducerea pentru ta-ihet, era numele vechi pentru al-Farafra, o alta oaza dintre Kharga și Siwa. Înțelegi, Tara?

Ceea ce avem noi aici este o hartă a locului în care a dispărut armata lui Cambyses. Șaizeci de iteru – vest de al-Farafra, nouăzeci de iteru – est de Siwa, la locul piramidei, în textele antice nu cred că găsești o localizare mai bună.

Este de necrezut!

În mormânt se făcuse cald și fața lui se acoperise de transpirație. Trăgea emoționat din țigară.

— Realizezi ce înseamnă asta? Oamenii caută armata lui Cambyses de mii de ani. A devenit un soi de Potir Sfânt pentru arheologi. Dar deșertul vestic este un loc uriaș. Herodot spunea numai că armata se pierduse undeva în mijlocul lui, ceea ce nu a ajutat foarte mult. Practic, ar putea fi oriunde.

Cu astfel de indicații însă poți stabili locul cu mare precizie. Distanțele dintre Siwa și al-Farafra se reduc poate la vreo câteva sute de metri pătrați. Dacă ai studia zona din aer probabil că nu ar fi prea greu să localizezi stânca sub formă de piramidă. Orice formațiune de acest gen ar ieși în evidență imediat printre dunele de nisip. În câteva zile, ai găsi-o. Poate chiar și în mai puțin.

— Dar numai dacă ai avea datele despre loc, spuse ea, începând să înțeleagă.

— Exact. De aceea bucata noastră de text este atât de importantă. Conține

distanța de la Siwa și o parte din hieroglifa care indică distanța de la al-Farafra. Fără ea nu ai avea nici o șansă în plus față de miile de exploratori care au plecat în căutarea armatei. Nu e de mirare că Sayf al-Tha'r o vrea atât de mult.

Căzu pe gânduri, uitându-se fix la zid, cu ochii arzând.

Tarei îi treceau prin cap tot felul de gânduri.

— Cât de valoroasă ar fi armata? Întrebă ea, după o pauză lungă.

— O întreaga armată antică? Cincizeci de mii de oameni, complet echipați, perfect conservați sub nisipurile din deșert?

La dracu', ar fi cea mai mare descoperire din istoria arheologiei. Nimic nu s-ar compara cu așa ceva. Mormântul lui Tutankhamon ar părea un soi de magazin de țeale vechi prin comparație. Adică, vreau să spun că, acum vreo câțiva ani, o platoșă din perioada aceea s-a vândut cu peste o sută de mii de dolari. Dacă ar vinde bucată cu bucată și nu ar arunca totul pe piață dintr-o dată... Iisuse, o descoperire ca asta l-ar face pe Sayf al-Tha'r unul dintre cei mai bogați oameni din Orientul Mijlociu. Mi-e groază să mă gândesc ce ar putea face cu asemenea resurse la dispoziția lui.

Se lăsă tăcerea. Lumina de la lanternă începu să slăbească, căpătând o nuanță gălbuie.

— Și cu Ambasada Britanică ce e? Întrebă Tara. Squires și Jemal?

— Probabil că au aflat despre mormânt. Dacă ceea ce a spus Samali este adevărat atunci și ei aleargă după bucata care lipsește la fel de tare ca și fundamentalistii. Mizele sânt incredibil de mari în cazul ăsta. Mai mari decât mi-am imaginat eu vreodată.

Priviră în continuare zidul cu atenție. În ciuda căldurii înnăbușitoare, Tara tremura din toate încheieturile. Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare.

— Și restul textului ce zice? Întrebă ea într-un final. Nu mi-ai terminat.

Daniel luminează din nou locul în care se opri din citit:

— Unde eram? Ah, da: „Dar am ajuns la ținutul vacilor.

Zeii au fost alături de mine. Mi-au făcut o mare favoare”.

OK, să continuăm!

Își ridică privirea, concentrându-se:

— Următorul cuvânt pare a fi un nume, deși nu este unul egiptean.

Se apropie și mai mult, cercetând zidul:

— Pare să fie o transpunere egipteană a unui nume grecesc.

E greu de precizat ce nume, egiptenii nu foloseau vocale, numai consoane.

Citi cuvântul literă cu literă:

— Demmichos”. Sau „Dimmachos”. Ceva de genul ăsta.

„Dimmachos a fost numele meu, fiul lui...”

Se opri din nou:

— Menendes din Naxos. Când faptele mele au ieșit la iveală, mi s-a pus numele de ib-wer-imenty.” Sigur că da!

Izbucni în hohote de râs.

— Ce e?

— Ib-wer-imenty. Este un joc de cuvinte. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Ib-wer, „inimă mare”; imenty, „din vest”. Dar ib-wer poate fi citit și ca „Marea Sete”. Destul de potrivit, aș spune, pentru un om care a mers pe jos o sută douăzeci de kilometri, de unul singur, prin deșert. Posibil ca bărbatul să fi fost originar din Grecia. Un mercenar, cel mai probabil. Egiptul era plin de ei la vremea aceea. Un soldat grec, în serviciul unui împărat persan, cu o poreclă egipteană.

Îndreptă lanterna spre imaginile pe care le privise mai înainte: bărbatul cu pielea albă dinaintea mesei pline cu fructe; bărbatul cu păr împletit și barba, care îngenunchea în fața regelui; omul cu pielea roșie care îi aducea ofrande zeiței Isis.

— De aceea avem trei stiluri diferite aici. Pentru a scoate în evidență trei aspecte diferite ale aceleiași persoane.

Grecească, persană, egipteană. E minunat! Absolut minunat!

Întoarse raza spre perete și trecu la ultimele cinci coloane de text:

— Când faptele mele au fost cunoscute, când s-a aflat cum m-am întors din morți, Cambyzes m-a așezat în dreapta lui și m-a avansat și m-a făcut prietenul lui drag, pentru că venisem viu din deșert și pentru că știa că zeii sânt cu mine.

Mi s-au dat pământ și titluri și bogății. Sub conducerea lui Darius, am dus o viață bună, am prosperat și am ajuns mare. Am întrecut orice vis al meu în demnitate și bunăstare. Mi-am luat o soție și ea mi-a născut trei fii. Am câștigat un loc de onoare în consiliul regelui. Întotdeauna am fost credincios. Cu inima dreaptă. Și ocupam primul loc în casa stăpânului meu.

În Waset erau moșiile mele..., Waset este numele antic pentru Teba, Luxorul modern... „în Waset am fost mulțumit, în Waset am trăit mult. Nu m-am mai întors niciodată în Naxos, locul nașterii mele.

Oh, fie ca voi, cei vii, care treceți pe lângă acest mormânt și care iubiți viața și care urâți moartea să spuneți: „Osiris îl transforma pe ib-wer-imenty”...”

Vocea lui se stinse și coborî lanterna:

— Restul sânt doar rugăciuni.

Dădu din cap, trăgând din țigara al cărei vârf arunca în întuneric o strălucire portocalie:

— Ce poveste incredibilă, nu? Un mercenar grec de rând, care a făcut parte din armata lui Cambyzes, s-a întors din morți și a devenit prietenul și confidentul regilor. Istoria pare ruptă dintr-un mit homeric. Mi-aș putea petrece tot restul

vietii...

De afară răzbătu până la ei un zgomot de pietre care se rostogoleau. Daniel se uită la Tara, cu ochii mari, stinse lanterna și aruncă țigara. Se trezire brusc înconjurați de bezna cea mai neagră. De la capătul de sus al pasajului se auzire niște șoapte înăbușite, apoi sunetul scos de cineva care cobora în mormânt. Se înghesuire într-un colț, lipindu-se de zid.

Tara se agăță de umărul lui Daniel, abținându-se din toate puterile să nu țipe.

Urmare câteva șușoteli, apoi o rază palidă de lumină pătrunse dinspre coridor în cameră. Vocile devenire și mai puternice și se auzi din ce în ce mai clar sunetul unor pași.

Douăzeci de metri, zece, cinci și necunoscuții ajunseră la intrarea în încăpere. Urmă o pauză, apoi un bărbat îmbrăcat în negru sări în încăpere.

Daniel sări peste el și-l trânti la pământ.

— Ieși afară, Tara! Țipă el. Pentru Dumnezeu...

Alți doi bărbați săriră și ei înăuntru și-l atacă.

— Daniel!

Tara se repezi înainte, strigându-i numele. Cineva o apucă zdravăn și o trânti jos. Se luptă să se ridice în picioare, dar de data asta celălalt o lovi și mai tare, încât i se tăie răsuflarea.

Printre țipete și mișcări haotice, camera se umplu brusc de o lumină albă, orbitoare, care o făcu să închidă ochii strâns.

— Așa deci, se auzi atunci o voce triumfătoare, șobolanii au căzut în capcană!

Tara clipi des. În fața ei stăteau patru bărbați, doi dintre ei fiind înarmați, unul cu o pușcă și altul cu o bătă. Deasupra, la intrarea din coridor, se afla Dravic, care avea în mână o lampă cu halogen. În spatele lui, se zăreau alți câțiva bărbați. Tara se ridică nesigură pe picioare. Daniel se ridicase și el, dar din nas îi curgea sânge. Veni lângă ea.

— Te simți bine? Întrebă Tara.

El dădu din cap. Dravic aruncă o privire pe podeaua camerei, apoi îi dădu lampa unuia dintre bărbații de lângă el și sări la rândul lui înăuntru.

— Văd că prietena noastră, cobra, nu se mai află aici, remarcă.

Cred că nu este un gardian atât de bun pe cât mi-am închipuit.

Ce păcat! Tare mi-ar fi plăcut să vă privesc cum vă dați duhul încet, din cauza veninului.

Se apropie de ei, silueta lui uriașă părând să umple jumătate din spațiu, blocând lumina lămpii. Tara se lipi de perete și începu să resimtă cu putere arsura provocată de lovitura din obraz.

— Cum ai știut că suntem aici? Mormăi Daniel, cu gura plină de sânge încheat.

Dravic izbucni în râs:

— Tu chiar ai crezut că singurul lucru pe care l-am făcut ca să protejăm mormântul a fost să punem un nenorocit de șarpe aici? Ce idioți! Aveam un om ascuns chiar în vârful defileului.

Când v-a văzut, ne-a chemat și ne-am întors imediat.

— Ce-ai de gând să faci cu noi? Întrebă Tara, ezitând.

— Să vă omor, normal.

Tonul uriașului era ferm.

— Rămâne să vedem cum și când. Dar înainte voi avea grijă de tine.

Se uită în jos la ea, zâmbind, cu buze moi și umede, ca niște viermi lungi, roz.

— Și fii sigură că sânt niște lucruri pe care vreau să ți le fac ție mai întâi.

Întinse mâna și îi trecu un deget peste sân. Ea se retrase, cutremurată de un fior de scârbă.

— Mi-ai omorât tatăl, șuieră Tara.

— Oh, chiar am vrut să fac asta, râse el. Mi-ar fi plăcut. Din nefericire, a murit înainte să am șansa de a-i fi luat gâtul chiar cu mâna mea. Am fost la fel de supărat ca și tine.

Observă durerea din ochii ei și râsul lui se întee.

— A căzut chiar în fața mea, grohăi el. Acum era în picioare, acum se zvârcolea pe jos ca un porc înjunghiat. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să moară într-un mod atât de patetic.

Se întoarce și le spuse bărbatilor ceva în arabă. Aceștia începură și ei să râdă. Chiar dacă era aproape înnebunită de frică, Tara simți cum o cuprinde un val de furie. Își dădu capul pe spate și-l scuipă pe Dravic chiar în față. Hohotele de râs se opriă brusc. Fata se pregăti pentru lovitura inevitabilă.

Aceasta nu veni însă. Pentru o clipă, uriașul încremeni ca o stană de piatră, cu firul de salivă prelingându-se pe obrazul pătat, apoi își ridică mâna și se șterse.

— Ai fost vreodată violată? Întrebă el încet, privind lichidul de pe degete. Abuzată? Știi cum e când corpul tău e folosit de alții împotriva voinței tale? În vagin, în anus și în gură? Nu?

Atunci, crede-mă, le vei gusta pe toate din plin.

— Nu face asta, Dravic, gemu Daniel.

— Oh, nu te îngrijora, Lacage! Nu vei rămâne nici tu pe dinafară.

Își scutură mâna de scuipat, scoase din buzunar o mică mistrie de metal, cu marginile bine ascuțite și o așeză în lumina lămpii.

— Nu orice viol trebuie să fie de natură sexuală, la urma urmei.

Își întinse mâna și trecu lama mistriei peste brațul lui Daniel. Acesta se chircoli de durere, în timp ce un fir de sânge îi înroși cămașa.

— Totuși, astfel de plăceri le vom păstra pentru mai târziu.

Uriaşul băgă mistria la loc în buzunar.

— Pentru început, trebuie să ne ocupăm de lucrurile serioase.

Se răsuci şi se uită spre zidul cu hieroglife, făcându-i un semn bărbatului care ţinea lampa să se apropie.

— În sfârşit, avem şi ultima piesă din puzzle. Ce păcat că a fost luată de la locul ei! Dacă lucrurile ar fi fost lăsate aşa cum erau, am fi scutit o grămadă de timp pierdut şi o mulţime de neplăceri. Şi durere.

O privi pe Tara, rânjind lasciv, apoi se îndreptă spre zid şi se lăsă pe vine pentru a-l studia:

— În mod normal, atunci când se descoperă un mormânt nou în colinele astea, noi suntem primii care aflăm. Localnicii ştiu că e în interesul lor să ne anunţe pe noi mai întâi. Altfel riscă mânia lui Sayf al-Tha'r. Şi a mea. Iar ei sânt conştienţi că asta nu e un lucru bun.

De data asta însă, a fost descoperit de cineva care a hotărât să ţină totul pentru el. A plătit pentru lăcomia lui, dar nu înainte să fi sustras câteva obiecte. Printre care şi piesa aceasta vitală.

Desprinse fragmentul de ipsos de pe perete şi-l răsuci pe toate părţile:

— Ironia sorţii a făcut să ia tocmai partea asta de text.

Habar n-avea de importanţa ei, desigur. A vrut doar o bucată decorativă pe care să o vândă. Dacă ar fi avut timp, ar fi vândut tot peretele. Din nefericire pentru el, a început tocmai cu piesa care indica locul precis al armatei, condamându-se atât pe sine cât şi pe alţii la un sfârşit nu tocmai fericit.

Chiar şi de la distanţa de trei metri care se afla între ei, Tara îi simţea mirosul pătrunzător, acru, de sudoare. Îi veni să vomite.

— Dar nu mai contează acum, continuă el. Avem piesa.

Şi mâine pe vremea asta vom avea şi armata. Şi-apoi...

Din nou îi aruncă Tarei o privire batjocoritoare, lascivă:

— Şi-apoi distracţia poate să înceapă.

Strigă ceva în arabă spre cei doi bărbaţi înarmaţi cu bâte şi aceştia săriră în cameră. Le făcu un semn din cap spre partea de text pe care Daniel o tradusese ceva mai devreme.

Bărbaţii se apropiară şi începură să izbească peretele cu bâta, spărgând ipsosul, care se sfărâmă şi căzu pe jos în bucăţi mari, lăsând zidul gol.

— Oh, Iisuse! Strigă Daniel, făcând un pas înainte. Nu!

Te rog, Doamne, opreşte-i!

Primi o lovitură cu mitraliera în stomac şi fu împins înapoi.

— Nu poţi s-o distrugi, strigă el sufocat. Pentru Dumnezeu, nu poţi!

— O măsură de precauţie nefericită, dar absolut necesară, spuse Dravic. Restul decoraţiei poate să rămână, dar nu putem risca să mai afle şi altcineva despre

armată. Nu încă.

Bucăți mari de ipsos acoperite cu hieroglife se zdrobeau de podea într-o explozie de praf alb. În timp ce unul dintre bărbați continua să lovească peretele, celălalt sfărâma bucățile de pe jos, spărgându-le în sute de fragmente mici. Daniel își lăsă capul în jos, disperat. Tara începu să tușească.

— Și acum ce mai urmează? Șopti Daniel, neputând să-și ia ochii de pe mormanul de ipsos spart.

Dravic se apropie de intrarea în cameră, ținând bucata de text în mână. O dădu unuia dintre bărbați, apoi acesta îl ajută să urce.

— Acum, spuse el, întorcându-se să se uite la ei, o să vi se întâmple ceva nu tocmai plăcut.

Făcu un semn din mână și dispăru pe coridor. Bărbatul din fața lui Daniel își ridică arma.

— Nu! Țipă Tara, gândindu-se că acesta o să tragă.

Bărbatul însă întoarse mitraliera cu țeava spre el și-l lovi pe Daniel în cap cu patul armei. Daniel căzu la pământ, leșinat și plin de sânge în zona gâtului. Tara îngenunche lângă el, atingându-i fața. Auzi o mișcare în spatele ei, ceva care venea direct spre ea și în secunda următoare se afunda rapid într-un imens ocean de apă neagră.

SUDANUL DE NORD.

Băiatul alerga zorit prin tabără, ținând în mână mesajul primit prin stația radio. O turmă de capre, speriate de apropierea lui neașteptată, se ridicară în picioare și se împrăștiară în toate părțile, dar el le ignoră și continuă să alerge până când ajunse la cortul stăpânului său. Ridică prelata de la intrare, cu respirația tăiată, și pași înăuntru.

Interiorul era luminat slab de o sigură lampă cu kerosen.

Ținând o carte foarte aproape de față, așezat pe covor cu picioarele încrucișate, se afla Sayf al-Tha'r, care stătea nemișcat ca o statuie. Băiatul se apropie de el.

— Au găsit-o! Strigă el, fără să-și poată ascunde entuziasmul.

Piesa! Doktora Dravic a găsit-o!

Bărbatul lăsă cartea pe genunchi și se uită spre băiat cu o privire inexpresivă.

— Este scris în cărțile sfinte, Mehmet, că trebuie să fim moderați în toate lucrurile, rosti el încet, atât în bucurie cât și în disperare. Nu e nevoie să strigi.

— Da, Sayf al-Tha'r.

Băiatul își lăsă capul în jos, rușinat.

— Tot în cărți scrie că trebuie totuși să preamărim și să ne bucurăm de bunătatea lui Allah. Așa că nu te rușina de bucuria pe care o simți. Dar controlează-o, Mehmet! Întotdeauna controlează-o! Aceasta este calea Domnului. Să înveți să te stăpânești.

Întinse mâna și băiatul îi dădu mesajul. Își aplecă puțin capul și îl citi. După ce termină, împături cu grijă hârtia și o strecură în buzunarul de la roba sa.

— Nu ți-am spus eu că suntem aleșii lui Dumnezeu? Zise el.

Atâta vreme cât rămânem sinceri și avem încredere în măreția lui, toate lucrurile vor veni de la sine. Și așa s-a și întâmplat.

Este o zi mare, Mehmet.

Un zâmbet larg îi lumină brusc fața, ca apa binefăcătoare care curge peste un ținut uscat. Băiatul nu-l mai văzuse niciodată zâmbind așa și inima îi tresăltă de bucurie. Voia să cadă în genunchi și să îi sărute picioarele stăpânului său, să-i spună cât de mult îl iubește și cât îi este de recunoscător pentru tot ceea făcuse pentru el.

Se abținu, totuși. Calea spre Allah însemna să te stăpânești. Cuvintele stăpânului său încă îi mai răsunau în urechi.

Lecția fusese învățată. Așa că se mulțumi să zâmbească timid, deși pieptul i se umfla de fericire.

Bărbatul păru să înțeleagă ce se întâmplă în capul lui, așa că se ridică în picioare și-i puse mâna pe umăr.

— Te-ai descurcat bine, Mehmet, spuse el. Allah îl va răsplăti întotdeauna pe elevul bun. Așa cum îl va pedepsi pe cel rău. Acum du-te și spune-le oamenilor noștri să fie pregătiți.

Imediat ce aflăm locul, trimitem echipamentele.

Băiatul dădu din cap și porni spre ieșire.

— Stăpâne, spuse el, întorcându-se, lucrurile rele se vor termina acum'? Kufr va fi distrus?

Zâmbetul bărbatului se lărgi și mai tare:

— Sigur că se vor termina, Mehmet! Cum să nu se întâmple așa când avem o armată întreagă ca să ne ajute?

— Allah u akbar, răsă băiatul. Dumnezeu e mare.

— Ai dreptate. Mai mare decât poate înțelege cineva.

După ce plecă băiatul, Sayf al-Tha'r se întoarse la locul său de lângă lampa cu kerosen și ridică de jos cartea. Coperta ei de piele era uzată și tocită. O răsuci cu grijă pe toate toate părțile. Rândurile din interior nu erau nici în arabă, nici în engleză, ci în greacă, așa cum sugera și titlul de pe copertă:

ΗΡΩΔΟΤΟΥ ΙΩΤΟΠΙΑΙ – Istoriile lui Herodot.

Mări ușor flacăra lămpii și aduse cartea la doar câțiva centimetri de față, oftând de plăcere, pe măsură ce se cufunda și mai tare în lectura ei.

LUXOR.

Trenul lui Khalifa ajunse în gara de la Luxor cu puțin înainte de 8 dimineața. După coșmarul avut nu mai reușise să adoarmă, iar acum se simțea mort de

oboseală. Hotărî să meargă acasă ca să facă un duș și să se schimbe înainte de a se duce la birou.

Orașul era deja aglomerat. Sărbătoarea de Abu el-Haggag urma să înceapă după-amiază și chiar și la ora aceea, oamenii se înghesuiau agitați în jurul tarabelor frumos colorate de pe marginea drumului, pline cu dulciuri, prăjituri și coifuri. În mod normal, Khalifa aștepta cu nerăbdare sărbătoarea. Astăzi însă, avea alte lucruri pe cap, așa că, aprinzându-și o țigară, porni în jos pe strada al-Mahatta, indiferent la furnicarul din jurul lui.

Apartamentul său era situat la cincisprezece minute de centrul orașului. Blocul era o construcție cenușie din beton, ca o piesă de domino în mijlocul unui șir de alte blocuri cenușii de beton. Batah și Ali plecaseră deja la școală, când ajunse acasă, iar micul Yusuf dormea dus în patului lui. Făcu un duș, după care Zenab îl așeză la masă și îi aduse cafea, pâine și brânză. O privi cu admirație cum se mișca de colo-colo prin bucătărie, cu o cascadă de păr negru ce îi ajungea până la brâu, cu șoldurile mici și provocatoare. Uneori uita cât este de norocos pentru că are o soție ca ea. Familia ei nu dorise nici o clipă ca ea să se mărite cu el, un student sărac lipit, provenind dintr-o familie amărâtă. Zenab, pe de altă parte, era o femeie cu o voință de fier. Zâmbi, re trăind vremurile trecute.

— Ce-i așa amuzant? Întrebă ea, aducând o farfurie cu felii de roșii.

— Mă gândeam la căsătoria noastră. Cum s-au împotrivit părinții tăi, iar tu le-ai spus că ori mă iei pe mine, ori rămâi fată bătrână.

Îi dădu roșiile și se așeză la picioarele lui:

— Ar fi trebuit să-i ascult. Dacă n-aș fi fost așa de încăpățânată, m-aș fi căpătuit și eu cu un Hosni până acum.

Khalifa izbucni în râs și aplecându-se, o sărută pe cap.

Părul ei era cald și parfumat și în ciuda oboselii, se simți extrem de excitat. Puse deoparte farfuria cu roșii și o înconjură pe după umeri cu brațele.

— Cum a fost la Cairo? Întrebă ea, sărutându-l pe mână.

— Așa și așa. L-am văzut pe profesor.

— E bine?

— Da, sau cel puțin așa mi s-a părut. Îți transmite dragostea lui.

Zenab se răsuci ușor și se agăță de genunchiul lui. Rochia îi alunecă încet în jos, dezgolindu-i umărul și puțin din piept, exact în zona în care sânii începeau să se rotunjească. Khalifa își lăsă puțin cotul în jos și împinse mai încolo farfuria cu roșii.

— La ce caz lucrezi tu acum, Yusuf? Întrebă ea, desenând delicat modele pe coapsa lui. E important, așa-i?

— Da, răspunse el. Cred că e important.

— Îmi povestești?

— E complicat, spuse el, mângâindu-i părul.

Zenab știa că asta este felul lui de a-i spune că nu vrea să vorbească despre caz, așa că nu insistă. În schimb, se răsuci și mai mult și ridicându-se puțin, îl sărută blând pe buze.

— Copilul doarme, șopti ea.

Khalifa o mângâie pe gât, inspirând parfumul părului ei.

— Ar trebui să plec la birou, spuse el.

Ea îl sărută din nou și ridicându-se în picioare, își lăsă rochia să cadă jos. Pe dedesubt, nu mai avea nimic.

— Chiar trebuie?

Îi privi trupul, subțire și cu pielea închisă, cu sâni fermi și rotunzi și un smoc moale de păr negru ca smoala între picioare.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Se ridică și o luă în brațe.

— Probabil că n-o să fie nici o nenorocire dacă întârzii puțin.

Se sărutară și luându-l de mână, îl trase după ea în dormitor. Se așeză pe pat, îi desfăcu nasturii de la cămașă și de la pantaloni, îl dezbracă și îi înconjură talia cu brațele. El o împinse pe pat și se întinse lângă ea, mângâindu-i sâni, pântecul și coapsele, sărutându-i umerii, strângând-o tare lângă el, respirându-i parfumul...

Tăcerea fu spartă de țârâitul telefonului.

— Lasă-l, spuse Zenab, urcându-se peste el și lipindu-se de pieptul lui.

Continuă câteva momente, dar copilul, deranjat de zgomot, începu să plângă și Zenab, oftând cu frustrare, se ridică și se duse spre pătuțul acestuia. Khalifa se întoarse pe-o parte și ridică receptorul. Era profesorul al-Habibi.

— Sper că nu te deranjez, spuse el.

— Deloc... Eu tocmai... o ajutam pe Zenab cu ceva.

Soția lui îi aruncă o privire amuzată, ridicând copilul în brațe, apoi se îndreptă spre cealaltă cameră, dar nu înainte de a-l săruta pe frunte când trecu pe lângă el. Închise ușa în urma ei cu piciorul.

— Ascultă, Yusuf, spuse profesorul, am descoperit ceva ce ar trebui să știi și tu. Legat de obiectele alea pe care mi le-ai adus ieri.

Khalifa se aplecă și scoase pachetul de țigări din pantaloni:

— Dă-i drumul.

— Azi-noapte le-am studiat după ce ai plecat tu și am găsit o inscripție pe mânerul pumnalului, chiar sub învelitoarea de piele. Mă rog, nu tocmai o inscripție, doar câteva cuvinte zgâriate pe metal. Erau scrise în greacă.

— Greacă?

— Exact. Și era și un nume. Probabil al celui căruia îi aparținuse cuțitul.

— Așa.

— Numele era Dymmachos, fiul lui Menendes.

— Dymmachos?

Khalifa rosti cuvântul de câteva ori în mintea lui:

— Și îți spune ceva?

— Asta-i partea amuzantă, spuse Habibi, eram sigur că îl mai văzusem înainte.

Mi-a luat ceva vreme până mi-am amintit unde, dar apoi am aflat.

Se opri pentru ca efectul să fie cât mai impresionant.

— Da?

— În Valea Regilor. În mormântul lui Ramses al VI-lea.

Zidurile sânt acoperite cu graffiti antice, grecești și copte, iar un înscris era făcut de Dymmachos, fiul lui Menendes din Naxos. Am verificat în cartea lui Baillet.

— Același bărbat?

— Nu pot să fiu sigur sută la sută, dar ar fi o mare surpriză pentru mine să fi existat doi oameni în Teba numiți Dymmachos, care aveau un tată pe nume Menendes. Sânt nume destul de neobișnuite.

Khalifa scoase un fluierat.

— Incredibil, spuse el.

— Într-adevăr. Dar nu atât de incredibil precum ceea ce urmează.

Din nou se opri pentru efect și din nou Khalifa îl îndemnă să continue.

— Acest Dymmachos nu și-a scris doar numele în mormânt.

El a mai lăsat și o inscripție scurtă.

— Care spune ce?

— Ei bine, pare să fie incompletă. Fie s-a scris peste ea, fie a fost întrerupt chiar în mijlocul ei...

La capătul celălalt al firului se auzi răsfoitul unor pagini.

— Zice așa: „Eu, Dymmachos, fiul lui Menendes din Naxos, am văzut aceste minuni. Măine plec cu oastea împotriva amonienilor. Fie ca...” Apoi se oprește.

Khalifa încă nu-și aprinsese țigara.

— Amonienii, rosti el cu glas tare. Nu era numele pe care grecii îl dădeau celor din Siwa?

— Exact. Vine de la numele zeului Amun, care avea un oracol. Și din câte știm, a existat o singură expediție militară împotriva amonienilor în acea perioadă.

— Care?

Din nou o pauză teatrală: Armata lui Cambyses.

Khalifa scăpă țigara din mână:

— Armata lui Cambyses! Cea care s-a pierdut în deșert?

— Așa se spune.

— Dar n-a supraviețuit nimeni, din câte știu eu. Cum am putea avea pumnalul unuia dintre soldații ei?

Khalifa îl auzea pe profesor cum pufăie din pipă. Își scoase și el o altă țigară din pachet și o aprinse. Urmă o pauză lungă.

— Pumnalul vine cu siguranță dintr-un mormânt teban?

Întrebă Habibi, în cele din urmă.

— Tot ce se poate, spuse Khalifa. Da.

— Atunci avem de-a face cu mai multe explicații posibile.

Poate că Dymmachos n-a mai plecat până la urmă. Sau poate că pumnalul a intrat în posesia altcuiva. Sau poate că Herodot s-a înșelat și armata nu a fost distrusă de o furtună de nisip.

— Sau poate că Dymmachos a supraviețuit.

Profesorul tăcu un moment:

— Aș spune că este cea mai puțin probabilă dintre posibilități. Deși ar fi și cea mai interesantă.

Khalifa trase adânc din țigară. N-ar fi trebuit să fumeze în dormitor, pentru că acolo dormea copilul, așa că se aplecă și deschise fereastra. Gândurile îi alergau cu repeziciune prin minte, încât de-abia reușea să țină pasul cu ele.

— Presupun că mormântul unui soldat din armata lui Cambyses ar fi o mare descoperire, nu?

— Dacă s-ar dovedi veritabil, da, spuse Habibi. Desigur! O descoperire uriașă.

Asta să fie, atunci? Abu Nayar descoperise mormântul unui bărbat care făcuse parte din armata pierdută a lui Cambyses. Așa cum spusese și profesorul, ar fi însemnat o descoperire uriașă. Una dintre cele mai importante din Egipt.

Și totuși, nu se explica de ce Dravic ar fi făcut atâta tam-tam pentru un text hieroglific. La urma urmei, nu-i păsase deloc de celelalte obiecte din magazinul lui Iqbar. Doar o singură piesă. Ceva lipsea de aici. Miza era mai mare.

— Și armata?

Întrebarea păru să-i iasă din gură chiar înainte să apuce să se gândească la ea.

— Ce vrei să spui?

— Armata pierdută a lui Cambyses. Cât de semnificativă ar fi descoperirea ei? Se lăsă tăcerea.

— Cred că deja intrăm pe tărâmul fanteziei în această situație, Yusuf. Armata e îngropată undeva, în mijlocul deșertului vestic.

Nu va fi găsită niciodată.

— Dar dacă s-ar întâmpla așa ceva?

O altă pauză.

— Nu cred că e nevoie să-ți spun cât de importantă ar fi o astfel de descoperire.

— Nu, nu cred.

Aruncă țigara pe fereastră și făcu vânt cu mâna ca să împrăstie fumul.

— Yusuf?

— Da, iartă-mă! Mă gândeam. Ce altceva mai știi despre armată, profesore?

— Mi-e teamă că nu prea multe. Nu e perioada mea.

Persoana cea mai în măsură să-ți dea informații este profesorul Ibrahim az-Zahir. Și-a petrecut cea mai mare parte din viață cu studiul ei.

— Și unde-l gălesc?

— Chiar în Luxor. Își petrece șase luni pe an la Casa Chicago. Dar e pe ducă. Anul trecut a avut un atac cerebral, așa că mintea lui a cam luat-o razna.

Urmă un alt moment de tăcere, după care Khalifa îi mulțumi profesorului și îi promise că data viitoare când va veni la Cairo va lua cina cu el. Puse receptorul în furcă și intră în camera de zi. Zenab legăna copilul, goala încă. Se apropie și îi îmbrățișă pe amândoi:

— Trebuie să mă duc la birou.

— Iar eu care făceam tot posibilul să-l fac pe ăsta mic să adoarmă la loc.

— Îmi pare rău. Dar...

— Știu.

Zâmbi și-l sărută.

— Hai, du-te! Și nu uita că după-amiază e parada copiilor.

I-am spus lui Ali și lui Batah că o să fii acolo să-i privești.

La patru. Să nu întârzii!

— Nici o grijă, spuse el. Mă întorc la timp. Promit.

DEȘERTUL VESTIC.

Tara se trezi de două ori în timpul călătoriei, scurte momente conștiente într-o beznă profundă.

Mai întâi, într-un spațiu fierbinte, înghesuit, ce trepida și puțea a benzină. În ciuda întunericului absolut și a durerii de cap înfiorătoare, realizează aproape instantaneu că se află în portbagajul unei mașini. Era singură, ghemuită în poziție letală, cu mâinile strâns legate de glezne și gura acoperită cu o bandă. Bănuia că mergeau pe o șosea asfaltată, pentru că, deși mașina se hurduca, zdruncinăturile nu erau violente și păreau să se deplaseze cu viteză mare. Se trezi că se gândește la toate filmele în care văzuse că oamenii închiși în portbagaj erau în stare să-și dea seama unde sânt fiind foarte atenți la diversele sunete și senzații trăite de-a lungul drumului. Încercă să procedeze la fel, ascultând orice zgomot din exterior care i-ar fi putut da vreun indiciu despre împrejurimi. Cu excepția câte unui claxon ocazional și la un moment dat, a unei muzici date la maximum, nu descoperi nimic care să-i spună unde este sau încotro se îndreaptă și foarte curând, se afundă din nou în întuneric.

A doua oară când se trezi, de deasupra ei se auzeau niște lovituri puternice. Ascultă o vreme, apoi deschise ochii. Era așezată pe un scaun și prinsă cu niște legături de sfoară. Daniel se afla lângă ea. Capul îi atârna pe piept, acoperit de

sânge închegat pe obraji și pe gât. Ciudat, dar nu simțea nici un fel de îngrijorare pentru el.

Observă doar că este acolo, apoi se întoarce și își aținti privirea asupra spațiului nesfârșit de sub ea. Din nu se știe ce motive avu senzația că privește o budincă uriașă și galbenă și începu să râdă.

Imediat auzi niște voci și se trezi cu un soi de sac pus peste față.

Începu să-și piardă cunoștința din nou, dar nu înainte de a experimenta un moment acut de luciditate: „Sânt în elicopter, își spuse ea și zbor peste deșert către armata pierdută a lui Cambyses”.

Apoi bezna o înconjură din nou și nu-și mai aminti nimic.

LUXOR.

Khalifa avu două surprize când sosi la sediul poliției. Mai întâi dădu nas în nas cu inspectorul-șef Hassani chiar în holul de la intrare, care nu-l admonestă că venise târziu și care, din contră, îl salută cu un soi de cordialitate familiară.

— Bine ai revenit, Yusuf! Îi spuse șeful, folosindu-i numele mic, lucru pe care, din câte își amintea Khalifa, nu-l mai făcuse niciodată înainte. Am o mare rugămintă la tine. Imediat ce ai un moment liber, treci pe la mine pe la birou? Nu-ți face griji! Din contră! Am niște vești bune pentru tine.

Îl bătu pe Khalifa pe spate și porni pe coridor.

A doua surpriză era Omar Abd el-Farouk, care îl aștepta în biroul lui.

— N-a vrut să aștepte jos, explică Sariya. Nu voia să-l vadă cineva. Pretinde că are informații despre cazul Abu Nayar.

Omar stătea pe vine într-un colț din birou, bătând darabana pe genunchi. Se vedea cu ochiul liber că nu se simte deloc în apele lui.

— Măi, să fie, spuse Khalifa, așezându-se la birou. Nu mi-am imaginat niciodată că o să apuc ziua când un Abd el-Farouk o să vină aici din proprie inițiativă.

— Crede-mă, pufni Omar, că nu mi-e ușor!

— Un ceai?

Omar refuză din cap.

— Și zi-i să plece, spuse el, arătând spre Sariya. Ceea ce am de spus este numai pentru tine.

— Mohammed este colegul meu, contracară Khalifa. El este tot atât de...

— O să vorbesc numai și numai cu tine sau n-o să vorbesc deloc, se răsti Omar. Khalifa oftă și dădu din cap spre Sariya:

— Lasă-ne câteva minute, te rog, Mohammed. Te pun la curent mai târziu.

Sergentul părăsi camera, închizând ușa în urma lui.

— O țigară?

Se aplecă înainte, oferindu-i pachetul de Cleopatra. Omar îi dădu mâna într-o

parte:

— Am venit aici să discutăm, nu să schimbăm amabilități.

Khalifa ridică din umeri și se așază la loc, aprinzându-și o țigară.

— Bine, spuse el. Păi, să discutăm.

Omar începu să bată darabana cu degetele și mai tare.

— Cred că niște prieteni de-ai mei sânt în pericol, spuse el, coborând vocea.

Ieri au venit la mine acasă să-mi ceara ajutorul. Iar acum au dispărut.

— Și ce legătură are asta cu Abu Nayar?

Omar privi în jur, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu-i mai ascultă nimeni:

— Acum două zile, când m-ai chemat aici, ai întrebat dacă s-a descoperit vreun mormânt nou sus, pe coline.

— Iar tu ai zis că nu știi nimic. Să înțeleg că brusc ți-ai amintit ceva? Îl întrebă sarcastic.

Omar îl privi furios.

— Tare mult trebuie să te mai bucuri, șuieră el. Un el-Farouk să vină la tine după ajutor.

Khalifa nu spuse nimic, doar trase adânc din țigară.

— OK. Așadar, Abu Nayar a descoperit un mormânt. Unde, nu știu, așa că nu te mai deranja să mă întrebi. Dar a descoperit un mormânt. A luat o bucată din zidul decorat. Prietenii mei au bucată aceea. Iar acum au dispărut.

În fața ferestrei explodară niște petarde. Omar tresări speriat.

— Și cine sânt prietenii ăștia ai tăi?

— Un arheolog. Doctorul Daniel Lacage. Și o femeie. Englezoaică.

— Tara Mullray, continuă Khalifa.

Omar ridică mirat din sprâncene:

— O cunoști?

— Se pare că ea și Lacage au fost implicați într-un schimb de focuri de armă acum două zile la Saqqara.

— Știu la ce te gândești, Khalifa, dar am lucrat cu doctorul Lacage timp de șase ani. Este un om bun.

Khalifa dădu din cap:

— Te cred.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— N-am crezut c-o să apuc vreodată ziua în care să-i dau dreptate unui el-Farouk.

Omar nu zise nimic. Apoi un zâmbet ușor îi lumină chipul.

Umerii lui se mai relaxară puțin.

— Poate că n-ar strica să fumez și eu o țigară din aia.

Khalifa se aplecă și-i oferă pachetul:

— Așadar, mai exact ce s-a întâmplat ieri, Omar?

— Așa cum ți-am spus, au venit să-mi ceara ajutorul. Aveau bucata de ipsos într-o cutie. Femeia a zis că i-o cumpărase tatăl ei și Sayf al-Tha'r o voia. La fel și Ambasada Britanică.

— Ambasada Britanică?

— Ea spunea că și cei de la Ambasada Britanică voiau piesa.

Khalifa scoase un pix din haină și începu să mâzgălească ceva pe o hârtie. Ce naiba se întâmplă aici?

— Altceva? Întrebă el.

— Voiau să știe de unde vine piesa. Le-am spus că este periculos și că ar trebui s-o lase baltă, dar au insistat. Doctorul Lacage este prietenul meu. Iar dacă un prieten îmi cere ajutorul, nu pot să-l refuz. I-am zis că o să fac niște investigații.

Am plecat de acasă pe la patru după-amiază. Când m-am întors, nu i-am mai găsit. Și de atunci n-au mai apărut.

— Știi cumva unde s-au dus?

— I-au spus soției mele că o să urce în vârf la el-Qurn.

Mi-e teamă pentru siguranța lor, inspectore! Mai ales după tot ce s-a întâmplat cu Abu Nayar. Și cu Suleiman al-Rashid.

Khalifa se opri din mâzgălit:

— Suleiman al-Rashid?

— Da, știți doar, să mori așa, ars.

Khalifa se albi la față:

— E mort?

Omar încuviință din cap.

— Oh, nu, gemu Khalifa. Oh, Doamne, nu Suleiman!

— Nu știți?

— Am fost în Cairo.

Omar își lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, spuse el. Am crezut că ați auzit.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Toată lumea știe ce ați făcut pentru Suleiman.

Khalifa își îngropă fața în mâini:

— Îți spun eu ce-am făcut pentru Suleiman. L-am ucis.

Asta am făcut pentru el! Dacă nu m-aș fi dus să-l văd zilele trecute... Pe toți dracii! Cum am putut să fiu atât de tâmpit?

Vocea i se stinse brusc. Undeva afară, pe stradă, cineva începu să bată toba. Urmă o pauză lungă.

— Poate ar trebui să plec, inspectore, spuse Omar încet, ridicându-se în picioare. Nu e corect să vă deranjez într-un astfel de moment dureros.

Se îndreaptă spre ușă.

— Piesa, spuse Khalifa.

— Poftim?

— Bucata de zid. Ai văzut-o?

— Da, spuse Omar. Am văzut-o.

— Avea șerpi de-a lungul părții de jos? Hieroglifice?

Omar dădu din cap că da.

— Semnele. Semnele hieroglifice. Îți amintești vreunul?

Omar se gândi o clipă, apoi se apropie de masă, luă pixul lui Khalifa și începu să deseneze pe o coală de hârtie. Detectivul se uită la ea:

— Ești sigur că asta ai văzut?

— Cred că da. Știți ce reprezintă?

— Mer, Khalifa. Semnul pentru piramidă.

Mai privi în jos pentru câteva secunde lungi și apoi, după ce împătură hârtia, o puse în buzunar:

— Îți mulțumesc, Omar, zise el. Știu cât de greu ți-a fost să vii azi aici.

— Găsiți-mi prietenii, inspectore! Asta-i tot ce vă cer.

Găsiți-mi prietenii!

Pentru o clipă, păru că vrea să-i întindă mâna, dar, răzgândindu-se, salută scurt din cap și părăsi încăperea.

Khalifa își petrecu următoarele douăzeci de minute, povestindu-i lui Saryia ce se întâmplase în Cairo și primind detalii despre moartea lui Suleiman. Apoi, așa cum i se ceruse, urcă la etaj să-l vadă pe inspectorul-șef.

De obicei, lui Hassani îi plăcea să-l facă să aștepte la ușă, cel puțin câteva minute. Totuși, astăzi îl primi imediat, în plus, pentru prima dată i se oferă un scaun normal pe care să stea.

— O să vă dau un raport asupra cazului cel mai târziu la prânz, începu el, sperând să preîntâmpine întrebările legate de dosar.

Hassani însă dădu din mână neinteresat:

— Nu-ți mai face atâtea griji! Am niște vești bune, Yusuf.

Se așază pe scaun și-și îndreaptă bărbia înainte, adoptând aceeași poziție pe care o avea președintele Mubarak în fotografia de deasupra lui.

— Sânt încântat să te informez, spuse el afectat, că cererea ta de promovare a fost aprobată. Felicitări!

Zâmbi, deși ceva din expresia lui sugera că nu e tocmai încântat pe cât încerca să arate.

— Glumiți! Spuse Khalifa.

Zâmbetul păli ușor.

— Eu nu spun niciodată glume. Sânt polițist.

— Da, domnule. Îmi cer iertare.

Nu știa ce să zică. Era ultimul lucru la care se aștepta.

— Vreau să-ți iei liber restul zilei, să te duci acasă, să-ți anunți soția, să sărbătorești. Apoi mâine te trimit la o conferință în Ismailiya.

— Ismailiya?

— Da, o prostie despre poliția urbană în secolul douăzeci și unu. Trei zile va dura, Dumnezeu să te ajute! Astea sânt lucrurile pe care trebuie să le suporti când urci pe scara ierarhică.

Khalifa nu spuse nimic. Era mulțumit, desigur. În același timp însă, mai era ceva...

— Și cazul? Cum rămâne cu el? Întrebă.

Din nou același gest cu mâna din partea lui Hassani, cu același zâmbet nu prea sincer.

— Nu-ți face griji despre caz, Yusuf! Poate să mai aștepte câteva zile. Tu du-te la Ismailiya, participă la conferință și când te întorci, te ocupi de el. Poate să aștepte.

— Dar nu pot să-l las așa, domnule!

— Relaxează-te! Ai fost promovat! Bucură-te!

— Știu, dar...

Hassani începu să râdă. Un râs tare, exagerat, care umplu camera și acoperi cuvintele lui Khalifa:

— Ce răsturnare de situație, nu? Iată-mă pe mine, spunându-i unuia dintre oamenii mei să muncească mai puțin! Sper că nu vei spune nimănui. Mi-ai putea ruina reputația!

Khalifa zâmbi, dar nu se dădu bătut:

— Domnule, au fost omorâți trei oameni. Alți doi au dispărut. Cazul se leagă sigur de Sayf al-Tha'r și probabil și de Ambasada Britanică. Nu pot să las totul așa cum e.

Hassani continua să chicotească. În ochii lui însă, Khalifa observă un început de enervare. O enervare care risca să se transforme în mânie.

— Nu vrei promovarea asta? Întrebă el.

— Domnule?

— Mi se pare că nu ești prea fericit. Ca să nu mai spun că nu prea pari nici recunoscător.

Accentuă ultimele cuvinte, ca și cum ar fi vrut să se asigure că detectivul le-a auzit bine.

— Sânt recunoscător, domnule! Dar viețile oamenilor sânt în pericol. Nu pot să dispar așa, pur și simplu, la Ismailiya pentru trei zile.

Hassani dădu din cap:

— Crezi că noi nu ne putem descurca aici singuri, fără tine, așa e?

— Nu, domnule. Eu doar am...

— Crezi că poliția nu va fi în stare să-și facă datoria în absența ta?

— Domnule...

— Crezi că tu ești singurul interesat de lege și de ordine, de bine și de rău?

Ridică tonul din ce în ce mai tare. O venă îi pulsa la gât:

— Păi, hai să-ți spun eu cum stă treaba, Khalifa! Mi-am petrecut întreaga viață, spetindu-mă pentru binele acestei țări și n-am de gând să stau aici și să ascult cum un rahat ca tine sugerează că ar fi singurul căruia îi pasă.

Respira greu:

— Acum ai primit ceea ce ți-ai dorit. Ți-ai obținut nenorocita ta de promovare. Și mâine, dacă știi ce e bine pentru tine, te duci la Ismailiya. Și cu asta am încheiat.

Împinse scaunul în spate, se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră, unde rămase cu spatele la Khalifa, trosnindu-și degetele. Khalifa își aprinse o țigară, fără să se mai deranjeze să-i ceară permisiunea.

— Cine v-a impus asta, domnule? Întrebă el încet.

Hassani nu răspunse.

— Asta se ascunde în spatele promovării, corect? Cineva v-a obligat. Cineva vrea să-mi luați cazul.

Hassani păstră tăcerea în continuare.

— Este un troc. Eu primesc slujba nouă și în schimb, uit tot ce e legat de investigații. Așa stă treaba, nu?

Degetele lui Hassani pocneau atât de tare, încât păreau că se vor frânge dintr-o clipă în alta. Se răsuci încet cu fața spre el.

— Nu-mi place de tine, Khalifa, mormăi el. Niciodată nu mi-ai plăcut și niciodată n-o să te plac. Ești arogant, nesupus, o belea la casa omului.

Făcu un pas înainte, cu fălcile încleștate, ca un luptător care pășește în ring:

— Dar ești cel mai bun detectiv pe care-l are poliția. Să nu-ți imaginezi că nu sânt conștient de asta. Și deși nu-ți vine să crezi, nu ți-am dorit niciodată răul. Așa că ascultă-mă cu atenție: acceptă promovarea, du-te la Ismailiya și uită de caz!

Crede-mă, dacă nu procedezi astfel, nu mai pot să fac nimic ca să te protejez.

Se uită în ochii lui Khalifa pentru un moment, apoi se întoarse din nou cu fața la fereastră.

— Și închide ușa după tine, mai spuse el.

DEȘERTUL VESTIC.

Primul lucru care o izbi pe Tara fu căldura. Avea senzația că se ridică la suprafață din adâncurile unui lac rece și cu fiecare metru parcurs, apa din jurul ei

devenea din ce în ce mai fierbinte, până când, în cele din urmă, pătrunse într-un infern ce clocotea. Era sigură că, dacă va rămâne acolo sus, va arde de vie, așa că încercă să înoate înapoi, dar fără rezultat, așa că, după ce se mai zbatu o vreme, renunță, rostogolindu-se pe spate, plutind resemnată sub dogoarea flăcărilor.

Deschise ochii larg.

Stătea întinsă într-un cort. Lângă ea se afla Daniel, care o privea. Întinse mâna și o mângâie pe păr.

— Bine ai venit înapoi, spuse el.

O dureaua capul și-și simțea gura uscată și coclită, ca și cum ar fi fost plină cu hârtie. Stătu nemișcată o vreme, apoi se chinui să se ridice în șezut. La doi metri în fața cortului stătea un bărbat cu o armă în poală.

— Unde suntem? Îngăimă ea.

— În mijlocul deșertului vestic, răspunse Daniel. În Marele Ocean de Nisip. Presupun că undeva, pe la jumătatea drumului dintre Siwa și al-Farafra.

Se chinuia să respire, atât era de cald. Aerul îi ardea gâtul și gura, ca și cum ar fi băut lavă fierbinte. Nu putea să vadă prea multe prin ușa cortului, doar niște dune înalte de nisip care se ridicau în fața ei. De undeva, din apropiere, răzbătea sunetul ritmic al generatoarelor. Îi era îngrozitor de sete:

— Ce ora e?

El se uită la ceas:

— Unsprezece.

— Am fost în portbagajul unei mașini, spuse ea, încercând să-și pună ordine în gânduri. Apoi într-un elicopter.

— Eu nu-mi aduc aminte nimic de pe parcursul călătoriei, zise Daniel, ridicând din umeri. Doar mormântul.

Ridică mâna încet și-și atinse capul. Sângele pe care-l văzuse pe fața lui și pe gât fusese șters, asta în cazul în care nu cumva visase totul. Își mișcă mâna peste podeaua aspră și strânse degetele.

— Îmi pare atât de rău, Daniel, spuse ea. N-ar fi trebuit să te bag niciodată în chestia asta.

— Eu singur m-am băgat. Nu e vina ta, adăugă el, zâmbind.

— Ar fi trebuit să las piesa la Saqqara, așa cum mi-ai zis tu.

Se aplecă în față și o sărută pe frunte:

— Poate. Dar gândește-te la toată distracția pe care am fi pierdut-o. Niciodată n-am trăit astfel de emoții, atunci când săpam.

Își trecu mâinile prin păr:

— Dar așa, măcar o să fim și noi pe-aici când vor face cea mai mare descoperire din istoria arheologiei. Trebuie să recunosc că merită un mic cucui în cap.

Știa că încearcă să o mai înveselească, așa că făcu tot posibilul să-i răspundă pe măsură. Adevărul era însă că se simțea rău și era înfricoșată și disperată. Era conștientă că Daniel, în ciuda glumelor sale, se simțea la fel. Se vedea asta în ochii lui și în umerii căzuți.

— O să ne omoare, nu-i așa?

— Nu neapărat. Există ceva șanse ca o dată ce vor găsi armata...

Tara se uită în ochii lui:

— O să ne omoare, nu-i așa?

Daniel tăcu un moment, apoi își coborî privirea în podea.

— Da, spuse el. Probabil că da.

Se lăsă o tăcere de moarte. Daniel se așează pe vine, trecându-și brațele în jurul picioarelor și-și odihni bărbia pe genunchi. Tara se ridică în capul oaselor și se întinse din toate încheieturile. Capul îi plesnea de durere.

Paznicul continua să-i privească inexpressiv. Nu făcea nici un efort să îndrepte arma spre ei și o clipă îi trecu prin cap ideea nebunească de a-l ataca. Dar imediat renunță la gândul prostesc. Chiar dacă ar fi ieșit imediat din cort, unde s-ar fi dus? Se aflau în mijlocul deșertului. Paznicul era pus acolo doar de fațadă. Adevărații gardieni erau nisipul și căldura. Îi veni să plângă, dar avea ochii prea uscați pentru lacrimi.

— Mi-e sete, murmură ea.

Daniel își ridică privirea și se adresă bărbatului:

— Ehna aatzanin. Aazin mayya.

Paznicul îi fixă un moment, apoi, fără să-și ia ochii de la ei, strigă spre cineva de afară. Câteva minute mai târziu, în cort intră un bărbat cu un vas de pământ, pe care i-l dădu Tarei. Îl ridică la buze și bău. Apa era caldă și avea un gust sălcii, dar o sorbi lacomă, terminând jumătate din cantitate, după care îi întinse vasul lui Daniel. Un elicopter trecu pe deasupra lor, făcând materialul cortului să tremure și să se umfle.

Dimineața era pe sfârșite. Căldura deveni și mai intensă, uscând sudoarea de pe gâtul și fața Tarei imediat ce aceasta se forma. Daniel moțâi o vreme, cu capul în poala ei. Pe deasupra trecură și alte elicoptere.

După o oră paznicul se schimbă și li se aduse mâncare legume crude, brânză, bucăți de lipie, acră, uscată și greu de înghițit. Încercă să se forțeze să mănânce, dar nu avea poftă.

Nici Daniel nu se simțea în stare să mănânce, așa că mare parte din alimente rămaseră neatinse. Noul paznic era la fel de tăcut ca și predecesorul lui.

Probabil că adormise pentru că, atunci când se trezi din nou, mâncarea dispăruse și apăruse din nou primul paznic. Îi prinse privirea, încercând să stabilească un soi de legătură cu el. El continuă să se uite fix la ea, cu o expresie

rece și neînduplecată și după o vreme, Tara lăsă ochii în jos.

— N-are nici un sens să încerci să comunici, spuse Daniel.

Din punctul lor de vedere, nu suntem decât niște animale.

Și chiar mai rău. Suntem Kufr. Păgâni.

Tara se așeză din nou, cu spatele la paznic și închise ochii. Încerca să se gândească la apartamentul ei, la Grădina Zoologică, la Jenny, la după-amiezele geroase de decembrie din Parcul Brockwell. Orice, numai să evite prezentul. Imaginile însă dispăreau la fel de repede pe cât apăreau. Iar din spatele lor se insinua mereu chipul lui Dravic, uitându-se la ea cu rânjetul acela scârbos. Se foi, se răsuci, după care se ridică din nou și-și îngropă fața în mâini, disperată.

În cele din urmă, când soarele era la zenit și aerul din cort devenise atât de fierbinte, încât de-abia mai suporta, prelata de la intrare se ridică și cineva își băgă capul înăuntru. După ce vorbi cu paznicul, acesta se ridică în picioare și îndreptând arma spre ei, le făcu semn să iasă. Se uitară unul la altul, apoi se ridicară la rândul lor și ieșiră afară, unde soarele orbitor îi obliga să clipească des. Cortul lor făcea parte dintr-o tabără mult mai mare, instalată chiar în mijlocul văii, între dunele înalte, cea din stânga înclinându-se abrupt în sus, cealaltă, din dreapta, ondulându-se mai blând. Peste tot erau împrăștiate grămezi de canistre cu benzină, frânghii, baloți de paie și lăzi mari de lemn. Un elicopter survola la mică înălțime, cu o plasă mare agățată de el conținând lăzi și canistre. Ateriză chiar în vale, pe o fâșie netedă de nisip, și vreo zece bărbați îmbrăcați în negru începură să roiască în jurul lui, descărcând echipamentul.

Tara nu prea le acorda atenție, pentru că privirea nu îi fu atrasă nici de elicopter, nici de tabără, ci mai degrabă de o stâncă mare, sub formă de piramidă, care se înălța exact în fața ei. Nu vedea prea bine din cauza șirului de corturi și a grămezilor de lăzi, dar chiar și-așa realizează cât de uriașă era.

Avea ceva ușor amenințător așa cum stătea acolo, în mijlocul deșertului, neagră și solidă, crescută din nisipuri. Simți cum o trece un fior pe șira spinării. Oamenii, observă ea, făceau tot posibilul să nu privească în direcția aceea.

Traversară tabăra, cu un paznic în fața lor și alți doi în spate și urcară pe o movilă abruptă de nisip, unde Dravic stătea sub o umbrelă, cu o pălărie de pai pe cap.

— Sper că ați dormit bine amândoi, mustăci el amuzat, în timp ce urcau spre el.

— Să te ia dracu', se răsti Daniel.

De pe vârful movilei aveau o perspectivă clară asupra văii, care se curba lin spre nord, ca o albie printre valurile de nisip. Stânca imensă se ridica chiar în fața lor, perfect vizibilă acum, erupând din marginea dunei din stânga, semănând cu vârful unui ac ce iese printr-un material fin și galben. La poalele ei, părănd niște pitici, mișunau o mulțime de oameni care mânuiau lopeți și touria. De la

baza ei porneau cinci tuburi lungi, ce se întindeau ca niște șerpi și dispăreau după vârful dunei. Zgomotul scos de generatoare devenise și mai puternic acum, umplând aerul cu loviturile lor ritmice, ca bătaile a mii de aripi.

— M-am gândit că v-ar plăcea să vedeți și voi, spuse Dravic. La urma urmei, nu mai aveți nici o șansă să povestiți și altora.

Scoase din nou chicotitul acela insinuant, din gât. Tara simțea cum o privește, cu ochi lascivi care îi cercetau trupul.

Se cutremură de scârbă și se dădu un pas înapoi, trecând în spatele lui Daniel. Dravic mormăi ceva și se întoarse cu fața spre vale. Își scoase un trabuc din buzunarul cămășii și-l îndesă în gură.

— Locul a fost mai ușor de găsit decât ne-am așteptat, se lăudă el. M-am temut că indicațiile din mormânt erau doar niște simple estimări, așa cum se întâmplă adesea în textele antice, dar prietenul nostru, Dymmachos, a nimerit locul cu o diferență de cinci kilometri. O aproximare remarcabilă, având în vedere că nu dispunea de nici un fel de tehnologie modernă după care să se ghideze.

Ridică bricheta și aprinse trabucul, pufăind încet, buzele lui scoțând un fel de pocnet în timp ce trăgea din el.

— Am pornit în recunoaștere dimineața la prima ora, continuă el și am localizat așezarea în mai puțin de o oră. După toate complicațiile din ultimele patru zile, a fost chiar puțin dezamăgitor. Mă așteptam la mai multe emoții.

Undeva, în dreapta lor, două motociclete de teren porniră în forță în sus, pe flancul dunei, cu motoarele vuind.

Roțile lor lăsau o urmă adâncă în nisip, ce arăta ca un fermoar deschis.

— După cum se vede, totul a mers strună, spuse Dravic, zâmbind cu toată gura, necăjindu-i cu succesul lui. Chiar perfect, aș putea zice. Am adus suficient echipament: combustibil pentru generatoare, lăzi, paie ca să protejăm obiectele găsite. Mai vin și altele cu o caravană de cămile. Am descoperit deja câteva inscripții chiar pe stâncă, așa că știm că armata trebuie să fie undeva, prin apropiere. Tot ce trebuie să facem acum, se opri, trăgând lacom din trabuc, este s-o găsim.

Chestie care se va întâmpla în câteva ore.

— S-ar putea să nu fie așa de ușor, spuse Daniel, înfruntându-l. Dunele astea își schimbă forma în permanență.

Dumnezeu știe la ce nivel se găsea suprafața deșertului acum două mii cinci sute de ani. Armata ar putea fi la cincizeci de metri dedesubt. Sau și mai mult. Ai putea săpa săptămâni întregi fără să găsești nimic.

Dravic ridică din umeri:

— Cu metodele tradiționale, poate. Din fericire, avem la dispoziția noastră echipament de ultimă oră.

Le arată cele cinci tuburi șerpuitoare de la baza formațiunii stâncoase. La fiecare dintre ele, observă Tara, doi bărbați stăteau de-o parte și de alta a capătului deschis. Țineau strâns un fel de mănere și mișcau într-o parte și-n alta tubul peste nisip, care era înghițit de gura de plastic.

— Aspiratoare de nisip, explică Dravic. Se pare că fac furori în Golf. Le folosesc ca să curețe nisipul de pe pistele de la aeroport, de la țevile de petrol, chestii din astea. Funcționează exact pe același principiu ca un aspirator normal.

Nisipul este tras înăuntru, trece prin tub și este depozitat la o distanță rezonabilă, în cazul nostru pe partea cealaltă a dunei. Mi s-a spus că fiecare dintre ele poate să aspire cam o sută de tone pe oră. Așa că vom găsi armata mai curând decât crezi tu.

— O să se afle, spuse Daniel. Nu poți să păstrezi în secret pentru multă vreme o astfel de operațiune uriașă.

Dravic izbucni în râs, trasând cu mâna prin aer un arc mare de cerc:

— Cine-o să ne vadă? Suntem în mijlocul deșertului, pentru Dumnezeu! Așezarea cea mai apropiată se află la o sută douăzeci de kilometri distanță, nu există zboruri comerciale care să treacă pe deasupra. Visezi cai verzi pe pereți, Lacage!

Îi suflă fumul exact în față și râse și mai tare:

— Ce dilemă pentru tine! Pe de-o parte îți dorești să nu reușesc ce mi-am propus, iar pe de altă parte, arheologul din tine vrea cu disperare să am succes.

— Nu dau doi lei pe armata ta, strigă Daniel.

— Minți, Lacage! Minți cu nerușinare. Ești la fel de nerăbdător ca și mine să vezi ce e acolo jos. Suntem amândoi la fel.

— Nu te flata singur.

— Oh, ba da, Lacage, suntem la fel! Amândoi trăim în trecut. Simțim o nevoie irezistibilă de a săpa. Nu ne mulțumim doar să știm că undeva aici, în deșert, este îngropată o armată. Trebuie s-o găsim. Trebuie s-o vedem.

Trebuie să ne-o însușim. Pentru amândoi este intolerabil ca istoria să ne ascundă diverse lucruri. Oh, te înțeleg, Lacage!

Mai bine decât te înțelegi tu. Îți pasă mai mult de ce este acolo jos decât de propria viață. Decât de viața micuței tale prietene.

— Mănânci căcat! Se răsti Daniel. Căcat!

— Oare? Chicoti Dravic. Eu cred că nu. I-aș putea tăia gâtul chiar aici în fața ta și o parte din tine tot și-ar dori să reușesc.

Este o dependență, Lacage! O dependență de neînvins.

Și amândoi suferim din cauza ei.

Daniel îl privea fix și pentru o clipă, Tara avu senzația că vorbele lui Dravic atinseseră ceva profund din el. În ochii lui se vedea confuzie și dezgust, ca și

cum i se revelase o parte din el de care ar fi preferat să nu fie conștient. Scutură din cap și-și băgă mâinile în buzunar, sfidător:

— Să te fut, Dravic.

Uriășul zâmbi:

— Te asigur că, dacă e cineva care să se fută pe aici prin zonă, atunci eu sânt acela.

Se lăsa ușor pe spate și o privi pe Tara, apoi le făcu un semn paznicilor. Aceștia își ridicară armele și îi împinseră de la spate în jos, spre tabără.

— Nici prin cap să nu vă treacă să încercați să scăpați! Strigă Dravic după ei. Dacă nu vă dă gata căldura, nisipurile mișcătoare oricum o să-și facă datoria. Sânt peste tot. De fapt, cred că așa o să vă și omor. E mult mai interesant decât un glonț în cap.

Rânji și se răsuci spre locul excavațiilor. Dedesubt, oamenii începură să cânte.
LUXOR, COLINELE TEBANE.

Exista un loc unde Khalifa obișnuia să meargă atunci când voia să mediteze, sus, pe Colinele Tebane, la umbra vârfului Qurn, așa că hotărî să se ducă acolo.

Îl descoperise cu ani în urmă, când sosise prima dată la Luxor, un locaș natural în stâncă, tăiat într-o costișă joasă, chiar la jumătatea muntelui, de unde te puteai bucura de priveliștea spectaculoasă a Văii Regilor. Stătea acolo ore întregi, singur și liniștit și oricât de confuz s-ar fi simțit în momentele acelea, oricât de disperat, fără speranță sau distrus, mintea lui se limpezea acolo, iar starea de spirit i se modifica radical. „Locul de meditație”, așa îi zicea el. Nu exista nici un alt loc în lume, unde să se simtă mai aproape de sufletul lui și de Allah.

Când ajunse sus, soarele trecuse de zenit. Se așeză și se sprijini cu spatele de piatra răcoroasă de calcar, privind dealurile învăluite în razele astrului solar. În depărtare se zăreau oamenii mișunând prin vale, mici ca niște furnici. Își aprinse o țigară.

Întâlnirea cu Hassani îl zguduise. Rău de tot. Reacția lui imediată a fost, desigur, să respingă oferta de promovare și să-și continue investigațiile. La urma urmei, era în joc viața a doi oameni, dacă mai erau în viață și nu le putea întoarce spatele, pur și simplu. Și nici nu putea uita ce pățiseră Suleiman, Nayar și Iqbar. Și într-un fel, nici ce se petrecuse cu fratele său, Ali.

Însă, în ciuda acestor motivații serioase, începuse să aibă dubii. Nu voia, dar așa se întâmplase. Nu juca într-un film, unde se garantează că totul se va termina cu bine. De data asta era pura realitate și deși se disprețuia pentru asta, îi era frică.

Să te ridici împotriva lui Sayf al-Tha'r era suficient de periculos. În plus, acum se părea că se pricopsise cu dușmani chiar din propria tabără. Dumnezeu știe cine și de ce, dar erau foarte puternici. Suficient de puternici ca să-l sperie pe

Hassani, lucru deloc ușor.

„Nu pot să mai fac nimic să te protejez”, îi spusese șeful.

Și nu vorbise doar despre cariera lui Khalifa. Se referise și la viața lui și poate, chiar la viața familiei lui. Era corect să îi pună în pericol pe cei pe care îi iubea cel mai mult pe lume?

Nu le datora nimic nici lui Nayar, nici lui Iqbar sau Suleiman și nici cuplului de englezi. Dar lui Ali? Ei bine, asta o să-l chinuie toată viața, dar oare merita? Poate era mai bine să renunțe la caz. Să accepte promovarea și să plece la Ismailiya. Sigur, se va urî după aceea. Dar, cel puțin, va fi în viață și cei dragi lui la fel. Aruncă țigara și privi în sus la niște hieroglife zgâriate chiar lângă locul unde stătea. Erau trei cartușe, unul pentru Horemheb, unul pentru Ramses I și unul pentru Seti I.

Dedesubt se afla o altă inscripție scurtă, făcută de cineva care își spunea „Scribul lui Amun, Fiul lui Ipu”. Probabil, vreunul dintre meșteșugarii necropolei antice, care stătuse în același loc cu mai bine de trei mii de ani în urmă, bucurându-se de aceeași priveliște ca și Khalifa și ascultând aceeași tăcere, și simțind poate aceleași lucruri. Întinse mâna și atinse zidul.

„Ce-ar trebui să fac?..”, își spuse, plimbându-și degetele peste imaginile sculptate grosolan; cum e mai bine? Spune-mi, Fiu al lui Ipu! Dă-mi un semn! Pentru că sânt al naibii de nesigur!”

Îl întrerupse un zgomot de pietre rostogolite. Se întoarse și privi în sus. Un bărbat murdar, zdrențăros, se uita în jos spre el de pe un platou aflat la vreo cinci metri deasupra.

— Scuze scuze iartă-mă Allah ai milă! Bolborosi bărbatul în arabă, lovindu-se cu palmele peste cap. Prost tâmpit nebun comerț în loc greșit.

Își legă djellaba în jurul taliei și îi făcu un nod, apoi, bălângănindu-și picioarele slăbănoage peste marginea platoului, coborî pe zidul crăpat al stâncii.

— Tu vorbești cu fantomele! Rosti el. Și eu fac la fel.

Colinele sânt pline de fantome! Mii de fantome. Milioane de fantome. Unele bune, altele rele. Unele sânt teribile! Am văzut!

Ajunsesse jos acum și se grăbi să se ghemuiască la picioarele lui Khalifa:

— Eu trăiesc cu fantomele. Le cunosc. Sânt peste tot.

Arată cu degetul deasupra capului lui Khalifa:

— Aici e una. Iar acolo e alta. Și aici, și aici, și aici.

Salut, fantomelor!

Le făcu cu mâna.

— Mă cunosc. Le e foame. Și mie mi-e foame. La toți ne este foame. Foame rău.

Scotoci prin faldurile robei și scoase un pachet învelit în hârtie mototolită.

— Vrei scarabeu? Întrebă el. Cea mai bună calitate.

Khalifa dădu din cap că nu:

— Nu astăzi, prietene!

— Uite, uite, cea mai bună, nu există mai bună în Egipt.

Doar uită-te! Te rog!

— Nu astăzi, repetă Khalifa.

Bărbatul privi împrejur și se trase mai aproape de el, coborându-și vocea:

— Îți plac antichitățile? Am antichități. Foarte bune.

— Sânt polițist, spuse Khalifa. Ai grijă ce spui!

Zâmbetul bărbatului păli.

— Antichități false, spuse el grăbit. Nu reale. False, false.

Eu le fac. Eu le fac false. Ha, ha, ha!

Khalifa clătină din cap și își aprinse o țigară. Bărbatul îl privi fix, ca un câine care așteaptă o bucătică de carne.

Făcându-i-se brusc milă de el, Khalifa îi aruncă pachetul de Cleopatra.

— Ia-le tu, spuse el, și lasă-mă în pace. Bine? Vreau să fiu singur.

Bărbatul luă țigările.

— Mulțumesc, spuse el. Atât de amabil. Fantomele te plac.

Ele zic să-ți povestesc. Ele te plac foarte mult.

Își duse mâna la ureche ca și când ar fi ascultat:

— Ele spun că, dacă ai vreodată probleme, să vii aici sus și să vorbești cu ele, pentru că-ți vor da multe răspunsuri bune. Fantomele te vor proteja.

Îndesă țigările într-un buzunar al robei și se ridică în picioare.

— Vrei ghid? Întrebă el.

— Vreau să fiu lăsat în pace, spuse Khalifa.

Bărbatul dădu din umeri și suflându-și nasul în gulerul djellab-ei, pe cărarea de la baza stâncii, ignorând pietrele ascuțite de sub picioarele goale.

— Vrei să vezi Valea Regilor? Strigă el peste umăr.

Hatshepsut, templul nobililor? Știi toate locurile de pe-aici.

Foarte ieftin.

— Altădată, strigă și Khalifa în urma lui. Nu astăzi.

— Îți arăt locuri pe care nimeni altcineva nu le vede.

Locuri foarte bune. Locuri speciale.

Khalifa scutură din cap și întorcând capul, se uită spre colinele goale. Nebunul își continuă drumul și ajunsese într-un loc în care poteca se curba și dispărea în spatele unui povârniș înalt.

— Te duc la locuri secrete! Striga el.

Khalifa îl ignoră.

— Un mormânt nou pe care nimeni nu-l știe! Foarte bun!

Dispăru imediat după aceea. Urmă o pauză scurtă și brusc, ca și când cineva l-ar fi împins din spate, Khalifa sări în picioare.

— Așteaptă! Strigă el, cu vocea amplificată de ecoul dintre stânci. Așteaptă!

O luă pe potecă și alergă după bărbat, care, auzindu-i chemarea, făcuse un pas înapoi, ivindu-se de după stâncă.

— Un mormânt nou pe care nimeni nu-l știe, repetă Khalifa, apropiindu-se de el. Ai spus un mormânt nou pe care nimeni nu-l știe.

Bărbatul își lovi palmele.

— Eu l-am descoperit! Strigă el. Secret mare. Fantomele mi l-au arătat. Vrei să-l vezi?

— Da, spuse Khalifa cu pulsul mărit. Vreau să-l văd. Vreau foarte mult să-l văd. Du-mă acolo!

Îl luă pe bărbat pe după umeri și porniră amândoi spre coline.

La început, Khalifa nu fu foarte sigur că mormântul nebunului este același cu cel descoperit de Nayar. Așa cum subliniasse și al-Masri, colinele astea erau pline de grote vechi. Era foarte posibil ca ghidul lui să fi dat peste unul complet diferit, unul care nu avea nici o legătură cu acela căutat de el.

Apoi, după multă tocmeală, îl convinse pe bărbat să-i arate antichitățile de care vorbise și dubiile sale se risipiră. Erau trei shabtii, ca acelea din magazinul lui Iqbar și un vas de teracotă cu chipul lui Bes pe el, similar cu acela din ascunzătoarea lui Iqbar. Era foarte clar că proveneau din același loc. Îi dădu artefactele înapoi și întinse mâna după țigări, dar când băgă mâna în buzunar își dădu seama că le dăruise ceva mai devreme.

— Îmi dai și mie o țigară, te rog? Spuse el.

— Nu! Răspunse bărbatul. Sânt ale mele!

Le luă cam o oră ca să ajungă în vârful defileului și alte treizeci de minute să ajungă la intrarea în mormânt. Ultima parte a coborârii, când trebuiră să parcurgă cei șase metri de stâncă de deasupra mormântului, fusese extrem de dificilă pentru Khalifa, căruia nu-i plăcuseră niciodată înălțimile.

Nebunul se strecura fără nici un fel de probleme. Khalifa, pe de altă parte, avu nevoie de cinci minute doar ca să-și ia inima-n dinți și să pornească, și când, în sfârșit, se hotărî, se mișcă centimetru cu centimetru până jos.

— Allah, protejează-mă, murmură el, lipindu-și fața de roca solidă. Allah, ai milă de mine!

— Haide, haide, haide!

Nebunul râdea și sărea de colo-colo dedesubt:

— Aici e mormântul, ce mai aștepți, am crezut că vrei să-l vezi.

Detectivul atinse și el fundul într-un final și trecând de intrare, se sprijini de peretele coridorului, de-abia trăgându-și răsuflarea.

— Dă-mi o țigară, zise el. Și fără comentarii ori te arestez pentru deținere de antichități furate.

Pachetul fu oferit cu repeziciune și Khalifa scoase o țigară, pe care o aprinse, după care închise ochii și inhală adânc. După câteva fumuri, începu să se relaxeze. Deschise ochii din nou.

O rază subțire de soare se insinua prin intrarea mormântului, suficientă pentru a lumina coridorul și intrarea întunecată a camerei funerare.

— Cum l-ai găsit? Întrebă Khalifa, uitându-se în jur.

— Fantomele mi-au arătat, răspunse nebunul. Șapte zile, zece zile. Nu mai mult. Mi-au spus să cobor aici. Ele spuneau că e ceva special. Așa că am venit aici și uite, mormânt frumos, secret, foarte special.

Se întoarse spre intrare și-i arătă deschizătura prin care urcaseră:

— Vezi, aici, când am venit prima dată era un zid, un zid mare, care acoperea ușa ca să nu vezi ce e înăuntru. Dar eu l-am dărâmat și am intrat, așa cum mi-au spus fantomele, întuneric mare înăuntru, foarte secret, se ducea în jos, în jos, jos. Sânt speriat, tremur de frică, dar mă duc jos pentru că vreau să văd, ca și cum m-ar trage cineva.

Rostea cuvintele din ce în ce mai tare. Începu să meargă pe coridor. Khalifa îl urmă.

— O cameră, spuse el, arătând în față. Întuneric, beznă ca noaptea. Aprind chibrit. Multe lucruri înăuntru. Sute de lucruri. Lucruri minunate, lucruri teribile. Foarte magic.

Casa fantomelor.

Stăteau chiar în pragul camerei funerare acum. Pe măsură ce Khalifa se obișnuia cu semiîntunericul dinăuntru, reuși să zărească imagini și culori vagi chiar pe peretele opus.

— Comori, comori, atât de multe comori, bolborosi bărbatul. Am stat aici o noapte. Am dormit aici cu comorile, ca un rege! Am avut multe vise, multe lucruri ciudate mi-au venit în cap, cum că eu zburam pe deasupra lumii și vedeam totul, chiar și ce gândeau oamenii.

Sări în cameră.

— Mai târziu, i-am spus și prietenului meu.

— Prietenul tău? Întrebă Khalifa.

— Uneori vine sus pe coline, când e beat, stăm de vorbă, îmi dă țigări. Are o imagine. Aici.

Arătă cu degetul spre încheietura de la mâna stângă. Exact în locul în care Nayar avea tatuajul cu scarabeul. Detectivul începea să înțeleagă.

— I-am spus prietenului meu ce-mi arătaseră fantomele.

El a spus: „Du-mă!”, așa că l-am dus. El a râs foarte tare.

Și a zis: „Tu și cu mine vom deveni foarte bogați! Noi doi vom trăi ca niște regi!” Dar trebuie să-l las pe el să se ocupe.

El va lua lucrurile să le arate unor oameni speciali. El o să-mi cumpere un televizor. Nu trebuie să mai vin aici, a mai zis el.

Nu trebuie să spun nimic. Așa că am așteptat și așteptat și așteptat. Dar nu s-a mai întors. Apoi au venit ceilalți noaptea.

Iar eu sânt singur. Și fără televizor. Și mi-e foame. Și numai fantomele sânt prietenele mele.

Continuă să se văicărească și să se smiorcăie cât e de oropsit, plimbându-și mâna de-a lungul pereților. Khalifa sări și el înăuntru, observând că porțiunea de zid din stânga intrării fusese distrusă. Se ghemui lângă grămada de ipsos spart de pe podea, clătinând din cap, uluit la vederea unui astfel de vandalism absurd.

Vedea acum cu claritate șirul evenimentelor.

Bărbatul acesta dăduse peste mormânt. Îi spusese lui Nayar, Nayar își însușise câteva obiecte, inclusiv o bucată din zidul care zăcea acum în ruine la picioarele lui. Sayf al-Tha'r prinsese de veste. Nayar fusese ucis. Iar restul îl știa deja.

Se ridică și începu să studieze încăperea. Ochii lui se obișnuiseră acum cu lumina dinăuntru și mare parte din decorațiuni erau vizibile, deși părțile laterale ale camerei rămâneau în continuare pierdute în penumbră, ca și cum ar fi fost acoperite de perdele negre. Bărbatul se așeză pe jos, uitându-se la Khalifa cu ochi melancolici și mormăind cuvinte fără înțeles.

— Ai mai fost aici, întrebă Khalifa, de când l-au descoperit?

Bărbatul scutură din cap:

— Dar am văzut. Am stat ascuns printre stânci, liniștit, ca și cum aș fi fost una cu stânca. Ei au venit noaptea, în fiecare noapte, ca șacalii. Au luat lucruri din mormânt, într-o noapte, în a doua noapte, în a treia noapte, în fiecare noapte și mai multe lucruri.

— Și noaptea trecută?

— Noaptea trecută au venit. Apoi au plecat. Apoi au venit ceilalți.

— Ceilalți?

— O femeie și un bărbat. Albi. Îi mai văzusem și înainte.

Au intrat în mormânt. Au fost înghițiți.

— Uciși?

Bărbatul ridică din umeri.

— Uciși? Repetă Khalifa.

— Cine știe? Nu i-am văzut cu fantomele. Poate trăiesc. Poate nu. Bărbatul pe care l-am văzut...

— Ce?

Nu mai spuse nimic și începu să deseneze cu degetul prin praf niște modele.

Khalifa se întoarse din nou la pereți. Făcu încet înconjurul camerei, folosindu-și bricheta pentru a lumina decorațiile, acolo unde era prea întuneric ca să se vadă ceva. Petrecu vreme îndelungată în fața tripticului care îl interesase atât de mult pe Daniel, cercetând cu atenție fiecare dintre cele trei secțiuni, apoi trecu mai departe. Se uită în interiorul nișei canopice, la imaginea celor doi persani, a grecului așezat în fața mesei cu fructe, a lui Anubis care cântărea inima decedatului. Examina fiecare centimetru de perete cu ajutorul brichetei până când gazul acesteia se termină și se cufundă din nou în întuneric. Băgă bricheta în buzunar și se îndreaptă spre raza de lumină ce se strecura de afară.

— E perfect, spuse el încet. Absolut perfect.

Bărbatul își ridică privirea spre el.

— A fost nisip, murmură el. Nisip, oameni, o armată, toți s-au înecat.

— Știu, spuse Khalifa, punându-i mâna pe umăr. Și acum trebuie să aflu unde.

Casa Chicago, sediul Misiunii Arheologice din cadrul Universității din Chicago, era așezată în mijlocul a trei acri de grădini bogate pe Corniche el-Nil, chiar între templele Luxor și Karnak. O clădire în stilul caselor de pe plantațiile americane, dominată de coloane arcuite și înconjurată de curți și de alei nenumărate, locul devenea timp de șase luni pe an căminul multor egiptologi, artiști, studenți și restauratori. Aceștia lucrau fie la proiectele lor particulare, fie în cadrul templului Medinet Habu, ale cărui reliefuri și inscripții erau înregistrate cu sânguință de Misiunea din Chicago, de mai bine de trei sferturi de secol.

Era după-amiază când sosi Khalifa în fața porților principale și-și prezentă legitimația gardienilor înarmați. Unul dintre ei sună în interior și trei minute mai târziu o tânără americană veni să-l întâmpine. El îi explică motivul vizitei sale, după care porniră spre complex.

— Profesorul az-Zahir este un drăguț, spuse fata în timp ce treceau prin grădini. Vine aici în fiecare an. Îi place să folosească biblioteca. A devenit o parte integrantă a acestui loc.

— Am auzit că nu se simte prea bine.

— Devine confuz uneori, dar numește-mi un singur egiptolog care nu pățește la fel. E OK.

Merseră de-a lungul unei alei umbrite de copaci spre colonadele din față ale clădirii, inspirând aerul greu, plin de parfumul florilor de hibiscus și iasomie și de iarbă proaspăt cosită. În ciuda distanței destul de mici până la Corniche, complexul era liniștit, singurele sunete care se auzeau fiind ciripitul păsărilor și murmurul unui aspersor.

Fata îl conduse printre colonade, traversară o curte, apoi intrară într-una dintre grădinile din spatele casei.

— Uite-l, spuse ea, arătându-i silueta unui bărbat care stătea la umbra unui salcâm înalt. Își face siesta de după-amiază, dar nu-ți face griji dacă-l trezești! Iubește vizitele. O să vă trimit niște ceai.

Se întoarse și intră în casă. Khalifa se apropie de profesor, care stătea pe un scaun, cu bărbia în piept. Era un bărbat micuț, chel și ridat ca o smochină, cu pete pe mâini și pe scalp, cu urechi clăpăuge, care străluceau transparente în lumina soarelui.

Deși afară era extrem de cald, purta un costum gros de tweed.

Khalifa se așeză lângă el și își puse mâna pe brațul lui:

— Professore az-Zahir?

Bătrânul mormăi ceva, tuși și încet, întâi unul, apoi celălalt, deschise ochii și se întoarse spre Khalifa. Detectivul se gândi că profesorul arăta exact ca o broasca țestoasă.

— A venit ceaiul? Întrebă el, cu voce fragilă.

— O să aducă acum.

— Ce?

— O să aducă acum, repetă Khalifa mai tare.

Az-Zahir ridică mâna dreaptă și se uită la ceas:

— E prea devreme pentru ceai.

— Am venit să vorbesc cu dumneavoastră, spuse Khalifa.

Sânt un prieten al profesorului Mohammed al-Habibi.

— Habibi! Gemu bătrânul. Habibi crede că sânt senil!

Și are dreptate!

Chicotind, îi întinse o mână tremurătoare:

— Iar tu ești?

— Yusuf Khalifa. Am studiat împreună cu profesorul Habibi.

Sânt polițist.

Bătrânul dădu din cap, mișcându-se ușor în scaun. Mâna lui stângă, observă Khalifa, zăcea grea în poală, fără viață.

Az-Zahir văzu încotro se uită detectivul.

— Infarct, explică el.

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

Dădu din mână că nu e nici o problemă.

— Se întâmplă lucruri și mai rele în viață. Cum ar fi să îl ai drept profesor pe neghiobul ăla de Habibi!

Chicoti din nou, arătându-și gura fără dinți:

— Ce mai face câinele ăla bătrân?

— E bine. Vă transmite salutări.

— Mă îndoiesc.

Un bărbat aduse două cești de ceai și le așeză pe măsuta mică dintre ei. Az-Zahir nu reușea să ajungă la ceașcă, așa că detectivul se oferă să i-o dea el. Sorbi zgomotos lichidul fierbinte. De undeva, din spate, răzbăteau până la ei sunetele ritmice ale unor rachete de tenis.

— Cum ziceai că te numești?

— Yusuf. Yusuf Khalifa. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre armata lui Cambyses.

Profesorul sorbi din nou zgomotos:

— Armata lui Cambyses, zici tu?

— Profesorul Habibi spune că nimeni nu știe mai multe despre ea ca dumneavoastră.

— Ei bine, cu siguranță știu mai multe decât el, dar asta nu înseamnă mare lucru.

Își termină ceaiul și îi făcu un semn lui Khalifa, care puse ceașca goală pe masă. O viespe începu să zboare pe deasupra tăvii. Rămaseră tăcuți o vreme. Bărbia lui az-Zahir se lăsa încet, încet spre piept, ca și cum ar fi fost de ceară și s-ar fi topit treptat în căldura după-amiezei. Părea că va adormi din nou, când, brusc, strănută și-și înălță capul.

— Așa deci, mormăi el, scoțând o batistă din buzunar și suflându-și nasul în ea, armata lui Cambyses. Ce vrei să știi?

Khalifa își scoase țigările cumpărate pe drum și-și aprinse una:

— Orice. S-a pierdut în Marele Ocean de Nisip, corect?

Az-Zahir încuviință din cap.

— Există date mai precise despre loc?

— După Herodot, se pare că e undeva pe la mijlocul drumului dintre ținutul Oasis sau Insula celor Binecuvântați și ținutul amonienilor.

Strănută din nou și-și îngropa nasul în batistă:

— Din câte știm noi, Oasis este, de fapt, al-Kharga, spuse el, cu vocea înăbușită de batistă, deși unii susțin că e vorba de al-Farafra. Nimeni nu știe exact însă, ca să fiu sincer.

Ținutul amonienilor este Siwa. Undeva între acestea două.

Așa a spus Heordot.

— El este singura noastră sursă?

— Da, din nefericire. Unii susțin că el ar fi inventat totul.

Termină de suflat nasul și-și coborî mâna, încercând să pună batista la loc. Pentru că nu nimerea deloc deschizătura, renunță și o îndesă în mâneca stângă. Din spate se auzi un scrâșnet de pietriș și se iviră cei doi jucători de tenis care terminaseră partida și se îndreptau acum spre casă.

— Ce joc ridicol, tenisul! Mormăi az-Zahir. Să lovești o minge înainte și înapoi

peste un fileu. Ce inutil! Genul acela de lucruri pe care numai englezii îl pot inventa.

Își clătină capul ridat a dezgust. Urma o altă pauză lungă.

— Nu m-ar deranja dacă mi-ai da și mie o țigară, spuse el, în cele din urmă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă ofer una.

Khalifa îi dădu o țigară și i-o aprinse. Bătrânul trase adânc fumul în piept:

— Ce senzație plăcută! După atac, doctorii mi-au interzis, dar sânt sigur că una singură nu are cum să-mi facă rău.

O vreme, fumă în tăcere, ținând țigara chiar de capătul filtrului, aplecându-se când trăgea din ea, cu o expresie concentrată pe chip. Vorbi din nou de-abia când aproape că o terminase:

— Probabil că au fost îngropați de khamsin, spuse el. Vântul deșertului. Poate deveni foarte furios, mai ales primăvara.

Alungă o muscă:

— Au pornit în căutarea armatei chiar din momentul în care s-a pierdut.

Cambyes însuși a trimis o expediție care să-i găsească. La fel a făcut și Alexandru cel Mare. Și romanii.

Căpătase un soi de aură mistică. Era un fel de Eldorado.

— Dumneavoastră ați căutat-o?

Bătrânul gemu:

— Câți ani crezi că am?

Khalifa ridică din umeri, stânjenit.

— Haide, câți?

— Șaptezeci?

— Mă flatezi. Am optzeci și trei. Și mi-am petrecut patruzeci și șase de ani în deșertul vestic, căutând armata asta nenorocită. Și în toți cei patruzeci și șase de ani, știi ce am descoperit?

Khalifa nu spuse nimic.

— Nisip, asta am găsit. Mii și mii de tone de nisip. Am descoperit mai mult nisip decât orice arheolog din lume.

Am devenit un expert în el.

Chicoti melancolic și aplecându-se în față, stinse țigara de brațul scaunului și azvârli chiștocul în ceașcă.

— Nu puteam să-l arunc pe jos, spuse el. Strică grădina.

E o grădină frumoasă, nu crezi?

Khalifa îl aprobă.

— Este principalul motiv pentru care am venit să stau aici.

Biblioteca este minunată, desigur, dar grădina este cea de care m-am îndrăgostit. E atât de liniștită! Sper să mor aici.

— Sânt sigur...

— Scutește-mă de platitudinile tale, tinere! Sânt bătrân și bolnav, iar când o să-mi dau duhul, sper să se întâmple chiar aici, pe scaunul ăsta, la umbra salcâmului.

Începu să tușească. Bărbatul care le adusese ceaiul se apropie și luă tava.

— Așadar, nu s-a găsit niciodată vreo urmă a armatei?

Întrebă Khalifa. Nici o indicație despre locul în care ar putea fi?

Az-Zahir nu dădea semne ca ar asculta ce i se spune. Își freca mâna de brațul scaunului, mormăind ceva pentru sine.

— Profesore?

— Imm?

— Nu s-a descoperit niciodată vreo urmă de-a ei?

— Oh, întotdeauna se găsesc oameni care vor pretinde că știu unde e. A avut loc o expediție la începutul anului, credeau că au găsit-o. Gargară! Teorii de doi bani! Când le ceri dovezi concrete, dau din colț în colț.

Își băga degetul în ureche, răsucindu-l energic:

— Și a mai fost americanul ăla.

— American?

— Un bărbat drăguț. Tânăr. Puțin rebel. Dar își cunoștea meseria.

Continuă să se scarpine în ureche:

— A lucrat de unul singur. În deșert. Avea o teorie despre nu știu ce piramidă. Khalifa deveni atent:

— O piramidă?

— Nu o piramidă propriu-zisă. O aglomerare de stânci sub forma unei piramide, asta spunea el. Găsise niște inscripții pe ea. Era convins că fuseseră lăsate de soldații armatei. Știi, m-a sunat. Din Siwa. Mi-a spus că descoperise niște urme și că o să-mi trimită și fotografiile. Dar n-au ajuns niciodată la mine. Câteva luni mai târziu, i-au găsit jeepul. Complet ars.

Iar el era înăuntru. O tragedie. John. ăsta era numele lui.

John Cadey. Drăguț bărbat. Puțin rebel.

Bătrânul își scoase degetul din ureche și se uită la el.

— Vă amintiți unde săpa? Întrebă Khalifa.

Az-Zahir ridică din umeri:

— Undeva, în deșert.

Oftă. Părea obosit:

— Deșertul e însă un loc mare, nu? Și eu mi-am petrecut destul timp acolo. Lângă o piramidă. Așa mi-a zis. O clipă am crezut că totuși descoperise ceva. Dar apoi a avut accidentul.

Foarte trist! Să știi că nu va fi găsită niciodată. Armata.

Niciodată. Este o păcăleală. O halucinație a minții. Cadey.

Ăsta era numele lui.

Vocea lui devenea din ce în ce mai slăbită, până când, în cele din urmă, se stinse. Khalifa se uită la el. Capul bătrânului alunecase spre piept, pielea din jurul bărbiei încrețindu-se și mai tare, astfel încât acum chipul lui părea un ghemotoc de riduri. Mâna sănătoasă căzuse pe lângă scaun și bătrânul începu să sforăie. Khalifa îl mai privi o vreme, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre casă.

Biblioteca de la Casa Chicago, cea mai dotată în domeniul egiptologiei, ocupa la parterul clădirii două camere răcoroase, zugrăvite în alb, cu tavanul înalt; era plină de șiruri de rafturi metalice și avea un miros persistent de lac și hârtie veche.

Bărbatul, tânăr, american, cu ochelari rotunzi și o barbă groasă, își frecă bărbia gânditor:

— S-ar putea să avem niște materiale care să vă folosească.

Știți germana?

Khalifa negă din cap.

— Păcat. Drei Monate in der Libyschen Wüste¹ a lui Rohifs este foarte bună. Probabil, cea mai bună lucrare despre deșertul vestic, chiar dacă e scrisă acum o sută de ani. Dar n-a fost niciodată tradusă, așa că nu vă e de folos. Totuși, mai avem câteva materiale în arabă și în engleză. Și în plus, câteva haști bune și fotografii făcute de la înălțime.

Dispăru într-o cameră alăturată, lăsându-l pe Khalifa lângă un raft plin cu volume din primele zile ale egiptologiei – *Researches in Egypt and Nubia*² a lui Belzoni, *Monumenti dell'Egitto e della Nubia*³ lui Rosellini, cele douăsprezece volume ale lui Lepsius, *Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien*⁴. Își plimba degetele peste ele și scoase un exemplar din Davies, *Ancient Egyptian Paintings*⁵. Îl așeză peste celelalte cărți și o deschise cu grijă.

1 „Trei luni în deșertul libian” (n. red.)

2 „Cercetări în Egipt și Nubia” (n. red.).

3 „Monumente din Egipt și Nubia” (n. red.).

4 „Monumente din Egipt și Etiopia” (n. red.).

5 *Picturi din Egiptul Antic*” (n. red.).

Încă mai era cufundat în lectură, când, după douăzeci de minute, apăru bibliotecarul, care-l bătu ușor pe umăr.

— V-am dus câteva cărți în sala de lectură. La masa de la fereastră. Nu este tot ce am despre subiect, dar este suficient pentru început. Strigați-mă dacă mai aveți nevoie de altceva.

Deși mai potrivit ar fi să șoptiți, având în vedere că suntem într-o bibliotecă.

Se amuză de gluma pe care o făcuse și se îndreptă spre biroul lui. Khalifa puse la loc cartea lui Davies și trecu în cea de-a doua cameră, care avea rafturi de-o parte și de alta și un șir de mese chiar pe mijloc. Pe una dintre ele, chiar lângă fereastră, se ridicau doua teancuri de cărți. Se așeză și luând un volum de deasupra, începu să citească.

Dură vreo trei ore până când găsi ceea ce căuta. Era o carte subțirică intitulată *A Joumey across the Great Sea of Dunes*⁶, scrisă în 1902 de un explorator englez, căpitanul John de Villiers.

6 „O călătorie prin Marele Ocean al Dunelor” (n. red.).

De Villiers pornise în călătorie, în încercarea de a reface expediția lui Rohlfs din 1874, din Siwa, cu ghizi locali și o caravană de cincisprezece cămile, îndreptându-se prin deșert spre oaza Dakhla, care se situa la vreo șase sute de kilometri la sud-est. Douăzeci de zile mai târziu, boala și proviziile insuficiente îl obligaseră să ajungă la al-Farafra, unde a abandonat călătoria. Pe Khalifa nu îl interesa sfârșitul expediției, ci ceva care se întâmplase în cea de-a opta zi de drum: „În cea de-a opta zi, Abu, băiatul despre care am vorbit deja, mi-a arătat o priveliște extraordinară undeva în zare, peste dune, în partea de est a direcției noastre de mers.

Prima senzație a fost că piramida, pentru că despre asta era vorba, trebuie să fie un miraj sau o iluzie optică...”

Khalifa se opri, nedumerit din cauza cuvintelor nefamiliare, apoi se ridică și îi ceru bibliotecarului un dicționar englez-arab.

Bărbatul scoase un volum dintr-un raft și Khalifa se întoarse la masa lui, nerăbdător să citească explicațiile.

— Ah! Spuse el, găsind cuvintele. Sirab. Tawahhum basari.

Înțeleg.

Reveni asupra textului, păstrând dicționarul deschis lângă el, pentru orice eventualitate: „Părea imposibil să fie de proveniență naturală, datorită atât preciziei formei cât și absenței vreunei alte formațiuni de același gen în vecinătate.

Totuși, după ce ne-am apropiat, am fost nevoit să-mi schimb opinia inițială. Piramida era reală și o creație a naturii. Cum se ridicase și când, nu pot spune, pentru că, din păcate, experiența mea e redusă în chestiunile geologice.

Tot ceea ce pot spune este că adăuga peisajului o notă specială, așa cum se ridica imensă, dintre dune, precum vârful unei sulite sau, mai bine zis, ca vârful unui trident, de genul celui pe care-l ține Poseidon în mână (la urma urmei, doar eram în mijlocul Oceanului de Nisip!) „.

„Asta-i un soi de glumă”, presupuse Khalifa.

„Ne-a luat aproape toată ziua să ajungem la acest loc fantastic și a necesitat o

abatere considerabilă de la traseul nostru.

Câțiva oameni s-au împotrivit încă de la început să mergem acolo, susținând sus și tare că lucrul acela e de rău augur și că e un semn al diavolului, superstițiile acelea prostesti legate de obiecte, pentru care mintea arabului egiptean pare să aibă o înclinație specială (ei sânt, așa cum a precizat atât de bine Lordul Cromer, mai puțin evoluți, ca o națiune de copii).”

Khalifa dădu din cap, pe jumătate amuzat de comentarii, pe jumătate enervat. Englezi aroganți!

„Am ascultat cu atenție temerile bărbaților și am făcut tot ce mi-a stat în putință să-i calmez, admitând că stâncile ar putea fi într-adevăr înspăimântătoare, deși, din experiența mea, numai pentru copii și femei și în nici un caz pentru niște bărbați curajoși ca ei. Remarca mea păru să aibă efectul scontat și în ciuda câtorva murmure de împotrivire, ne-am continuat drumul spre ea, ajungând la locul respectiv după-amiaza târziu și așezând tabăra la baza ei.

Sânt sigur că veți fi de acord cu mine că nu există prea multe de spus despre o formațiune stâncoasă, fie și ciudată ca aceasta, și cred că am epuizat tot ce era de explicat în rândurile anterioare. Totuși, aș vrea să atrag atenția asupra unui aspect particular și anume, inscripțiile descoperite chiar lângă baza ei, care s-au dovedit a fi, după o examinare atentă, niște hieroglifice rudimentare.

Cunoștințele mele legate de limba antică egipteană sânt la fel de limitate precum cele în cazul geologiei. M-am hazardat totuși și bănuiesc că sennele indicau un nume: „Net-nebu”. Vreun călător, fără dubiu, care trecuse prin același loc, cu mii de ani în urmă.

Mai târziu în aceeași noapte, în timp ce Azab, bucătarul, ne servea cina, am ținut un toast, cu ceai, din păcate și nu cu vin, în cinstea curajosului Net-nebu, urându-i sănătate și sperând sincer că a ajuns cu bine la destinație. Bărbații și-au ridicat și ei cupele, repetând solemn cuvintele mele, fără să aibă nici cea mai mică idee, bănuiesc eu, despre ceea ce vorbesc. Mi s-a părut totuși că le-a mai ridicat puțin moralul; și am avut cu toții o noapte de somn liniștit.”

Khalifa mai citi descrierea de două ori pentru a se asigura că a înțeles corect, notându-și câteva idei în agendă, apoi răsfoi cartea până la sfârșit unde se afla un apendice. Aici găsi extrase din jurnalul lui Villiers, cu detalii despre distanțele parcurse în fiecare zi. Compară măsurătorile cu cele de pe o hartă obișnuită a Egiptului și reuși să-și facă o idee generală despre locul în care ar putea fi situată stânca în formă de piramidă, îi ceru bibliotecarului mai multe hărți specializate și se apucă să o localizeze cu precizie.

Îi luă mai mult decât se aștepta. Alese de la început o hartă ce folosea o scară de 1 la 150000, dar nu găsi nicăieri stânca. Mai găsi ceva pe o hartă făcută pe baza imaginilor din satelit, dar nu era foarte clară, iar pe harta militară la scara de

1 la 50000 ar fi găsit-o cu siguranță, numai că se oprea chiar în vestul zonei care-l interesa pe el. Începu să creadă că nu avea s-o găsească niciodată.

Reuși totuși în cele din urmă. Surpriza veni din partea unei diagrame aparținând unui pilot RAF1 din Cel de-al Doilea Război Mondial, păstrată în bibliotecă mai degrabă ca un document istoric, decât ca unul geografic. Aceasta oferea

1 RAF (engl.), Royal Air Force, Forțele Aeriene Regale britanice (n. red.)

O imagine topografică detaliată a zonei dintre 26 și 30 de grade longitudine și latitudine. Acolo, pe la jumătatea drumului între Siwa și al-Farafra, ridicându-se în peisajul pustiu, văzu un triunghi mic, în dreptul căruia era scris „formațiune stâncoasă piramidală”. Khalifa lovi masa cu încântare, sunetul reverberând în încăperea ca zgomotul scos de o mitralieră.

— Iertați-mă, șopti el bibliotecarului, care băgase capul pe ușă ca să vadă ce se întâmplă.

Își notă coordonatele, verificându-le de două ori pentru a fi sigur că le-a scris exact și apoi, întrebându-se dacă prietenul lui, Abdul Grasul, încă mai organiza tururi prin deșert, se ridică în picioare și se întinse. De-abia atunci observă că afară se întunecase. Se uită la ceas. Trecuse de opt. Și îi promisese lui Zenab că se va întoarce până la patru, ca să participe la parada copiilor.

— Pe toți dracii! Șopti el printre dinți, înhățând agenda și repezindu-se spre ieșire. Zenab nu va fi deloc fericită.

DEȘERTUL VESTIC.

Până la căderea nopții nu se înregistra nici o urmă de armată și Dravic începu să se impacienteze.

Toată ziua îi privise pe oameni muncind, așteptând din clipă-n clipă strigătul care să vestească o descoperire. Orele trecuseră în goană, soarele îi arsese spatele, muștele îl bâzâiseră în permanență, stânca îl ignorase, masivă, cu marginile părând să tremure în căldura îngrozitoare, dar strigătul tot nu venise. Aspiratoarele lucraseră nonstop, coborând nivelul solului în jurul bazei cam cu vreo zece metri, dar nimic.

Doar nisip. Mii și mii de tone de nisip, ca și cum deșertul și-ar fi bătut joc de el.

De câteva ori coborâse el însuși lângă instalațiile de excavare, agitându-și mistria în toate părțile, înjurând pe oricine se găsea în preajmă. Cea mai mare parte a timpului însă și-o petrecuse sub umbrelă, molfăind trabuce, ștergându-și sudoarea de pe frunte, devenind din ce în ce mai neliniștit și mai frustrat.

După ce soarele apuse, cerul se întunecă și aerul se răcori, în sfârșit. Instalară niște lămpi gigantice cu arc în jurul utilajelor și valea se umplu de lumină. Pericolul ca luminile să fie observate în imensitatea deșertului era neglijabil și oricum, era un risc pe care trebuiau să și-l ia, dacă voiau să continue lucrul. Fiecare om disponibil primise o lopată și fusese trimis să sape. O armată de

oameni, căutând o altă armată.

Și totuși, nici urmă de ea.

Începu să creadă că Lacage avea dreptate. Poate că armata se găsea mai jos decât se aștepta el. Estimările lui spuneau că soldații se găsesc între patru și șapte metri adâncime. Așa îi spusese lui Sayf al-Tha'r. Între patru și șapte metri. Zece maximum. Dar ajunseseră deja la zece și nu găsiseră nimic.

Absolut nimic.

O s-o găsească în cele din urmă, dar timpul îi presa. Nu era posibil să stea aici o veșnicie. Cu fiecare zi care trecea, creșteau și șansele ca activitatea lor să atragă atenția. Locul era în mijlocul deșertului, dar nu atât de îndepărtat încât să se ascundă acolo la infinit. Aveau la dispoziție cel mult o săptămână. Iar dacă armata se găsea la cincizeci de metri dedesubt, nu prea puteau să facă mare lucru.

— Unde e? Mormăi el, sugând lacom din trabuc. Ar fi trebuit s-o găsim până acum. Unde e?

Își încleștă pumnii și-și frecă tâmplele nervos. Avea o durere de cap acută, deloc surprinzător, având în vedere că stătuse în soare aproape douăsprezece ore. Trebuia să se calmeze, să-și abată gândurile. Strigă spre unul dintre bărbații de dedesubt, spunându-i că se duce în cortul lui și că, dacă se întâmplă ceva, să-l anunțe imediat. Se întoarce și porni în jos spre tabără. Avea o sticlă de votcă în geantă. Câteva guri și se va simți imediat mai bine. Și poate o să doarmă și câteva ore. Da, așa o să facă.

În timp ce mergea însă, o altă idee i se insinua treptat în minte, provocându-i un zâmbet larg. „Da, se gândi el, asta chiar că m-ar face să uit de neazuri.” Se va spăla, va bea câteva pahare, va mânca și apoi...

Ajunse în tabără și făcându-și loc printre mormanele de echipamente, se opri în fața unui cort și-și băgă capul înăuntru.

Tara și Daniel stăteau ghemuiți pe podea. Se ridicară în capul oaselor când îl auziră intrând. Îi aruncă o privire scurtă Tarei, apoi îi spuse ceva în arabă gardianului. Daniel se strâmbă.

— Animalule, șuieră el. Într-o zi o să te omor.

Dravic izbucni în râs:

— Atunci va trebui să te întorci din morți ca s-o faci.

Îi mai spuse ceva paznicului și plecă.

— Ce-a fost asta? Întrebă Tara.

Daniel nu spuse nimic, privindu-și fix ghetetele. Nu părea că se grăbește să-i răspundă.

— Ce-a zis?

El bolborosi ceva.

— Ce?

— A zis să te ducă în cortul lui peste două ore.

Ea își privi ceasul. Opt și cincisprezece. Simțea că i se face rău.

LUXOR.

Așa cum se așteptase Khalifa, Zenab nu era deloc fericită.

Se uita la televizor cu Ali și Batah și îi aruncă una dintre privirile ei feroce când el intră în casă.

— Nu m-ai văzut, tati, se băgă Ali în vorbă. Am fost pe pluta lui Tutankhamon. Eram unul dintre purtătorii de evantaie.

— Îmi pare rău, spuse Khalifa, lăsându-se pe vine în fața fiului său și ciufulindu-i părul. Am avut ceva de terminat la serviciu. Aș fi venit dacă aș fi putut. Uite, ți-am adus ceva.

Și ție, Batah!

Băgă mâna în sacșa de plastic pe care o adusese cu el și scoase un colier din scoici, pe care îl dădu fiicei lui și o trompetă de plastic.

— Mulțumesc, tati! Strigă Ali, luând instrumentul și suflând tare în el.

Batah se repezi să se uite în oglindă. Ali o urmă și el imediat.

— E o dată pe an, Yusuf, spuse Zenab când rămaseră singuri. O după-amiază pe an. Și-au dorit atât de mult să fii acolo.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, prinzându-i mâna.

Ea și-o retrase și ridicându-se în picioare, traversă camera și închise ușa.

— Am primit un telefon azi-dimineață, spuse ea, întorcându-se. De la șeful tău, Hassani.

Khalifa nu zise nimic și își scoase o țigară.

— Să-mi spună cât este de încântat pentru promovarea ta.

Că asta înseamnă mai mulți bani, un apartament mai bun, o școală nouă pentru copii. I-am spus: „E prima dată că aud așa ceva”. Atunci el a zis că o să vii curând acasă să-mi povestești.

Că este o mutare bună pentru cariera ta. Și a continuat în stilul ăsta până la sfârșit.

— Nenorocitul, șopti Khalifa.

— Ce?

— Vrea să mă prindă, Zenab! Să mă prindă prin intermediul tău. Ți-a spus toate lucrurile alea bune despre promovare ca tu să mă convingi să accept.

— Să înțeleg că nu ai de gând să accepți?

— E complicat.

— Nu mă trata ca pe un copil! Nu de data asta, te rog.

Ce se întâmplă, Yusuf?

Ali începu să bată la ușă:

— Mami! Vreau să mă uit la televizor.

— Eu și tatăl tău discutăm! Du-te și joacă-te cu Batah!

— Nu vreau să mă joc cu Batah.

— Ali, du-te și joacă-te cu Batah! Și lasă gălăgia că-l ști pe ăla mic!

Se auzi un sunet sfidător de trompetă, apoi o ușă trântită.

Khalifa își aprinse țigara.

— Trebuie să mă întorc la Cairo, spuse el. În seara asta.

Femeia rămase neclintită o clipă, apoi veni lângă el și îngenunche în fața lui, cu pletele căzându-i în valuri până la coapse.

— Ce se întâmplă, Yusuf? Nu te-am mai văzut niciodată așa până acum. Spune-mi! Te rog! Am dreptul să știu. Mai ales când ne afectează viața. Ce caz e ăsta'? De ce nu accepți promovarea?

Khalifa o înconjură cu brațele și-și sprijini fruntea de capul ei:

— Nu că n-aș vrea să-ți spun, Zenab. Sânt pur și simplu înspăimântat. Mi-e teamă să te implic și pe tine. E foarte periculos.

— Atunci cu atât mai mult trebuie să știu. Sânt soția ta.

Ce te afectează pe tine mă afectează și pe mine și pe copiii noștri. Dacă există vreun pericol trebuie să-l cunosc și eu.

— Nici eu nu înțeleg prea bine totul. Tot ce știu este că viețile unor oameni nevinovați sânt în pericol, iar eu sânt singurul care-i poate salva.

Rămaseră în poziția aceea câteva minute, după care ea se dădu în spate și-l privi drept în ochi:

— Mai e și altceva la mijloc, nu-i așa?

El nu spuse nimic.

— Ce?

— Nu e...

— Ce, Yusuf?

— Sayf al-Tha'r, șopti el.

Zenab își lăsă capul în jos:

— Oh, Doamne, nu. Asta s-a întâmplat în trecut. S-a terminat.

— Nu s-a terminat cu adevărat, spuse el, privindu-și genunchii. Acum mi-am dat seama, de când lucrez la cazul ăsta: a fost întotdeauna în mine. Am încercat să uit, să trec peste, dar n-am putut. Ar fi trebuit să-i opresc. Ar fi trebuit să-l ajut.

— Am mai discutat toate astea, Yusuf. Nu aveai ce să faci.

— Dar aș fi putut cel puțin să încerc. Și nu am încercat. I-am lăsat să mi-l ia de lângă mine.

Simți cum i se umplu ochii de lacrimi și se lupta să nu înceapă să plângă:

— Nu pot să exprim ce simt, Zenab! E ca și cum aș purta o mare greutate pe

umeri. Întotdeauna mă gândesc la Ali.

La ce s-a întâmplat. La ce aş fi putut să fac. Iar acum, mi s-a oferit şansa să îndrept lucrurile. Pe Ali nu mai am cum să-l aduc înapoi, dar măcar voi reduce puţin din răul care s-a făcut. Şi până când nu voi face asta, nu-mi voi găsi liniştea.

Jumătate din mine va rămâne întotdeauna prinsă în capcana trecutului.

— Prefer să am o jumătate de soţ, decât un soţ mort.

— Te rog, încearcă să înţelegi! Trebuie să merg mai departe.

Este important.

— Mai important decât mine şi copiii tăi? Avem nevoie de tine, Yusuf!

Exclamă ea prinzându-i mâinile. Nu-mi pasă de promovare. Nu avem nevoie de mai mulţi bani sau de un apartament luxos. Ne descurcăm şi-aşa. Dar îmi pasă de tine. Eşti soţul meu. Eşti dragostea mea. Nu vreau să fii omorât. Şi vei fi, dacă vei mai continua. Ştiu asta. O simt.

Începu să plângă şi-şi îngropă faţa în poala lui.

— Te vreau aici, cu noi, în siguranţă, spuse ea, suspinând.

Vreau să creştem împreună o familie.

Din dormitorul lui Batah răzbătea sunetul înăbuşit de trompetă. Pe stradă începură să explodeze artificiile.

O mângâie pe păr.

— Nu e nimic mai important pe lumea asta decât tu şi copiii, şopti el. Nimic. Nici trecutul, nici fratele meu, nici măcar propria viaţă. Te iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Aş face orice pentru tine. Orice.

Îi săltă capul şi se priviră în ochi.

— Spune-mi să renunţ la caz, Zenab! Spune-mi şi o voi face, fără ezitare. Spune-mi!

O vreme se uită la el cu ochii ei imenşi, căprui şi umezi.

Apoi, încet se ridică în picioare.

— La ce oră e trenul tău? Spuse ea abia şoptit.

— Ultimul pleacă la zece.

— Atunci ai timp doar ca să mănânci ceva.

Îşi dădu părul pe spate şi intră în bucătărie.

Plecă la nouă şi cincisprezece minute. Avea cu el o geantă în care pusese un schimb de haine, nişte mâncare şi pistolul lui, un Helwan de 9 mm. Mai luase şi 840 de lire egiptene, bani pe care-i pusese deoparte să meargă la Mecca. Se simţea îngrozitor că trebuia să apeleze la ei, dar erau singurii bani gheaţă pe care-i aveau în apartament şi îi erau necesari acolo unde se ducea. Indiferent de ce urma să se întâmple în următoarele zile, îşi promisese că-i va pune la loc.

Coti la stânga pe lângă bloc și porni spre gară. Noaptea răsună de ecoul artificiiilor, lansate în cinstea sărbătorii de Abu el-Haggag. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să treacă și pe la birou să mai ia niște muniție, dar se răzgândi. Risca să dea nas în nas cu vreun coleg și n-avea chef de explicații.

Trebuia să plece din Luxor fără să știe nimeni. Se uită la ceas.

Nouă și douăzeci.

Când ajunse în centrul orașului, străzile se aglomerară și mai tare. În jurul Templului Luxor era un adevărat furnicar.

Copiii purtau coifuri și alergau de colo-colo, aruncând pocnitori; grupuri muzicale improvizate, mizmar și tobe în principal, cântau pe marginea drumului. Vânzătorii de dulciuri de-abia mai făceau față cererilor.

Într-un mic parc de lângă templu, un grup de dansatori zikr, două rânduri de bărbați față-n față, se legănau într-o parte și-n alta pe ritmul incantațiilor unui munshid. O mare mulțime de oameni se strânsese să-i privească și Khalifa încetini și el pasul. Nu ca să-i admire pe dansatori, ci ca să-i verifice pe cei care-l urmăreau.

Nu era sigur de numărul lor și nici de când se luaseră după el, dar erau cu siguranță în spatele lui. Trei, poate patru, amestecându-se printre cheflii, urmărindu-i fiecare mișcare. Pe unul îl depistase atunci când se oprise să-și cumpere un pachet de țigări, pe altul în timp ce se dăduse într-o parte, ca să lase să treacă o procesiune de bărbați călare. Doar o singură privire, un contact vizual fulgerător și cei care-l supravegheau se topiseră în masa aglomerată de oameni. Erau buni. Pregătiți. Serviciul Secret, probabil. Sau spionajul militar. Era foarte posibil să-l fi urmărit toată ziua.

Își aruncă privirea peste mulțime. Zece metri mai departe un bărbat se sprijinea de niște țevi. Ochii lui erau îndreptați spre Khalifa și detectivul crezu că este unul dintre urmăritori.

Apoi văzu o femeie care veni lângă el și plecară împreună, braț la braț. Nouă treizeci. Khalifa își aprinse o țigară și porni mai departe.

Trebuia să-și piardă urma înainte de a ajunge la gară. Nu era sigur cine sânt sau ce voiau, dar știa că, dacă vor avea și cea mai mică bănuială despre destinația lui, vor încerca să-l oprească. Și o dată oprit, nu va mai avea nici o șansă.

Trebuia să scape de ei.

Nouă și treizeci și unu de minute. Coti spre stânga pe o străduță îngustă și trecu pe lângă un grup de copii care stăteau pe trotuar și priveau la televizor. Mări pasul și făcu la dreapta pe o altă stradă. Doi bătrâni jucau șiga în praf, folosind pietre pe post de piese. Îi depăși grăbit și o luă la stânga din nou pe o alee șerpuitoare. Douăzeci de metri mai încolo era o motocicletă parcată lângă un zid și se uită în oglinda ei laterală. Era singur. Începu să alerge.

Timp de zece minute merse în zigzag pe străzile laterale ale Luxorului, cotind pe neașteptate, uitându-se constant în spatele lui, până când ajunsese în cele din urmă în Midan al-Mahatta, piața din fața gării, cu obeliscul ei roșu și ceasul care părea să nu meargă niciodată. Scoase un oftat de ușurare și pași pe drum, uitându-se în dreapta să nu vină nici o mașină. În acel moment observă un individ care stătea ascuns sub un portal de vizavi, uitându-se fix la el.

— Pe toți dracii! Șopti el.

Trenul pentru Cairo trăsesese deja pe peron, călătorii se înghesuiau să urce, iar hamalii se chinuiau să aranjeze bagajele.

N-avea cum să treacă fără să fie văzut. Se uită la ceas. Nouă patruzeci și trei. Șaptesprezece minute.

Un moment rămase nemișcat, neștiind ce să facă, apoi, brusc, o luă la stânga pe Sharia al-Mahatta, mărind pasul la maximum. Era o idee nebunească, dar nu-i venise nimic altceva în minte. Trebuia să ajungă acasă.

Alese cea mai scurtă rută pe străduțele laterale, fără să se mai deranjeze să privească în spate, știind că ei sânt acolo.

Ajunse la bloc în zece minute și după ce intră, o luă la goană pe scări și năvăli pe ușa din față.

— Yusuf?

Zenab tocmai ieșea din camera de zi:

— De ce te-ai întors?

— N-am timp să-ți explic, găfâi el, trăgând-o în bucătărie, își scoase ceasul de la mână. Nouă cincizeci și trei.

Fiecare secundă era prețioasă.

Deschise larg fereastra de la bucătărie și privi în jos, spre aleea îngustă. Așa cum se aștepta, văzu doi bărbați care stăteau ascunși sub copertina de la intrare. Distanța de douăzeci de metri îl ameți. Se uită la acoperișul clădirii de vizavi, care era situat exact sub nivelul ferestrei sale, cam la trei metri distanță. Se zăreau câteva sârme pline cu rufe puse la uscat, iar în capăt se vedea o ușă ce dădea în interiorul clădirii. Se întrebase deseori dacă ar fi posibil să sară de pe un bloc pe altul. Acum era pe punctul de a afla.

Se mai uită o dată, gemând în sinea lui, apoi se aplecă și-și aruncă geanta în partea cealaltă. Aceasta căzu cu o bufnitură, speriiind un stol de porumbei, care se ridicară în aer și dispăru în noapte.

— Yusuf, șopti Zenab, înfigându-și degetele în brațul lui, ce faci? De ce ți-ai aruncat geanta acolo?

Îi prinse fața în mâini și o sărută pe gură:

— Nu mă întreba! Pentru că, dacă încep să mă gândesc, nu mai sar.

Se urcă pe pervaz și apucându-se strâns de cadrul de metal, se întoarse spre ea.

— Vreau să ții ușile închise la noapte, spuse el. Dacă sună cineva, spune-i că m-am culcat mai devreme pentru că mâine plec la Ismailiya.

— Eu nu...

— Te rog, Zenab! Dacă sună cineva, spune-i că nu vreau să fiu deranjat. Mâine dimineată, ieși copiii și te duci la Hosni și la Sama. Stai acolo până te sun eu. Înțelegeți?

Ea dădu din cap.

— Te iubesc, Zenab!

Se aplecă și o mai sărută o dată, apoi se întoarse cu fața spre acoperișul de alături. Distanța părea foarte mare.

— Și închide fereastra după mine, șopti el.

N-avea nici un sens să stea să se îmbărbăteze, așa că rosti repede o rugăciune, numără până la trei și sări cu toată puterea, abținându-se să nu scoată un strigăt de groază.

Pentru o clipă avu senzația că o să cadă direct pe alee. Apoi, cu un sunet înfundat, ateriză pe celălalt acoperiș, cu fața în jos, rănindu-se la cot.

Stătu nemișcat un moment și mai îngrozit acum de faptul că sărise, apoi se ridică în picioare și se uită în spate.

Zenab stătea la fereastra bucătăriei, cu o expresie îngrozită pe chip. Îi trimise un sărut, recuperează geanta de pe jos și se grăbi spre ușa din capătul acoperișului, care dădea spre un șir de trepte interioare. Privi din nou ceasul de la mână. Nouă cincizeci și patru. Începu să alerge pe scări.

Intrarea în bloc era în partea opusă ușii de la blocul său, așa că nu avea sens să-și facă griji că urmăritorii lui o să-l vadă. Putea să iasă fără probleme. I-ar fi plăcut să aibă câteva minute în plus să verifice strada, dar timpul îl presa, așa că se repezi direct afară și după aceea înapoi, spre centrul orașului.

Trebuia să parcurgă un kilometru și jumătate în cinci minute.

Adrenalina atinse cote maxime.

După două minute îl lovi o durere ucigătoare în partea stângă și de-abia mai putea respira. Continuă să meargă totuși, folosind la maximum și cea mai mică urmă de energie din picioare, până când ajunse la o pasarelă. Două sute de metri la dreapta lui, trenul pentru Cairo ieșea încet din stație, roțile lui scârțâind puternic.

„Pe toți dracii!” se gândi el. Prima dată când un tren pleca din Luxor la timp trebuia să fie chiar în seara asta.

Rămase unde era, respirând greu, până când trenul ajunse în dreptul lui, apoi se strecură pe sub barieră și începu să alerge pe lângă el. În dreapta lui era un zid de beton, iar în stânga roțile imense de fier ale trenului, care-i ajungeau aproape până la piept. Se prinse de mânerul așezat lângă ușă, dar nu rezistă mult și îi

dădu drumul. Distanța dintre tren și zid se îngusta din ce în ce mai tare. Alți cincizeci de metri și nu mai avea cum să înainteze. Se prinse de o altă bară, disperat și de data asta reuși s-o apuce strâns și să urce pe treapta de metal. Deschise ușa, strecurându-se înăuntru și o trânti în urma lui exact când trenul trecu razant pe lângă zidul de beton. Căzu aproape leșinat pe o banchetă, gâfâind.

— Vă simțiți bine? Întrebă un bărbat care stătea în fața lui.

— Da.

Plămânii lui Khalifa stăteau să plesnească.

— Am nevoie... nevoie... doar...

— De niște apă?

— De-o țigară.

Afară clădirile din Luxor dispăreau încet în noapte, pe măsură ce trenul prindea viteză, îndreptându-se spre Cairo.

DEȘERTUL VESTIC

— N-o să-l las să mă violeze, Daniel.

Cele două ore se apropiau de sfârșit. Fuseseră cele mai groaznice două ore din viața ei, o tortură lentă, ce se consuma o dată cu minutele care o despărteau de întâlnirea cu Dravic. Se simțea de parcă ar fi fost într-un râu, ce o trăgea în jos spre o cascadă, iar ea nu putea face nimic ca să se salveze, înțelegea acum cum trebuie să se simtă un condamnat la moarte când se apropie ora execuției.

— N-o să-l las să mă violeze, repetă ea, stând în picioare, prea nervoasă pentru a se așeza. Mai bine mor.

Daniel nu spunea nimic, se mulțumea să o privească fix în lumina lămpii cu kerosen, dorind să-i vorbească, dar negăsind cuvintele potrivite. Paznicul se uita la ei cu ochi goi.

Ea începu să se plimbe agitată de-a lungul cortului, cu un mare ghem în stomac, înnebunită de neputința ei, verificând ceasul în permanență. Se făcuse frig și tremura.

— Nu știm dacă asta se va întâmpla, spuse el, încercând să-i ofere câteva cuvinte liniștitoare.

— Da, sigur, se răsti ea. Poate vrea să discutăm despre arheologie.

Vocea ei era plină de furie, amărăciune și sarcasm. Daniel își lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, spuse ea după un moment. Dar sânt așa de speriată!

El se ridică și o luă în brațe, ținând-o strâns la piept. Ea se agăță de el ca un copil, disperată și cu ochii în lacrimi.

— Gata, gata, șopti el. Totul o să fie bine.

— N-o să fie, Daniel! N-o să mai fie bine niciodată dacă îmi face așa ceva. N-aș putea suporta. M-aș simți murdară pentru tot restul vieții mele.

Daniel tocmai se pregătea să-i spună că oricum nu va mai conta, pentru că vor fi omorâți, dar se opri. În schimb, continua să o mângâie pe păr și să o țină strâns la piept. Tara tremura din toate încheieturile.

Rămaseră astfel până când auziră afară niște pași care se apropiau. Prelata de la intrare se dădu la o parte și cineva vorbi cu paznicul lor. Acesta se ridică și îi făcu un semn Tarei să se miște.

Daniel se așeză în fața ei, apărând-o. Paznicul făcu din nou un semn spre ea, apoi pași spre ei cu mâna întinsă.

Daniel îl lovi și-și ridică pumnii gata să se bată. Paznicul strigă și alți doi bărbați intrară în cort. Daniel se repezi spre unul, dar bărbatul pară lovitura și ridicând patul puștii, îl trânti la pământ, așezându-se peste el și lipindu-i țeava mitralierei de piept. Celălalt o apucă pe Tara de braț și o trase spre ieșire.

— Îmi pare rău, gemu Daniel. Îmi pare rău.

— Te iubesc, îi răspunse ea cu voce tremurândă. Întotdeauna te-am iubit. Întotdeauna.

Cei doi bărbați o târâră prin tabără, unul ținând-o de braț și celălalt împingând-o cu arma. Se luptă violent, lovind cu picioarele și mușcând, dar fără sens, pentru că strânsoarea lor era extrem de puternică. Deasupra, stânca în formă de piramidă strălucea tăcută în noapte.

Ajunseră la un alt cort, mai mare decât cel în care fuseseră ținuți ea și Daniel. Unul dintre paznici spuse ceva și o împinse înăuntru. Prelata de la intrare căzu cu un zgomot ușor, dar care avea ceva atât de oribil în el, de parcă tocmai s-ar fi închis o ușă de la celulă.

— Bună seara, chicoti Dravic. Sânt atât de bucuros că ai putut veni.

Stătea pe un scaun de pânză lângă o masă de lemn. Într-o mână ținea un trabuc fumat pe jumătate și în alta un pahar. Pe masă se găsea o sticlă de votcă pe trei sferturi goală. Partea albă a chipului său căpătase o nuanță de roșu-aprins, ca și cum semnul său din naștere se scurgea încet peste nas și se continua peste celălalt obraz. Cortul mirosea izbitor a fum de trabuc și a sudoare. Tara se cutremură scârbită.

Neamțul strigă ceva și se auzi sunetul unor pași care se apropiară de cort.

— Bei ceva?

Tara dădu din cap că nu, se simțea atât de speriată, încât avea senzația că o lasă inima. Dravic își termină paharul și-și turnă altul. Îl bău și pe acesta, apoi pufăi din trabuc.

— Biata și micuța Tara, zâmbi el. Pariez că ai da orice să nu fi intrat în toată chestia asta, n-am dreptate? Și dacă nu e așa, atunci cu siguranță în câteva minute vei simți din plin asta.

Izbucni într-un râs sinistru.

— De ce m-ai adus aici? Întrebă Tara, cu vocea răgușită.

El îi simți groaza și râse și mai tare:

— Că doar nu vrei să-ți zic cuvânt cu cuvânt!

Își umplu paharul pe care-l goli dintr-o înghițitură. Tara se uită în jur, căutând disperată un obiect pe post de armă.

Văzu haina lui Dravic din buzunarul căreia ieșea vârful mistriei și se apropie ușor de ea. Urmă un nou hohot de râs.

— Hai, zise el, încearcă să o iei. Chiar vreau să faci asta.

Mă aștept s-o faci. Ce sens are dacă nu te zbați puțin?

Ea se repezi la haină, scoase mistria și se dădu înapoi, îndreptând unealta spre el.

— Te omor, șopti ea. Dacă te apropii de mine, te omor.

El puse paharul deoparte și se ridică în picioare, clătinându-se ușor. Tara îi văzu umflătura din pantaloni și simți cum se sufocă, de parcă ar fi strâns-o cineva de gât. Dravic veni spre ea, pufăind din trabuc, norii de fum încolăcindu-se în jurul capului său uriaș.

— O să te omor, repetă ea, fluturând mistria spre el.

Acum ajunsese în fața ei. Capul ei de-abia îi ajungea până la piept, iar brațele lui Dravic erau cât coapsele ei. Tara se dădu și mai în spate până se lipi de pânza cortului, tăind aerul disperată:

— Pleacă de lângă mine!

— O să te rănesc, șopti el. O să te rănesc atât de rău!

Ea dădu să-l împungă, dar bărbatul îi prinse mâna cu ușurință și i-o răsuci până scăpă mistria. Tara se lipi efectiv de pânza cortului, îngrozită, dorind să îl lovească între picioare, dar își dădu seama că nu este în stare să se miște. El se aplecă peste ea, un monstru imens și îi sfâșie partea din față a cămășii rupându-i materialul și dezgolindu-i sânii. Tara se zbătu și își acoperi pieptul cu brațele.

— Bestie nenorocită, strigă ea. Bestie mizerabilă și odioasă ce ești!

Pumnul lui o lovi în frunte, greu ca lovitura unui baros, trântind-o jos. Amețită, îl auzi cum se apropie, apoi simți greutatea corpului lui în timp ce se urcă pe ea. De-abia putea să respire.

Dravic își scoase trabucul din gură și aplecându-se înainte, lipi vârful lui strălucitor de gâtul ei. Tara țipă în agonie, zvârcolindu-se, încercând să se strecoare pe sub el, dar era mult prea greu. Trabucul se apropie din nou, de data asta de braț și de sâni. De fiecare dată ea țipa, iar el râdea încântat. Aruncă trabucul într-o parte și începu să o pipăie, ciupind-o de sfârcuri.

Apoi își lăsă capul în jos și grohăind ca un porc, începu s-o muște de gât și de umeri, dinții lui lăsând urme adânci, purpurii, pe pielea ei albă. Nu se știe cum, dar Tara reuși să-și elibereze o mână și cu toată puterea de care mai era în stare

își înfipse degetul mare în ochiul lui. El se arcui de spate, gemând de durere:

— Curvă nenorocită! Lasă, că te învăț eu minte!

Îi arse trei palme peste față, extrem de puternice, care o lăsară fără suflu. Simți cum o răsuțește pe burtă, apoi auzi cum își desface cureaua, deși zgomotul era cumva înăbușit.

Se simțea de parcă ieșise din trupul ei și privea totul dintr-o parte, ca un fel de martoră a violului, mai degrabă decât victima lui. Îl privi pe Dravic cum se descheie la pantaloni, apoi cum începe să tragă de blugii ei.

„O să fiu violată, se gândi ea cu un soi de detașare. Dravic o să mă violeze și eu nu pot să fac nimic.”

Vedea mistria care se găsea pe podea la vreo jumătate de metru în fața ei, dar știa că nu are cum să ajungă la ea.

„Mă întreb cât de tare o să doară.”

O prinse de păr și îi dădu capul pe spate, în timp ce se chinuia să-i tragă în jos blugii și chiloții. Închise ochii și strânse din dinți, în așteptarea asaltului.

Care nu veni. Simțea în continuare trupul lui Dravic peste ea, pumnul lui așezat pe fundul ei, dar părea că stă neclintit ca și cum ar fi înghețat.

— Haide, spuse ea agitată. Termină și gata!

Și totuși, el nu se mișcă. Își deschise ochii și se răsuci într-o parte. Dravic se uita spre ușa cortului, cu capul aplecat, atent. Asculta și ea. La început, nu auzi decât un zgomot confuz. Apoi, treptat, sunetul deveni din ce în ce mai clar. Strigăte. Zeci de voci care strigau. Dravic mai rămase un moment în poziția în care se găsea, apoi, murmurând, se ridică în picioare și se încheie la pantaloni. Strigătele se precipitau și mai tare acum, deși nu înțelegea ce se spune. Dravic își recuperează mistria, privi înapoi spre ea, după care ridică prelată de la intrare și ieși afară, în noapte.

Era singură.

Câteva secunde zăcu nemișcată, arsurile de pe piele provocându-i niște dureri îngrozitoare. Apoi, rostogolindu-se pe spate, își trase blugii și se chină să se ridice în picioare.

Mai trecură câteva minute și un paznic intră în cort. Se uită la ea și Tarei i se păru că vede pentru o clipă un licăr de milă în ochii lui, ca și cum ar fi dezaprobat ceea ce făcuse Dravic și ar fi vrut ca ea să știe asta. Apoi, cu o mișcare din cap, îi făcu semn să iasă afară.

Dravic nu se vedea nicăieri. Tabăra era goală, ca un oraș al fantomelor. Paznicul îi arată cu vârful armei movila pe care stătuseră ceva mai devreme în timpul zilei. Când ajunse în vârf, văzu că Daniel era deja acolo, flancat de doi paznici. Se întoarse.

— Oh, Iisuse, spuse el, sufocându-se la vederea cămășii ei rupte și a vânătăilor

de pe piele. Oh, Iisuse, ce ți-a făcut nenorocitul ăsta?

Trecu pe lângă cei doi bărbați, alergă spre ea și o luă în brațe:

— O să-l omor! O să-l omor pe animal!

— Sânt bine, spuse ea. Sânt bine.

— Te-a...

Ea scutură din cap.

— Te-am auzit țipând. Am vrut să fac ceva, dar mă amenințau cu arma. Îmi pare așa de rău, Tara!

— Nu e vina ta, Daniel.

— O să-l omor! O să-i omor pe toți!

Intensitatea îmbrățișării lui o rănea, așa că îl împinse la o parte:

— Sânt bine, spuse ea. Sincer! Ce se întâmplă? Am auzit niște strigăte.

El se uita fix la urmele de trabuc de pe pielea ei, cu ochii plini de scârbă și de vină.

— Cred că au descoperit ceva, mormăi el. Dravic este jos, la instalația de excavare.

Ea îi luă mâna și se îndreptară împreună spre marginea movilei.

De când fuseseră ei acolo ultima oară în vale apăruse un crater rotund, ce scotea la iveală baza stâncii care semăna acum cu rădăcina unui dinte. Dravic stătea în genunchi pe fundul gropii, lovind agitat în nisip cu mistria. Restul bărbaților îl priveau, așteptând. Lumina albă și rece a lămpilor cu arc dădea scenei un aspect nefiresc, de vis.

— Ce-au găsit? Întrebă ea.

— Nu știu, spuse Daniel. Suntem prea departe.

Dravic strigă ceva și unul dintre bărbați îi dădu o pensulă mare. El o luă și începu să șteargă ușor zona din fața lui, oprindu-se din când în când și aplecându-se înainte, ca să privească atent solul. După un minut, lăsă pensula deoparte și începu să folosească din nou mistria, alternând cele două unelte, pe măsură ce se dădea încet înapoi. De sub nisipuri se zărea ceva ieșind, dar Tara nu putea să vadă exact ce.

Mai trecură câteva minute. Obiectul era și mai mult expus acum, avea formă semicirculară, ca partea superioară a unei roți. Dravic continuă să curețe în jurul ei, apoi renunță la unelte și apucă obiectul cu ambele mâini, începând să tragă de el cu putere. Umerii lui erau încordați de atâta efort, dar obiectul nu voia să iasă, așa că se văzu nevoit să folosească din nou mistria și pensula, pentru a da la o parte nisipul. În ciuda lucrurilor pe care tocmai i le făcuse, Tara se trezi absorbită de acțiunile lui. Daniel stătea aplecat, cu fața înainte, ținând-o strâns de mână și părea că uitase furia pe care o resimțise cu ceva timp în urmă.

Din nou Dravic lăsă uneltele deoparte și mai făcu o încercare să extragă

obiectul. Se dădu puțin în spate, ca să se sprijine mai bine, apucă zdravăn și aruncându-și capul înapoi, trase cu toată puterea, cu venele de la gât stând să plesnească. O clipă lumea păru că a încremenit, ca și cum scena din fața Tarei era o fotografie, și nu un fapt care se petrecea aieva. Apoi, încet, centimetru cu centimetru, obiectul începu să se ridice. Daniel făcu un pas înainte.

Deși deșertul nu era grăbit să-și arate comorile, obiectul se înalță puțin câte puțin până când, dintr-o dată, solul se prăbuși într-o ploaie de nisip și pietriș, eliberându-l: un scut, imens, rotund, greu, a cărui suprafață convexă strălucea în lumina lămpilor. Dravic îl săltă deasupra capului și bărbații izbucniră în urale, tipând, bătând din palme, dansând de bucurie.

— Te-am găsit, nenorocito! Urlă Dravic. Armata lui Cambyses! Te-am găsit!

O clipă rămase nemișcat, ținând triumfător scutul deasupra capului, apoi începu să dea ordine. Oamenii începură să roiască în jur. Scutul fu luat de acolo și aspiratoarele porniră din nou, gurile lor scurmând furioase nisipul.

— Curățați! Zbieră Dravic. Curățați totul! Munciți!

La început nu găsiră nimic, doar nisip și nisip, o fântână galbenă fără fund, ca și cum scutul ar fi fost aruncat aiurea în deșert, special ca să-i tachineze și să-i atâțe.

Apoi, încet, alte lucruri apărură la suprafață. Mai întâi, movile fără formă ca niște distorsiuni urâte în netezimea deșertului. Pe măsură ce tot mai mult nisip era dat la o parte, căpătau forme recognoscibile. Trupuri, zeci de trupuri, sute, cu carnea uscată și întărită de cele două milenii petrecute în nisip, având mai degrabă aspectul unor bătrâni, decât al unor cadavre. O armată de oameni bătrâni. Mai bătrâni decât vremea, dar vii totuși, ridicându-se obosiți dintre nisipuri, clipind în lumina crudă, dezorientați, cu armele încă bine strânse în mâinile lor scheletice. Aveau păr pe cap și pieptul îmbrăcat în armură, dar lucrul care te impresiona cel mai tare era expresia de pe chipul lor, teroare, durere, groază și furie. Un bărbat părea că țipă, altul că plânge, iar un altul părea că râde nebunește, cu gura larg deschisă spre cer și gâtul plin de nisip.

— Iisuse Hristoase, șopti Tara. E...

—... fabulos, continuă Daniel, cu respirația grea de atâtea emoții.

— Oribil!

Majoritatea trupurilor erau întinse paralel cu pământul, strivite de greutatea monstruoasă a furtunii care le îngropase.

Puțini se aflau căzuți în genunchi și câțiva stăteau în picioare, acoperindu-și protector fața cu mâinile, surprinși cu atâta repeziciune de vârtej, că nu mai apucaseră să cadă.

Ori de câte ori apărea câte un corp, un grup de muncitori îmbrăcați în negru se repezeau asupra lui ca niște vulturi și îi scoteau armura și echipamentul, apoi le

trimiteau sus, la marginea craterului, unde așteptau lăzile imense. Din când în când, un braț sau un picior pocnea și se desprindea de trup, atunci când era mânuit prea dur.

— Dezbrăcați-i! Urla Dravic. Dezbrăcați-i până la piele!

Vreau totul. Totul!

Trecu o oră și săpăturile se extinseseră în toate direcțiile, scoțând la suprafață tot mai mulți soldați. Dravic se plimba încolo și-ncoace, lătrând ordine, studiind obiectele, indicând poziționarea aspiratoarelor. În cele din urmă, ieși din crater și se uită în sus spre Tara și Daniel.

— Ți-am zis că am s-o găesc, Lacage! Strigă el vesel.

Ți-am zis doar!

Daniel nu comentă. Ochii îi ardeau plini de ură. Și de un strop de invidie, după cum observă Tara.

— Nu puteam să te omor fără să-ți ofer șansa de a o vedea.

Nu sânt chiar atât de crud!

Neamțul începu să râdă și le făcu semn paznicilor să-i ducă înapoi în cort.

— Și domnișoară Mullray, strigă el în urma lor, micul nostru rendez-vous nu s-a anulat, ci doar s-a amânat. O să trimit din nou după tine. După toată munca asta am nevoie de un somn bun într-un loc cald și strâmt.

SUDANUL DE NORD.

Băiatul îl găsi stând în picioare pe vârful unei dune, singur, privind în noapte. Se urcă până la el.

— Au găsit-o, Stăpâne, spuse el. Armata. Doctorul Dravic tocmai a trimis un mesaj prin radio.

Bărbatul continua să admire sălbăticia, dunele argintii ce străluceau sub razele lunii, ca o mare de mercur. Când vorbi, vocea lui era blândă și reținută:

— Acesta e sfârșitul și începutul, Mehmet. De astăzi, totul va fi diferit. Uneori mă sperie.

— Vă sperie, Stăpâne?

— Da, Mehmet. Până și eu, războinicul lui Dumnezeu, pot să mă sperii. Mi-e frică de responsabilitatea care mi s-a dat.

Sânt atât de multe de făcut! Câteodată îmi doresc doar să dorm. A trecut o grămadă de vreme de când n-am mai dormit, Mehmet. Ani. De când eram copil.

Își prinse mâinile la spate. Vântul începu să adie ușor.

Băiatului i se făcu frig.

— Măine trecem granița. Dimineață. Anunță-l pe doctorul Dravic.

— Da, Stăpâne.

Băiatul se întoarse și începu să coboare. Pe la jumătatea drumului se opri și se uită înapoi.

— Sayf al-Tha'r, strigă el. Sunteți ca un tată pentru mine.

Bărbatul continua să privească peste deșert.

— Iar tu ești ca un fiu pentru mine, spuse el.

Vorbise încet, aproape șoptit, și cuvintele se risipiră în noapte, astfel încât băiatul nu le auzi.

CAIRO.

Cairo era singurul loc de unde Khalifa își putea începe călătoria. Alternativa ar fi fost să meargă cu mașina de la Luxor până la 'Ezba el Gaga și de acolo să o ia pe autostrada care ocolea deșertul, să treacă prin al-Kharga și Dakhla înainte de a traversa țara spre al-Farafra, un drum lung, pe șosele prost întreținute, pline de poliție și de multe ori, impracticabile din cauza furtunilor de nisip. Nu, trebuia să pornească din Cairo. Și oricum, tot aici îl găsea și pe Abdul Grasul.

Trenul se apropie de gara centrală în jur de ora opt dimineața. Sări din el înainte ca acesta să se oprească și grăbindu-se prin sălile mari de marmură, se aruncă într-un taxi și plecă spre Midan Tahrir. Timp de zece ore se gândise la cum va proceda și de multe ori îndoielile îl copleșiseră. Le alungase din minte totuși și se concentrase asupra călătoriei. Spera măcar ca Abdul să mai organizeze încă tururi prin deșert.

Traversă piața, ocolind blocajele inerente dimineața, o luă pe Sharia Talaat Harb și se opri în fața unui magazin cu vitrine de sticlă deasupra căruia scria: „Abdul Wassami Tours – Nimeni nu-i mai bun în Egipt”. Dedesubt, era mângălită o listă cu tururile disponibile în acel moment, inclusiv, spre ușurarea lui Khalifa, „o aventură fascinantă de cinci zile prin deșert”, care oferea cazare în hoteluri de multe stele, o mașină 4x4 și dansuri exotice din buric. Era clar că Abdul nu-și pierduse talentul de a vinde un produs.

Deschise ușa și pătrunse înăuntru.

Abdul Wassami, Abdul Grasul cum era cunoscut în general, era prieten cu Khalifa de pe vremea când stătea în Giseh. Crescuseră împreună și merseseră la aceeași școală, unde, de la o vârstă foarte fragedă, Abdul afișase o înclinație absolut aparte pentru spiritul întreprinzător, vânzând „băuturi tonice miraculoase și dătătoare de puteri” făcute din Coca-Cola și sirop de tuse și încasând zece piaștri pentru fiecare tur prin camera surorii sale mai mari, Fatima Wassami (care, spre deosebire de el, era o fată înaltă, zveltă și foarte frumoasă).

Maturitatea îi temperase ușor pornirile, dar nu și inventivitatea și după o scurtă perioadă în care exportase smochine libiene în fosta Uniune Sovietică, Abdul se hotărâse să-și întemeieze propria agenție de voiaj. Khalifa nu-l mai văzuse decât ocazional în ultima vreme, dar păstra aceleași sentimente calde și când intră în magazin, auzi imediat un strigăt de încântare din celălalt capăt al încăperii:

— Yusuf! Ce surpriză extraordinară! Fetelor, vi-l prezint pe Yusuf Khalifa, unul

dintre cei mai vechi și cei mai buni prieteni ai mei.

Trei fete, toate tinere și drăguțe, își ridicară privirile din spatele monitoarelor și îi zâmbiră. Abdul se apropie și mai că-l sufocă pe detectiv cu îmbrățișarea.

— Uită-te la Rania, îi șopti el la ureche. Cea din stânga, cu cheștile alea mari, știi tu ce. Cărnoasă ca o bucată de basbousa, ce corp are! Oh, Doamne, ce corp! Privește-o!

Îi dădu drumul lui Khalifa și se întoarse spre fete:

— Rania, dragă, vrei, te rog, să ne aduci niște ceai?

Zâbind, Rania se ridică și se îndreptă către spatele magazinului, mișcându-și șoldurile provocator. Abdul se uită după ea, hipnotizat, până când ea dispăru într-o bucătărie mică.

— Porțile Paradisului, oftă el. Doamne, ce poponeț!

Îl conduse pe Khalifa spre niște fotolii și se așeză lângă el.

— Zenab e bine? Întrebă el.

— Da, mulțumesc. Jamilla?

— Din câte știu, ridică el din umeri, își petrece cea mai mare parte a timpului acasă la mama ei. Bagă-n ea. Doamne, știu că mănâncă! Prin comparație, zici că eu sânt la regim! Hei, știi ce? O să deschid un birou la New York.

De când îl știa Khalifa pe Abdul, acesta era tot timpul pe punctul de a deschide un birou la New York. Zâmbi și-și aprinse o țigară. Rania se întoarse cu ceaiul, așeză ceștile în fața lor și se înapoie la biroul ei. Abdul nu-și mai putea lua ochii de la fundul ei.

— Ascultă, am nevoie de o favoare, spuse Khalifa.

— Sigur roști distrat prietenul lui. Orice.

— Am nevoie să-mi împrumuți un 4x4.

— Să împrumuți?

Brusc, Abdul deveni atent.

— Da, să împrumut.

— Adică să închiriezi?

— Da, adică să-mi închiriezi.

— Gratis?

— Exact! Am nevoie de el vreo patru, cinci zile. Îmi trebuie o mașină echipată pentru terenuri denivelate. Pentru deșert.

Abdul se încruntă. Să împrumute lucruri pe gratis nu era o idee care să-l încânte prea tare:

— Și când ai nevoie de ea?

— Acum.

— Acum!

Abdul izbucni în râs:

— Mi-ar plăcea să te ajut, Yusuf, dar este imposibil.

Toate mașinile 4x4 sânt plecate în Bahariya. Ar lua cel puțin o zi ca să aduc una înapoi în Cairo, iar dacă sânt plecate în tur și cred că așa și e, nici o șansă! Dacă am fi avut una aici, n-ar fi fost nici o problemă. Suntem prieteni, la urma urmei. Dar după cum stau lucrurile... îmi pare rău, dar n-am cum să te ajut.

Se aplecă înainte și sorbi din ceai. Urmă un moment de tăcere.

— Dar există una, în garaj, spuse Rania.

Abdul îngheță.

— Cea nouă, care a fost livrată luni. Are plinul făcut și e gata de plecare.

— Da, așa e, spuse Abdul. Dar e dată deja.

— Nu, nu e, adăugă Rania.

— Sânt sigur că e, insistă Abdul, aruncându-i o privire furioasă. Este rezervată grupului de italieni.

Rosti cuvintele rar, intenționat, ca un actor care și-a uitat rolul și vrea să se asigure că e bine ce spune.

— Nu cred că e, domnule Wassami! Așteptați, o să verific imediat în computer!

— Chiar n-are...

Degetele ei alergară iute peste tastatură.

— Uitați! Strigă ea triumfător. Știam că nu e. N-o folosește nimeni în următoarele cinci zile. Exact de cât are nevoie prietenul dumneavoastră. Ce noroc, nu?

Zâmbi larg și Abdul o imită, deși mai avea ceva de lucrat la naturalețea expresiei sale.

— Da, dragă, minunat, oftă el și-și îngropă fața în mâini.

Cărnoasă ca o felie de basbousa.

Toyota se afla într-un garaj pe o stradă alăturată. Albă, pătrătoasă, solidă, cu bare de protecție în față, două roți de rezervă și opt canistre de benzină aranjate soldățește pe portbagajul superior din metal, mașina era exact ceea ce își dorea Khalifa. Abdul o scoase afară și o parcă lângă trotuar.

— Să ai grijă de ea, da? Imploră el, ținând volanul protector.

E nou-nouță. O am doar de două zile. Te rog, spune-mi că o sa ai grijă de ea!

— Normal că o să am.

— M-a costat patruzeci de mii de dolari. Și asta cu reducere. Patruzeci de mii. Trebuie să fiu nebun să ți-o împrumut. Nebun de legat.

Se dădu jos și începu să-i arate lui Khalifa diversele opțiuni ale mașinii, repetându-i întruna că o vrea înapoi întreagă și neatinsă.

— Are tracțiune 4x4. Cutie manuală, aer condiționat, pompa de benzină electrică. Mai bine de atât nu se poate.

Ziceai că e vânzător de mașini, nu alta.

— Este complet echipată: canistre de benzină, bidoane de apă, trusă cu scule, covoare de tracțiune, trusă medicală de prim-ajutor, busolă. Orice îți trece prin cap, practic. Mai ai și pături, hărți, provizii alimentare pentru situații de urgență, rachete semnalizatoare, binoclu și...

Se aplecă spre torpedo și scoase un obiect care semăna cu un telefon mobil mare, cu o antenă solidă și un ecran cu cristale lichide...

—... și un aparat GPS.

— GPS?

— Global Positioning by Satellite. Poziționare globală prin satelit. Îți spune cu precizie unde te găsești la un moment dat și dacă introduci coordonatele unui loc unde vrei să ajungi, îți zice distanța până acolo și în ce direcție trebuie să mergi.

Ai un manual cu instrucțiuni înăuntru. Sânt simple. Până și mie mi-e ușor să le folosesc.

Puse la loc aparatul și îi înmână cheile șovăitor:

— Dar benzina să știi că nu ți-o plătesc eu.

— Nici nu mă gândeam la așa ceva, Abdul, spuse Khalifa, urcându-se la volan.

— Atunci e în regulă. Benzinăria e puțin mai încolo. Și ia și asta!

Scoase un telefon mobil din buzunar și i-l dădu:

— Dacă ai probleme, dacă auzi vreun zgomot ciudat, trage pe dreapta, oprește motorul și sună-mă imediat. Bine?

— Funcționează și în deșert?

— Din câte știu eu merge oriunde, mai puțin în Cairo.

Acum mai promite-mi o dată că o să ai grijă de ea.

— Voi avea grijă, spuse Khalifa, pornind motorul.

— Și o să te întorci peste cinci zile.

— Mai repede, sper. Mulțumesc, Abdul! Ești un om bun.

— Sânt un nebun. Patruzeci de mii de dolari!

Mașina începu să se miște din loc. Abdul mergea pe lângă ea:

— Nici măcar nu te-am întrebat în ce deșert te duci.

— În deșertul vestic.

— La oaze?

— Dincolo de oaze. În Marele Ocean de Nisip.

Abdul se agăță de geam:

— Stai, nu mi-ai zis nimic de Marele Ocean! Dumnezeu mare, locul ăla e un cimitir de mașini. Nu poți să-mi iei...

— Mulțumesc, Abdul! Ești un adevărat prieten!

Khalifa ambală motorul și porni în trombă. Abdul alergă după el, dar obezitatea nu-l ajută deloc și după câțiva metri, se opri. În oglinda retrovizoare, Khalifa îl văzu cum stă în mijlocul drumului, gesticulând frenetic. Claxonă de două ori și coti după primul colț.

DEȘERTUL VESTIC.

Elicopterul traversă tabăra și ateriză pe o fâșie netedă de nisip, la cincizeci de metri în spatele ei. Imediat ce atinse pământul, ușa se deschise larg și din el săriră doi oameni, un bărbat și un puști. Bărbatul rămase o clipă nemișcat, privind în jur, după care căzu în genunchi și sărută nisipul.

— Egipt! Strigă el, cu vocea acoperită de urletul motoarelor.

Țara mea, casa mea! M-am întors!

Continuă să stea prosternat pentru câteva minute, îmbrățișând deșertul, apoi se ridică în picioare și porni spre tabără, însoțit de băiat.

Aici activitatea era în toi. Un șir de lăzi pline fuseseră aduse până în vale, în timp ce alte containere, mai grele, erau trase înapoi spre tabără unde erau aranjate unul lângă altul.

Siluate înveșmântate în negru roiau peste tot.

Oamenii erau atât de preocupați de munca lor, încât nou-sosiții aproape că ajunseseră în zona corturilor înainte de a fi observați. Trei dintre lucrători, care rostogoleau un butoi cu benzină, se uitară întâmplător în sus și după ce-i văzură, se opriră imediat și-și ridicară brațele în aer.

— Sayf al-Tha'r! Țipără ei. E aici! Sayf al-Tha'r!

Vestea se împrășteie rapid și curând oamenii își lăsară poverile și alergară să-și întâmpine stăpânul.

— Sayf al-Tha'r! Strigară ei. S-a întors! Sayf al-Tha'r!

Deși se găsea în centrul atenției lor, bărbatul își continuă drumul prin tabără, indiferent față de mulțimea care se înghesuia în jurul lui, precum coada unei comete. Zvonul sosirii lui ajunse și la cei care lucrau la excavații. Bucuroși, aruncară uneltele într-o parte și se repeziră spre tabără, ținând și dând din mâini. Paznicii de pe vârful dunelor traseră extaziați o rafală de gloanțe în aer.

Împreună cu Mehmet, Sayf al-Tha'r urcă pe movila de la capătul îndepărtat al taberei și privi scena ce se desfășura dedesubt. Lucrările continuaseră toată noaptea, lăsând în urma lor un crater imens, ca o rană adâncă. Nenumărate folii de plastic fuseseră întinse de-a lungul marginii superioare a gropii și deasupra lor se amestecau acum de-a valma grămezi de artefacte, scuturi, săbii, sulite, coifuri, armuri. Pe fundul craterului, chiar în mijloc, ca și cum pământul ar fi fost spintecat și măruntaiele ar fi ieșit la suprafață, zăcea o masă sinistră de corpuri scheletice, animale și oameni amestecați la un loc, cu pielea maronie și încrețită ca hârtia creponată. Imaginea avea ceva apocaliptic, de parcă venise sfârșitul

lumii și morții veniseră la Judecata de Apoi. „Întocmai, se gândi Sayf al-Tha'r, pentru că sosise clipa când oamenii vor fi judecați.” Mai privi o vreme, pătruns de intensitatea momentului, după care ridică brațele în sus triumfător:

— Allah u akbar! Allah e atotputernic! Urla el, vocea lui răsunând peste deșert.

— Allah u akbar! Lăudat fie Domnul! Răspunse mulțimea de sub el.

Strigătul se repetă de câteva ori, însoțit de rafale de gloanțe trase de cei din vârful dunelor, apoi, cu o mișcare semnificativă a mâinii, Sayf al-Tha'r le făcu semn bărbaților să se întoarcă la muncă. Aceștia se împrăștiară imediat. Îi privi cum se apucă din nou de lucru, apoi îl trimise pe Mehmet înapoi în tabără, iar el coborî lângă instalațiile de excavare și se apropie de Dravic, care stătea sub o umbrelă, supraveghind împachetarea artefactelor.

— Îmi cer scuze că nu mi-am făcut timp să vin să te aplaud, rosti neamțul. Dar am avut treabă.

Sayf al-Tha'r nu dădu nici o clipă senzația că observase sarcasmul din vocea lui. Privea liniștit, în lumina orbitoare a soarelui, mormanul de cadavre chinuite, dincolo de umbra aruncată de umbrelă. Acum, că se găsea aproape, vedea că o parte dintre ele fuseseră mutilate odios în goana de a-i deposea de tot ce aveau asupra lor. Brațe smulse, picioare răsucite în poziții imposibile, cranii sparte, carne sfâșiată.

— Chiar a fost necesar să-i distrugi în halul ăsta? Întrebă el.

— Nu, se răsti Dravic. Am fi putut s-o facem ca la carte și am fi petrecut câte o săptămână pentru fiecare în parte.

Și atunci ne-am fi ales cu o pereche de sulite și cam atât.

Din nou, Sayf al-Tha'r nu-i luă în seamă sarcasmul. În schimb, se aplecă și ridică o spadă, răsucind-o pe toate părțile și admirându-i liniile grațioase și mânerul modelat cu grijă.

Mai văzuse așa ceva numai în muzee, în spatele vitrinelor de sticlă, fără posibilitatea de a le atinge. Iar acum, în fața lui, se găseau cu sutele. Cu miile. Și reprezentau doar o parte din ceea ce încă se ascundea sub nisipuri. Grandoarea descoperirii depășea orice imaginație. Nici în visele lui cele mai îndrăznețe nu-și închipuise așa ceva. Răspunsul la rugăciunile lui.

— Știm până unde se întinde?

Dravic trase din trabuc:

— Am pus să se facă niște teste. Am descoperit partea din față, cam la un kilometru de vale. Și încă mai căutăm capătul celălalt. E al dracu' de mare.

Își șterse fruntea cu mâna.

— Când sosesc cămilele? Întrebă el.

— Poimâine. Poate mai devreme.

— Eu tot insist să începem să expediem deja o parte din obiecte cu elicopterul.

Sayf al-Tha'r dădu din cap:

— Nu ne putem permite să ne fâțâim cu elicopterele peste graniță. Ar atrage atenția.

— Dar i-am transportat pe oameni. Și echipamentele și totul a fost OK, spuse neamțul.

— Am avut noroc. Trebuia să începem lucrul imediat și Allah ne-a făcut această favoare. S-ar putea ca a doua oară să nu mai beneficiem de ea. Vom aștepta cămilele și vom căra tot cu ajutorul lor. E mai sigur. Ai pus oameni care să patruleze prin zonă?

— Da, pe motociclete de teren. Verifică totul pe o rază de cincizeci de kilometri.

— Și?

— Tu ce crezi? Suntem în mijlocul unui ditamai căcatul de deșert. Puțin probabil să treacă cineva în plimbare pe aici.

Se lăsă tăcerea. Sayf al-Tha'r puse deoparte sabia și ridică o amuletă mică de jasp. Era cât unghia de la degetul mare, dar foarte frumos sculptată, întruchipându-l pe Osiris, zeul tărâmului de dincolo. O frecă ușor între degete:

— Avem cinci, poate șase zile la dispoziție, spuse el. Cât putem să recuperăm în timpul ăsta?

Dravic trase din trabuc:

— Doar o bucățică. Mică de tot. Lucrăm non-stop și de-abia am reușit să scoatem la suprafață secțiunea asta mică. O să fie mai ușor înspre nord, pentru că se pare că trupurile sânt mult mai aproape de suprafață, dar tot puțin înseamnă. Oricum, e suficient pentru nevoile noastre, nu? Obiectele pe care le-am strâns valorează câteva milioane bune. Vom domina piața antichităților pentru următoarele câteva sute de ani.

— Și restul? Ați făcut pregătiri?

— Nu-ți face griji, totul e sub control! Iar acum, dacă nu te superi, mă întorc la treabă.

Își îndesă trabucul în gură și se îndreptă spre aspiratoarele de nisip. Sayf al-Tha'r îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi, strângând amuleta în mână, trecu pe lângă marginea șantierului improvizat și se apropie de formațiunea stâncoasă în formă de piramidă și se așează pe vine în umbra ei.

Îl întrista modul în care se purtau cu armata. Dacă ar fi avut vreo altă opțiune, ar fi ales-o bucuros, dar așa... Riscul ca altcineva s-o găsească era prea mare. Trebuiau să se asigure cumva. Era împotriva înclinațiilor lui naturale, dar n-avea încotro. Așa trebuia să fie. La fel ca în cazul asasinatelor. Așa trebuia să fie.

Se sprijini cu spatele de stâncă, frecând amuleta între degetul mare și arătător, privind marea de cadavre. Unul dintre ele, observă el, îngropat până la mijloc în

nisip, părea să se uite la el.

Își mută privirea în altă parte, dar după ce reveni în același loc, ochii lipsiți de viață continuau să-l fixeze. Buzele uscate scoteau în evidență dinții și avu senzația că rânjește spre el.

Pe fața lui se vedea furie și fără să-și explice de ce, simți că el era cauza acelui sentiment. Îi susținu privirea câteva momente, apoi, stânjenit, se ridică și plecă. În timp ce făcea primii pași, se uită la amuleta din mână și descoperi că aceasta se spărsese în două. O fixă câteva clipe, după care o aruncă, mormăind, în mijlocul grămezilor de obiecte.

CAIRO.

Prin geamul fumuriu al limuzinei, Squires privea celelalte două benzi de circulație. În stânga lui se afla un Peugeot mic, în care erau înghesuiți nouă oameni, o familie la prima vedere, iar dincolo de el, un camion plin cu conopidă. Din când în când, mașinile de pe una din benzi avansau și Squires se trezea privind alți vecini de drum. Aproape imediat și celelalte mașini se puneau în mișcare, redescoperind siluetele familiare ale Peugeotului și camionului, ca și cum ar fi fost roțițele dintr-o imensă mașină de zdrobit fructe, care, de fiecare dată când erau activate, se roteau încet pentru a ajunge iarăși în aceeași poziție.

— Și la ce oră s-a întâmplat asta? Spuse el, vorbind la mobil.

De la capătul celălalt al firului răsuna o voce răgușită.

— N-ai idee cum s-a întâmplat? Sau când?

Din nou, ecoul găâit. Un băiat care vindea parfumuri se apropie și bătu în geam. Șoferul scoase capul pe geam, strigă ceva și băiatul se îndepărtă.

— Și familia lui?

Răspunsul veni printre pârâituri. Urmă o pauză lungă.

— N-are sens să ne punem acuma țărână în cap. Va trebui pur și simplu să ne adaptăm situației. Faceți tot ce puteți să-l găsiți și ține-mă la curent!

Squires închise mobilul și-l băgă în buzunarul de la haină.

Deși părea calm, era ceva în încruntarea frunții lui care sugera exact contrariul.

— Se pare că prietenul nostru, detectivul, a dispărut, spuse el.

— Futu-i mama mă-sii de viață! Lovi Massey cu mâna, locul gol dintre ei.

Credeam că Jemal a aranjat să fie urmărit.

— Se pare că a reușit să păcălească supravegherea.

— Și doar am zis că ar fi trebuit să scăpăm de el. N-am zis eu așa?

— Exact așa ai zis, bătrâne.

— Să mă fut în ea de viață, ce rahat!

Americanul lovea din ce în ce mai tare bancheta cu palma, lăsând urme adânci pe pielea acesteia. Continuă s-o lovească timp de câteva secunde, după care se trânti pe spate și oftă din rărunchi:

— Când?

— Nu sânt siguri, oftă și Squires. Se pare că soția și copiii lui au plecat la șapte azi-dimineață. Pe la zece el încă nu apăruse, așa că au spart ușa, iar el nu mai era acolo.

— Amatori! Se răsti Massey. Niște amatori!

Dintr-o parte îi izbi un zgomot puternic. Un șofer de autobuz ambala furios și apăsa isteric claxonul.

— Se pare că a fost la bibliotecă ieri, spuse Squires. A studiat niște hărți ale deșertului vestic.

— Iisuse! Deci, știe despre armată.

— Așa se pare.

— A mai spus cuiva? Presei? Serviciului de Antichități?

Squires ridică din umeri:

— Aș zice că nu, pentru că am fi aflat până acum.

— Așadar, ce naiba face?

— N-aș putea spune. După câte se pare a plecat acolo de unul singur. Mi-e teamă că va trebui să acționăm mai devreme decât am planificat.

Pentru prima dată Massey nu comentă nimic.

— Avem toate echipamentele pregătite? Întrebă Squires.

— Nu trebuie să-ți faci griji din partea mea. Cât despre Jemal, habar n-am. Asta e un rahat de clovn.

— Jemal va proceda exact așa cum am stabilit împreună.

Americanul scoase o batistă și-și suflă nasul cu putere.

— N-o să fie ușor, spuse el, pufnind. Sayf al-Tha'r o să aibă o grămadă de oameni care vor proteja armata.

— Chiar și-așa, eu sânt convins că vom avea succes. Îi informezi tu pe cei din State?

Massey încuviință din cap, făcându-și gușa să ia forma mai multor bărbii succesive, care semănau cu straturile de frișca de pe un tort.

— Bine, spuse Squires. Atunci se pare că suntem pe drumul cel bun.

Limuzina mai înaintă câțiva metri:

— Sau vom fi, dacă vom reuși să scăpăm vreodată de traficul ăsta blestemat.

Se aplecă spre șofer:

— Ce naiba se întâmplă aici?

— E un camion oprit chiar în mijlocul drumului, răspunse bărbatul.

Oftând, Squires scoase o acadea din buzunar și începu să-i desfacă ambalajul, privind absent Peugeot-ul de pe banda cealaltă.

Ruta cea mai potrivită și cea mai directă pe care o putea alege Khalifa era să

meargă spre sud-vest, până la Oaza Bahariya și de acolo spre vest, prin deșert.

Se hotără să procedeze exact invers. Indiferent de cine îl urmărise noaptea trecută, până acum trebuia să-și fi dat seama că scăpase de ei și că plecase cu trenul de zece seara către Cairo. Nu era nevoie să fii un geniu ca să te prinzi că se îndrepta spre deșert și-atunci exista șansa să fie interceptat pe drum. Iar ruta pe care se așteptau ei să o ia era cea mai rapidă.

În loc să apuce spre sud-vest, se hotără să aleagă direcția opusă, spre nord-vest până în Alexandria, apoi pe autostrada ce ducea la Marsa Matruh și de acolo să se întoarcă spre sud, până la Siwa. Deși distanța era mult mai lungă, opțiunea aceasta avea avantaje clare: șoselele erau mai bine întreținute; ar fi mers prin deșert mult mai puțin de la Siwa, decât de la Bahariya; și cel mai important, era ultimul lucru la care s-ar fi gândit cei care-l urmăreau. După ce se aprovizionase cu benzină, porni spre Cairo, intrând pe autostradă și mergând paralel cu coasta mediteraneană.

Conducea cu viteză, fumând țigară de la țigară. Peisajul se modifica periodic: când deșert, când terenuri agricole. Bordul mașinii conținea și un casetofon, dar nu găsi decât o singură casetă, My Love and the Rain a lui Kazim al-Saher și după ce o ascultă de patru ori, o scoase și își continuă drumul în liniște.

Ajunse la Alexandria în două ore și la Marsa în cinci, oprindu-se doar de două ori, o dată să pună benzină și altă dată, chiar înainte de Alexandria, ca să privească marea pe care o vedea pentru prima dată în viață.

La Marsa făcu plinul din nou, apoi mai merse spre vest vreo douăzeci de kilometri, după care întoarse spre Siwa, pe un drum asfaltat care se întindea peste deșertul pustiu.

Soarele era la apus acum, așa că apăsă accelerația până la podea. Trecu pe lângă niște construcții ciudate, în paragină, și depăși câteva indicatoare ruginite ce marcau traseul unei conducte subterane. În rest nu mai era nimic, doar pământ portocaliu, întins și plat, întrerupt pe alocuri de movile și de povârnișuri. Nu întâlni nici o altă mașină și nici vreun semn de viață, cu excepția unui grup de dromaderi costelivi, care ronțăiau niște scaieți.

Pe la jumătatea drumului spre Siwa, dădu peste o cafenea, o bombă de mână a treia, botezată pompos „Restaurantul lui Alexandru”, și se opri pentru scurtă vreme ca să bea un ceai.

Se lăsa noaptea și deșertul se topea în brațele întunericului.

Din loc în loc surprinse în depărtare câteva lumini de la ferestrele vreunei case sau tabere militare, apoi flăcările strălucitoare ale unei sonde de petrol. Era singur în pustiu. Îl ascultă din nou pe Kazim al-Saher.

În cele din urmă, după șapte seara, simți cum pământul începe să se deniveleze. De-o parte și de alta se zărea conturul vag al unor dealuri, pante abrupte și

piscuri. Drumul începu să coboare, șerpuind printr-o masă de creste și movile, apoi se deschise larg în fața lui. Dedesubt, se vedea o mare de lumini scânteietoare, ca niște bărcuțe pe o mare liniștită. Oaza Siwa.

Încetini puțin ca să admire priveliștea, apoi continuă să coboare.

Conducea de nouă ore și termina deja cel de-al doilea pachet de țigări.

DEȘERTUL VESTIC.

Bărbatul părea că se materializase din neant, ca și cum ar fi fost alcătuit el însuși din întuneric. Tara și Daniel stăteau îmbrățișați, privind flacăra luminoasă a lămpii cu kerosen, când brusc, se treziră cu un bărbat care stătea chiar în ușa cortului, cu chipul ascuns în umbră. Făcu un semn discret înspre paznic și acesta sări imediat în picioare și plecă.

— Sayf al-Tha'r, presupun, spuse Daniel.

Bărbatul nu spuse nimic, doar continuă să se uite la ei.

Se lăsă o tăcere adâncă.

— De ce ai venit aici? Întrebă Daniel, în cele din urmă.

Să te uiți la noi înainte să ne omori? Să te bucuri?

Arată din cap spre fața plină de vânătăi și cămașa sfâșiată a Tarei:

— Ei bine, bucură-te! Sânt sigur că Allah e foarte mândru de tine.

— Nu lua în deșert numele lui Allah, spuse bărbatul, făcând un pas înainte, într-o engleză corectă și cu o voce calmă, dar fermă. Nu ești demn de el.

O privi pe Tara, studiindu-i obrazul umflat și urmele de arsuri de pe gât, piept și brațe. Se strâmbă de-abia perceptibil:

— Dravic a făcut asta?

Ea dădu din cap.

— Nu se va mai întâmpla așa ceva. A fost o situație... nefericită.

— Nu, rosti Daniel încet. Ne-am așteptat la asta. Este ceea ce fac oamenii ca Dravic și ca tine.

Din nou bărbatul se strâmbă ușor:

— Nu mă băga în aceeași oală cu Dravic, doctore Lacage!

El este o unealtă, atât. Eu sânt servitorul unui stăpân mareț. Daniel clătină din cap posomorât:

— Mă faci să râd. Măcelăriți femeii și copii, și sunteți convinși că faptele voastre au binecuvântarea lui Allah.

— Ți-am spus să nu-i mai rostești numele.

Vocea bărbatului era tăioasă acum:

— Gura ta este păcătoasă.

— Nu, spuse Daniel, uitându-se fix în ochii lui. A ta este păcătoasă. Ori de câte ori îl pomenești pentru a justifica lucrurile pe care le faci. Tu chiar crezi că Allah se așteaptă...

Atacul se petrecu atât de brusc, încât Daniel se trezi înhățat de gât înainte ca vreunul din ei să-și dea seama că bărbatul se mișcase. Îl ridică în picioare, strângându-l cu putere de gâtlee. Daniel se zbătu, dar nu reuși să scape din strânsoare.

— Oprește-te! Strigă Tara. Te rog, oprește-te!

Sayf al-Tha'r o ignoră.

— Voi, occidentalii, sunteți cu toții la fel, mârâi el. Ipocrizia voastră este extraordinară. În fiecare zi o sută de copii mor în Irak din cauza sancțiunilor impuse de guvernele voastre și totuși mai aveți îndrăzneala de a ne ține morală despre ce e bine și ce e rău.

Chipul lui Daniel se făcea din ce în ce mai roșu.

— Vezi asta?

Sayf al-Tha'r își ridică mâna liberă și-i arată cicatricea de pe frunte:

— Mi-au făcut-o poliștii într-o celulă. M-au lovit atât de tare, încât timp de trei zile am fost orb. Ce crimă făcusem?

Vorbisem în numele a milioane de oameni din țara asta, care trăiau în mizerie și în disperare. De asta nu te mai plângi? Dar de faptul că jumătate din populația lumii trăiește în sărăcie, doar pentru ca unii privilegiați să-și petreacă viața într-un lux fără sens? Normal că nu! La fel ca toți ceilalți și tu ești selectiv în revoltă și condamni numai ceea ce îți convine. În rest, închizi ochii nepăsător.

Continua să-l mai sugrume un moment, după care slăbi strânsoarea. Daniel se prăbuși.

— Ești nebun, rosti el sufocat. Ești un nebun fanatic.

Bărbatul dădea senzația că nu se întâmplase nimic.

— Foarte posibil, replică el calm. Se pune însă întrebarea, de ce? Ne califici pe mine și pe oamenii mei drept extremiști și fanatici, dar nu cauți niciodată dincolo de cuvinte. Încearcă să înțelegi forțele care ne-au creat!

Îl domina de la înălțimea lui pe Daniel, iar hainele negre pe care le purta păreau să se amestece cu întunericul din cort, astfel încât numai chipul îi era vizibil, plutind decapitat deasupra lor.

— Am cunoscut și eu oroarea, doctore Lacage, spuse el în șoaptă. Bărbați bătuți și ologiți din cauza torturilor suferite în celulele poliției. Oameni atât de înfometați, încât erau nevoiți să mănânce resturile din tomberoanele de gunoi. Copii violați în grup pentru că, din nefericire, erau rudele îndepărtate ale cuiva cu idei diferite de ale celor de la putere.

Acestea sânt lucrurile pe care le fac nebunii. Acestea sânt lucrurile pe care ar trebui să le condamni.

— Și tu crezi că soluția este să te-apuci să împuști turiști?

Tuși Daniel.

Sayf al-Tha'r zâmbi ușor, cu ochii strălucind:

— Soluția? Nu, nu cred că asta e. Noi am transmis ceva, atâta tot.

— Și ce era acest ceva pentru care merita să ucizi atâția oameni nevinovați?!

Bărbatul își ridică mâinile, cu degete lungi și subțiri, aproape scheletice:

— Că nu mai suntem dispuși să vă acceptăm amestecul în treburile noastre.

Cum ar fi impunerea unui regim fără Dumnezeu doar pentru că servește intereselor voastre politice. Sau folosirea țării noastre ca teren de joacă, în timp ce oamenii ei sânt înfometaji, oprimați și abuzați.

Îl privi pe Daniel și cicatricea lui de pe frunte strălucea roșiatic în lumina aruncată de lampa cu kerosen.

— Mă întreb adesea cum ar reacționa Occidentul dacă s-ar întoarce roata.

Copiii voștri să cerșească pe străzi, în timp ce egiptenii s-ar fâțâi prin jur, etalându-și bogățiile și insultându-vă obiceiurile. Comorile voastre naționale să fie jefuite și duse în muzeele egiptene. Ar fi un experiment interesant. V-ar putea ajuta să înțelegeți puțin din furia pe care o simțim noi.

Vocea lui era calmă și joasă în continuare, deși începuse să facă spume la colțurile gurii.

— Știi că, zise el mai departe, atunci când Carter a descoperit mormântul lui Tutankhamon, a semnat un contract cu ziarul The Times din Londra, prin care se stipula că ei erau singurii care aveau voie să scrie despre ceea ce se afla în mormânt? Ca să aflăm despre o descoperire ce a avut loc în țara noastră, ce ne aparține, noi, egiptenii, a trebuit să căutăm într-un ziar englezesc.

— Dar asta a fost acum optzeci de ani, tuși Daniel, dând din cap. Acum e diferit.

— Nu, nu e diferit! Atitudinea este aceeași. Toată lumea crede că egiptenii și musulmanii sânt mai puțin civilizați, mai puțin capabili să se descurce singuri. În felul acesta ne puteți trata cum vreți voi. Astfel de lucruri persistă și în prezent. Iar cei care pun la îndoială comportamentul vostru sânt considerați nebuni.

Daniel își ridică privirea spre el, dar nu scoase o vorbă.

— Vezi? Adăugă Sayf al-Tha'r, n-ai ce să răspunzi. Și pe bună dreptate, pentru că nu există nici un răspuns. Altul decât să vă cereți iertare pentru modul în care țara asta și oamenii săi au fost tratați. Ne-ați jefuit moștenirea, ne-ați supt sângele, ați luat, dar n-ați dat niciodată nimic înapoi. Acum a venit vremea restabilirii echilibrului. Așa cum se spune și în sfântul Coran: „Primești drept răsplată exact ceea ce meriți”.

Umbra lui se prelingea peste prelata din spatele lui, neagră, fără formă și amenințătoare. De afară se auzeau zgomotele excavațiilor, dar în cort, atmosfera era tăcută și liniștită, ca și cum ar fi fost într-o altă lume. Urmă o pauză lungă. Apoi, încet, Tara se ridică în picioare.

— Eu nu știu prea multe despre Egipt, spuse ea așezându-se în fața bărbatului pentru a-l privi drept în ochi, dar știu cu siguranță că tatăl meu, de a cărui moarte ești răspunzător, a iubit țara asta, oamenii și comorile ei. I-a iubit mai mult decât tine.

Uită-te la ce faci aici! Distrugi! Tatăl meu nu ar fi făcut niciodată așa ceva. El voia să protejeze trecutul. Tu nu vrei decât să-l vinzi celui care dă mai mult. Tu ești cel ipocrit.

Bărbatul își strânse colțurile gurii și pentru o clipă, Tara avu senzația că o s-o lovească. Totuși, mâinile lui rămaseră pe lângă corp:

— Nu-mi face nici o plăcere să îmi bat joc de armată în halul ăsta. Dar uneori este necesar să faci și lucruri neplăcute pentru a-ți atinge un țel mai înalt. Dacă o parte din moștenirea noastră trebuie sacrificată, ca să ne eliberăm de sub opresiune, atunci așa să fie! Conștiința mea e curată.

Îi susținu privirea câteva secunde, după care bărbatul își plecă ochii în jos:

— Fac voia Domnului. Iar Dumnezeu știe asta. Dumnezeu e cu mine.

Întinse mâna și o așeză pe metalul fierbinte al lămpii.

Nu clipi și nici nu se strâmbă. Un iz ușor de carne arsă ajunse la nările Tarei. Simți că-i vine să vomite.

— Nu subestima puterea credinței noastre, domnișoară Mullray! De aceea toți oamenii mei poartă semnul credinței pe frunte. Pentru a demonstra profunzimea ei. Hotărârea noastră este de neclintit. Noi nu avem îndoieli.

Rămase în aceeași poziție pentru alte câteva momente care părură o veșnicie, fixând-o pe Tara cu o expresie goală pe chip, apoi se ridică din nou și-și privi mâna înroșită:

— M-ai întrebat de ce am venit aici, doctore Lacage! Motivul nu este cel sugerat de tine și anume să mă bucur de priveliștea prizonierilor mei. Ci mai degrabă să vă las pe voi, prizonierii mei, să vă uitați la mine, să vă uitați și să înțelegeți.

Îi mai privi o vreme, apoi se îndreptă spre ieșire. Daniel îl strigă din urmă:

— N-o să reușești niciodată să scoți armata așa și s-o vinzi după aceea. Vei descoperi doar o parte din ea. Și atunci, va veni altcineva și va aduce restul la suprafață, iar valoarea celor găsite de tine va scădea imediat. Este inutil dacă nu plecați de aici cu tot ce se poate.

Sayf al-Tha'r se întoarse către el, zâmbind:

— Avem planurile noastre, doctore Lacage! Dumnezeu ne-a dat armata și numai Dumnezeu va avea grijă să culegem și roadele ei.

Clătina ușor din cap și se topi în noapte.

OAZA SIWA.

Exact când Khalifa trăgea în curtea singurului service din Siwa, o pană de

curent neașteptată învălui în întuneric întreaga așezare.

— Dacă vreți benzină va trebui să așteptați, spuse unul dintre muncitori. Pompele nu funcționează fără electricitate.

— Cât o să dureze?

Bărbatul ridică din umeri:

— Poate cinci minute. Poate cinci ore. Odată a trebuit să așteptăm două zile.

— Sper că nu se va întâmpla așa și acum.

— Insha-Allah, zise bărbatul.

Khalifa trase mașina chiar la marginea curții interioare și se dădu jos. Aerul era rece, așa că se întoarse, își luă haina și se îmbrăcă. Pe lângă el trecu o căruță trasă de un măgar ducând trei femei cu chipurile acoperite, care îi aruncară o privire indiferentă. Generatorul prinse viață cu un huruit înecat.

Se plimbă o vreme încoace și-ncolo, întinzându-și picioarele înțepenite, apoi își aprinse o țigară și traversă spre o tarabă cu răcoritoare, așezată la marginea drumului, de unde cumpără un pahar cu ceai. În apropiere, zări o bancă și se așază pe ea.

Scoase mobilul de la Abdul și formă numărul lui Hosni.

După al patrulea apel răspunse cumnatul lui.

— Hosni, Yusuf la telefon.

Interlocutorul lui îi vorbi pe un ton aspru:

— Ce dracu' se întâmplă, Yusuf? Te caută Serviciul Secret.

Unde ești?

— În Bahariya, minți Khalifa.

— Bahariya! Ce faci acolo?

— Treburi de serviciu. Nu pot să-ți dau detalii.

— Au venit la mine la birou, Yusuf! Înțelegi? Cei de la Serviciul Secret au venit la mine la birou. Sper că realizezi ce înseamnă asta pentru afacerea mea. Lumea uleiului comestibil este mică. Zvonurile circulă repede.

— Îmi pare rău, Hosni.

— Dacă se întorc, va trebui să le spun unde ești. Ne aflăm într-o etapă foarte delicată a proiectului nostru nou cu uleiul de susan. Nu pot permite ca un astfel de lucru să dea totul peste cap.

— Înțeleg, Hosni. Dacă trebuie să le spui, spune-le! Zenab e acolo?

— Da, este. A venit la noi azi-dimineață. Trebuie să vorbim, Yusuf! Când te întorci. Ca de la bărbat la bărbat. E nevoie să lămurim niște probleme.

— Bine, bine. Când mă întorc. Acum mi-o dai pe Zenab, te rog!

Hosni mai mormăi ceva, apoi puse receptorul jos și plecă.

Un moment mai târziu, Zenab era pe fir.

— Și închide ușa, te rog, Hosni, o auzi el spunând.

Alte murmure și zgomotul unei uși trântite:

— Omul ăsta e așa de nesuferit!

Khalifa zâmbi:

— Ești bine?

— Da, spuse ea. Tu?

— Bine.

— N-o să te întreb unde ești.

— Mai bine nu. Ce fac copiii?

— Le e dor de tine. Ali spune că nu suflă în trompetă până când nu te întorci.

Așa că îți dau voie să stai cât mai mult.

Izbucniră amândoi în râs, deși veselia lor era una forțată.

— Sânt pe-afară cu Sama, continuă ea. La sărbătoare.

O să le spun că ai sunat.

— Transmite-le dragostea mea.

— Sigur că da.

Se gândise la ea aproape toată ziua. Iar acum nu mai știa ce să zică. Ar fi dat orice să poată sta așa o oră, doar ca să-i asculte respirația.

— În fine, te-am sunat doar așa, foarte scurt, spuse el, în cele din urmă. Am vrut să mă asigur că Hosni nu te chinuie prea tare.

— N-ar îndrăzni.

Din nou tăcere.

— Bărbații ăștia, Yusuf...

— Nu întreba nimic, Zenab! Te rog! Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Nu contează nimic altceva, decât să fiți voi bine.

— Suntem bine, spuse ea.

— Perfect.

Își stoarse creierii ca să mai adauge ceva, niște cuvinte prin care s-o liniștească, dar se pomeni povestindu-i că văzuse marea.

— Poate într-o zi vom merge împreună acolo. Mi-ar plăcea să te văd în costum de baie.

— Va trebui să aștepți mult și bine până voi pune așa ceva pe mine!

Izbucni într-un hohot de râs indignat, dar se potoli imediat:

— Te iubesc, Yusuf!

— Și eu te iubesc. Mai mult decât orice pe lume. Sărută-i pe copii!

— Sigur că da. Și ai grijă de tine.

Nu mai scoaseră nici o vorbă și închiseră amândoi în același timp.

Khalifa își termină ceaiul și se ridică în picioare. Curentul nu venise încă și piața era plină de umbre. În fața lui se înălța o moschee mare, zidurile ei albe din calcar strălucind în lumina lunii de parcă erau de gheață. Se hotărâ să înghită

ceva, dar se răzgândi și se îndreptă spre locașul lui Allah. Aici își lăsă pantofii la intrare și își spală fața și mâinile la un robinet prins în perete.

Înăuntru era liniște și puținele lumânări aprinse nu reușeau să risipească întunericul profund. La început crezu că este singur în încăpere, dar apoi observă un alt bărbat, în fundul sălii, care stătea îngenunchiat cu fruntea lipită de podea.

Rămase nemișcat o vreme, bucurându-se de senzația de pace, după care înaintă câțiva pași și se opri pe la mijlocul camerei, sub un candelabru imens. Mii de romburi din sticlă sclipeau în umbră, de parcă tavanul plângea. Se uită în sus pentru o clipă, apoi se întoarse spre mihrab, coborî capul și începu să se roage:

— Lauda îți aduc ție Allah, stăpânul tuturor ființelor;

Ție, cel plin de milă, ție, cel plin de compasiune, Ție, care ești Stăpânul Judecății de Apoi;

Noi numai pe tine te slujim și numai ție îți cerem îndurare;

Arată-ne calea cea dreaptă;

Calea celor binecuvântați de tine, Și nu a celor care s-au depărtat de tine.

Ori a celor care mânia îți stârniră.”

Pe măsură ce se ruga, cerându-i lui Dumnezeu să vegheze asupra lui și a familiei sale, simți cum grijile și temerile i se risipesc treptat, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea direct cu Allah. Lumea de afară părea să dispară; sau mai bine zis, interiorul moscheii se întindea la nesfârșit, liniștea și pacea ei umplând întregul univers. Sayf al-Tha'r, Dravic, șeful Hassani, armata lui Cambyses, toate se micșorară până când nu mai rămaseră decât niște particule de praf plutind în îmbrățișarea eternă a lui Dumnezeu. Se simți copleșit de un sentiment incredibil de calm.

Continuă încă vreo douăzeci de minute, rostind zece rek'ahs, cicluri de rugăciuni, apoi se ridică în picioare și șopti „amin”. Exact în clipa aceea, candelabrul de deasupra lui se transformă într-o explozie de lumină, ce inundă interiorul moscheii cu o strălucire orbitoare. Zâmbi, simțind că, într-un fel, acesta era un semn că rugăciunile lui fuseseră ascultate.

Afară, piața era și ea invadată de lumină, iar pompele de benzină funcționau din nou. Bărbatul îi umplu rezervorul și cele opt canistre, în timp ce el se ocupa de bidoanele cu apă.

Plăti și după ce își cumpără încă trei pachete de Cleopatra, aproape că nu-i mai rămăsese nici un ban. Se întoarse la mașină, traversă orașul și porni printre dunele joase, spre sud.

Merse prin deșert doar câțiva kilometri, apoi se opri lângă o movilă de nisip, ale cărei margini erau tivite cu un strat subțire de iarbă uscată. În spatele lui, luminile din Siwa licăreau strălucitor. În cealaltă direcție, în inima deșertului, nu se vedea nimic, doar o întindere nesfârșită scăldată de razele lunii. Din depărtare

se auzi urletul unui câine. Mâncă puțin din bucatele pregătite de Zenab, era prima dată pe ziua aceea când băga ceva în gură, își luă câteva pături din portbagajul Toyotei, înclină scaunul la maximum și se întinse pe spate, privind stelele de deasupra lui. Pe neașteptate îl izbi gândul că bătuse atâta drum până aici, fără să aibă habar ce avea să se întâmple atunci când va găsi armata. Încercă să se concentreze, dar se simțea prea obosit. Cu cât se chinuia mai mult, cu atât se dizolva mai rapid imaginea armatei, a lui Sayf al-Tha'r și a lui Dravic, până când, în cele din urmă, se metamorfozară într-o fântână arteziană imensă, ale cărei picături transformau nisipul arid în vegetație bogată. Tresări și ochii îi căzură pe arma sa, care stătea pe scaunul din dreapta. Blocă ușile de la mașină.

DEȘERTUL VESTIC.

Tara se trezi speriată. Avea capul în poala lui Daniel, iar el o privea atent.

— Îmi scoteai inima, murmură ea. Aveai o mistrie cu care îmi scoteai inima.

— A fost doar un vis, spuse el blând, mângâindu-i încet părul. Totul e bine.

— Trebuia să mă îngropi după aia. Era și un coșciug acolo.

Daniel se aplecă și o sărută pe frunte:

— Culcă-te la loc, șopti el. Totul o să fie bine.

Tara îl mai privi câteva momente, apoi închise ochii și adormi din nou. Avea fața palidă și trupul țeapăn. Daniel o supraveghe un timp, apoi îi puse capul ușor pe podea și se ridică în picioare. Începu să se învârtă prin cort, cu privirea mereu îndreptată spre ușă. Trăsăturile lui se schimonoseau în pâlpâitul lămpii de kerosen, ca și cum ar fi purtat o mască ce i se scurgea încet de pe față.

— Haide, murmură el. Unde sunteți? Veniți odată!

Paznicul se uita la el indiferent, cu degetul pe trăgaciul armei.

DEȘERTUL VESTIC, LÂNGĂ OAZA SIWA.

Khalifa se trezi în mângâierile lui Zenab. Sau, cel puțin, așa crezu pe moment. Apoi, deschise ochii și-și dădu seama că respirația ei caldă era de fapt o rază de soare ce pătrundea prin geamul mașinii. Aruncă păturile într-o parte și se dădu jos, tremurând, pentru că aerul era încă rece. Își făcu rugăciunile de dimineață, își aprinse o țigară și urcă pe movila lângă care parcase. La nord, semicercul verde și neregulat al oazei se întindea spre stânga și spre dreapta, cu apele ei sărate strălucind în tonuri roz și cu coloanele de fum ce se ridicau spre cer dintre crângurile de măslini și palmieri. În rest, nu se zărea decât deșertul, o întindere dezolantă de nisip, pietriș și stânci cu forme ciudate. O clipă se simți copleșit de imensitatea lui, dar se scutură, aruncă țigara, se urcă din nou în mașină și scoase din torpedo aparatul GPS.

Abdul nu-l mințise deloc, era foarte ușor de folosit. Tastă coordonatele stâncii în formă de piramidă și apăsă apoi butonul „Start”. Conform afișajului, aceasta se afla la 179 de kilometri depărtare, la un unghi de 133 de grade. Introduse și

poziția lui prezentă, apoi pe cea a oazei al-Farafra, după care dădu drumul aparatului în geantă, alături de pistol și de telefonul mobil.

Dezumflă puțin cauciucurile, ca să îmbunătățească tracțiunea, sări la volan, porni motorul și plecă încet spre deșert. În spate nu rămaseră decât urmele adânci lăsate de roți.

Nu mai condusesese niciodată pe un astfel de teren, așa că făcea manevrele cu grijă, mergând cu viteză mică și constantă.

Pământul părea destul de solid, dar din când în când mai apăreau hârtoape și gropi. Uneori, la prima vedere, dunele păreau line, dar după ce ajungea în vârf, se trezea că solul dispare brusc de sub el și plonja douăzeci de metri în jos, pe un perete de nisip aproape vertical. La un moment dat era pe punctul de a se rostogoli, dar reuși să controleze mașina și coborî cu succes o pantă deosebit de abruptă. După acest incident reduse și mai mult viteza. De-a lungul primilor kilometri mai întâlnește câteva urme de cauciucuri pe nisip, probabil de la mașinile care-i duceau pe turiști de la Siwa, în safariul prin deșert. Treptat, acestea dispărură complet. Din loc în loc mai zărește câteva tufișuri chinuite, apoi două schelete îngropate pe jumătate în nisip, de un alb aproape nenatural în lumina soarelui. „Șacali”, se gândi el, deși nu era foarte sigur. Nici o urmă de viață. Doar nisip, stânci, pietriș și deasupra un cer de un albastru intens. Imaginea oazei se îndepărta din ce în ce mai mult, până când dispăru complet, dincolo de orizont.

Își dădu seama destul de repede că, deși aparatul GPS calculase 179 de kilometri, avea să călătorească mai mult pentru a ajunge la destinație. Acesta măsura distanța în linie dreaptă, în realitate, era foarte dificil să păstrezi o astfel de direcție, din cauza pantelor de nisip, a formațiunilor calcaroase și a stâncilor care se așteptau unde nici nu te așteptai. Se văzu nevoit să cotească ba la stânga, ba la dreapta, ca să găsească un drum bun. Uneori, ocolurile erau scurte, doar câteva sute de metri, dar altele se întindeau uneori și pe doi, trei kilometri. După vreo două ore de mers continuu, în care, după calculele lui, parcursese aproximativ șaptezeci de kilometri, verifica ecranul aparatului GPS și descoperi că, în linie dreaptă, de-abia străbătuse patruzeci de kilometri. Începu să se întrebe dacă avea să ajungă vreodată acolo.

Dimineața se scurse încet. La un moment dat se hotărî să se odihnească puțin, opri motorul și se plimbă câțiva zeci de metri în jurul mașinii. Liniștea era uimitoare, ceva ce nu mai întâlnise vreodată. Realiza cât de deranjant trebuie să fi răsunat zgomotul motorului în pacea aceea copleșitoare. Dacă Sayf al-Tha'r trimisese patrula în deșert, lucru de care era aproape sigur, l-ar fi putut auzi fără probleme.

— Mai bine le dădeam direct un mesaj prin radio, ca să știu o treabă, mormăi

el, îndreptându-se spre mașină.

Brusc, se simți expus.

În următoarele ore, peisajul își păstră aspectul dezolant.

Apoi, pe la miezul zilei, observă în fața lui, chiar pe linia orizontului, conturul unor posibile coline. Era imposibil să-și dea seama ce reprezintă exact de la o asemenea distanță, pentru că aspectul lor era deformat din cauza căldurii. După ce se apropie, treptat, treptat văzu că nu sânt coline, ci mai degrabă o dună mare, un zid de nisip care se întindea într-o singură curbă neîntreruptă, mărginită de alte dune mai înalte chiar în spatele ei. Imaginea părea ruptă dintr-un tablou care surprindea spargerea valurilor la țărm. Erau marginile Marelui Ocean de Nisip.

— Allah u akbar! Allah e mare! Fu singurul lucru pe care se gândi să-l rostească.

Continuă să conducă până la poalele dunei, care dădea senzația că le ține în loc pe cele din spatele ei, exact ca un dig uriaș. Coborî din mașină și urcă în vârful ei. Nisipul era fin și moale, așa că efortul de a merge prin el îl umplu de sudoare.

Sus, în fața lui, se întindeau șiraguri de dune, rând după rând, undulându-se tăcute și line. Panorama era complet diferită de peisajul dezordonat prin care călătorise până atunci. Își aminti o poveste pe care i-o spusese mai demult tatăl lui, din care reieșea că deșertul este, de fapt, un leu adormit încă de la începutul lumii și care va devora totul într-o zi, când se va trezi. Uitându-se acum peste marea de nisip, aproape că îi venea să creadă povestea aceea, pentru că nisipul galben-portocaliu avea un aspect catifelat, de blană, iar crestele păreau ridurile de pe spatele unui animal bătrân. Se simți vinovat că își stinsese țigara în pământ, de parcă ar fi ars carnea unei ființe vii.

Rămase astfel o vreme, studiind peisajul, după care se întoarse la mașină, îngropându-și picioarele în nisip până aproape de nivelul genunchilor. Auzise că existau și fâșii de nisipuri mișcătoare în zonă, mai ales pe fundul pantelor dintre dune, și se cutremură la gândul că ar putea fi înghițit de așa ceva. Era absurd ca aventura lui să se termine astfel.

Mai dezumflă puțin cauciucurile și dădu jos trei canistre, le turnă în rezervor, care era acum pe jumătate plin. Porni motorul, băgă în viteză întâi și se îndreptă cu motorul turat spre șirurile de dune. Aparatul GPS îi spunea că mai are de mers aproape o sută de kilometri.

Toyota lui albă părea o sămânță în comparație cu zidurile înalte de nisip, o barcă plutind într-un ocean imens. Menținu toată după-amiaza viteza mică, urcând și coborând dună după dună. În vârf încetinea întotdeauna pentru a studia dacă panta de pe partea cealaltă nu era prea abruptă. Uneori, dunele erau lipite între ele. Alteori, erau așezate la distanțe mari una de alta, despărțite de văi netede. În spatele lui, urmele de cauciucuri desenau o linie ca un tighel.

La început, păstră un curs relativ drept, însă, pe măsură ce dunele deveniră din ce în ce mai înalte și pantele mai abrupte, se văzu nevoit să ocolească pereții aproape verticali de nisip.

Mergea de-a lungul culmilor până găsea un loc mai lin de coborâre sau, dacă și așa era imposibil, se întorcea și o lua prin altă parte, uneori deplasându-se și zece kilometri ca să găsească un loc potrivit de trecere. Chiar și cu geamurile închise și cu aerul condiționat dat la maximum, tot se simțea căldura nemiloasă de afară.

Cu cât înainta mai mult, cu atât mai tare avea senzația că pământul din jurul lui e dotat cu un soi de conștiință rudimentară. Culoarea nisipului părea să se schimbe, ca și cum dunele ar fi avut toane, iar acestea se reflectau în nuanțele mereu altele de galben și de portocaliu ale deșertului. La un moment dat se opri să bea niște apă și o adiere de vânt apăru din senin, făcând nisipul să fremete și să ofteze, ca și când ar fi respirat. Simți nevoia să strige, să spună deșertului că nu intenționează să-i facă vreun rău, că nu e decât un intrus temporar în inima lui secretă și că, imediat ce-și va termina treburile, va pleca imediat și nu se va mai întoarce niciodată, în viața lui nu se simțise atât de singur și de mic.

Încercă să asculte caseta cu Kazim al-Saher, dar i se păru total nepotrivit. Era atât de intimidat de locurile prin care trecea, încât uită și să fumeze.

Pe la cinci după-amiaza, când soarele coborâse deja spre apus, ajunse în vârful unei dune imense și încetini, ca să verifice panta care urma. În timp ce se apleca peste volan și verifica zona din fața lui, ceva îi atrase atenția undeva, în partea stângă.

Opri motorul și se dădu jos.

Nu se vedea foarte clar, pentru că aerul avea în continuare aspectul acela lichefiat provocat de căldură. Părea un triunghi încețoșat care plutea peste dune, chiar la orizont. Se întoarse la mașină, luă binoclul și după ce fixă obiectivul, focaliză imaginea surprinsă cu coada ochiului. Câteva clipe, nu văzu altceva decât o imagine tremurată; apoi, brusc, o zări foarte clar: o stâncă întunecată, în formă de piramidă, se ridica deasupra nisipurilor ca un aisberg imens și negru. Cam la vreo douăzeci și cinci kilometri distanță, bănuie el. Douăzeci și opt după indicațiile unității GPS. Plimbă binoclul pe deasupra dunelor, în jurul formațiunii stâncoase, dar nu zări nici un semn de activitate umană, cu excepția a două puncte negre destul de neclare care ar fi putut reprezenta doi paznici.

Închise ochii și ascultă. Nu prea se aștepta să audă ceva.

Spre surprinderea lui însă, sesiză un zgomot vag de motor, depărtat, dar inconfundabil. Sunetul părea să dispară și să apară la intervale regulate, de fiecare dată mai puternic decât înainte. Deșertul părea că îl deviază și îl extinde, încât îi era greu să stabilească dincotro vine. De-abia după ce ascultă timp de un minut își dădu seama, șocat, că nu răzbătea dinspre stânca piramidală, ci din

spatele lui. Se răsuci și fixă binoclul de-a lungul urmelor lăsate de mașina. Observă imediat două motociclete care zburau peste vârful celui de-al patrulea șir de dune în spatele locului unde se găsea, la mai puțin de doi kilometri de el.

Înjură și privi iute peste marginea dunei. Aceasta se prelungea în jos aproape vertical, mult prea abruptă pentru a încerca să coboare pe ea cu jeepul. Sări la volan, porni motorul și băgă în marșarier, coborând cu viteză panta pe care urcase înainte. La poalele ei, învârti volanul la maximum, băgă în viteză și apăsă pedala de accelerație până la podea. Spatele mașinii desenă un arc de cerc, apoi Toyota se avântă înainte. După câțiva metri, se opri brusc. De dedesubt se auzea un șuierat furios de nisip, provocat de cauciucurile care derapau și se afundau din ce în ce mai mult în solul moale al deșertului.

— Pe toți dracii! Strigă el disperat.

Băgă din nou în marșarier, forțând mașina să se miște, și privi vârful dunei din fața lui, așteptându-se din clipă-n clipă să vadă cele două motociclete. Toyota rula înapoi, în sus și pentru o clipă crezu că se eliberase. Apoi, roțile se împotmoliră din nou, îngropându-se și mai mult ca înainte, aproape la nivelul osiei.

Se dădu jos și se uită să vadă ce se întâmplă. Cauciucurile dispăruseră complet. Nu mai avea timp să încerce să le dezgroape. Scotoci rapid în portbagaj, aruncă aparatul GPS în geantă, smulse un bidon cu apă de pe bancheta din spate și începu să urce în goană panta de pe care tocmai coborâse.

Pe la jumătatea urcușului, nisipul începu să alunece sub picioarele lui și Khalifa se opri ca să găsească o altă cale. Își adună toate forțele să înainteze, dar vârful continua să rămână la aceeași distanță de parcă ar fi mers pe o bandă de alergare ce nu ducea nicăieri. Bidonul cu apă era și el destul de greu, așa că îl aruncă disperat într-o parte, folosindu-și mâna eliberată pentru a se sprijini mai bine. Deja auzea motocicletele care se apropiau cu repeziciune de duna din spatele lui. Dacă ajungeau în vârf și îl vedeau era mort.

— Haide! Șuieră el. Haide odată!

Câteva secunde nu reuși decât să se afunde și mai tare în nisipul alunecos. Apoi, exact când era mai mult ca sigur că nu mai are nici o scăpare, reuși să facă un pas înainte și dintr-o dată solul deveni mai solid. Ochii aproape că îi ieșiseră din orbite de atâta efort. Ajunse sus și se aruncă în partea cealaltă, chiar în clipa în care motocicletele atinseră vârful dunei alăturate și se repeziră spre mașina abandonată.

Rămase un moment liniștit, încercând să-și recapete suflul, după care își scoase pistolul, se răsuci pe burtă și se târî încet până la marginea de sus a dunei, privind cu grijă valea de dedesubt.

Motocicliștii ajunseseră deja lângă Toyota lui. Se dădură jos, luându-și

mitralierele pe umăr. Unul din ei deschise ușa din față și cercetă interiorul, punând mâna pe haina lui Khalifa, pe care, în graba lui, o uitase înăuntru. Celălalt se apucă să urce panta, luându-se după urmele lui de pași. Bărbatul se opri un moment lângă bidonul de apă, îndrepta arma spre el și trase un foc, apoi își continuă drumul. Sunetul glonțului reverberă îndelung în pustiu.

Khalifa se lăsă încet în jos. N-avea rost să fugă. Bărbatul l-ar vedea și l-ar prinde imediat ca pe-un iepure. Așa ar avea o șansă să-l împuște pe celălalt imediat ce ajungea sus, dar tot mai rămânea unul de doborât.

Se uită grăbit în jur. Culmea dunei se continua cu o scobitură lungă, deasupra căreia se curba lin o mare buză de nisip, semănând cu creasta unui val ce se întoarce înapoi spre mare. Dacă s-ar fi ghemuit în spatele ei ar fi devenit invizibil pentru cel care ajungea în vârful dunei. Nu era o ascunzătoare perfectă, dar asta era tot ce îi oferea deșertul în acel moment, așa că detectivul își dădu drumul în jos și se rostogoli până în interior, unde se întinse pe spate cu arma pe piept, privind tavanul de nisip de deasupra.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi auzi un scrâșnet.

Și-l imagina pe bărbatul acela cum cercetează în jur, face câțiva pași înainte și se oprește exact deasupra lui. Fire de nisip căzură peste marginea crestei sub care stătea, confirmându-i bănuiala. Khalifa își așeză ușor degetul pe trăgaciul pistolului, încercând să-și țină respirația.

Se lăsă o tăcere agonizantă. Aproape că simțea gândurile bărbatului, care se chinuia să-l localizeze. Nisipul începu să cadă ca o ploaie și pentru o clipă, avu senzația că bărbatul va coborî. Khalifa se chirci și mai tare în scobitură. Trecură câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Treptat, căderea de nisip se potoli. Bărbatul rămăsese în același loc. Urmă un alt moment de tăcere, apoi un strigăt:

— Se pare că a fost aici sus, dar s-a întors. Probabil că l-am ratat pe drum.

Din nou tăcere și în sfârșit, sunetul unor pași care se îndepărtau. Khalifa oftă ușurat, relaxându-și umerii.

— Mulțumesc, Allah, murmură el.

Atunci mobilul lui Abdul începu să sune. Sunetul lui era atât de neașteptat, încât lui Khalifa îi trebuiră vreo două secunde ca să realizeze ce este. Băgă mâna disperat în geantă în încercarea de a-l închide. Prea târziu. Bărbatul de deasupra țipă și apoi alergă spre locul unde era ascuns detectivul. Acesta se suci frenetic într-o parte ca să iasă din scobitură și ridicându-și arma, trase trei focuri în succesiune rapidă. Primul se duse prea sus, al doilea în lateral, dar al treilea îl nimeri pe bărbat exact în frunte, aruncându-l pe spate.

Imediat Khalifa se ridică în picioare și urcă până în vârf.

Nisipul din fața picioarelor lui fu împrăștiat de o rafală de mitralieră, forțându-l să se arunce pe burtă. Urmă o pauză, apoi un nou val de gloanțe, deși, de data

asta, nu spre vârful dunei. Khalifa se târî puțin înainte. Bărbatul trăsesese în cauciucurile celei de-a doua motocicletă. Khalifa își ridică pistolul și trase, dar nu nimeri. Bărbatul se răsuci și trimise din nou o salvă de gloanțe, ceea ce-l obligă pe Khalifa să se retragă. Urmă o nouă pauză scurtă și apoi se auzi motorul motocicletei.

Khalifa numără până la trei, își înalță capul din nou și văzu că bărbatul deja se îndepărtase. Se așează în genunchi, ținti și-și goli încărcătorul în direcția lui. Motociclistul se clătină puțin, dar nu căzu și detectivul, rămas fără gloanțe, nu putu decât să privească neajutorat cum motocicleta își urma cursul ei prin vale. După o sută de metri se opri și răsucindu-se în șa, trase o rafală spre Toyota împotmolită. Ținu degetul pe trăgaci aproximativ cinci secunde, până când, cu un zgomot asurzitor, mașina explodă într-o minge de flăcări.

Deasupra ei se formă imediat o ciupercă de fum gros și negru.

Motocicleta demară în viteză.

O vreme, Khalifa privi dezastrul din fața lui, cu respirația tăiată și mâinile tremurânde. Apoi, după ce inspiră adânc de câteva ori, se ridică în picioare și se apropie de geanta ce zăcea câțiva metri mai încolo și în care mobilul suna încontinuu. Îl scoase, apăsă pe tasta verde și-l lipi de ureche.

— Yusuf, ce belea de om ești! Se auzi vocea lui Abdul.

Ce naiba a durat atât până ai răspuns? Am sunat doar ca să mă asigur că mașina mea e în regulă.

Khalifa se răsuci și privi coloana de fum neagră ce urca în spirale spre cer și simți cum i se înmoaie genunchii.

— Da, Abdul, minți el. E bine.

DEȘERTUL VESTIC.

Sayf al-Tha'r stătea pe vârful colinei încă de la ivirea zorilor. Timp îndelungat, privise dedesubt cum tot mai mult din armată fusese descoperită. Soarele se ridicase, ajunsese sus pe cer, apoi coborâse din nou, iar în tot acest timp craterul rămas în urma excavațiilor se întinsese întruna, ca o gură imensă, larg deschisă. Pe la prânz fuseseră dezgropate atât de multe trupuri, încât nu mai aveau lăzi goale în care să pună obiectele smulse de pe cadavre. Urmau să sosească altele în noaptea aceea când ajungea caravana cu cămile, dar tot nu aveau să fie suficiente pentru miile de artefacte strânse.

Sayf al-Tha'r întoarse spatele armatei și privi spre norul de fum ce se zărea în depărtare. În urmă cu o oră, una dintre patrule trimisese un mesaj că găsiseră niște urme de mașină în mijlocul deșertului. Fumul indica faptul că prinseseră din urmă vehiculul respectiv. Ar fi trebuit să se simtă ușurat.

În schimb, îl încerca o premoniție neplăcută.

Mehmet se apropie de el.

— Ce e? Întrebă bărbatul. Ce s-a întâmplat?

— Au găsit mașina, stăpâne. Au distrus-o.

— Și șoferul?

— A scăpat. Ne-a omorât un om. Celălalt e pe drumul de întoarcere.

Sayf al-Tha'r nu mai zise nimic. Coloana de fum se ridica din ce în ce mai sus, ca și cum deșertul ar fi lăsat să iasă la suprafață cine știe ce gaz negru și toxic. O pală de vânt se abătu în zona respectivă, răsucind și împrăștiind fumul în toate direcțiile.

— Anunță-mă când vine patrula, rosti el, în cele din urmă. Și trimite un elicopter acolo. Șoferul nu poate ajunge prea departe.

— Da, stăpâne.

Băiatul se întoarce și o luă la goană în jos. Sayf al-Tha'r începu să se plimbe agitat, cu mâinile prinse la spate, una din ele având înfășurată o cârpă ce-i acoperea arsura din palmă.

„Cine era oare intrusul? Se întreba el. Ce căuta tocmai acolo în mijlocul deșertului? Era singur sau împreună cu alții?”

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai neliniștit.

Nu pentru că se temea că ar fi putut fi descoperiți. Era mai mult de atât. Simțea ceva aparte. Ca și cum trecutul i-ar fi întins o mână. Privi din nou norul de fum și avu senzația că acesta capătă o formă umană, dominând deșertul ca un duh.

Întrezărea un cap, apoi umerii, un braț și chiar doi ochi acolo unde adierea de vânt lăsase două găuri. Aceștia păreau să se uite fix în direcția lui, aruncându-i o privire mânioasă. Se întoarce cu spatele, necăjit că-și imaginează astfel de lucruri, dar tot mai simțea în urma lui forma aceea neagră care plutea diabolic în aer. Închise ochii și începu să se roage.

— Pierd semnalul, Abdul... Nu pot... ești... e...

Khalifa își apăsă gura de telefon și imită zgomotele unor bruiaje, apoi închise mobilul. O clipă se întrebă dacă n-ar fi bine să sune după ajutoare, dar renunță pe loc la idee. Pe cine să sune la urma urmei? Pe Hassani? Pe Mohammed Saryia?

Pe Hosni? Chiar dacă i-ar fi dat crezare, ce ar fi putut să facă?

Nu, trebuia să se descurce de unul singur. Aruncă mobilul în geantă și porni grăbit spre vârful dunei. Aerul era greu de mirosul de benzină și de cauciuc ars.

Flăcările încă ieșeau prin geamurile sparte ale Toyotei.

Chiar sub el, la poalele dunei, zăcea corpul bărbatului pe care-l omorâse, întins cu fața în nisip și cu un braț răsucit pe lângă cap într-o poziție nefirească. Începu să coboare, oprindu-se puțin să verifice bidonul de apă. Mare parte din conținutul lui se vărsase, dar într-un colț mai rămăsese o cantitate mică de lichid. Ridică la buze bucata spartă de plastic și înghiți restul de apă, apoi își continuă coborârea.

Chipul bărbatului ucis era o masă macabră de sânge și de nisip. În frunte se deschidea o gaură prin care se vedea craniul zdrobit și creierul. Încercând să nu se uite, Khalifa desprinsе mitraliera din mâna încleștată a bărbatului și începu să-l dezbrace de haine. Nu-i plăcea ceea ce făcea, dar, dacă voia să intre în tabăra lui Sayf al-Tha'r neobservat, atunci avea nevoie de ele. Împături hainele și eșarfa turbanului, apucă arma și porni din nou să urce panta. După zece metri, muștrându-l conștiința, se întoarse grăbit înapoi și săpă o groapă mică în nisip. Nu era o înmormântare potrivită, dar nu putea lăsa cadavrul la discreția vulturilor sau a șacalilor, ori a altor creaturi ce trăiau în această sălbăticie, departe de lume. Dușman sau nu, omul merita măcar o urmă de respect.

Gestul aproape că-l costă scump, pentru că, ajungând din nou în vârful, auzi sunetul inconfundabil al rotoarelor de elicopter. Alte douăzeci de secunde și ar fi fost descoperit. Așa avu timp să se strecoare sub acoperișul de nisip, înainte ca elicopterul să treacă pe deasupra lui, elicea acestuia împrăștiind totul în jur. Timp de un minut survolă zona, apoi se ridică și se îndreptă spre nord-vest.

Planul lui inițial fusese să plece de acolo cât se poate de repede, dar din cauza elicopterului hotărî că e mai bine să rămână unde e până se lasă întunericul. Își încărcă pistolul, îndesă hainele în geantă și se întinse pe spate, aprinzându-și o țigară și privind peste marea de dune. Lumina se stingea încetul cu încetul. Mai avea de așteptat cam o oră, după aproximațiile sale. Spera doar ca lumina lunii să nu fie prea strălucitoare.

Soarele se cufundase la orizont și primele stele începură să sclipească pe cer, când motocicleta sări peste dună și porni în jos spre tabără, oprindu-se în fața unei stive mari de lăzi.

Bărbatul se dădu jos, ținându-se de umăr, după care căzu. În jurul lui se strânsерă câțiva oameni, printre care și Mehmet, care îngenunche alături, luă ceva de la el, apoi își făcu loc prin mulțime și fugi spre stăpânul lui.

— Ei bine? Întrebă Sayf al-Tha'r.

— A găsit astea în mașină, vorbi precipitat băiatul, îi înmână portofelul și legitimația lui Khalifa.

— Și elicopterul?

— Îl caută în continuare, dar nici urmă de el. A dispărut.

Bărbatul dădu din cap:

— E pe undeva pe-acolo. Îl simt. Transmite-le să-l caute până la lăsarea nopții. Și dublează gărzile din jurul armatei.

Va trebui să vină aici. N-are încotro. Spune-le oamenilor să fie atenți.

— Da, stăpâne.

— Și trimite-l pe doctorul Dravic la mine. Imediat!

— Da, stăpâne.

Băiatul se răsuca și începu să coboare în grabă duna de nisip. Un moment, Sayf al-Tha'r rămase unde era, privind coloana de fum, încă vizibilă în amurgul ce se adâncea, apoi deschise legitimația și se uită la numele și fotografia din interior. Pe chipul lui nu se văzu nici o reacție, doar ochii i se măriră o clipă, iar mărul lui Adam îi tremură puțin, ca și când pe sub piele i s-ar fi târât ceva.

Privi nemișcat legitimația timp de un minut, apoi o băgă în buzunar și începu să verifice și conținutul portofelului.

Scoase fotografia soției lui Khalifa, apoi pe cea a celor trei copii și o alta cu părinții acestuia, stând braț la braț în fața unei piramide. Mai găsi o cartelă telefonică Menatel, douăsprezece lire egiptene și o carte în miniatură cu versetele coranice.

Nimic altceva.

Sau cel puțin așa crezu în primele clipe. După care, într-un buzunar ascuns, mai descoperi o fotografie. Era mototolită și spălăcită, cu colțurile îndoite, dar suficient de clară: un tânăr arătos, semănând cu cel din poza de pe legitimație, dar cu un chip mai sever și mai serios, cu ochi pătrunzători și un smoc de păr negru pe fruntea inteligentă. Avea privirea îndreptată direct spre aparat și ținea o mână pe lângă corp și o mână pe capul unui sfinx mic de piatră. Pe spate scria: „Ali, în fața muzeului din Cairo”.

Mâna lui Sayf al-Tha'r începu să tremure ușor. Încă mai privea fotografia când Dravic se apropie de el.

— Care-i treaba? Pufni neamțul.

— Începem să expediem mâine artefactele cu elicopterul, spuse Sayf al-Tha'r.

— Ce?

— Vreau ca elicopterele să fie pregătite dimineață, la prima oră.

— Credeam că ai zis că n-o să le transportăm așa.

— Planul s-a schimbat. Luăm cât putem cu elicopterul și restul se duce pe cămile. Vreau să plecăm de aici în douăzeci și patru de ore.

— Iisuse Hristoase, dar nu putem...

— Fă așa cum ți-am spus!

Dravic se uită chiorâș la el, plin de furie și după ce scoase o batistă din buzunar, începu să-și tamponeze fruntea asudată:

— N-avem cum să aranjăm totul până mâine. În nici un caz.

Azi-dimineață de-abia am găsit partea din spate a armatei. Se întinde pe o distanță de trei kilometri. E nevoie de cel puțin două zile ca să aranjăm totul.

— Atunci pune mai mulți oameni să lucreze. Toți oamenii.

Din această clipă nu mai săpăm și ne concentrăm doar asupra plecării.

— Dar care-i problema, pentru Dumnezeu?

Sayf al-Tha'r își lăasă privirea în jos spre fotografia pe care o ținea în mână:

— Cineva știe. Un polițist. E acolo. În deșert. Aproape.

O clipă Dravic se uită la el perplex, apoi izbucni în hohote de râs.

— Și de-aia faci tu pe tine de frică? Din cauza unui căcăcios de polițist? Iisuse! Trimitem o patrulă, îl împușcăm și-am terminat povestea. Că doar n-are unde să se ascundă.

— Plecăm mâine.

— Dar ți-am spus că n-avem timp! Ne trebuie cel puțin două zile ca să punem totul la punct! Dacă nu facem asta cum trebuie, atunci tot ce am strâns nu valorează doi bani. Înțelege?

Nu valorează doi bani!

Sayf al-Tha'r își ridică spre el o privire de oțel:

— Plecăm mâine. Și am încheiat discuția.

Dravic deschise gura să vorbească, dar își dădu seama că este în zadar. În schimb, scuipă o flegmă chiar la un centimetru de piciorul lui Sayf al-Tha'r și întorcându-se, coborî duna de nisip.

Unul dintre generatoare prinse viață și arcurile electrice pâlăpăiră, invadând locul excavațiilor cu o lumină de gheață.

Sayf al-Tha'r nu observă nimic, ci continua să privească fotografia.

— Ali, șopti el, strâmbându-se ușor, ca și cum ar fi mușcat din ceva amar. Ali Khalifa.

Rămase nemișcat un moment, apoi cu o mișcare bruscă, aproape violentă sfâșie poza în bucățele mici pe care le aruncă în vânt. Acestea se împrăștiară pe vârful dunei, câteva fragmente dintre ele căzând la picioarele lui ca cioburile sparte ale unei oglinzi.

Se făcuse întuneric de-a binelea când Khalifa se strecură, în sfârșit, afară din ascunzătoarea lui. Sau cel puțin atâta întuneric cât putea să fie în deșertul care niciodată nu părea să se scufunde într-o beznă totală. Era mai degrabă o lumină fantomatică, de parcă întregul peisaj ar fi fost învăluit într-un voal de ceață.

Rămase pe loc un moment, privind peste dune luna, care nu era foarte strălucitoare, așa cum sperase și el, apoi își îndreptă atenția spre împrejurimi. Îl aștepta un drum lung și nu avea timp de pierdut. Sub el, se zărea o pantă adâncă de vreo treizeci de metri, cu peretele de nisip aproape drept. Se uită în stânga și în dreapta de-a lungul crestei, în căutarea unui loc mai lin de coborâre, dar înclinația era la fel de periculoasă în ambele direcții. Rosti repede o rugăciune în gând, aruncă geanta în gol, se așează chiar pe vârful dunei cu arma între picioare și se lăasă să alunece în jos.

Prinse viteză aproape instantaneu. Încercă să frâneze cu picioarele, dar nu

obțin un rezultat, decât acela că-și umplu pantofii cu nisip. Cu cât se prăbușea mai repede, cu atât cămașa lui se sfâșia și mai tare, până când nisipul începu să muște din carnea goală de pe spate. Pe la jumătatea drumului nimeri într-o piatră dură, care îl azvârli și pierzându-și echilibrul, începuse să rostogolească într-un vârtej de nisip, mitraliera lovindu-l dureros în piep și în bărbie. Ateriză cu fața în jos și gura i se umplu de nisip.

— Ibn sharmoota, mormăi el. Fir-ar al dracului să fie!

Rămase nemișcat un moment, apoi, scuipând, se ridică în picioare și se uită înapoi. Panta părea și mai abruptă acum, privită de jos, un zid de nisip aproape vertical, brăzdat de un șanț ce marca locul prin care coborâse el. Mai șopti o rugăciune scurtă drept mulțumire că încă era viu și scuturându-și nisipul din păr, își ridică geanta de jos și porni la drum prin deșert.

Noaptea era cufundată în tăcere și nu se auzea altceva decât scârțâitul nisipului și respirația lui gâfâită. Știa că lasă urme ușor de detectat chiar și pe întuneric, dar n-avea ce să facă în această privință, așa că mergea înainte cât de repede putea. Ținea aparatul GPS în mână, verificând din când în când distanța care mai rămăsese de parcurs. S-ar fi descurcat și fără el pentru că stânca în formă de piramidă era destul de vizibilă, strălucind misterios în întuneric. Bănuia că era înconjurată de surse de lumină chiar la baza ei.

Treptat, mersul lui căpătă un ritm anume. Încet, când urca dunele, apoi ceva mai repede când cobora, în timp ce partea netedă dintre ele o parcurgea aproape în fugă. Sus, jos; sus, jos.

Avea de străbătut douăzeci și opt de kilometri și în prima parte a drumului, reuși să se concentreze asupra împrejurimilor, atent la orice semn că ar fi fost urmărit. Cu trecerea orelor însă, mintea începu să-i rătăcească.

Se trezi că se gândește la Zenab, la ziua în care s-au cunoscut, imediat după ce intrase la universitate. Era împreună cu mai mulți colegi la Grădina Zoologică și Zenab făcea și ea parte din grupul lor: o prietenă a unei prietene. Se plimbaseră, privind animalele, Khalifa prea timid ca să discute cu ea, până când, în cele din urmă, se opriseră în fața unei cuști în care se găsea un urs polar, ce înota trist într-un mic bazin cu apă.

— Săracul, spuse Khalifa, oftând. Vrea să plece acasă, în Antarctica.

— În Oceanul Arctic, mai degrabă.

Ea stătea chiar lângă el:

— Urșii polari vin din Oceanul Arctic. Nu trăiesc în Antarctica. Pinguinii da, dar urșii polari, nu.

Se înroșise până în vârful urechilor de rușine, copleșit de părul ei lung și de ochii imenși.

— Oh, reușise el să îngaime. Înțeleg.

Asta fusese tot. Nu îi mai adresase nici un cuvânt tot restul după-amiezei, de parcă timiditatea îi legase strâns limba.

Zâmbi amintirii dragi. Cine ar fi crezut că de la un astfel de început ce nu promitea absolut nimic...

La vest, o stea căzătoare străluci aprins un moment și dispăru în noapte. Sus, jos. Sus, jos.

Acum se gândea la copiii săi. Batah, Ali, micuțul Yusuf. Își aminti zilele lor de naștere, ca și când s-ar fi întâmplat ieri.

Batah, primul lor copil, venise pe lume după nouăsprezece ore.

— Niciodată, murmurase Zenab după aceea. Nu mai trec prin asta niciodată.

Dar câțiva ani mai târziu îl făcu pe Ali, apoi pe micul Yusuf și cine știe, poate vor mai fi și alții. Așa spera. Își imagina o gloată de copii, jucându-se în jurul fântânii pe care o construia în hol, aruncându-și jucăriile în apă și râzând din toată inima, O adiere de vânt apăru din senin, făcând dunele din jurul lui să șoptească, de parcă îi vorbeau. Sus, jos. Sus, jos. Își aprinse o țigară.

Acum imaginea copiilor lui se risipi și începu să se gândească la părinții lui. Tatăl lui obișnuia să-l ridice în sus și să-l învârtă, în timp ce mama stătea cu picioarele încrucișate pe acoperișul casei, desfăcând teci de fasole. Mintea îi zbură în continuare la profesorul al-Habibi și la Grasul Abdul, la muzeul din Cairo și grajdul de cămile, la cazurile pe care le rezolvase. Imaginile se derulau una după alta, ca și cum ar fi stat într-o sală de cinema unde privea cu încetinitor filmul vieții sale.

Inevitabil, gândurile sale ajunseră, în sfârșit, și la fratele său.

Mai întâi, lucrurile bune: jocurile la care participau împreună, aventurile, vechiul vas de croazieră de pe a cărui punte se aruncau în apa Nilului. Apoi Ali începuse să se schimbe, devenind mai aspru, mai distant, intrând în tot felul de treburi necurate, făcând lucruri rele. Și în sfârșit, ziua în care fratele lui murise. Ziua în care viața lui Khalifa fusese dată peste cap.

Totul se întâmplase atât de repede, pe neașteptate! Într-o după-amiază fundamentalistii veniseră în satul lor însetați de sânge, căutând străini. S-au tras focuri de armă, șapte oameni au murit, dintre care trei erau teroriști. Khalifa se afla la universitate în perioada aceea și a auzit totul la radio. Plecase imediat acasă, instinctul spunându-i că și Ali era implicat în asta.

Mama lui stătea pe un scaun, singură, privind fix un perete.

— Fratele tău e mort, spusese ea simplu, cu o expresie goală pe chip. Ali al meu este mort. Oh, Doamne, inima mea e distrusă!

Mai târziu, Khalifa ieșise afară și rătăcise pe străzi.

Trupurile fundamentalistilor încă nu fuseseră ridicate și erau înșiruite direct pe asfalt, cu niște pături aruncate peste ele, păzite de niște polițiști care discutau și

fumau. Îi privise lung, încercând să și-i imagineze alături de fratele pe care-l iubise atât de mult, apoi se întoarse. Se dusese până la platoul Giseh, sus la piramide, apoi și mai sus, urcând bloc după bloc, până în vârful Marii Piramide a lui Keops, în locul în care venea împreună cu Ali atunci când erau copii, pentru a privi lumea ce se întindea ca o hartă la picioarele lor. Aici, unde se simțea în mijlocul universului, căzuse în genunchi și plânsese, copleșit de rușine și de oroare, nevenindu-i să creadă ce s-a întâmplat, incapabil să înțeleagă.

Soarele plutea suspendat deasupra lui ca un balon imens, plin de foc, durere și confuzie.

Ali, fratele său. Fratele care devenise un tată pentru el.

Care îl făcuse ceea ce era, care îl inspirase. Atâta forță! Atâta bunătate! Era mort de paisprezece ani, dar dispariția lui îi apăsa sufletul și astăzi cu greutatea unui bolovan. Și nimic nu se va schimba până când nu va da ochii cu cel responsabil pentru această pierdere. Până când nu va sta față-n față cu Sayf al-Tha'r. De aceea venise aici, să se uite în ochii lui Sayf al-Tha'r. Chiar dacă avea să moară. Să se confrunte cu omul care îi distrusese familia.

Khalifa se târî epuizat până în vârful dunei și-și dădu seama, surprins, că aproape ajunsese la destinație. În fața lui, la mai puțin de doi kilometri depărtare, piramida se înălța imensă și amenințătoare, înconjurată de o lumină puternică.

De-a lungul dunelor se zăreau la distanțe regulate niște mici puncte negre, care erau gârzi probabil, așa că se lăsă în jos imediat, de teamă să nu fie văzut. Își privi ceasul. O jumătate de oră până în zori.

Alunecă puțin înapoi și punându-și deoparte mitraliera, scoase pistolul din geantă și-l băgă la brâu. Se îmbracă în hainele negre ale bărbatului pe care îl împușcase, înfășurându-și eșarfa în jurul capului, acoperindu-și fața și fruntea.

Materialul era aspru și neplăcut la atingere, din cauza sângelui închegat. Îndesă apoi mobilul și aparatul GPS în buzunare, aruncă geanta și ridicându-și arma din nou, urcă în vârful dunei, îndreptându-se direct spre dușmanii săi.

— Pentru Ali, șopti el.

Tara își croia drum prin tabără, însoțită la mică distanță de paznicul ei, care-și ținea arma peste braț. Era frig și-și înconjură trupul cu mâinile. Rănila făcute de Dravic încă o mai dureau.

Peste tot se auzeau strigăte și bocănituri, iar din dreapta răzbăteau niște scrâșnete și hâriituri, ca o simfonie de trompete dezacordate. Inspira aerul cu lăcomie, bucuroasă să scape de interiorul cleios al cortului, unde erau ținuți ea și Daniel.

De câte zile erau captivi? Încercă să se concentreze.

Două? Trei? Căuta niște indicii sau evenimente care să arate trecerea timpului.

Sayf al-Tha'r venise cu o noapte în urmă.

Dravic o atacase chiar cu puțin înainte. Asta însemna ce?

A doua noapte în deșert? Nu, prima. Ei sosiseră în dimineața aceea. Așadar, trei zile în total. Ei i se părea însă că trecuse mult mai mult. O veșnicie.

Continuă să meargă printre corturi, ocolind un zid de lăzi ridicat în partea de sud a taberei. În dreapta, descoperi și sursa zgomotelor ciudate: un grup de cămile. Mai mulți oameni se învârtteau pe lângă ele, încărcând și descărcând coșuri și lăzi.

Cincizeci de metri mai încolo se opri și dându-și jos blugii, Tara se lăsă pe vine ca să urineze. Cu câteva zile în urmă nu și-ar fi închipuit că ar putea să facă un astfel de lucru în fața unui străin. Acum nu-i mai păsa.

Paznicul o privi o clipă, apoi își mută privirea în altă parte. Era tânăr, aproape un băiat. Nu-l mai văzuse înainte.

— Îți place Manchester United? Întrebă el pe neașteptate.

Vocea lui o luă prin surprindere. Era pentru prima dată când unul dintre paznici îi vorbea.

— Echipa de fotbal, adăugă băiatul.

Ea se uită în sus spre el, urina curgându-i în continuare dintre picioare și oricât încercă să se abțină, izbucni în râs.

Exista oare o situație mai absurdă decât aceea a unei femei ușurându-se în mijlocul deșertului lângă un fanatic religios, care voia să discute despre fotbal? Ce nebunie! Râsetele se întetiră, căpătând o notă isterică.

— Ce? Spuse băiatul, întorcându-se, cu o privire confuză în ochi. Ce e așa amuzant?

— Asta, spuse Tara, arătând cu mâna în jurul ei, toate astea.

E al dracu' de hilar.

— Tu nu placi Manchester United?

Ea se ridică în picioare, își trase blugii, apoi făcu un pas înainte, apropiindu-se de el la doar câțiva centimetri.

— Mi se rupe de Manchester United, șuieră ea. Înțelegi?

Mă piș pe el! Am fost răpită, bătută și curând o să fiu omorâtă.

Mă fut pe Manchester United! Du-te dracului!

Băiatul își lăsă ochii în jos. Deși el era cel care ținea arma, părea speriat de vorbele ei.

— Manchester United bun, murmură el.

Chipul lui era tânăr, înspăimântător de tânăr. Se întrebă ce vârstă avea oare. Paisprezece, cincisprezece? Pe Tara o încercă brusc, inexplicabil, un sentiment de milă pentru el.

— Cum te cheamă? Întrebă ea, cu voce mai blândă.

El mormăi ceva neinteligibil.

— Ce?

— Mehmet.

— Și de ce ești tu aici, Mehmet?

Întrebarea păru să-l încurce pe băiat.

— Sayf al-Tha'r, răspunse el.

— Și dacă Sayf al-Tha'r ți-ar spune să mă omori, ai face-o?

Băiatul se mută de pe un picior pe altul, neliniștit. Își ținea în continuare capul plecat.

— Uită-te la mine, spuse ea. Uită-te la mine!

Băiatul își ridică privirea fără tragere de inimă.

— Dacă Sayf al-Tha'r ți-ar spune să mă omori, ai face-o?

— Sayf al-Tha'r om bun, îngăimă el. El grijă de mine.

— Dar m-ai ucide? Dacă Sayf al-Tha'r ți-ar zice, ai face-o?

Băiatul clipi din gene nervos.

— Acum mergem înapoi, spuse el.

— Mai întâi îmi răspunzi.

— Mergem înapoi, repetă el.

— Răspunde-mi!

— Da! Țipă el, ridicându-și arma și îndreptând-o spre fața ei.

Da! Te omor. Te omor! Pe Allah, te omor! OK? OK? Vrei să te omor acum?

Respira greu și mâinile îi tremurau. Tara își dădu seama că mersese prea departe.

— OK, spuse ea încet. OK. Mergem înapoi acum.

Se întoarce și se îndreptă spre tabără. După câteva secunde, auzi pașii băiatului în spatele ei. Merseră în tăcere până la marginea corturilor.

— Eu pare rău, șopti băiatul. Eu pare foarte rău.

Ea încetini și se răsuci spre el. Ce putea spune? Era doar un copil. Într-un fel, ei toți erau niște copii, simpli, inocenți, în ciuda actelor pe care le comiteau. Copii care își dăduseră seama că erau mai puternici decât adulții.

— Chelsea, spuse ea. Sânt un fan Chelsea.

Pe chipul băiatului apăru un zâmbet.

— Chelsea nu bună! Chicoti el. Nu bună ca Manchester.

Manchester United foarte bună.

Își continuă drumul prin tabără.

Khalifa stătea întins pe burtă și privea siluetele negre din fața lui. Mai rămăsese o singură creastă între el și armată; aerul vibra de duduitorul generatoarelor și de loviturile ciocanelor.

Nu mai putea înainta fără să fie văzut. Gărzile erau plasate chiar pe vârful de vizavi, dar și în valea de dedesubt, așezate în șir, la intervale regulate, astfel încât nimeni nu se putea strecura neobservat. Putea încerca să le ocolească, dar asta i-ar fi luat ceva timp și deja pe cer se zărea o geană de lumină. Trebuia cu orice preț să între în tabără înainte de răsăritul soarelui, altfel elicopterele ce vor pleca în patrulare l-ar fi prins imediat.

Se rostogoli pe spate și-și aprinse o țigară, întrebându-se ce să facă.

Ali se dovedi a fi cel care îi arată cum să acționeze. Sau, mai degrabă, un sfat pe care i-l dăduse odată, când vizitaseră pentru prima dată muzeul din Cairo. Când s-au apropiat de porțile principale, fratele lui se opri un moment ca să-i spună cum vor intra fără să plătească.

— O să pretindem că facem parte dintr-un grup de elevi, îi explicase el. Intrăm direct pe ușa din față.

Khalifa îl întrebase dacă n-ar fi mai bine să încerce să se strecoare pe o intrare laterală, dar Ali scuturase din cap.

— Dacă te văd că te furișezi, sigur te vor opri, spusese el.

Întotdeauna pe intrarea principală. Întotdeauna trebuie să pari încrezător, ca și cum ai aparține locului respectiv. Strategia asta nu dă greș niciodată.

Și avusese dreptate. Nu știa dacă sfatul lui se putea aplica și în situația de față, dar nu-i venea nimic altceva în cap.

Își termină țigara, își trase eșarfa și mai strâns pe frunte, apoi se ridică, se urcă în vârful dunei și porni să coboare, făcându-le cu mâna gărzilor de dedesubt.

— Salaam, salută el. Totul e în regulă?

Urmără câteva strigăte confuze și trei bărbați se apropiară de el cu armele ridicate, interceptându-l exact când ajunse la baza pantei.

„Întotdeauna să pari încrezător”, își spuse Khalifa. Întotdeauna încrezător.

— Hei, râse el, ridicându-și mâinile în sus. E în regulă, băieți! Sânt de partea voastră!

Bărbații continuau să-l amenințe cu mitralierele.

— Care-i treaba? Spuse unul dintre ei. De unde vii?

— Tu de unde dracu' crezi că vin? Am fost în patrulare.

— În patrulare?

— Pierdere de vreme. Am mers toată noaptea și n-am văzut nimic. Are careva o țigară?

Urmă o pauză, apoi un bărbat scotoci în buzunarul hainei și scoase un pachet de Cleopatra. Celălalt bărbat, care vorbise înainte, îi făcu semn să se dea înapoi:

— Nu avem patrulare noaptea. Gărzile trebuie să stea în jurul perimetrului. Asta a fost ordinul.

— Păi, aș fi dat orice să-mi spună și mie cineva chestia asta, spuse Khalifa,

încercând să-și păstreze calmul. Cred ca am mers pe jos vreo treizeci de kilometri.

Bărbatul se uită fix la el, cu privirea îngustată, apoi îi făcu semn să-și descopere fața.

„Fii obraznic dacă încep să-ți pună întrebări”, îi spusese Ali în ziua aceea la muzeu. „Înfurie-te dacă este necesar. Nu arăta niciodată că ai dubii.”

— Pentru Dumnezeu! Se răsti Khalifa. Am fost plecat toată noaptea. Mi-e frig!

— Fă cum ți-am zis! Mai spuse bărbatul.

Khalifa mormăi supărat, dar își trase în jos eșarfa peste bărbie, având grijă să rămână strâns înfășurată pe frunte. Bărbatul se aplecă și îl studie.

— Nu te cunosc, spuse el.

— Nici eu nu te cunosc pe tine! Nu cunosc jumătate din oamenii de aici, dar nu ținesc cu arma în ei. Asta-i o nebunie! Nebunie!

Se opri puțin, apoi riscă:

— Dacă nu mă crezi, de ce nu te duci să-l întrebi pe Dravic?

El mă cunoaște. Am fost cu el când l-a tăiat pe bătrânul ăla din Cairo. I-a smuls juma' de față cu porcăria aia de mistrie.

Un animal nenorocit!

Mai urmă o pauză scurtă, după care bărbatul dădu din cap și cei trei își lăsară armele în jos. Cel cu țiğările făcu un pas înainte și-i dădu lui Khalifa pachetul. Scoase una și o băgă în gură, sperând din toată inima să nu se observe cum îi tremură mâna.

— Te duci înapoi în tabără? Îl întrebă bărbatul care-l interogase.

Khalifa încuviință din cap.

— Păi, atunci vorbește și tu să ne trimită pe cineva să ne schimbe.

— Sigur, spuse detectivul. Dar fă-mi și mie o favoare, te rog!

Ce am spus adineauri despre Dravic să rămână între noi, da?

— Nici o problemă, râse bărbatul. Și noi avem aceeași părere despre el.

Khalifa zâmbi, își luă la revedere, apoi plecă. După câțiva pași se auzi strigat:

— Hei, n-ai uitat nimic?

Detectivul îngheță. Ce uitase? Parola? Un semn secret?

Ar fi trebuit să-și dea seama că nu poate fi atât de simplu, întorcându-se, dădu cu ochii de cei trei bărbați care-și țineau strâns armele în mână.

— Ia zi! Spuse cel care-i dăduse țiğările.

Khalifa avea mintea goală, iar inima îi bătea cu putere.

Afișă un rânjet idiot și-și băgă degetul pe trăgaciul pistolului, calculându-și rapid șansele. Urmă un moment de tăcere dureroasă, un fel de liniște dinaintea furtunii, apoi niște hohote de râs găjâite.

— Țigara, idiotule! Nu-ți trebuie și foc?

Lui Khalifa îi luă o secundă până să realizeze ce vor ei să spună, apoi scoase un oftat adânc de ușurare. Ridică mâna și atinse țigara pe care o ținea între buze.

— Uitați-vă și voi ce face o noapte în deșert, spuse el râzând. Îți sucește mințile.

Bărbatul aprinse o brichetă și acoperi flacăra. Khalifa se aplecă și trase adânc în piept primul fum.

— Cu cât plecăm mai repede din locul ăsta uitat de lume, cu atât mai bine, adăugă el.

Ceilalți scoaseră murmure de aprobare. Mai trase câteva fumuri, salută din cap și porni din nou la drum. De data asta nu-l mai strigă nimeni. Reușise.

La orizont, cerul devenise gri. Khalifa traversă valea și urcă în vârful următoarei dune. Stânca uriașă se ridica monstruoasă în stânga lui, tăcută și neclintită, un pivot pe care întregul cer părea că stă în echilibru. Mai trecu pe lângă doi paznici, dar niciunul nu-l băgă în seamă, apoi privi scena haotică de dedesubt, craterul, corturile, cămilele, stivele de lăzi și artefacte. Zeci de siluete înveșmântate în negru trebăluiau de colo-colo, cea mai mare parte împachetând și încărcând lăzi, în vreme ce un alt grup mai mic lucra chiar în mijlocul craterului, învârtindu-se printre cadavrele amestecate, aranjând niște cabluri. De deasupra, îi supraveghea un bărbat uriaș în costum alb. Bănuiește că e Dravic.

Îi mai privi câteva secunde, apoi își îndreptă atenția spre tabără, exact în clipa în care o femeie blondă dispăru într-un cort din centru. Își notă poziția, între un șir de canistre de benzină și o stivă cu baloți de paie, apoi începu să coboare panta. Din spatele lui răsună o voce amplificată: Allah u akbar! Allali u akbar!

Chemarea pentru rugăciunile de dimineață. Grăbi coborârea, trăgându-și înapoi eșarfa peste față.

Oamenii șerpuiau ca un val prin tabără, îndreptându-se spre o zonă netedă de nisip în partea de sud, unde se așezară în rânduri paralele cu fața spre răsărit. Sayf al-Tha'r mergea și el alături de ei, dar la marginea taberei intră într-un cort care avea o antenă deasupra. Când pași înăuntru, un bărbat se ridică imediat în picioare, dar Sayf al-Tha'r îi făcu semn să se așeze la loc în fața aparatului radio:

— Elicopterele?

Bărbatul îi dădu o bucată de hârtie:

— Tocmai au decolat.

— Probleme?

— Nu. Vor fi aici în mai puțin de-o oră.

— Și gărzile? Au descoperit ceva?

Bărbatul clătină din cap.

— Să mă ții la curent, spuse Sayf al-Tha'r și părăsi cortul.

Mulțimea de oameni se subțiasă acum, ultimii soldați grăbindu-se spre locul de

rugăciune și lăsând tabăra complet părăsită. Paznicii rămăseseră pe pozițiile lor, dar cu fața spre est și capetele plecate. Îi privi cum arătau, ca niște vulturi gata să atace, apoi se întoarse și porni prin mijlocul taberei. Sunetul rugăciunilor plutea în aer ca o adiere ușoară.

Ajunse la cortul său și ridică prelata de la intrare. Se aplecă să intre, dar se opri brusc, cu umerii încordați. Încet, se ridică și se răsuci, privind în stânga și-n dreapta. Făcu un pas înainte, cercetând labirintul întunecat de pânză și de echipamente, dar nu văzu nimic. După un moment, clătină din cap, se întoarse și dispăru înăuntru, prelata de la intrare căzând grea în urma lui.

LÂNGĂ GRANIȚA LIBIANA.

Elicopterele zburau la mică înălțime, survolând deșertul.

Cele douăzeci de aparate semănau cu un stol de păsări ce planau peste nisipuri. Unul se afla puțin înaintea celorlalte, care îi urmăreau fiecare mișcare, ridicându-se în aer și coborând, în funcție de manevrele lui, virând la stânga și la dreapta ca într-un dans cu o coregrafie perfectă. Erau imense și greoaie, dar corpurile lor îndesate se mișcau cu o grație stranie.

Siluețele umane de-abia se observau în carlingă. Înaintau o dată cu zorile, alunecând prin tăcerea dimineții, pe când cerul se înroșea încetul cu încetul.

DEȘERTUL VESTIC.

Khalifa rămase ascuns după niște butoaie de benzină până când tabăra se goli complet. Își croi drum cu grijă printre nenumăratele echipamente și corturi, căutându-l pe cel în care dispăruse fata. Avea cincisprezece minute la dispoziție, poate douăzeci.

De sus, planul taberei părea ușor de reținut. De aici însă, de la sol, nu i se mai păru atât de simplu să se orienteze. Totul arăta la fel, iar semnele de recunoaștere pe care și le notase șirul de butoaie cu benzină și stiva cu baloți de paie, nu se vedeau nicăieri. Verifică vreo două corturi, dar nu găsi nimic înăuntru și începuse deja să dispere, când, ocolind un zid înalt de lăzi și coșuri, văzu în fața lui, chiar lângă stivele cu paie, cortul pe care-l căuta. Scoase un oftat de ușurare și repezindu-se înainte, ridică prelata de la intrare și se aplecă, ținându-și arma îndreptată spre interior.

Își luase o măsură inutilă, pentru că, așa cum se așteptase, gardianul nu era acolo. De altfel, nici fata. În schimb, îngenunchea cu spatele spre el, observă un bărbat cu fruntea lipită de pământ. Khalifa dădu să se retragă, realizând că a greșit cortul, dar ceva îl opri. Nu vedea fața bărbatului și nici măcar forma lui ascunsă de hainele negre, lungi și largi. Dar cumva, nu-și explica în ce fel, ghici cine e. Sayf al-Tha'r. Își ridică arma, cu degetul pregătit să apese pe trăgaci.

Dacă silueta îngenuncheată îl simțise pe polițist, nu se dădu de gol, ci continuă să-și spună rugăciunile, ignorând prezența celui alt. Degetul lui Khalifa se

strânse și mai tare pe trăgaci, împingând limba de metal mult în spate, până când mai avea doar un milimetru ca să tragă. De la distanța aceea nu avea cum să rateze. Interiorul cortului părea să vibreze din cauza bățăilor sale de inimă.

Bărbatul se îndreptă de spate, se ridică, recită câteva versete, apoi îngenunche din nou. „O singură mișcare, se gândi Khalifa, asta-i tot.” O singură mișcare și omul din fața lui va fi mort. Se gândi la Ali și ridică țeava pistolului, țintind ceafa bărbatului. Trase adânc aer în piept, își mușcă buza, apoi lăsa arma în jos, slăbi strânsoarea degetului și ieși din cort.

O clipă privi pânza uzată a prelatei de la intrare, simțind un gol ciudat în capul pieptului. Nu stătuse decât câteva secunde înăuntru, dar suficiente pentru ca afară cerul să se lumineze, zorii insinuându-se rapid dinspre est, ca un val.

Rugăciunile se vor termina în curând. Se întoarse și porni grăbit spre mijlocul taberei.

— Mă întreb ce-o mai face Joey, murmură Tara.

Stătea pe jos, cu genunchii îmbrățișați, legănându-se înainte și înapoi. Daniel era așezat lângă ea, bătând nervos cu degetele în podea, uitându-se din când în când la ceas.

— Cine e Joey? Întrebă el.

— Cobra noastră cu gât negru. De la Grădina Zoologică.

Nu s-a simțit prea bine.

— Și eu care credeam că nu mai vrei să auzi de cobre cât oi trăi.

Tara ridică din umeri:

— Nu l-am plăcut niciodată în mod special, dar... știi... când te gândești că n-o să-l mai vezi niciodată... Sper doar că Alexandra i-a dat antibioticele la timp. Și că i-a scos bolovanul. Are o boală de piele. Se freacă tot timpul de el. Nu e bine pentru solzii lui.

Vorbea aiurea, doar de dragul de a vorbi, ca și cum conversația ar fi amânat momentul în care vor fi scoși afară și... ce? Împușcați? Decapitați? Înjunghiați? Se uită la paznicul lor. Nu mai era Mehmet, ci un altul mai în vârstă.

Și-l imaginează îndreptându-și arma spre capul ei și trăgând; sunetul, senzația, sângele improșcat, sângele ei. Începu să-și frământă mâinile.

— Ce naiba ai văzut tu la șerpi? Murmură Daniel, așezându-se mai comod. Niciodată nu ți-am înțeles atracția asta pentru ei.

Tara zâmbi cu regret:

— Într-un fel, tata a fost cel care m-a determinat să fiu interesată de ei. Îi ura. Era punctul lui slab. M-a făcut să simt că îl domin și eu cumva. Îmi aduc aminte că odată niște studenți au ascuns un șarpe de cauciuc în geanta lui și când a deschis-o...

Se opri chiar în mijlocul frazei, realizând că n-are sens să termine povestea,

pentru că, oricum, niciunul din ei nu va râde. Se lăsă o tăcere grea.

— Dar tu? Întrebă ea în cele din urmă, disperată să continue conversația. Niciodată nu mi-ai spus de ce ai devenit arheolog.

— Dumnezeu știe. Nu m-am gândit.

Daniel se juca cu șiretul de la ghete:

— Cred că întotdeauna mi-a plăcut să sap. Mi-aduc aminte că, înainte de moartea părinților mei, aveam o grădină și obișnuiam să sap gropi în ea, căutând comori ascunse. Gropi imense, adânci, ca niște cratere. Tata zicea că dacă n-o să am grijă o să ajung în Australia. Cred că de acolo a început totul.

Apoi am primit o carte cu poze despre Tutankhamon, despre Egipt și șantierele arheologice...

Prelata de la intrare se ridică și intră un gardian, cu eșarfa strâns legată peste față, ca să se apere de frigul de dimineață.

Paznicul lor dădu să se ridice în picioare, dar nou-sositul îl lovi în cap cu patul armei. Căzu într-o parte, leșinat. Daniel și Tara săriră în sus. Khalifa își dădu jos eșarfa pentru a-și arăta chipul.

— Avem foarte puțin timp, spuse el, aplecându-se să ia arma paznicului. Sânt polițist și am venit să vă scot de aici.

Îi dădu mitraliera lui Daniel:

— Știi s-o folosești?

— Cred că da.

— Cum ai ajuns aici? Întrebă Tara. Câți mai sunteți?

— Doar eu, spuse Khalifa. N-am timp de explicații. În câteva minute vor termina rugăciunile și tabăra va roi din nou de oameni. Trebuie să plecați acum, cât mai aveți o șansă.

Își scoase capul afară, se uită în jur, apoi se întoarse spre ei:

— Mergeți spre nord până în vale, apoi treceți pe lângă excavații. Țineți aproape de baza dunei de vest. În felul acesta vă veți păstra în afara razei vizuale a paznicilor de sus. Plecați cât de repede puteți!

— Și tu? Întrebă Tara.

Khalifa ignoră întrebarea și scoase din buzunar telefonul și aparatul GPS:

— Luați astea! Imediat ce scăpați de gărzi, sunați după ajutor. Coordonatele voastre vor fi afișate aici. Apăsați pe...

— Știi cum funcționează, spuse Daniel, luând aparatul și dându-i Tarei telefonul.

— Și tu? Repetă ea întrebarea, de data asta mai tare.

Khalifa se întoarse spre ea:

— Eu mai am niște treburi pe-aici, spuse el. Nu e problema voastră.

— Dar nu te putem lăsa așa.

— Plecați, zise el, împingându-i către ieșire. Plecați acum.

Spre nord și foarte aproape de duna din partea stângă.

— Nu știu cine ești, spuse Daniel, dar îți mulțumesc. Sper să ne întâlnim din nou într-o zi.

— Insha-Allah. Plecați acum!

Se strecurară pe sub pânză. Afară, Tara se întoarse spre el, se aplecă înainte și-l sărută pe Khalifa pe ambii obraji.

— Îți mulțumesc, șopti ea.

El dădu din cap și o împinse.

— Îmi pare rău pentru tatăl dumitale, domnișoară Mullray.

Am participat la un curs de-al lui odată. A fost magnific.

Acum plecați, vă rog!

Privirile li se mai întâlniră o secundă, apoi Daniel și Tara o luară la fugă printre corturi, Khalifa îi privi până când dispărură, apoi se răsuci pe loc și porni iute în direcția opusă.

Se îndreptă spre partea de sud a taberei, ascultând din când în când murmurul rugăciunilor, calculând timpul rămas.

Câteva minute. Nu mai mult. O undă translucidă de lumină roz apăruse deasupra dunei din est, lărgindu-se tot mai mult, strălucirea ei amestecându-se și copleșind-o încet pe cea a lămpilor cu arc.

Continuă să meargă până în locul în care se terminau corturile, lăsând loc amestecului de echipamente. Dincolo de ele, cam la vreo cincizeci de metri, oamenii stăteau îngenunchați pe nisip, iar buzele lor șopteau rugăciuni. Se strecură în spatele unor coșuri și se uită în jur, după ceva cu ajutorul căruia să creeze o diversiune.

În apropiere văzu câțiva baloți de paie și lângă ei un butoi cu benzină. Se uită la cutiile de lemn din spatele lui, care aveau inscripționate pe ele un craniu și două oase încrucișate. Traversă și deșurubă capacul butoiului. Dinăuntru se insinuară câțiva vapori puternic mirositori. „Motorină”, se gândi el. Îl apucă de margini și-l înclină puțin, vărsând conținutul pe cel mai apropiat balot. Continuă să toarne până ce paiea se îmbibă bine cu combustibil, apoi târî balotul lângă coșuri și-l sui chiar deasupra lor. Repetă operațiunea de două ori, stropindu-se zdravăn pe pantofi și pe haine.

Tocmai împingea cel de-al treilea balot, când un zumzăit îl avertiză că rugăciunile se terminaseră. În același timp se auzi un strigăt de pe vârful dunei. Se răsuci, ridicându-și arma, crezând că fusese prins. Apoi, din capătul celălalt al taberei, răsună o rafală de gloanțe și-și dădu seama că Tara și Daniel fuseseră văzuți, nu el.

— Fa'r! Șopti el. Rahat!

Se întoarse spre masa de paie umede și scoase din buzunar o brichetă. Focul de armă se intensifică. În fața lui credincioșii se îmbulzeau, alergând să ajungă în tabără cât mai repede. Se ghemui și puse bricheta la baza unuia dintre baloți.

— N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, se auzi o voce din spatele lui. Dă drumul la brichetă și ridică-te! Fără mișcări bruște.

O clipă Khalifa rămase neclintit, lumea concentrându-se în jurul lui, apoi închise ochii, inspiră adânc și apăsă cu degetul mare pe aprinzătorul brichetei. Se auzi un clic, apărură o scânteie, dar nu văzu nici o flacără. O ploaie de gloanțe mușcă din nisipul de la picioarele lui.

— Am spus să dai drumul la brichetă. A doua oară nu mai repet.

Învins, Khalifa lăsa bricheta să cadă. Dinspre capătul celălalt al taberei se auzi o nouă rafală de gloanțe.

— Acum ridică-te și întoarce-te, spuse vocea. Încet! Și saltă mâinile-n sus!

Detectivul făcu ce i se ordonase. Zece metri mai încolo se găsea Dravic cu o mitralieră în mână.

— Vierme tâmpit, mârâi neamțul.

Dintr-o dată oamenii apărură de pe peste tot. Dravic strigă și trei dintre ei îl înhățară pe Khalifa și-l făcură să îngenuncheze.

— Așadar, tu ești bravul nostru polițist? Spuse uriașul, apropiindu-se. Micul nostru Omar Sharif.

Se opri în fața detectivului și ridicându-și palma, îl izbi peste gură cu toată forța, spărgându-i buza.

— Ce voiai să faci? Să ne arestezi de unul singur? Ești mult mai tâmpit decât am crezut.

Khalifa nu zise nimic și se mulțumi doar să-l privească, sângele scurgându-i-se pe bărbie. Ritmul gloanțelor se intensifica. Un bărbat veni alergând spre ei și-i spuse ceva lui Dravic, care se uită în jos spre Khalifa.

— O să plătești pentru asta, grohăi el. Crede-mă, o să plătești!

Îi făcu un semn unuia dintre bărbați, care luă bricheta de lângă Khalifa și i-o dădu în mână. Uriașul o luă și se aplecă spre el, cu nările umflate, adulmecând aerul.

— A ce miroase aici? Spuse el. Aroma asta ciudată care iese din hainele tale ce să fie oare? Benzină?

Rânji sadic. Bărbații din jurul lui începură să râdă:

— Ai fost cam neglijent, ce să zic!

Se dădu puțin înapoi și poziționă bricheta în dreptul pieptului detectivului, apoi o aprinse. O flacără albastră-gălbuie pâlpâi veselă.

— E un secret. Totul ține de cum apeși degetul mare.

Plimbă bricheta înainte și înapoi, apropiind-o din ce în ce mai tare de materialul udat cu benzină. Khalifa se zbatu, dar cei doi bărbați îl ținură ferm. Flacăra aproape că-l atinse.

— Oprește-te! Oprește-te chiar acum!

Vocea venea din spatele mulțimii, tăioasă și autoritară.

Dravic își dădu ochii peste cap, înjurând printre dinți și se dădu un pas înapoi. Cercul de bărbați se deschise pentru a-i face loc lui Sayf al-Tha'r. Rămase o clipă nemișcat, uitându-se fix la Khalifa, apoi se apropie, oprindu-se în fața detectivului, privindu-l de sus:

— Salut, Yusuf.

— Îl cunoști? Întrebă Dravic, surprins.

— Sigur, spuse Sayf al-Tha'r. Este fratele meu mai mic.

O luară la goană prin tabără, ocolind cort după cort și îndreptându-se spre baza dunei din stânga, așa cum le spusese Khalifa. Daniel mergea înainte, urmat îndeaproape de Tara, care uitase pe moment de durere.

La marginea de nord a taberei se opriră. În fața lor se întindeau excavațiile, nemișcate și tăcute în lumina din ce în ce mai intensă a zilei, grămezile de artefacte zăcând pe pământ ca rămășițele unui avion prăbușit. În dreapta lor se vedea șirul de gârzi așezate de-a lungul dunei, dar aceștia se uitau spre est, către soarele care răsărea.

— OK? Spuse Daniel.

— OK.

Înaintară din nou, ținându-se aproape de baza pantei, dominați de stânca uriașă. Cu fiecare pas pe care îl făceau fără să fie văzuți, Tara simțea că norocul lor se apropie de sfârșit.

Trecuseră foarte mulți ani de când nu se mai rugase. Acum, fără să fie conștientă, începu să murmure o rugăciune, implorând puterea divină să-i protejeze, să-i lase să fugă.

— Te rog, fă să nu fim văzuți, șopti ea. Te rog, fă să nu fim văzuți! Te rog, fă să nu fim văzuți!

Rugăciunea i-a fost ascultată pe o distanță de cincizeci de metri. Apoi, când atinsesă capătul excavațiilor, din spatele lor se auzi un strigăt și o rafală furioasă de gloanțe.

— Rahat, șuieră Daniel.

Urmară și mai multe strigăte și din nou focuri de armă Patruzeci de perechi de ochi erau îndreptate acum spre ei.

Daniel se răsuci și ripostă.

— Înapoi, strigă el. Trebuie să mergem înapoi.

— Nu!

— Suntem descoperiți aici!

O apucă de braț și o trase pe drumul pe care veniseră.

Bărbații săreau acum peste dune, trăgând focuri de armă sălbatice. Gloanțele trecură pe lângă capul Tarei și nimeriră nisipul și coșurile cu armurile antice.

Daniel mai trase și el o rafală, apoi se ascunseră printre corturi.

— Și acum, ce facem? Se precipită Tara.

— Nu știu. Nu știu.

Vocea lui era disperată.

Alergă mai departe, strecurându-se printre corturi și echipamente, simțindu-se vânați. Strigătele se auzeau din ce în ce mai tare în urma lor. Și în față la fel. Erau prinși într-un cerc vicios. Nu aveau unde să se ducă. Tara era înnebunită de frică.

Ocoliră un cort prin lateral și dădură peste o motocicletă de teren. Se repeziră spre ea. Cheile erau în contact. Fără o vorbă, Daniel îi îndesă arma în brațe, sări în șa și apăsă demarorul. Motorul scoase un zgomot înecat, dar nu porni.

Mai încercă o dată. Nimic.

— Haide! Țipă el. Pornește, nenorocito!

Strigătele se auzeau la doar câteva corturi mai încolo, amplificându-se într-un zgomot care le zgâria timpanele.

Agitată, Tara ridică mitraliera și trase, arma sărind violent în mâinile ei, iar gloanțele găurind prelatele și cutiile de lemn. Ridică degetul, se răsuci și trase din nou în direcția opusă până când goli încărcătorul. Mai era un încărcător de rezervă prins de mitralieră, așa că îl smulse rapid, îl puse la armă și se pregăti pentru o nouă rafală. Chiar atunci motocicleta prinse viață.

— Urcă-te! Țipă Daniel.

Sări în spatele lui și Daniel apăsă la maximum accelerația chiar înainte ca Tara să atingă șaua. Un nor de nisip se ridică de sub roata din spate și porniră în trombă. Un bărbat le ieși chiar în față, dar Daniel ridică piciorul și îl izbi cu putere. Din ce în ce mai mulți oameni apăreau de peste tot. Tara se prinse cu putere de talia lui Daniel și închizând ochii, începu să tragă în toate direcțiile, nefiind prea sigură că nimerește pe cineva. Undeva, în apropiere, se auzi o explozie și văzu un bărbat care se clătină și se prăbuși, cu hainele în flăcări. Mergeau în zigzag printre corturi, într-un ritm dement, ocolind, derapând, până când, în cele din urmă, atinseră partea de nord a taberei și zburară spre movila unde stătuseră în noaptea în care fusese descoperită armata.

Siluețele înveșmântate în negru curgeau spre ei din toate părțile. Daniel încetini, aruncă o privire în jur, apoi se pregăti să apese accelerația:

— Ține-te bine!

Se îndreptară cu viteză maximă spre movilă. Bărbații din fața lor rămaseră o clipă nemișcați, apoi se împrăștiară. Când văzu ce are de gând să facă, Tara aruncă arma și se prinse cu amândouă mâinile de mijlocul lui Daniel.

— Ești nebun! Țipă ea.

Ajunseră la marginea pantei, urcară în forță și își luară zborul peste ea, arcuindu-se și plutind în aer pentru o perioadă care păru o veșnicie, după care aterizară pe partea cealaltă. Roata din spate alunecă periculos când izbi pământul și o clipă crezură că se vor răsturna. Reușiră să-și păstreze echilibrul și-și continuă drumul prin vale. Se mai auziră câteva împușcături sporadice, dar niciuna de deasupra, pentru că majoritatea paznicilor își părăsiseră posturile imediat ce începuse nebunia. Scăpaseră.

— Iisuse, privește în jur! Strigă Daniel în timp ce treceau pe lângă excavații. Tara îl strânse și mai tare de mijloc.

— Nu te mai uita, urlă ea. Mergi înainte!

DEȘERTUL VESTIC

— Nu ești fratele meu, spuse Khalifa, privindu-l pe bărbatul din fața lui. El a murit în ziua în care a venit cu bandiții lui la noi în sat și a omorât patru oameni nevinovați. Ziua în care și-a luat numele de Sayf al-Tha'r.

Acum, când stăteau unul lângă altul, asemănarea dintre ei era evidentă: aceeași pomeți înalți, aceeași gură îngustă și același nas acvilin. Doar ochii lor erau complet diferiți. Ai lui Khalifa erau albaștri, în timp ce ai lui Sayf al-Tha'r erau verzi-strălucitori.

Se uitau fix unul la altul, cu trupurile nemișcate, iar aerul dintre ei părea că scoate scânteii. Sayf al-Tha'r întinse mâna către Dravic:

— Arma ta.

Urișul făcu un pas înainte și îi dădu arma. Sayf al-Tha'r o luă și o lipi de capul lui Khalifa.

— Ia oamenii și întoarce-te la lucru, ordonă el. Adu și gărzile. Elicopterele vor fi aici în treizeci de minute și sânt multe de făcut.

— Și prizonierii?

— Lasă-i! N-avem nevoie de ei.

— Și el?

— Mă ocup eu de el.

— Dar nu putem...

— Mă ocup eu de el, am zis.

Mormăind, Dravic se întoarce și plecă. Bărbații îl urmară, lăsându-i singuri pe cei doi. Sayf al-Tha'r îi făcu un semn lui Khalifa să se ridice. Stăteau acum față-n față.

— Ar fi trebuit să mă omori atunci când ai avut șansa, Yusuf! Când ai intrat în

cort. Tu ai fost, nu-i așa? Te-am simțit în spatele meu. De ce n-ai apăsât pe trăgaci? Știam că voiai s-o faci.

— Am încercat să mă gândesc la ce ar fi făcut fratele meu, Ali, într-o astfel de situație, spuse Khalifa. Și am știut că el n-ar fi tras niciodată într-un om pe la spate. Mai ales dacă acesta se ruga.

Sayf al-Tha'r gemu:

— Vorbești de parcă n-aș fi fratele tău.

— Nu ești. Ali a fost un om bun. Tu ești un măcelar.

Generatoarele se opriră brusc și lămpile se stinseră.

Câmpul rămase inundat de lumina blândă a zorilor. La nord se ridica în aer o coloană neagră de fum.

— De ce ai venit aici, Yusuf?

Khalifa păstră tăcerea un moment.

— Nu ca să te ucid, spuse el. Nu, nu de-asta. Deși ai dreptate: am vrut s-o fac. De paisprezece ani vreau s-o fac. Să-l șterg pe Sayf al-Tha'r de pe fața pământului.

Bâjbâi cu mâini stângace printre faldurile robei și își scoase pachetul de țigări. Scoase una, dar apoi își dădu seama că Dravic plecase cu bricheta, așa că rămase cu ea în mână, neaprinsă.

— Am venit pentru că am vrut să înțeleg. Să mă uit în ochii tăi și să încerc să înțeleg ce s-a întâmplat în toți anii ăștia care au trecut. De ce te-ai schimbat. De ce a trebuit să moara Ali pentru a da naștere unui astfel de... de... ticălos.

Privirea lui Sayf al-Tha'r sclipi plină de mânie pentru o clipă. Mâna i se încleștă pe armă. Apoi strânsoarea slăbi și chipul i se luminează ușor cu un zâmbet:

— Mi-am deschis ochii, Yusuf, asta-i tot. M-am uitat în jur și am văzut lumea așa cum e. Rea și coruptă. Sharia uitată. Pământul invadat de Kufr. Am văzut și am jurat să fac ceva în această privință. Fratele tău n-a murit. S-a transformat, atâta tot.

— Într-un monstru.

— Nu, în slujitorul Domnului.

Bărbatul îi aruncă lui Khalifa o privire pătrunzătoare:

— A fost ușor pentru tine, Yusuf! Tu nu erai fiul cel mare.

Nu trebuia să suporti lucrurile pe care eu eram obligat să le înghit. Nu aveai responsabilități. Am muncit optsprezece, douăzeci de ore pe zi ca să te întrețin pe tine și pe mama.

Simțeam cum viața se scurge ușor din mine. Iar în jurul nostru se distrau occidentali bogați, care cheltuiau pe o masă cât câștigam eu într-o lună. Astfel de lucruri schimbă un om.

Îi arată lumea așa cum e.

— Te-aș fi ajutat, spuse Khalifa. Te-am implorat să mă lași să te ajut. Nu erai obligat să porți singur toată povara.

— Eram fiul cel mai mare. Era datoria mea.

— Așa cum datoria ta de acum este să ucizi oameni?

— Așa cum spune și Coranul Sfânt: „Luptă împotriva necredincioșilor până când nu va mai exista împotrivire”.

— Tot în Coran se spune: „Nu lăsa ura de oameni să te împingă să acționezi nedrept”.

— Și de asemenea: „Cei care se abat de la calea Domnului vor suferi grele pedepse”. Și de asemenea: „Împotriva lor adună-ți toate puterile și terorizează-i pe dușmanii lui Allah”.

Vrei să ne batem în versete sfinte, Yusuf? Sânt ferm convins că te voi învinge. Khalifa privi spre țigara din mână.

— Da, șopti el, probabil că mă vei învinge. Nu mă îndoiesc că știi versetele pe de rost. Dar tot n-ar putea să-ți justifice actele.

Se uită fix în ochii lui Sayf al-Tha'r, apoi își plimbă privirea pe chipul lui:

— Nu te recunosc. Nasul, ochii, gura, da, sânt ale lui Ali.

Dar eu tot nu te recunosc. Nu aici, continuă el, ridicându-și mâna la inimă. Aici ești un străin. Nu mai e nimic.

— Sânt fratele tău, Yusuf. Orice ai spune. Sângele nostru este la fel.

— Nu, nu este. Ali e mort. I-am făcut până și un mormânt, deși n-am avut pe cine să pun înăuntru.

Își șterse sângele de la gură cu mâneca:

— Când mă gândesc la Ali, simt mândrie. Simt admirație. Dragoste. De aceea fiul meu mai mare îi poartă numele. Pentru că îmi va oferi întotdeauna căldură și bucurie. Dar tu... cu tine nu simt decât rușine. Paisprezece ani de rușine. Paisprezece ani în care mi-a fost frică să deschid un ziar ca să nu mai citesc despre cine știe ce atrocitate. Paisprezece ani în care mi-am ascuns trecutul, în care am pretins că nu sânt cine sânt pentru că eram fratele unui monstru.

Din nou Sayf al-Tha'r se înfurie și își încheștă mâna pe armă cu putere:

— Întotdeauna ai fost slab, Yusuf.

— Tu confunzi slăbiciunea cu umanitatea.

— Nu, tu confuzi umanitatea cu slugărnicia. Ca să fii liber trebuie să iei uneori decizii neplăcute. Dar de ce ai înțelege tu asta? Înțelegerea se naște din suferință, iar eu am încercat întotdeauna să te protejez împotriva unor astfel de lucruri. Vorbești de rușine, Yusuf, dar te-ai gândit vreodată la rușinea pe care o simt eu? Fratele meu, pe care l-am iubit și de care am avut grijă, pentru care m-am spetit atât ca să-l hrănesc, să-l îmbrac și să-l trimit la universitate, fratele meu... e polițist acum. Un servitor al celor care i-au făcut asta celui care e sânge din

sângele lui.

Își lovi cicatricea de pe frunte cu degetele:

— Pentru asta m-am chinuit eu? Pentru asta mi-am distrus viața? Crede-mă, nu ești singurul dezamăgit. Și nici singurul care crede că și-a pierdut un frate. Nu trece nici o zi, nici un minut în care să nu fii în gândurile mele. Și nu trece nici o zi în care gândurile astea să nu fie umbrite de regret, de furie și de amărăciune.

Vocea i se transformă într-o șoaptă:

— Când mi-am dat seama că tu erai cel din deșert, m-am gândit că poate... pentru o clipă... după tot acest timp...

Ochii îi străluciră un moment, apoi se întunecară:

— Dar nu. Desigur că nu. Nu ai puterea necesară. M-ai trădat. Și l-ai trădat pe Dumnezeu. Și pentru asta vei fi pedepsit.

Ridică arma și o ținti spre capul lui Khalifa. Acesta se uită fix în ochii lui.

— Dumnezeu e atotputernic, spuse el simplu și Dumnezeu e mărinimos. Și nu trebuie să omoare oameni ca să dovedească asta. Acesta este adevărul. Așa m-a învățat fratele meu, Ali.

Se priviră cinci secunde, zece, după care, cu un geamăt, Sayf al-Tha'r ridică țeava pistolului în sus și trase un foc în aer. Se lăsă tăcerea și după câteva secunde, Mehmet veni spre ei alergând.

— Ia-l și păzește-l, spuse Sayf al-Tha'r. Ai mare grijă! Nu vorbi cu el!

Le întoarse spatele și plecă.

— Ai de gând s-o distrugi, nu-i așa? Strigă Khalifa după el, arătându-i stivele de cutii din spatele lui. Este explozibil aici, corect?

Sayf al-Tha'r se opri și se răsuci pe loc:

— Ce avem noi îşi va pierde valoarea dacă restul armatei supraviețuiește.

Ghinion, dar n-avem încotro.

Khalifa nu spuse nimic, ci se mulțumi să-l privească.

— Bietul Ali, șopti el mai târziu.

Merseră cu viteză vreo zece minute, timp în care Tara se uită constant înapoi să se asigure că nu sânt urmăriți.

Când deveni clar că acest lucru nu se întâmplă, Daniel încetini și opri motocicleta în vârful unei dune. În spatele lor tabăra se zărea ca în ceață din cauza fumului care se ridica spre cer. Stânca în formă de piramidă strălucea în portocaliul roșiatic al soarelui ce răsărea. Priviră imaginea în tăcere.

— Nu putem să-l lăsăm acolo, spuse Tara în cele din urmă.

Daniel ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

— Am putea suna după ajutor, continuă Tara, scoțând mobilul din buzunar. Poliția, armata, orice.

— Pierdere de vreme. Le-ar lua câteva ore bune până ar ajunge aici. Dacă ne-ar crede.

Tăcu, jucându-se cu cheile din contact.

— Eu mă întorc, spuse el.

— Ne întoarcem amândoi.

Daniel zâmbi:

— Am senzația că am mai discutat o dată chestia asta.

— Atunci, cel mai bine ar fi să nu ne repetăm. Ne întoarcem împreună.

— Și după aia?

Tara ridică și ea din umeri:

— O să ne gândim când ajungem la fața locului.

— Un plan deștept, Tara. Foarte subtil.

Îi strânse genunchiul, oftă și demară în forță.

— Cel puțin ne-am ales o zi frumoasa, îi spuse el peste umăr.

— Pentru ce?

— Să ne sinucidem.

La început o luară spre est cam un kilometru, lăsând două șiruri de dune între ei și valea unde era îngropată armata.

De-abia după aceea se îndreptară din nou spre sud, mergând cu viteză direct spre stânca uriașă, ce se situa undeva, în partea dreaptă.

— Mergem paralel cu valea, până când ajungem în dreptul taberei, explică el. Cel puțin așa avem șanse mai mari să ne apropiem. Dacă ne-am fi întors pe drumul pe care am venit, ne-ar fi observat imediat. Nu e nimic rău dacă mai rămânem în viață câteva minute în plus.

Continuă să fie atenți la orice urmă de mișcare pe vârful dunelor și la un moment dat, Daniel opri motorul, închizând ochii și ascultând orice zgomot ce le-ar fi indicat că fuseseră văzuți. Nu se auzi nimic. Doar vuietul nisipului și tăcere.

— Am senzația că totul a fost doar un vis, spuse Tara.

— Ce bine-ar fi!

Mai merșeră aproximativ cinci minute, după care Daniel înclină motocicleta și urcă spre vârful dunei din dreapta.

Panta era abruptă și motorul începu să dea semne de slăbiciune. Stânca în formă de piramidă se înălța în fața lor, puțin mai la stânga. Nu se vedea nici urmă de paznici.

— Unde sânt? Întrebă Tara.

— Habar n-am. Probabil că au coborât cu toții în tabără.

Acceleră puțin și porniră în jos, îndreptându-se spre următoarea dună. Mai

rămăsese una singură între ei și armată.

Se auzeau deja sunete vagi, strigăte și lovituri de ciocan.

Totuși, nu se vedea nimic.

— Ce ciudat, spuse ea. Ca și cum deșertul ar fi plin de oameni invizibili.

Daniel opri motorul și cercetă cu atenție zona din fața lor.

Apoi, încet, ridică mâna de pe frână, lăsând motocicleta să alunece în jos și după cincizeci de metri se opriră de tot.

Se dădură jos și abandonară motocicleta pe nisip.

— Mergem pe jos de aici încolo. Nu vreau să riscăm.

Ar face prea mult zgomot. Dacă ne vede cineva... Ei bine, nu prea avem mare lucru de făcut. Decât să mergem înainte.

Atinseră poalele dunei și porniră urcușul, cu ochii fixați spre vârf, temându-se de momentul când va apărea cineva și îi va observa. Totuși, nu se ivi nimeni.

Ajunseră sus cu sufletul la gură. Se așezară pe burtă, târându-se încet pe nisipul rece, până când găsiră un loc de unde să poată privi în vale.

Se aflau exact deasupra craterului, în fața stâncii uriașe, iar tabăra era situată în stânga lor. Zeci de oameni viermuiau frenetic de colo-colo, împachetând artefactele, săbii, scuturi, sulite, armuri și încărcând coșurile pe cămile.

— Se pare că se pregătesc de plecare, spuse Daniel, strâmbându-se la vederea modului în care erau manevrate obiectele. Uită-te, nici măcar nu se mai chinuie să pună paie. Le aruncă pur și simplu în cutii.

Stăteau nemișcați, cercetând zona. O siluetă uriașă se agita printre lucrători, strigând și gesticulând. Dravic. Tara simți un spasm de dezgust și-și întoarse privirea într-o parte.

— Ce e aia?

Îi arată un bărbat chiar la marginea craterului, aproape de baza piramidei, manevrând ceva ce părea a fi o cutie mică, gri și un colac de cabluri ce i se încurcau printre picioare. Daniel își îngustă privirea, străduindu-se să vadă.

— Oh, Doamne! Gemu el.

— Ce?

— Un detonator.

O pauză scurtă.

— Vrei să spui...

— O s-o arunce în aer, spuse el, pălind brusc, îngrozit de idee. Asta voia să spună Sayf al-Tha'r noaptea trecută. Este singura modalitate prin care pot garanta valoarea a ceea ce au.

Cea mai mare descoperire din istoria arheologiei și ei o vor distruge. Oh, Iisuse!

Chipul i se schimonosi de parcă l-ar fi durut ceva.

— Și ce facem'? Întrebă ea.

— Nu știu, Tara. Chiar nu știu. Dacă încercăm să mergem acolo, ne vor vedea imediat.

Își smulse privirea de la detonator și ridicându-se, se uită în stânga:

— Am putea să coborâm ceva mai încolo, lângă tabără, dar este periculos. E suficient să se uite cineva în sus și gata.

— Am ajuns până aici. Dacă există și cea mai mică șansă de a coborî acolo, ar trebui s-o încercăm.

— Și-apoi ce facem'? Detectivul acela ar putea fi oriunde.

Sânt sute de corturi.

— Hai să coborâm și vedem, nu?

Daniel nu se putu abține să nu zâmbească:

— Asta am iubit la tine întotdeauna, Tara! Nu lăsa pe mâine ce poți face astăzi.

Privi din nou spre tabără, apoi se lăsă să alunece ușor în jos, după care se ridică în picioare și porni de-a lungul dunei. Tara îl urmă. După numai câțiva metri auziră un zgomot ce venea din spatele lor: un bubuit puternic, ca de tobe.

Se opriră, se întoarseră și ascutară. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic.

— Ce e? Întrebă ea.

— Nu știu. Cred că...

Își lăsă capul în jos, concentrându-se:

— Rahat!

O trânti jos pe nisip:

— Elicoptere!

Rămaseră neclintiți, cu fața în jos, timp în care sunetul se întetea întruna. Curând îi înconjură din toate părțile, spărgându-le timpanele. Nisipul începu să curgă în valuri dinspre vârful dunei, acoperindu-i și lovindu-i. Primul elicopter trecu exact la zece metri pe deasupra lor. Apoi veni altul, și încă unul, și încă unul, din ce în ce mai multe, ca un roi de lăcuste uriașe, ce întuneca cerul.

După ce vârtejul se potoli, rămaseră nemișcați câteva secunde, apoi se târâră până sus pe creastă și priviră scena de dedesubt.

Trei elicoptere încă mai zburau pe deasupra văii. Celelalte aterizaseră, jumătate în partea de sud a taberei, jumătate la nord.

Imediat ce roțile atinseră pământul, oamenii se îmbulziră în jurul lor, pregătiți să încarce lăzile. După o pauză scurtă, ușa se deschise. Bărbații îmbrăcați în negru se aplecară să ridice încărcătura. Exact în clipa aceea, un val de fum și flăcări izbucni violent din ambele părți ale elicopterelor, urmat imediat de o rafală de gloanțe.

— Ce...

Oamenii lui Sayf al-Tha'r căzură pe spate, cu coșurile găurite de ploaia de gloanțe. Rafalele se întetiră, pornind acum și dinspre elicopterele aflate în aer. Bărbații în negru se împrăștiară care încotro, fugind în toate direcțiile, unii dintre ei căzând secerați la pământ. Alții încercară să riposteze, dar fură doborâți imediat de elicopterele ce zburau deasupra. Cămilele alergau înnebunate, trecând peste oricine le stătea în cale.

— E un masacru, șopti Tara. Dumnezeu mare, e un masacru!

Se auzeau strigăte de groază și urlete de disperare, acoperite doar de exploziile butoaielor cu benzină. Din elicoptere începură să curgă oameni în kaki.

Cadavrele împrăștiate pe câmp semănau cu niște pete de cerneală.

Daniel sări în picioare:

— Eu mă duc jos!

Tara dădu să se ridice și ea, dar Daniel o împiedică, apucând-o de umăr:

— Tu rămâi aici! O să încerc să-l găsesc pe detectiv și o să-l scot de acolo.

Uită-te după noi!

Fără să mai spună ceva, dispăru, luând-o la goană de-a lungul dunei, apoi direct în jos, spre tabără. Unul dintre oamenii lui Sayf al-Tha'r apăru brusc dintre corturi. Îl văzu pe Daniel și-și ridică arma, dar fu trântit imediat la pământ de o ploaie de gloanțe. Nisipul din jurul lui se înroși de sânge. De-abia ținându-se pe picioare, Daniel se ghemui, înhăță arma bărbatului și fugi spre mijlocul taberei, dispărând într-un val de fum. Tara se aplecă înainte să vadă unde se dusesse.

Brusc își simți capul tras în spate și se trezi privind cerul.

— Am senzația că noi doi trebuie să ne încheiem niște socoteli, domnișoară Mullray. Sper din toată inima să nu-ți facă nici un fel de plăcere.

— Îl iubești, nu-i așa? Spuse Khalifa blând. Pe Sayf al-Tha'r.

Stătea așezat pe jos cu picioarele încrucișate. La câțiva pași mai încolo, chiar în fața intrării în cort, Mehmet îl privea fix, ținându-și arma pe lângă corp.

— Și eu l-am iubit odată. Mai mult decât pe oricine pe lumea asta.

Băiatul nu zise nimic.

— Și eu am fost ca tine. Mi-aș fi dat viața pentru el. Aș fi murit fericit. Dar acum...

Își lăsă capul în jos:

— Acum nu a mai rămas decât durerea. Sper să nu fii nevoit să simți așa ceva vreodată. Pentru că a iubi pe cineva, pentru ca după aceea să-l urăști, este un lucru îngrozitor.

Rămaseră amândoi nemișcați, Khalifa privindu-și mâinile, băiatul uitându-se fix la el. Un duduie slab se insinua în cort, la început ca o iluzie, apoi din ce în ce mai puternic. Mehmet se ridică în picioare și dădu la o parte prelata de la intrare.

— Se pare că veți pleca în curând, spuse Khalifa.

Afară oamenii treceau în grabă pe lângă ei. Încet, încet sunetul rotoarelor făcu aerul să vibreze. Băiatul se aplecă puțin și se uită în sus. Zâmbi, mângâiat de căldura soarelui și adierea vântului. Prizonierul lui avea dreptate. Curând vor pleca. El și Sayf al-Tha'r. Și curând toate lucrurile rele din lume se vor termina. De aceea veniseră aici. Să facă din Pământ un paradis. Să îndeplinească voia Domnului. Se simți copleșit de speranță și fericire.

— N-o să-l urăsc niciodată, spuse el, întorcându-se cu fața spre Khalifa.

Știa că nu are voie să discute cu el, dar nu se putu abține.

— Niciodată. Orice ai spune. E un om bun. Nimănui nu i-a păsat de mine, cu excepția lui, continuă, cu zâmbetul pe față. Îl iubesc din toată inima. Întotdeauna îi voi sta alături. Nu-l voi dezamăgi niciodată.

Privi în jos cu ochii plini de dragoste și de inocență, dar brusc se auzi un zgomot asurzitor și pânza din partea de sus a cortului se sfâșie. Băiatul căzu în genunchi, cu capul aproape tăiat pe din două. Sângele începu să țâșnească, iar o bucată de creier i se prelinse pe umăr. O secundă rămase nemișcat, cu buzele înroșite arcuite într-un zâmbet, apoi pică exact peste Khalifa, care se dezechilibra și căzu pe spate sub greutatea corpului. De deasupra se porni o ploaie de gloanțe, care loviră torsul și membrele băiatului. Trupul acestuia se smuci ca o marionetă. Apoi elicopterele își îndreptară tirul în alte direcții. Degetele băiatului rămăseseră înțepenite ca niște gheare, de parcă s-ar fi agățat de marginea unei prăpastii.

O clipă Khalifa zăcu neclintit, prea șocat ca să facă vreo mișcare. Apoi, încet, cu delicatețe, rostogoli cadavrul într-o parte și se ridică în picioare. Acoperișul cortului se transformase acum în mii de fâșii, iar nisipul dinăuntru era plin de cratere mici. Dacă băiatul nu ar fi căzut peste el, ar fi murit fără îndoială. Se aplecă și-i luă pulsul, știind că face un gest inutil, apoi își trecu degetele peste ochii băiatului, închizându-i pleoapele.

— Nu te-a meritat, șopti el.

În spatele cortului dansau câteva flăcări și spațiul se umplu imediat cu fum. Tușind, Khalifa se dezbracă iute de hainele îmbibate cu benzină și înșfăcă arma băiatului. Aruncă o ultimă privire trupului desfigurat și se strecură afară.

Tabăra devenise un infern. Peste tot era un amestec de fum și foc. Prin pâcla groasă se zăreau siluete întunecate, unele fugind, altele zăcând fără viață pe pământ. Deasupra lui pluteau trei elicoptere care trăgeau încontinuu. Un butoi cu benzină explodează. Zgomotul era asurzitor.

Privi scena debusolat, apoi începu să alerge. După numai treizeci de metri, se trezi înconjurat de un răpăit de gloanțe, care-l forță să se ascundă în spatele unei lăzi. Dădu să se ridice după câteva momente, dar se ghemui din nou, pentru că exact în fața lui apărură brusc doi bărbați îmbrăcați în kaki, care purtau pe față

măști de gaze. O clipă crezu că îl văzuseră.

Apoi unul din ei îi făcu un semn celuilalt și dispărură iarăși în mijlocul vârtejului. Khalifa numără până la trei, se ridică și începu să alerge din nou.

Ocoli un morman de butoaie în flăcări, sări peste un cadavru sfârtecat, apoi aruncă o privire în urmă ca să verifice poziția elicopterelor. Unul dintre oamenii lui Sayf al-Tha'r se clătină în fața lui și se prăbuși în nisip, ținându-se cu mâinile de stomac, cu sângele scurgându-i-se printre degete. Khalifa îngenunche lângă el.

— Sayf al-Tha'r, strigă el. Unde e Sayf al-Tha'r?

Bărbatul îl privi, o spumă roșiatrică apărându-i la colțurile gurii.

— Te rog, urlă Khalifa. Unde e Sayf al-Tha'r?

Gura bărbatului se mișca, dar nu se auzi nici un sunet. Își ridică una din mâini și-l apucă pe Khalifa de cămașă, strângându-l cu putere. Khalifa îi luă mâna și i-o ținu protector:

— Spune-mi! Te rog! Unde e?

Bărbatul se uită o clipă la el, cu o privire pierdută.

Apoi, cu un efort suprem, își eliberă mâna și-i arătă locul excavațiilor.

— Stânca, rosti el, sufocându-se. Stânca!

Trupul i se chirci și-și dădu sufletul.

Khalifa murmură o rugăciune scurtă, sări în picioare și continuă să alerge, ignorând nenorocirile din jurul lui. Ajunse la marginea craterului celui mare și se ascunse după un balot de paie, cercetând febril toată zona.

— Unde ești frate? Șopti el. Unde ești?

La început, nu-l văzu. Era prea multă agitație împrejur.

Apoi, exact când îl copleșise disperarea, perdeaua de fum se risipi o secundă și zări la baza stâncii o siluetă ghemuită.

Lângă el se găsea o cutie legată de un cablu ce se pierdea undeva, printre resturile săpăturilor. Se afla cam la o sută de metri distanță, dar n-avea cum să-l confunde. Și înțelese exact ce intenționa să facă.

— Te-am prins! Strigă el.

Începu să fugă. Observă cu coada ochiului o mișcare în partea stângă, se răsuci și trase. Un bărbat îmbrăcat în negru căzu pe spate pe o grămadă de scuturi. Un alt bărbat se ridică pe jumătate din spatele unei lăzi de lemn și gloanțele slobozite de pistolul lui Khalifa i se înfipseră în piept. Secunde, atâta mai avea. Secunde.

Intră într-un nor negru de fum și totul se întunecă.

Se împiedică de ceva și se dezechilibără, dar reuși să rămână în picioare. Respira din ce în ce mai greu și nu era sigur că se îndreaptă în direcția corectă. Fumul părea să se îngroașe și mai tare și începu să se întrebe dacă va mai reuși să iasă

vreodată din infernul ce-l înconjura. Apoi, brusc, o adiere de vânt împrăştie fumul şi la doar câţiva metri în faţa lui, văzu stâncă uriaşă. Lângă ea se afla Sayf al-Tha'r, pregătit să distrugă armata lui Cambyses cu ajutorul detonatorului. Khalifa îşi luă avânt şi sări asupra fratelui său, lipindu-l de stâncă.

Un moment, Sayf al-Tha'r stătu nemişcat, ameţit şi sufocat. Din tâmpla dreaptă îi curgea un firicel de sânge, acolo unde se lovise cu capul de un colţ de stâncă. Îşi recăpătă suflul şi se aruncă spre Khalifa, plesnindu-l peste faţă şi trăgându-l de păr. Gura i se strâmbă de furie.

— Te omor, urla el. Te omor!

Îl apucă de gât şi-l izbi pe Khalifa de stâncă, o dată, de două, de trei ori:

— M-ai trădat, Yusuf! Fratele meu! Propriul frate!

Îl obligă să îngenuncheze şi îi trase un pumn în gură:

— Nu te poţi lupta cu mine! Sânt prea puternic. Întotdeauna am fost puternic. Dumnezeu este alături de mine.

Îl lovi încontinuu câteva secunde bune, apoi îl aruncă într-o parte şi se îndreptă, clătinându-se, spre detonator.

Disperat, Khalifa îşi întinse piciorul şi Sayf al-Tha'r se împiedică şi căzu pe burtă. Detectivul se urcă peste el şi îi lipi mâinile de nisip.

— Te-am iubit! Strigă el, cu ochii plini de lacrimi. Fratele meu. Sânge din sângele meu. De ce a trebuit să te schimbi aşa?

Sayf al-Tha'r se zbătea, încercând să scape din strânsoare.

— Pentru că sânt diabolici! Scuipa el. Toţi. Sânt uneltele diavolului.

— Sânt femei şi copii! Nu ţi-au făcut nimic.

— Ba da! Ba da! L-au omorât pe tata!

Îşi eliberă o mână şi o repezi spre ochii lui Khalifa:

— Nu vezi? Ne-au omorât tatăl! Ne-au distrus viaţa!

— A fost un accident, Ali! Nu e vina lor!

— Ba da, a fost vina lor! Ne-au distrus familia! Sânt răi. Cu toţii! Diavoli!

Cu o forţă aproape supraomenească îl îndepărtă pe Khalifa şi sărind în picioare, îl lovi cu piciorul în coaste:

— O să-i măcelăresc! M-auzi? Îi rad de pe faţa pământului!

Până la ultimul!

Îl lovea întruna pe Khalifa, împingându-l încet spre marginea craterului. Disperat, detectivul se uită în jur după o armă. Zări în nisip un pumnal antic, cu lama de fier, coclită şi ştirbită. Îl înşfăcă şi începu să-l agite, ameninţându-l cu ea pe Sayf al-Tha'r. Imediat, acesta îl apucă de încheietura mâinii şi se aşeză cu genunchii pe pieptul lui, răsucind încet cuţitul, până când vârful lui ţinti gâtul lui Khalifa.

— Ei cred că ne pot trata ca pe nişte animale! Țipă el. Ei cred că se află

deasupra legii. Dar ei nu pot trece peste legea lui Dumnezeu! Dumnezeu le vede răutatea. Și Dumnezeu cere răzbunare!

Începu să împingă pumnalul. Khalifa încercă să se opună, cu mâinile tremurându-i de atâta efort, dar fratele lui era mult prea puternic. Centimetru cu centimetru vârful se apropia de gâtul lui, până când, în cele din urmă, îi atinse pielea, chiar deasupra mărilor lui Adam, zgâriindu-l. Khalifa se mai zbatu un moment, apoi slăbi strânsoarea și-și privi fratele drept în ochi. Dintr-o dată zgomotele bătăliei dispărură și nu mai rămaseră decât ei doi:

— Fă-o, șopti Khalifa.

Deși acum era singurul care avea controlul asupra pumnalului, mâinile lui Sayf al-Tha'r tremurau violent, de parcă s-ar fi luptat cu o forță nevăzută.

— Fă-o, repetă Khalifa. E vremea. Vreau să scap de tine.

Vreau să fiu din nou cu fratele meu. Cu minunatul meu frate.

Fă-o! Fă-o!

Închise ochii și se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

Cuțitul pătrunse și mai adânc în piele, sângele începând să-i curgă încet în jos. Apoi se opri. Încet, lama se depărtă de gâtul lui. Greutatea de pe pieptul lui dispăru brusc. Deschise ochii din nou.

Fratele lui stătea în picioare în fața lui. Se priviră adânc în ochi, cercetându-se, căutând ceva care ar fi putut să îi ajute să înțeleagă, ceva de care să se agațe. Apoi Sayf al-Tha'r se întoarse spre detonator. Făcu un pas, doi, după care o rafală de gloanțe îl izbi de stâncă și căzu la pământ.

O clipă se ridică într-o rână, ținându-se de piatră. Din gură îi curgea sânge, iar o mână îi atârna moale pe lângă trup.

Urmă o nouă rafală. Îl lovi exact în piept, aruncându-l peste marginea craterului, unde mormanul de brațe și de picioare mumificate îl înconjură, ca și cum soldații îl considerau unul de-al lor.

Khalifa se uită în sus, îngrozit. Zece metri mai încolo, stătea Daniel cu o armă în mână. Se apropie încet și aplecându-se, smulse cablul legat de detonator. Khalifa se lăsă pe spate și privi spre cer, cu ochii înlăcrimați:

— Oh, Doamne, șopti el. Oh, Ali!

Dravic o trase pe Tara de lângă creastă, haosul de dedesubt dispărând în spatele unei pante de nisip. Ea îl lovi și îl zgârie, dar bărbatul era prea puternic. O târa după el, de parcă ar fi fost un sac de paie. Nu se mai chinui să țipe, știind că strigătele ei ar fi fost acoperite de zgomotul exploziilor și al mitralierelor.

— O să-ți dau o lecție pe care n-o vei uita niciodată, mârâi el. Ai distrus totul, așa că acum o să plătești.

Continuă s-o tragă încă vreo câțiva metri, apoi o trânti pe burtă, își lăsă

genunchiul drept pe nisip, în timp ce pe cel stâng și-l așeză pe spatele ei. Tara încercă să-l lovească în vintre, dar pumnii ei nimeriră coapsele. O apucă de păr și îi smuci capul înapoi, descoperindu-i pielea palidă a gâtului. Mirosul transpirației lui îi izbi nările.

— După ce voi termina cu tine, îți vei dori să te fi violat!

— Ești un bărbat foarte curajos, Dravic, rosti ea, înecându-se.

Omori femeii și copii. Un ditai eroul de căcat!

El izbucni în râs și o trase și mai tare de păr, arcuindu-i coloana vertebrală la maximum.

— Oh, n-am de gând să te omor, spuse el. Aș fi prea drăguț.

Doar o să te însemnez puțin.

Scotoci în buzunarul de la pantaloni, își scoase mistria, plimbând lama tăioasă prin fața ochilor ei:

— Îmi place să cred că după ziua de astăzi n-o să te mai uiți niciodată în oglindă fără să-ți amintești de timpul petrecut împreună. Deși va trebui totuși să mă implori să-ți mai las măcar un ochi.

Îi lipi lama de obraz, apoi începu s-o coboare încet pe gât și în jos spre sâni, oprindu-se în dreptul sfârcului, care se întări ușor.

— Ia te uită, nțț, nțț, nțț!

Chicoti amuzat, apoi îi dădu ușor bluza pe spate ca să-i vadă mai bine pieptul.

— Ești o fetiță obraznică, nu? Se pare că, la urma urmei, chiar îți place un pic de durere.

— Du-te dracului, Dravic!

Încercă să-l scuie, dar nu mai avea nici un strop de salivă în gură. El se aplecă spre dreapta, lipindu-și fața de a ei, atingând-o cu buzele lui umede și scârboase.

— Păi, ia zi tu, cu ce să începem? Cu o ureche? Un ochi? Un sfârc?

Își duse mistria la gură, o linse, apoi o coborî din nou în dreptul sânilor, lăsându-se puțin pe spate, ca să evite mâna ce încerca în zadar să se apropie de fața lui pentru a-l zgâria. Tara simți mistria cum îi crestează pielea și cu un efort disperat, luă un pumn de nisip și i-l aruncă în ochi.

— Curvă nenorocită! Urlă el, dându-i drumul la păr și ridicându-și mâinile spre față. Curvă ordinara ce ești!

Tara se strecura pe sub el și se rostogoli pe spate.

Dravic era așezat peste ea cu picioarele puțin depărtate, încordându-se din toate puterile, Tara îl izbi exact în vintre, nimerindu-i testiculele. Dravic țipă de durere, un strigăt isteric și ascuțit ca al unei femei, după care se aplecă în față, tușind violent:

— O să te ciopârțesc.

Îi curgeau bale din gură:

— O să te ciopârțesc, nenorocito!

Încercă s-o taie cu mistria, dar ea se feri de lovitură și începu să se târască de-a lungul dunei. Dravic se ridică și porni după ea. Se aruncă înainte, dar nu o prinse, apoi se aruncă din nou, o apucă de un colț al cămășii și dintr-o dată se trezire amândoi, rostogolindu-se nebunește în jos, pe pantă, pierduți într-un vârtej de nisip.

La capătul ei, Tara se dădu peste cap și se înfipse în nisip. O clipă rămase nemișcată, simțindu-se amețită și dezorientată, apoi se chinui să se ridice în picioare. Dravic ajunsese la doar câțiva metri mai încolo și se pregătea să vină după ea cu mistria încă în mână. Din nas îi curgea sânge.

— Curvă, tuși el. Curvă nenorocită!

Porni în direcția ei, dar nu atât de repede pe cât s-ar fi așteptat, pentru că picioarele i se afundau adânc în nisip, surprinzător de adânc având în vedere că se aflau pe teren drept.

Tara se dădu înapoi, gata s-o ia la fugă. Uriașul scoase un picior, apoi pe celălalt, dar se afundă și mai tare, până aproape de genunchi. Brusc, nu se mai uită la ea. Se aplecă pe spate și se forță să își tragă piciorul, dar se părea că ceva din interior îl ține în loc cu putere.

— Oh, nu! Șopti el, cu o voce înspăimântată. Oh, nu, nu asta!

Privi spre Tara cu ochi plini de groază:

— Te rog, nu asta!

O clipă rămase nemișcat, aruncându-i o privire de copil care cerșește ceva, apoi începu să se zbată, chipul lui căpătând o expresie îngrozită. Se clătina înainte și înapoi, încercând să-și elibereze picioarele, dar nu reuși decât să se scufunde și mai tare în nisipul mișcător, până la nivelul coapselor, al vintrelor, apoi al taliei. Se lăsă pe spate și sprijinindu-se într-o mână, împinse din răspuțeri, dar și brațele sale se afundară, aproape până la cot. Le scoase afară și încercă din nou, dar cu același rezultat. Nisipul îl înghițea acum din ce în ce mai repede. Începu să plângă.

— Ajută-mă! Strigă el la Tara. Pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Întinse disperat o mână spre ea:

— Te rog! Oh, te rog! Ajută-mă!

Lacrimile îi curgeau acum în șiroaie pe față și mâinile i se roteau haotic. Începu să țipe, scoțând un răcnet sălbatic de disperare. Lovi cu pumnii în nisip, pe când corpul lui era străbătut de spasme, ca și cum ar fi fost electrocutat. Dar deșertul refuza să dea drumul prăzii, trăgându-l încet în jos, mai întâi până la subțiori, apoi până la umeri, până când la suprafață nu-i mai rămase decât capul imens și brațul drept în care ținea mistria. Nemaiputând să privească, Tara se întoarse cu spatele.

— Oh, nu! Strigă el în urma ei. Nu! Nu mă lăsa singur! Te rog, nu mă lăsa singur! Ajută-mă! Scoate-mă de aici!

Tara începu să urce duna din nou.

— Te rog! Se văită el. Îmi pare rău pentru ce am făcut! Îmi pare rău! Te rog, nu mă lăsa așa! Nu mă lăsa singur! Întoarce-te!

Întoarce-te, curvă nenorocită! O să te omor! Jur că te omor!

Oh, Doamne, ajută-mă! Ajută-mă!

Auzi strigătele lui până pe la jumătatea urcușului, apoi brusc, tăcere. Când se apropie de vârf, Tara se uită în spate.

Se mai zărea foarte puțin din capul lui și lângă el, mistria.

Se cutremură și își continuă drumul.

Bătălia se apropia de final când Tara ajunse pe creastă.

Focurile ardeau pretutindeni și aerul era plin de fum, dar zgomotul mitralierelor încetase și trei dintre elicoptere aterizaseră deja. Soldați îmbrăcați în kaki își croiau metodic drum prin tabăra distrusă. Ici și colo se mai opreau pentru a trage câte o rafală de gloanțe în corpurile înveșmântate în negru ce zăceau întinse pe pământ. Cămilele rătăceau dezorientate de colo-colo. Nu se mai vedea nici un om al lui Sayf al-Tha'r.

Studie zona cu atenție, apoi observă două siluete mici, ascunse la baza stâncii. Distanța până acolo era destul de mare, dar putea să jure că acela care purta o cămașă albă era Daniel, începu să coboare duna. Când ajunse jos, își ridică o parte a cămășii peste față și porni printre cadavre. Soldații erau peste tot. Ea se opri pentru a-i întreba ce se întâmplă, dar aceștia trecură pe lângă ea ca și când n-ar fi existat. Încercă încă o dată, dar cu același rezultat, așa că își continuă drumul spre stânca în formă de piramidă, ocolind marginea craterului. Ajunse în sfârșit lângă cei doi bărbați pe care-i văzuse mai devreme.

Daniel se afla mai aproape și stătea chiar pe marginea gropii, privind în jos. Khalifa era lângă el, sprijinindu-se de stâncă. Fuma o țigară. Avea fața umflată și plină de vânătăi, iar cămașa pătată de sânge. Se uitară la ea, dar niciunul nu spuse nimic.

Se apropie de Daniel, se lăsă pe vine și îi strânse mâna.

Daniel i-o strânse și el la rândul lui, dar nu spuse nimic. Khalifa dădu din cap înspre ea.

— Ești bine? Întrebă el.

— Da, mulțumesc. Tu?

Detectivul încuviință și trase adânc un fum de țigară. Tara ar fi vrut să-l întrebe ce se petrece, cine erau soldații, ce însemnau toate astea, dar simți că el nu vrea să vorbească, așa că se abținu.

Lângă ei, o cămilă mesteca niște paie. Coșurile pe care le căra în spate erau găurite de gloanțe. Soarele strălucea cu putere și aerul devenea din ce în ce mai fierbinte.

Trecură cinci minute, apoi zece, după care auziră duduital îndepărtat al unui elicopter. Zgomotul se întee din ce în ce mai tare, apoi mașinăria apăru din spatele dunei situate în fața lor. Survolă mai întâi valea, după care ateriză la aproximativ cincizeci de metri de ei. Își întoarseră capetele, când nisipul împrăștiat de elice ajunse în dreptul lor. Cămila o luă la goană pe marginea craterului.

Imediat ce atinse pământul, pilotul opri motorul și rotoarele se domoliră. Câțiva soldați se repeziră într-acolo și ușa din dreapta se deschise cu un scârțait. Auziră mai multe voci, apoi zăriră patru bărbați. Tara îi recunoscă pe trei dintre ei, Squires, Jemal și Crispin Oates. Pe cel de-al patrulea, un bărbat gras și chel, care-și tampona capul cu o batistă, nu-l știa. Porniră spre ei, arătând destul de ciudat în costumele lor cu cravată, și se opriră în fața lor.

Tara și Daniel se ridicară în picioare.

— Bună dimineața tuturor, strigă Squires jovial. Asta zic și eu aventură, nu? DEȘERTUL VESTIC.

Timp de câteva secunde nimeni nu zise nimic. Apoi vorbi bărbatul cel gras:

— Squires, te las pe tine aici. Eu am alte treburi de rezolvat.

— Dar măcar prezintă-te, bătrâne!

— Pentru Dumnezeu, nu suntem la picnic.

Scuipă și întorcându-se, se îndepărtă cu un mers greoi, ștergându-și ceafa cu batista. Squires se uită după el:

— Trebuie să-l iertați pe prietenul nostru american.

Un tip de treabă în felul lui, dar nu este prea școlit în arta politeții.

Zâmbi înțelegător și scoase din buzunar o bomboană, al cărei celofan începu să-l îndepărteze cu degetele lui lungi ce semănau cu picioarele unui păianjen. Se lăsă o tăcere adâncă, întreruptă în cele din urmă de Khalifa.

— Totul a fost o înscenare, nu? Spuse el încet, aruncând țigara în groapă. Mormântul, textul, toate astea...

Făcu un gest larg cu mâna:

— O capcană. Doar ca să-l atrageți pe Sayf al-Tha'r în Egipt. Aici unde puteați să puneți mâna pe el.

Squires ridică ușor din sprâncene, dar nu zise nimic și după ce aruncă plasticul, băgă bomboana în gură. În ciuda căldurii, Tara simți un fior pe șira spinării:

— Vrei să spui...

Se opri pentru că nu reuși să-și pună ordine în gânduri.

— Mormântul era un fals, spuse Khalifa. Obiectele, nu.

Acestea erau veritabile. Dar pereții, textul, niște falsuri. O momeală din care să muște Sayf al-Tha'r. O idee genială, dacă stăm să cugetăm mai bine.

Tara îi aruncă lui Squires o privire șocată și confuză în același timp. Daniel era palid la față și corpul îi era încordat, de parcă ar fi așteptat să-l lovească cineva:

— Cine sunteți voi, mai exact? De la armată? Serviciul Secret?

Squires continuă să sugă gânditor bomboana:

— Câte puțin din amândouă. Dar mai bine să nu intrăm în amănunte. Să zicem că fiecare dintre noi este un demn reprezentant al guvernului din care face parte.

Își înlătură un fir de praf de pe mânecă.

— Ce ne-a dat de gol până la urmă? Îl întrebă el pe Khalifa.

— Te referi la faptul că mormântul nu e real?

Detectivul ridică din umeri:

— La început shabti-urile din magazinul lui Iqbar. Erau veritabile, într-adevăr, dar dintr-o perioadă ulterioară celei a mormântului din care fuseseră luate.

Celelalte aparțineau Primei Perioade Persane. Acestea erau din A Doua Perioadă.

Dacă ar fi fost mai vechi mai mergea. Ar fi însemnat că fuseseră furate dintr-un mormânt și refolosite ulterior. Dar așa, n-avea nici un sens. Cum putea să ajungă un obiect din secolul al IV-lea î. Hr., într-un mormânt care fusese sigilat cu o sută cincizeci de ani mai devreme? S-ar putea găsi niște explicații, dar asta mi-a dat de gândit că totuși ceva nu e în regulă.

De-abia când am văzut mormântul am avut certitudinea.

— Ai o privire ageră, spuse Squires. Noi am crezut că am aranjat totul perfect.

— Așa ați și făcut, adăugă Khalifa. Totul a fost perfect. Asta v-a și dat de gol. Profesorul meu mi-a spus odată că arta antică egipteană nu a fost niciodată pe de-a-ntregul precisă. Întotdeauna exista o scăpare, fie ea și infimă. Am studiat fiecare centimetru al mormântului și nu am găsit nici o greșală.

Nici o pată de cerneală, nici o hieroglifă prost aliniată, nici o corectură. Era perfect. Prea perfect, ca să zic așa. Egiptenii nu erau niciodată atât de exacti. Trebuia să fie un fals.

Daniel își trase mâna din mâna Tarei și făcu câțiva pași înainte, dând din cap, zâmbind aproape imperceptibil. Tara vru să se ducă după el, să-l îmbrățișeze, să-i spună că n-avea de unde să știe, dar simți că el nu dorește așa ceva.

— Dar nici atunci n-am fost sigur sută la sută de ce se petrece, continuă Khalifa. Cineva se chinuise rău de tot să falsifice un mormânt. Iar scopul era ca acela care ar fi găsit mormântul să ajungă aici în deșert. Am bănuir că e vorba de unul dintre serviciile de securitate. Ele m-au urmărit la Luxor. Și Ambasada Britanică, de asemenea.

Se uită la Oates:

— Dar n-am putut să pun totul cap la cap. Până acum o jumătate de oră când au

sosit elicopterele. Atunci puzzle-ul a fost completat integral.

Dinspre cealaltă parte a taberei se auzi o rafală de gloanțe.

O adiere ușoară de vânt se făcu simțită.

— Ce ironie! Oftă Khalifa. Să cheltuiești atât de mult ca să pui la cale așa ceva, când cu o astfel de grămadă de bani ai fi putut să rezolvi mare parte dintre problemele care dau naștere unor oameni ca Sayf al-Tha'r. Cât v-a costat să îngropați totul aici? Milioane? Zeci de milioane? Dumnezeu, probabil că ați golit toate muzeele din Egipt!

Squires nu spuse nimic, apoi, brusc, începu să chicotească:

— Doamne, Doamne, inspectore, se pare că te-ai împotmolit exact la sfârșit. Mormântul era un fals, așa cum bine ai dedus. Iar scopul era, într-adevăr, să-l aducem în deșert pe cel care-l găsește. Dar n-a trebuit să îngropăm nimic.

Pentru că totul era aici.

Observă uimirea de pe chipul lui Khalifa și izbucni în râs:

— Oh, da, aceasta este armata dispărută a lui Cambyses.

Cea veritabilă. Așa cum a fost ea îngropată acum două mii cinci sute de ani. Noi doar am construit un plan în jurul ei.

— Dar am crezut...

— Că am plantat-o noi aici? Mi-e teamă că ai supraapreciat posibilitățile noastre. Chiar și cu resursele combinate ale guvernelor din Egipt, SUA și Marea Britanie, n-am fi putut fabrica ceva atât de mareț.

Khalifa privea uluit craterul, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Rămășițele amestecate ale armatei se întindeau pe sute de metri, mâini și picioare, capete și trunchiuri, un amestec de carne uscată și oase, guri căscate și cranii dezgolate.

— Când ați descoperit-o? Șopti el.

— Acum douăsprezece luni, zâmbi Squires. Un tânăr american, John Cadey și-a petrecut un an de zile lucrând în pustiu de unul singur. Oamenii ziceau că e nebun, dar el era convins că armata e aici și uite că a avut dreptate. Una dintre cele mai mari descoperiri din istoria arheologiei. Poate, cea mai mare.

Ce păcat că n-a trăit suficient ca să-și guste triumful!

Jemal începu să învârtă șiragul cu mătânii, zgomotul mărgelilor fiind amplificat de liniștea deșertului.

— Cum stăm cu timpul, Crispin? Întrebă Squires.

Oates își privi ceasul de la mână:

— Mai avem cam douăzeci de minute.

— Atunci, cred că prietenii noștri aici de față merită o explicație, nu?

Își băgă mâinile în buzunare și începu să se plimbe înainte și înapoi pe marginea craterului. Dedesubt, se zărea cadavrul lui Sayf al-Tha'r, răsărind dintre brațele și picioarele scheletice.

— Totul a început cu un tânăr pe nume Ali Khalifa.

Privi corpul un moment, apoi se întoarse spre ei:

— Oh, da, inspectore, știm de relația ta cu el și te compătimesc, sincer! Trebuie să fi fost destul de greu pentru tine, un cetățean onest, care respectă legile, să-l aibă ca frate pe cel mai căutat terorist al Egiptului.

Khalifa nu spuse nimic, ci continuă să-l fixeze cu privirea pe Squires. În partea cealaltă a taberei un butoi cu benzină explodează zgomotos.

— Prima dată a intrat în vizorul nostru cam pe la mijlocul anilor 1980. Înainte de asta făcuse parte din câteva grupuri fundamentaliste ne semnificative, nimic care să ne preocupe în mod special. În 1987 însă a pus bazele propriei organizații și și-a luat numele de Sayf al-Tha'r. A început să ucidă străini.

Ceea ce inițial fusese doar o problemă locală s-a transformat peste noapte într-una internațională. Eu m-am implicat în numele Maiestății Sale; Massey, pe care tocmai l-ați întâlnit, a venit din partea americanilor.

Echipele de soldați se apucaseră să strângă cadavrele și să le așeze pe rânduri. Tara îi privea, având senzația că vocea lui Squires se aude de undeva, de departe. Cu coada ochiului îl vedea pe Daniel, care studia rămășițele armatei, cu un chip golit de expresie, ținând strâns arma în mâini.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să-l prindem, spuse Squires, dar era un om deștept. Întotdeauna reușea să fie cu un pas înaintea noastră. Aproape că-l încolțisem în 1996, într-o ambuscadă la Asyut, dar ne-a scăpat printre degete și a trecut granița în Sudan. După aceea a fost imposibil. Am prins mulți dintre oamenii lui, dar nu însemna nimic, atâta timp cât el era încă în libertate. Și atâta vreme cât rămânea în afara Egiptului, aveam mâinile legate.

— Și-atunci v-ați gândit să puneți la cale o capcană în care să-l atrageți, îl întrerupse Khalifa.

— Ei bine, spuse Squires zâmbind, să zicem că mai degrabă s-a prins singur în capcană. Noi doar am adăugat pe ici, pe colo mici detalii.

Scoase o batistă și se apucă să-și curețe lentilele ochelarilor. Jemal învârtea șiragul de mătănii din ce în ce mai repede.

— Momentul critic a apărut acum un an, când a fost pe punctul de a-l asasina pe ambasadorul american. Așa a izbucnit furtuna. Ni s-a impus să-l prindem cât mai repede.

Am început să inventăm tot felul de scheme. S-a luat în calcul chiar și un mic atac nuclear împotriva Sudanului. Apoi, doctorul Cadey a făcut acea descoperire uimitoare și am pus la punct și alte variante.

Se auzi un strigăt urmat de o rafală de gloanțe.

— Îl monitorizam pe Cadey de ceva vreme, explică Jemal.

Lucra aproape de granița libiană și voiam să ne asigurăm că nu face nimic care

să compromită securitatea națională. Într-o zi i-am interceptat un pachet pe care-l trimisese din Siwa. Conținea niște fotografii: un cadavru, arme, niște haine. Și mai era și un bilet. Pe care era scrisă o singură propoziție: „Armata dispărută nu mai e dispărută de acum înainte”.

— La început nu am apreciat cum se cuvine potențialul descoperirii, spuse Squires. Crispin a fost cel care ne-a deschis ochii. Ce ai zis tu, băiete, atunci?

— Că era un lucru bun că Sayf al-Tha'r n-o descoperise el, pentru că altfel ar fi devenit atât de bogat, încât și-ar fi organizat propria armată.

Oates zâmbi, umflându-se în pene:

— Asta a fost scânteia. Am început să ne gândim: dar dacă ar fi descoperit-o al-Tha'r? Ceva atât de mare, încât ar fi fost o prostie să nu profite de ea? Ar fi însemnat independență financiară. Problema fondurilor s-ar fi rezolvat pentru totdeauna.

O mana cerească. Și fără îndoială că ar fi vrut s-o vadă cu ochii lui. Era inadmisibil ca un om atât de obsedat de istorie să fi rămas în Sudan, în timp ce oamenii lui scoteau la suprafață ceva magnific. Oh, cu siguranță s-ar fi întors. Și atunci...

Își ridică ochelarii la gură, aburi fiecare lentilă în parte și continuă să le șteargă circular cu batista. Din ce în ce mai multe cadavre erau aduse lângă marginea gropii și așezate în șiruri ce semănau cu niște piese mari și negre de domino.

— L-am abordat pe Cadey și i-am cerut să ne ajute, continuă Squires, dar n-a fost deloc cooperant, așa că nu ne-a mai rămas altceva decât să... să-l eliminăm din ecuație. Foarte neplăcut, dar miza era prea mare, ca să-l lăsăm să-și facă de cap.

Tara îl privi stupefiată și începu să clatine din cap cu un amestec de groază și de uimire pe chip. Englezul părea că nu bagă de seama expresia de pe fața ei. Își ridică ochelarii, îi studie și se apucă din nou să-i lustruiască:

— Problema era însă cum să-l conducem pe Sayf al-Tha'r spre armată, fără să se prindă că e păcălit. Trebuia să creadă că el a făcut descoperirea. Dacă i s-ar fi năzărit fie și pentru o secundă că totul e o cacealma, n-ar fi atins-o nici mort.

— Dar de ce atâta osteneală cu inventarea unui mormânt?

Întrebă Khalifa. De ce nu ați infiltrat pe cineva în interiorul organizației care să pretindă că știe unde este armata?

— Pentru că n-ar fi înghițit niciodată o asemenea gogoasă, răspunse Squires. Nu vorbim aici de Colinele Tebane, unde oamenii se împiedică toată ziua de tot felul de obiecte antice. Era vorba de ceva ascuns în mijlocul deșertului. Destul de greu să crezi că, de fapt, cineva a descoperit-o așa, din întâmplare.

— Cadey a făcut-o.

— Dar Cadey era arheolog de profesie. Oamenii lui Sayf al-Tha'r sânt fellahin,

țărani. N-aveau ce să caute acolo.

N-ar fi fost veridic.

— Dar era cineva din armată care supraviețuise?!

— Într-un mod bizar, să știi că da. Era ceva atât de ieșit din comun, că nu putea fi decât adevărat. Sayf al-Tha'r ar fi fost suspicios, evident. Cine n-ar fi? Dar nu atât de suspicios, dacă ar fi găsit-o el singur.

Termină în sfârșit de curățat ochelarii și își băgă batista în buzunar. Khalifa își scoase țigările și luă una din pachet.

În apropiere o ladă ardea mocnit, așa că făcu vreo câțiva pași și-i lipi vârful de lemnul roșiat.

— Nu-mi place când te văd că îți aprinzi țigările așa, bătrâne! Spuse Squires.

Khalifa dădu din umeri:

— Dravic mi-a luat bricheta.

— Ce nepoliticos din partea lui!

Squires se întoarse spre Jemal:

— Fii drăguț și împrumută-i inspectorului niște chibrituri, te rog!

Egipteanul scoase o cutie din buzunar și i-o aruncă.

— Apropo, l-a văzut cineva pe prietenul nostru, Dravic?

Întrebă Squires. Se pare că s-a dat la fund.

Tara privea înmărmurită trupurile negre care zăceau înșirate.

— E mort, spuse ea, cu o voce rece. Pe partea cealaltă a dunelor. Nisipuri mișcătoare.

Urmă o pauză scurtă, după care Squires zâmbi:

— Ei, o problemă mai puțin pentru noi.

Mai scoase o bomboană din buzunar și se apucă să-i desfacă ambalajul.

— Unde rămăsesem?

— La mormânt, spuse Khalifa.

— A da, mormântul. Păi, n-aveam cum să săpăm noi vreunul. Ar fi fost complet aiurea. Din fericire, exista deja unul care se potrivea perfect cerințelor noastre. Perioada și forma adecvate. Gol. Fără elemente decorative. Și cel mai important, necunoscut de nimeni, cu excepția câtorva specialiști în necropolele tebane. Oamenii lui Sayf al-Tha'r nu auziseră de el, fapt care, după cum vă dați seama, constituia un element esențial în reușita planului nostru.

O parte din bomboană rămăsese lipită de ambalaj și Squires se opri o clipă pentru a îndepărta celofanul.

— Chiar și cu un mormânt servit pe tavă, tot am avut nevoie de un an de zile ca să-l pregătim, oftă el. Mi-e greu să descriu în cuvinte cât ne-am străduit.

Elementele decorative au fost realizate integral, apoi învechite prin procese chimice, ca să le facem să pară că au vârsta de două mii cinci sute de ani. Ca să

nu mai vorbim că totul trebuia făcut în cel mai mare secret. Credeți-mă, a fost o muncă de Sisif. Au existat momente când credeam că nu vom ajunge niciodată la capăt.

Reuși, în cele din urmă, să dezlipească folia de plastic, băgă bomboana în gură, mototoli celofanul și-l puse în buzunar:

— Am terminat însă într-un final. Decorațiunile erau complete, așa că am înțesat mormântul cu obiecte funerare luate din muzeele din Cairo și am lăsat acolo chiar și câteva piese luate de la armată. Acum nu ne mai rămânea decât să păcălim un informator al lui Sayf al-Tha'r și să așteptăm până când oamenii lui descifrau inscripțiile.

— Problemele au apărut pentru că altcineva a ajuns acolo primul, spuse Khalifa.

— Singurul lucru la care nu ne-am așteptat, zise Squires, dând din cap. O șansă la un milion. Una la zece milioane. Dar chiar și-așa nu era o nenorocire. Puteau să ia obiectele și să lase pereții intacti. Însă ei au luat o bucată de text, așa că, atunci când oamenii lui Sayf al-Tha'r au ajuns la mormânt, cel puțin din punctul nostru de vedere, munca noastră devenise inutilă. Devastator sentiment!

— Nu atât de devastator cum a fost pentru Nayar și Iqbar, rosti Khalifa încet.

— Nu, recunosc Squires. Moartea lor a fost regretabilă.

La fel și moartea tatălui dumitale, domnișoară Mullray.

Tara îi aruncă o privire plină de ură.

— Ne-ai folosit, se răsti ea furioasă. I-ai lăsat să-l omoare pe tata și nu ți-a păsat că și viețile noastre sânt în joc. Ești la fel de rău ca și Sayf al-Tha'r.

Squires zâmbi malițios:

— Cred că exagerezi puțin, deși, date fiind împrejurările, îți înțeleg perfect atitudinea. Moartea tatălui tău, din păcate, n-a depins de noi, dar, într-adevăr, ne-am folosit de tine. Ca și în cazul doctorului Cadey, am tras concluzia că bunăstarea unui individ pălește în fața intereselor societății. Dezagreabil, dar necesar.

Tăcu o vreme, sugând preocupat bomboana:

— La început, nu ne-am dat seama ce mersese prost. Știam că Dravic descoperise mormântul, dar, dintr-un motiv sau altul, nu mușcase momeala. Când am aflat despre piesa care lipsea ne-am trezit în fața unei dileme. Era prea târziu ca să anulăm totul, dar nici nu ne puteam da de gol, venind în ajutorul lui Sayf al-Tha'r. Așa că am lăsat evenimentele să-și urmeze cursul.

Pe deasupra lor trecu o pală de vânt mai puternică decât precedenta și făcu nisipul să fremete. Mătăniile din șiragul lui Jemal se loveau din ce în ce mai încet acum, până nu se mai auziră deloc. Daniel își mușca buza.

— Sosirea ta a complicat situația, dar ne-a oferit și o cale de scăpare, îi spuse

Squires Tarei. Aveai suspiciuni legate de moartea tatălui tău și exista pericolul să agiți apele. În același timp, dacă te manipulam corespunzător, puteai să ne ajuti să găsim piesa și astfel să o redirecționăm spre Sayf al-Tha'r, fără să-și dea seama că suntem și noi implicați. Și exact așa s-au petrecut lucrurile. Ți-ai jucat rolul perfect.

Ochii Tarei ardeau de furie. Se simțea violată, abuzată.

Daniel îi aruncă o privire scurtă, apoi își întoarse fața din nou.

— Nu trebuia să fie însă un rol mare. Dacă ai fi lăsat piesa la Saqqara totul ar fi fost mult mai ușor. Dar așa, tu ai tot insistat să fugi cu ea după tine, fapt care ne-a forțat să facem o adevărată echilibristică. Dacă te-ai fi dus la autorități sau ai fi venit la noi la ambasadă, Sayf al-Tha'r ar fi dat imediat înapoi. De aceea a trebuit să te convingem să continui de una singură. Așa se explică mica noastră șaradă cu traficul de antichități în care am fi și noi implicați.

— Samali, gemu ea.

— Unul dintre oamenii noștri. Ce mai actor!

— Iisuse Hristoase!

Umerii îi căzură într-un gest de om înfrânt. Khalifa ar fi vrut să se apropie de ea, să o liniștească, dar simți că nu e momentul cel mai potrivit și rămase pe loc.

— Dar chiar și-așa, reușita noastră atârna de un fir de ață, continuă Squires. Totul ar fi putut ieși la iveală cât ai zice pește. Inspectorul ne-a dat și el câteva bătăi de cap, iar dumneata, domnișoară Mullray, nu erai deloc ușor de ținut sub control. Norocul nostru a fost că am avut pe cineva în interior care ne-a ajutat ca lucrurile să meargă relativ conform planului.

Zâmbi, dar nu mai spuse nimic. Soldații terminaseră de aranjat cadavrele teroriștilor și stăteau acum liniștiți la marginea taberei. Se lăsă brusc o tăcere profundă și lumea părea că încremenise. În aer plutea o tensiune insuportabilă. Ultimele cuvinte ale lui Squires îi răsunau întruna în minte, de parcă ar fi ascultat o plăcă stricăță ce se învârtea în gol. Cineva din interior. Încet își ridică privirea. Se albise și tenul ei căpătase o nuanță cadaverică.

— Oh, nu, șopti ea. Oh, Doamne, te rog, nu.

Se uită spre Daniel:

— Tu ai fost, nu-i așa?

Daniel privea peste locul excavațiilor, rotindu-și ochii pe deasupra trupurilor răsucite în poziții nefirești. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

— Știai, șopti ea. Ai știut tot timpul.

Daniel mai studie armata o vreme, apoi se întoarse încet spre ea. În ochii lui se citea vină și regret, dar și ceva mai aspru, mai brutal. Tara avu senzația că nu-l cunoaște pe bărbatul din fața ei.

— Îmi pare rău, Tara, spuse el rece, dar era concesiunea mea în joc. Vezi tu,

urma s-o primesc înapoi. Mă lăsau să sap din nou.

Ea nu-și mai putea lua ochii de la el, prea șocată să facă vreo mișcare. Pe ceilalți abia dacă îi mai observa, mai ales pe Khalifa, care, deși făcuse un pas spre ea, îi dădea senzația că e la kilometri distanță. Era ca și cum ea și Daniel stăteau la capătul unui tunel, iar toți ceilalți în celălalt capăt. Deschise gura, încercând să spună ceva, dar printre buze nu-i ieșiră decât niște gâfâituri. El o privi un moment, apoi își întoarse fața, uitându-se în jos spre amestecul de fragmente umane.

— Când? Reuși ea să șoptească.

— Când am intrat în joc'?

El dădu din umeri:

— Cam acum un an. Au venit la mine și mi-au zis despre armata, cum intenționau să-l atragă pe Sayf al-Tha'r înapoi în Egipt. Mi-au spus că, dacă îi ajut, aş putea săpa din nou în vale. Deja aveam șase luni de inactivitate pe vremea aceea.

Aș fi făcut orice. Orice.

Se strâmbă puțin, parcă dezgustat de cele ce spunea. Dar imediat chipul lui se înăspri din nou. Se aplecă și ridică un pumnal, cel pe care-l folosisese Khalifa mai devreme și începu să-l răsucescă pe toate părțile:

— Eu am venit cu ideea soldatului care a supraviețuit dezastrului. Mi-am amintit de înscrisurile lui Dymmachos din KV9 și am creat o poveste în jurul lui. Știam de existența unui mormânt sus în coline, care era perfect pentru asta. Am făcut toată munca singur. Câte un pic în fiecare zi, am acoperit încet, încet toți pereții.

Zâmbi:

— Am fost fericit, într-un mod ciudat. Să fiu acolo, jos, de unul singur. Să pictez pereții, să inventez textul, să creez povestea. Cu adevărat fericit. Iar rezultatul... m-a surprins până și pe mine. Îmi aduc aminte, că în ziua în care am terminat, m-am așezat pe jos și mi-am zis că am făcut o operă de artă. O capodoperă. Deși, după câte văd, a fost puțin prea bună. Și ar fi trebuit să observ că shabti-urile sânt datate greșit. O prostie din partea mea. Am fost neglijent.

Se uită înspre Khalifa, care îi aruncă o privire de gheață.

— A fost și un pumnal acolo? Întrebă detectivul.

— Ah, ai văzut și asta, nu-i așa?

Daniel rânji:

— Nu m-am putut abține. Legătura de piele era slăbită, așa că am desprins-o și am scrijelit pe metalul de dedesubt „Dymmachos, fiul lui Menendes”, cu litere grecești. Am vrut să mă distrez puțin. De dragul autenticității.

Khalifa trase din țigară, clătinând din cap cu dispreț.

Urmă o pauză lungă.

— Asta era tot ce trebuia să fac, spuse Daniel în cele din urmă. Mormântul. Dar apoi a dispărut bucata aia de text și ai apărut tu în scenă, iar ei au aflat că te cunoșteam.

M-au pus să te contactez, ca să fiu cu ochii pe tine. Nu prea am fost fericit, dar ce puteam face? Era vorba de concesiunea mea. Și ca să fiu sincer, am vrut și eu la fel de mult ca și ei să văd unde era greșeala. Vezi tu, mormântul era creația mea. Eram... complet implicat. Așa că am lăsat un bilet la apartamentul tatălui tău, știind că ai să-mi recunoști scrisul.

Lacrimile începură să curgă încet pe obrajii Tarei. Se simțea de parcă cineva i-ar fi smuls hainele și pielea, lăsând-o goală, голуță, dându-le voie celorlalți să se uite înăuntrul ei.

Se înconjură cu brațele.

— Dacă le-ai fi lăsat piesa la Saqqara, totul ar fi fost bine, spuse el. Am încercat să-ți spun. Dar n-ai vrut să ascuți.

Și după aceea...

Își ridică mâinile neajutorat.

Tara plângea și mai tare acum. Chipul ei era desfigurat, ca și cum cineva i-ar fi rearanjat trăsăturile greșit.

— Știai despre Samali? Întrebă ea, răgușit.

Daniel încuviință din cap:

— Imediat cum am aflat ce reprezintă piesa l-am sunat pe Squires. De la Grădina Zoologică, atunci când ți-am spus că dau telefon la hotel. El mi-a spus ce să fac.

— Adică, să mergem la Luxor. Să urcăm pe coline. Știai că Dravic va fi acolo? Că ne arunci direct în gura lupului?

— Ce puteam să fac? Trebuia să le dau textul înapoi. Era singura cale.

Brusc Tara auzi vocea tatălui ei, răsunând din trecut: „Îți lasă impresia că și-ar tăia o mână, dacă ar putea afla mai multe despre un subiect. Și chiar mâna altcuiva. E un fanatic”.

— De ce nu mi-ai spus? Întrebă ea, sufocându-se.

Daniel se așează pe vine și puse pumnalul cu grijă pe nisip, nevrând să-l strice în vreun fel.

— Am încercat, răspunse el. Când stăteam pe vârful El Qurn. Îți amintești? Dar n-am putut. Eram prea implicat.

Se uită spre ea și pentru un moment scurt, fata văzu o undă de durere sinceră în ochii lui.

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău, Tara, spuse el, cu o notă de blândețe în voce. Când l-am zărit pe Dravic acolo sus... chiar în ultima clipă am avut dubii.

Știam că vor avea pe cineva acolo care va păzi mormântul și că, dacă vom merge jos, ne vor prinde. De-aia am încercat să merg de unul singur.

Dar tu ai insistat să vii cu mine.

— Toate lucrurile alea pe care mi le-ai spus...

Tremura din toate încheieturile:

— Tot rahatul ăla că ții la mine...

— Nu vorbi așa, Tara! Chiar așa era. Doar că...

Se uită o clipă la ea, apoi se ridică în picioare. Brusc, ca și cum s-ar fi stins o lumină, căldura din ochii lui dispăru și nu mai rămase decât o răceală întunecată.

— Ce? Șopti ea. Ce, Daniel?

El dădu din umeri:

— Concesiunea mea era mai importantă.

O clipă îl privi fix, consternată, distrusă, trădată. Apoi, cu un strigăt gutural, plin de durere, se repezi la el, zgâriindu-l pe față.

— Ce fel de persoană ești tu? Țipă ea, isteric. Ce fel de monstru capabil să facă așa ceva? Aș fi putut fi violată, javră ce ești! Ucisă! Și pentru ce? De dragul unor nenorocite de cadavre! De dragul porcăriei tale de concesiuni! Pentru asta ai fi stat și te-ai fi uitat la mine cum mor! Ești bolnav! Tu nu ești om! Mă... scârbești! Mă scârbești!

Daniel o apucă de încheieturile mâinilor și se luptă să o țină departe de el. Tara se mai zbatu o clipă, apoi, brusc, secată de puteri, se dădu înapoi, lipindu-se cu spatele de stâncă, inspirând adânc aer în piept, cu chipul plin de lacrimi.

— Ticălosule, găfâi ea. Un ticălos nenorocit și un mincinos de doi bani. Ar fi putut să mă omoare.

Khalifa se apropie de ea și îi puse blând o mână pe umăr, dar ea se scutură. Oates și Squires schimbă o privire scurtă, iar Jemal începu să învârtă mătăniile din nou. Daniel își duse mâna la față, uitându-se furios la Tara.

Timp de câteva momente lungi, nimeni nu se mișcă și nu vorbi. Apoi se auziră niște pași și apăru Massey.

— Am pierdut ceva? Întrebă el, cercetându-i pe rând pe fiecare.

— Doctorul Lacage și domnișoara Mullray tocmai au discutat... evenimentele din trecut, spuse Squires.

Massey observă zgârieturile de pe fața lui Daniel și izbucni în râs:

— Iisuse, se pare că fata asta te-a aranjat bine de tot! Poate ar fi cazul să-i oferiți o slujbă!

Vântul se porni din nou să bată peste vale, împrăștiind nisipul în jurul picioarelor lor. Oates se uită la ceas:

— Ar trebui să mergem, domnule.

— Imediat, clătină din cap Squires. De ce nu mă așteptați voi trei înăuntru, ce

ziceți?

Oates, Jemal și Massey se întoarseră și plecară spre elicopter. Squires își aranjă părul, care se zbârlise din cauza vântului.

— Nu prea mai e mare lucru de povestit, spuse el. Imediat ce Dravic a localizat armata, Sayf al-Tha'r și-a trimis oamenii și echipamentele aici. I-am lăsat să se desfășoare nestingheriți; oricum, supravegheam totul prin satelit. Am prins de veste că a trecut granița acum două zile și inițial, planificasem să-l arestăm mâine seară. Dar mica odisee a inspectorului Khalifa ne-a obligat să acționăm cu o zi mai devreme. Forțele aeriene egiptene au interceptat elicopterele imediat ce au trecut granița. Le-am luat locul și... restul îl știți. Sayf al-Tha'r e mort, organizația lui, distrusă, lumea a devenit un loc mai sigur acum.

Khalifa oftă din rărunchi:

— Și tu crezi că ăsta e sfârșitul? Crezi că moartea lui rezolvă problema? Mai sânt zeci de oameni ca Sayf al-Tha'r. Sute.

Poate a venit vremea să vă întrebați de ce.

Îl privi pe Squires un moment, apoi, clătinând din cap, făcu vreo e îți va pași înainte ca să se uite la șirurile de cadavre ce zăceau în interiorul craterului.

— Ce se va întâmpla cu ei? Întrebă el.

— Te referi la cadavre? Ah, o să le îngropăm undeva, în deșert. Undeva, unde să nu le găsească nimeni niciodată.

— Și armata? Arată Khalifa spre mormanul de trupuri.

— O lăsăm așa cum e, spuse Squires. Deșertul o va ascunde la loc. În câteva luni va dispărea orice urmă. Și atunci, cine știe, poate va veni altcineva într-o zi și va face cea mai mare descoperire din istoria arheologiei. Sau, mai bine zis, cea mai mare redescoperire.

Îi făcu cu ochiul lui Daniel, care îi aruncă o privire goală.

Țigara lui Khalifa se stinsese, așa că mai încercă să-și aprindă una. Vântul bătea prea tare și flacăra se stingea imediat. După ce arse trei bețe de chibrit, renunță.

— Cam așa stau lucrurile, dragii mei, spuse Squires cu un oftat. A fost un drum dificil, dar se pare că toate s-au rezolvat exact așa cum trebuie, într-un final. E foarte curios cum peripețiile piesei care lipsea ne-a ajutat. Sayf al-Tha'r a fost atât de disperat să o recupereze, încât nu i-a trecut nici o clipă prin cap că mormântul ar putea fi un fals. De aceea aș dori să-mi exprim față de voi sincerele mele mulțumiri.

Zâmbi călduros și sparse în dinți ce mai rămăsese din bomboană.

— Eu mă întorc la elicopter acum, spuse el, uitându-se spre Daniel. Vă las să vă luați la revedere. N-aș vrea să fiu în plus.

Domnișoară Mullray, inspector Khalifa, a fost o plăcere să vă cunosc. Pe cuvânt

de onoare!

Îi salută din cap pe cei doi, fluturându-și mâna în semn de adio, și porni prin nisipul agitat de vântul puternic.

— Și acum? Întrebă Tara.

— Acum, spuse Khalifa, cred că doctorul Lacage urmează să ne omoare.

DEȘERTUL VESTIC.

Daniel își luă arma de pe umăr și o îndreptă spre ei.

— N-aveau cum să ne lase în viață, spuse Khalifa. Nu după tot ce ne-au povestit. Știm prea multe acum. Nu-și permitteau să riște.

— Daniel?

Vocea Tarei era pierdută, înfricoșată.

— Așa cum a subliniat și inspectorul, știți deja prea multe, spuse el aspru. Nu-mi poate sta nimic în cale, mai ales când am ajuns până aici.

Le făcu semn cu vârful mitralierei să se apropie de marginea craterului:

— Poate că ar fi trebuit să refuz când mi-au cerut să-i ajut, zise el. Să nu mă implic. Dar chiar și-așa, nu trebuia să se termine astfel, nu? Dacă piesa n-ar fi dispărut, totul ar fi fost în regulă. Cine știe, Tara, poate că ne-am fi întâlnit în împrejurări diferite.

Ajunseră la margine. Daniel le făcu semn să se așeze cu spatele la el. O mare de cadavre distruse se întindea în fața lor, ridicându-se și coborând, umflându-se și agitându-se, ca și cum ar fi fost străbătută de un curent misterios. Tara îl auzi pe Khalifa cum rostește o rugăciune. Îl prinse de mână cu un gest involuntar.

— Nu mă aștept să înțelegi, spuse Daniel. Nici eu nu înțeleg prea bine. Tot ce știu însă, cu siguranță, este că a fost îngrozitor cât n-am avut dreptul să sap. M-am chinuit cumplit când îi vedeam pe ceilalți scormonind prin vale fără griji. Valea mea. Oameni care nu știau nici o zecime din câte cunosc eu.

Oameni proști. Ignoranți. Ca să nu mai vorbesc de teama că în orice moment ar putea descoperi ceva. Un mormânt nou.

Am fost distrus. Brrrr... oribil.

Vântul bătea furios printre pletele Tarei, dar ea nu băgă de seama. „O să fiu împușcată, se gândi ea. O să mor”.

— Știi, visez la asta, spuse Daniel, zâmbind ușor. Cum o să descopăr un mormânt nou. Dravic avea dreptate. Este o dependență. Imaginează-ți și tu, să intri într-o cameră care a fost sigilată cu cinci secole înainte de Hristos. Imaginează-ți intensitatea unui astfel de moment. Nimic nu se compară cu așa ceva.

În dreapta lor se auzi un zgomot puternic, scos de elicele elicopterului, care începură să se rotească. Celelalte elicoptere își porniră și ele motoarele. Soldații părăsiseră tabăra și se urcaseră în ele.

— A fost chiar amuzant, strigă Daniel, ridicându-și vocea ca să acopere hurelul motoarelor și vuietul vântului, când eram amândoi în mormânt, Tara și mă uitam la imaginile de pe pereți, traducând textul. Chiar dacă știam că totul e un fals, că totul e făcut de mine, o parte din sufletul meu simțea că e real. Ca și cum aș fi descoperit ceva unic. Ceva minunat.

Lucruri minunate.

Începu să râdă:

— Exact așa a zis și Carter, când a privit mormântul lui Tutankhamon pentru prima dată. Carnarvon a întrebat: „Ce vezi?” și Carter a răspuns: „Lucruri minunate”. De-aia trebuie să continui să sap. Pentru că mai sânt o mulțime de lucruri minunate de descoperit.

Se auzi un declic, care arăta că Daniel își armase mitraliera.

Khalifa o strânse tare de mână pe Tara.

— Încearcă să nu te temi, domnișoară Mullray, spuse el.

Dumnezeu e cu noi. Ne va proteja.

— Tu chiar crezi asta?

— Trebuie să cred. Altfel, ce ne-ar mai rămâne? Doar spaima.

Se întoarse către ea și zâmbi.

— Ai încredere în El, domnișoară Mullray. Crezi în ce vrei tu. Dar nu dispera niciodată.

Elicopterele începură să se ridice de la sol, vântul împingându-le într-o parte și-n alta. Tara și Khalifa se priviră adânc în ochi. Ea nu simțea nici un fel de frică, doar un soi de resemnare obosită. Urma să moară. N-avea nici un sens să se zbată.

— La revedere, inspectore, spuse ea, strângându-l de mână, în timp ce vântul bătea cu putere în jurul lor. Îți mulțumesc că ai încercat să mă ajuți.

O pală de nisip o lovi direct în față și soarele păru că intră în nori. Își întoarse chipul în direcția opusă bății vântului, închise ochii și așteptă liniștită gloanțele.

Deșertul deține multe forțe pe care le folosește împotriva celor care îi violează depărtările secrete. El poate arunca asupra ta o căldură atât de ucigătoare, încât pielea ți se topește ca o bucată de hârtie aruncată în flăcări, orbitele îți fierb, iar oasele par să ți se lichefieze. Te poate asurzi cu liniștea lui sau te poate strivi cu goliciunea și timpul distorsionat, astfel încât nu mai știi unde, când sau cine ești. Te poate vrăji cu viziuni incredibil de frumoase, o cascadă, o oază răcoroasă, care dispar imediat ce ai senzația că te apropii de ele, lăsându-te să te zbați în agonia dorințelor neîmplinite. Îți poate ridica în cale dune imense, te poate împinge într-un labirint din care nu mai există speranța de ieșire sau te poate atrage în adâncurile fără fund ale pântecelui său. Însă dintre toate armele pe care le conține arsenalul său, cea mai puternică și cea mai distructivă este, fără

îndoială, furtuna de nisip sau Mânia Domnului, cum o numesc egiptenii.

Lovi brusc, apărând din senin. Într-o clipă vântul dispăru și deșertul păru să explodeze, milioane de tone de nisip erupând spre cer, până când soarele fu acoperit complet și aerul căpătă o consistență solidă. Era imposibil de descris în cuvinte forța ei. Lăzile de lemn se rostogoliră nebunește, baloții de paie se dezintegrară, iar butoaiile cu benzină începură să se învârtă prin aer ca frunzele uscate. Un elicopter se izbi lateral de o dună, altele două se ciocniră, transformându-se într-o minge de foc, care se stinse imediat sub un val de nisip.

Oamenii fură trântiți la pământ, cămilele aruncate prin vale ca niște fulgi, capetele cadavrelor, smulse și împinse de-a lungul șanțului, ca niște bile imense, maronii. Zgomotul depășise limita suportabilului.

Tara simți cum este efectiv măturată de puterea vântului și se trezi printre cadavrele din crater. Oasele plesneau și se despicau sub ea, pielea uscată a trupurilor era sfâșiată ca un pergament fin, iar dinții erau smulși din maxilare. Se rostogoli într-o parte și-n alta, lovindu-se de brațele și de picioarele soldaților dezgropați, până când se opri cu fața într-o cavitate abdominală osificată. O gură uscată era lipită de gâtul ei, ca și cum ar fi vrut s-o sărute. Un moment rămase nemișcată, înnebunită de frică, după care se chinui să se așeze în genunchi și încercă să se ridice. Vântul era însă atât de puternic, încât o trânti imediat înapoi. Începu să se târască, ținându-se cu mâinile de resturile umane, împingându-se cu picioarele în craniile ale căror oase pocneau ca niște bețe subțiri de lemn.

Nisipul îi ardea pielea și îi intra în urechi și în nări, înecând-o.

Reuși cumva să ajungă în vârful craterului și se aruncă pe burtă dincolo de marginea lui, trăgându-și o bucată de cămașă peste gură. În urma ei, armata dispărea văzând cu ochii, acoperită de un val imens de nisip. În același timp, în jurul marginii craterului, apăreau zeci de noi cadavre. O mână sinistră ieși din nisip exact în fața ei, cu degetele rășchirate ca și cum ar fi încercat s-o prindă. Sulițele străpungeau cu vârfurile lor suprafața; dintr-o parte sări o siluetă care părea un cal; un cap se iți deasupra, dar fu îngropat imediat. Urletul vântului semăna cu vocile a cincizeci de mii de oameni în toiul unei bătălii.

Îi căută din priviri pe Khalifa și pe Daniel, dar nu se vedea nimic, doar o perdea groasă de nisip. Din stânga ei răsună un zgomot înfundat. Își forță la maximum mușchii gâtului și întoarse capul. Zgomotul crescă în intensitate și deasupra ei apără un elicopter, care se clătina dezechilibrat în toate direcțiile. Timp de o secundă zări la geam chipul lui Squires, care urla cu gura larg deschisă, apoi elicopterul se răsuci din nou, îndreptându-se direct spre piramida întunecată.

Văzu o rază de lumină, auzi sunetul metalului zdrobit, simți o căldură instantanee și apoi nimic. Se ridică în genunchi și începu să se târască, ținându-și capul în piept.

După câțiva metri se opri și încercă să strige, dar furtuna era atât de puternică, încât nici măcar ea nu-și auzi vocea. Se mai târî puțin, apoi se opri din nou și de data asta observă o mișcare ușoară undeva, în partea dreaptă. Se repezi într-acolo.

Se dovedi a fi mai aproape decât se gândise și după numai câțiva pași ajunse lângă ei. Daniel stătea deasupra lui Khalifa, ținând arma cu ambele mâini, încercând disperat să țintească spre capul detectivului. Khalifa prinsese cu o mână vârful mitralierei, în timp ce pe cealaltă o înfipsea în gâtul lui Daniel.

Niciunul nu observă apropierea ei. Tara îl apucă pe Daniel de păr și se aruncă peste el. Cei trei se rostogoliră, loviți de urgia naturii, cu ochii și gura pline cu nisip. Pentru o clipă, Tara și Khalifa reușiră să-l ținuiască pe Daniel, dar o rafală furioasă de vânt îl izbi pe detectiv, împingându-l departe de ceilalți doi.

Daniel dădu să apuce arma, care căzuse la un metru în dreapta lui. Tara se repezi și ea, dar Daniel o lovi cu piciorul și o trânti pe spate, la doar un centimetru de vârful unei săbii.

Khalifa se ridică în genunchi cu greu și se târî spre ei, dar vântul îl forță să rămână pe loc. Daniel înhăță arma și lovi cu patul acesteia capul detectivului, care căzu amețit peste Tara.

Un val de nisip îi orbi o secundă. Când deschiseră ochii din nou îl văzură pe Daniel, care se târa spre ei. Se ridicase în genunchi, înfruntând vântul care-i bătea direct în față și clătinându-se de parcă ar fi fost beat, luptându-se să îndrepte mitraliera în direcția lor. Khalifa privi agitat în jur. Chiar lângă el zări un braț scheletic, smuls din umăr, pe care îl apucă disperat și-l aruncă spre Daniel. Brațul prinse viteză și se răsuci în aer, lovind direct gâtul bărbatului cu forța unui ciocan. Daniel se clătină și dispăru undeva, în ceața de nisip. Khalifa se rostogoli pe burtă și se târî după el. Tara îl urma îndeaproape.

La început, nu-l găsiră. Apoi, după zece metri, Khalifa o prinse de mână și i-l arătă. Urmări direcția indicată de el, acoperindu-și ochii cu degetele și chiar acolo, în fața lor, răsărind din întuneric, văzu unul din picioarele lui Daniel, răsucit ușor. Se opriră o clipă, nesiguri, apoi își continuară drumul cu grijă.

— Oh, Iisuse, murmură Tara când îi zări întregul corp.

Oh, Hristoase!

Zăcea întins pe spate, cu brațele desfăcute de-o parte și de alta, iar prin mijlocul sternului îi ieșea vârful unei săbii.

Era o sabie scurtă, având inscripționată pe lamă imaginea unui șarpe, corpul lui încolăcindu-se sinuos în jurul tășului pătat cu sânge. Colții șarpelui, observă Tara, erau plasați exact în vârful săbiei, ca și cum ar fi vrut să adauge mușcătura lui la cea a armei.

— Oh, Iisuse, repetă ea, întorcându-și capul. Oh, Daniel!

Rămase prăbușită, ignorând tumultul din jurul ei. Simți cum întreaga viață i se dezintegrează. Tatăl ei murise, acum și Daniel, avea senzația că trecutul care o acoperise până acum ca o haină fusese smuls, lăsând-o goală și expusă.

Trecuse atâta timp în care tot ceea ce însemna ea, se reducea la relația cu acești doi bărbați, tată și iubit. Acum aceștia nu mai erau și ea... ea ce? Parcă nici nu apăruse pe lume. Nu știa cum o să mai poată trăi fără ei.

— Domnișoară Mullray!

Khalifa își lipise gura de urechea ei, ținând ca să poată acoperi urletul furtunii:

— Nu putem rămâne aici, domnișoară Mullray! Vom fi îngropați. Trebuie să mergem. Sus!

Tara nu răspunse.

— Te rog, domnișoară Mullray, strigă el din nou. Trebuie să mergem. E singura noastră șansă.

Tara își dădu seama că pierduse dorința de a mai continua, că e gata să renunțe și prinzându-și fața în mâini, se întoarse cu spatele la el.

— Te rog! Țipa el, cu vocea acoperită de vârtje. Fii puternică!

Trebuie să fii puternică!

Nisipul o lovea cu atâta tărie peste față, încât pentru o clipă avu impresia că va rămâne fără piele. Se uită la el și dădu din cap. Khalifa o luă de mână și începură să se târască încet. După câțiva metri, privi încă o dată corpul lui Daniel, gura plină de nisip, după care haosul îl înghiți într-o secundă, își întoarse capul și se luptă în continuare cu nebunia ce voia să-i înfrângă.

Era imposibil ca furtuna să devină și mai violentă. Dar exact când părea să fi atins punctul culminant, rezervele ei ascunse de energie dezlănțuiră un vârtje de nisip și vânt care depăși orice imaginație. Forțe incredibile îi înconjurară. Tara simțea cum dintr-o clipă în alta hainele de pe ea vor fi smulse, carnea de pe spate i se va sfâșia, iar oasele i se vor sparge și se vor împrăștia în vânt. N-avea nici cea mai mică idee încotro merge și de ce. Înainta ca un automat, condusă de o dorință dincolo de rațiune. Sus. Asta era tot ce știa. Sus.

Atinseră partea de jos a dunei și începură să urce, depărtându-se puțin câte puțin de vale, fiecare mișcare chinându-le corpul cu dureri înfiorătoare. Aerul era atât de plin de nisip, încât, dacă ar fi îndrăznit fie și pentru o clipă să deschidă pleoapele, ochii le-ar fi fost arși instantaneu. Urcau ghidați doar de ceea ce simțeau cu palmele. Se mișcau la unison, ținându-se strâns de mână, în timp ce cu cealaltă își acopereau fața. Respirau din ce în ce mai greu și vântul era atât de puternic, încât chiar și în genunchi le era greu să-și păstreze echilibrul.

Tara nu știa cum de mai avea tăria să continue. Își epuizase și ultimele resurse de energie și fiecare centimetru parcurs o obosea și mai tare. Nu-și mai dorea decât să se întindă cu fața în jos și să rămână nemișcată.

Totuși, se târa mai departe, forțându-se să urce tot mai sus și mai sus și exact când mâinile și picioarele începură să cedeze lipsite de vlagă, simți cum panta de sub ea devine mai lină. Cu ultimele rămășițe de puteri și voință mai merse câțiva metri și căzu doborâtă cu fața în jos, chiar pe vârful dunei.

— Ține-ți capul în jos, domnișoară Mullray. Și încearcă...

Cum să-ți zic eu... încearcă să-ți ondulezi corpul cât mai mult.

Așa vom reuși ca nisipul să nu se adune deasupra noastră.

Îl strânse de mână ca să-i arate că a înțeles și-și îngropă capul în îndoitura brațului. Furtuna urla deasupra ei, lovind-o din toate părțile cu putere, ca și cum ar fi fost mușcată de milioane de insecte.

„Trebuie să mă ondulez, își spuse ea. Așa că dă-i bătaie, fato!”

Își mișcă picioarele puțin, își ridică șoldurile în sus și-n jos de câteva ori, dar era prea epuizată și după o vreme corpul ei rămase neclintit. Se simți copleșită de o senzație plăcută de pace, de parcă ar fi fost învăluită într-o bucată imensă de catifea neagră. Prin minte începură să i se deruleze diverse imagini: părinții ei, Daniel, Jenny, colierul pe care i-l dăruise tatăl ei când împlinise cincisprezece ani. Își aminti cum se trezise și găsisese un plic pe șemineu, cum mersese pe urma comorii ascunse în pod, cum izbucnise în râs de plăcere când deschisese cufărul vechi și descoperise înăuntrul lui lăntșorul de aur. Râdea și acum, din ce în ce mai tare, acoperind furtuna. Se lăsă în voia ei și brusc, zări o lumină albă, după care nu-și mai aminti nimic.

EPILOG.

Inspectorul Khalifa dormea lângă soția lui, pletele ei negre acoperindu-i în cascade chipul. Părul ei era atât de cald, atât de parfumat, încât făcu ceea ce obișnuia când se aflau împreună în pat, își cufundă fața în el, inspirând adânc, ca și cum ar fi vrut să-i păstreze pentru vecie aroma.

Dar în loc să-l umple de calm și plăcere, se trezi că tușește și se îneacă. Scurpă panicat, luptându-se să-și recapete suflarea, după care se rostogoli și se ridică în picioare, clătinându-se. Nisipul i se scutură de pe umeri și spate, soția și patul conjugal evaporându-se. Stătea în vârful dunei, în mijlocul deșertului, orbit de soare și cu gura plină de nisip. Furtuna se potolise.

Scurpă și tuși câteva secunde bune, apoi își aminti de Tara. Era sigur că ajunseseră împreună pe vârful dunei. Acum însă nu se mai zărea nici urmă de ea. Se aruncă în genunchi și începu să caute în nisip.

La început, nu găsi nimic. Poate că se rostogolise ceva mai departe sau fusese trasă înapoi în vale. Își dublă eforturile, dar fără rezultat și exact când își pierduse orice speranță, dădu cu mâna de ceva tare. Începu să sape repede în jur și scoase la iveală un picior mic, încălțat în adidași. Apucă de gleznă și trase. Corpul era însă bine înfipt în gura dunei, așa că se apucă din nou de săpat,

dându-i la o parte nisipul de pe ambele picioare.

— Haide, își spuse el. Mai repede! Săpă!

Apucă ambele glezne și trase din nou, dar corpul tot nu voia să iasă. Își schimbă unghiul, trăgând mai degrabă de sus decât din lateral. Apăru umărul, ceafa și apoi un braț.

O luă de încheietură și îi căută pulsul. Nimic.

— Te rog, Allah, strigă el, vocea lui răsunând cu ecou în pustiul deșertului. Te rog, las-o să trăiască!

Îndepărtă și ultimele fire de nisip și o rostogoli pe spate.

Avea ochii închiși și buzele acoperite de bobițe gălbui ca firimiturile de biscuiți. Îi luă pulsul din nou, dar pentru că nu simți nimic o întoarse cu fața în jos și o ridică de mijloc.

Repetă mișcarea de câteva ori, scuturând-o din toate puterile.

— Haide odată! Țipă el. Respiră! Respiră, pe toți dracii!

Își îndoi genunchii și o scutură din nou și de data asta, corpul ei se convulsiona, ca și cum ar fi fost străbătută de un șoc electric. Un moment rămase nemișcată, atârând în mâinile lui, apoi începu să scuie, înecându-se. O mai scutură o dată și din gura ei ieși un jet de vomă amestecată cu nisip.

Tara începu să tușească și să se zbată disperată după aer.

Khalifa o așeză încet jos.

— Mulțumesc, Allah, șopti el. Mulțumesc. Mulțumesc.

Tara zăcu întinsă o vreme, revenindu-și, tușind și scuipând din când în când, recăpătându-și încet, încet răsuflarea.

Apoi își șterse gura cu mâneca, se ridică în fund și se uită spre Khalifa. El clătină din cap spre ea, Tara îi imită la rândul ei gestul, după care zâmbiră amândoi și își întoarseră privirea spre vale.

Armata dispăruse. Totul dispăruse. Nu mai erau nici corturile, nici elicopterele, nici lăzile, nici cadavrele. Nimic.

Totul fusese îngropat sub un strat nou și fin de nisip, ca și cum nimic din cele întâmplate nu s-ar fi petrecut vreodată.

Doar stânca în formă de piramidă se înălța, uriașă și tăcută, țintind spre cerul senin, înconjurată de brațele mărinimoase ale deșertului.

Păstrară tăcerea câteva minute, privind la orizont, încercând să accepte ceea ce se întâmplase. După aceea Khalifa spuse:

— Telefonul mobil?

Tara își pipăi buzunarele, dar acestea erau goale:

— Cred că l-am pierdut.

— Aparatul GPS?

— Era la Daniel.

El dădu din cap și se sprijini ușor cu spatele de dună:

— În cazul acesta mi-e teamă că avem o problemă.

— Cât de departe suntem?

— Nu foarte departe. Cam la o sută douăzeci de kilometri de cea mai apropiată așezare. Dar n-avem cum să stabilim direcția corectă. Dacă ne abatem fie și un pic, ne-am putea trezi că mergem spre Sudan.

— Dymmachos a făcut asta.

— Numai în imaginația doctorului Lacage.

— Sigur că da, spuse ea zâmbind. Am uitat.

Khalifa scotoci prin buzunare și scoase țigările, oferindu-i pachetul Tarei.

— Nu se întâmplă să ai niște cuburi de gheață, nu-i așa?

Întrebă ea.

— Cuburi de gheață?

— Încerc să mă las de fumat și ori de câte ori simt nevoia unei țigări, sug un cub de gheață.

— Aha, înțeleg. Nu, mi-e teamă că nu-ți pot oferi cuburi de gheață.

— Atunci va trebui să mă mulțumesc cu o țigară, întinse mâna, scoase una din pachet și o băgă între buze.

Khalifa se aplecă și i-o aprinse.

— Asta înseamnă că am pierdut o sută de lire, spuse ea, închizând ochii și trăgând adânc fumul în piept. Am făcut un pariu cu prietena mea că o să rezist un an fără să fumez. Am reușit unsprezece luni și două săptămâni.

— Sânt impresionat, spuse Khalifa. Eu fumez un pachet pe zi de când aveam cincisprezece ani.

— Iisuse, te omori cu mâna ta!

Se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

— Presupun că de aici înainte nu prea mai contează câte țigări fumez, spuse Khalifa.

— Așa crezi, că nu mai avem nici o șansă?

— Da.

— Parcă îmi aduc aminte că ziceai să nu-ți pierzi speranța niciodată.

— Așa e. Dar în situația noastră nu văd altă opțiune.

Izbucniră din nou în hohote de râs sincere. Tara trase din nou din țigară. I se părea lucrul cel mai minunat pe care-l gustase vreodată.

— Știi ce e amuzant, spuse ea, că mă simt chiar fericită.

O să mor de sete în mijlocul deșertului și tot ce îmi doresc este să râd. E ca și când...

— Ți s-ar fi luat o piatră de pe inimă, completă Khalifa.

— Exact. Mă simt curată. Liberă. Ca și cum mi-aș fi recăpătat viața din nou.

— Înțeleg. Și eu mă simt la fel. Trecutul a fost uitat. De acum înainte putem privi spre viitor.

— Deși nu spre unul foarte depărtat.

— Ai dreptate, o aprobă el. Nu foarte depărtat. Dar oricum...

Trase un fum adânc:

— O să-mi fie dor de soția și de copiii mei.

Priviră peste deșert, fumând amândoi în tăcere. Soarele se ridica încet și aerul începea să strălucească. Peste tot dunele se ondulau uniforme. Era ciudat când te gândeai cât de involburată fusese lumea cu doar câteva momente în urmă. Totul părea acum liniștit și ordonat. „Este așa de frumos”, se gândi Tara. Curbele simetrice, culorile schimbătoare ale nisipului, înainte privise deșertul ca pe o închisoare. Acum, chiar dacă avea să moară aici, se simțea una cu el.

Își termină țigara și aruncă chiștocul într-o parte. Tutunul o amețise și avea senzația că nisipul tremură. Sau cel puțin o mică fâșie din el, chiar aproape de baza stâncii. Inspiră adânc de câteva ori, închise ochii și apoi privi din nou. Tremurul rămăsese acolo, ca și cum deșertul încerca să-și recapete răsuflarea, îi făcu un semn lui Khalifa într-acolo. El se încruntă și se ridică în picioare. Tara îl urmă.

— Ce e? Întrebă ea.

— Nu știu. E ciudat. Ca apa care fierbe.

— O fi din cauza căldurii?

— Nu cred.

— Nisipuri mișcătoare?

— Nu, nu cred.

Khalifa mai privi o vreme, apoi porni în jos cu precauție, urmat îndeaproape de Tara. Umflăturile de la suprafață deveneau din ce în ce mai violente, nisipul pulsând și învărtindu-se de parcă un uriaș ar fi pășit prin vale. Se opri brusc, apoi începu din nou, se opri iarăși și apoi, cu un urlat, deșertul se desfăcu și scoase la iveală o creatură mare, învăluită într-un nor de nisip. Khalifa strigă de uimire și începu să alerge în jos.

— Jamal! Râse el. Laudă lui Allah! Jamal! Cămila!

Ajunse la capătul pantei și încetini, dorind să nu sperie animalul. Acesta însă părea să nu fie conștient de prezența lui, așa că îl lăsă să se apropie și să-i ia hățurile.

— Bine ai venit, prietene, spuse el, mângâind încet cămila pe bot. Suntem fericiți să fii alături de noi.

Se întoarse spre Tara:

— Se pare că pesimismul meu a fost prematur, domnișoară Mullray. Prietenul meu aici de față simte apa de la sute de kilometri depărtare. Indiferent care este

oaza cea mai apropiată, ne va duce direct acolo.

Se ridică pe vârfuri și îi șopti animalului ceva la ureche.

Acesta strănută și se lăasă ușor în genunchi, mai întâi pe picioarele din față, apoi pe cele din spate. Khalifa începu să dea jos coșurile așezate pe spatele ei.

— Am lucrat cu cămilele înainte, spuse el, când eram tânăr.

Există unele lucruri pe care nu le uiți niciodată.

Puse coșurile deoparte, aranjând frâiele și hățurile. Cămila îl lingea încet pe ureche.

— Sânt niște animale minunate. Neobosite, loiale și atât de frumoase! Singurul defect este că respirația lor nu miroase prea bine. Dar nimeni nu e perfect, nu-i așa? Aha!

Ridică în sus un mic bidon cu apă pe care îl găsisese prins de șa.

— N-a mai rămas mult, din câte văd, dar este suficient.

Cel puțin nu vom muri de sete. Te rog!

Se dădu un pas înapoi și îi făcu semn Tarei să urce. Ea se apropie râzând și se așează în șa. Khalifa se urcă în spatele ei.

— Prietena mea m-a avertizat să stau departe de cămile, spuse ea. Cei care le conduc sânt cu toții niște perversi, se pare.

— Sânt un bărbat căsătorit, domnișoară Mullray.

— Te tachinam.

— Ah, înțeleg, zise el chicotind. Da, da, umorul englezesc.

Este, cum se zice, ceva cu care te naști. Deși Benny Hill era foarte amuzant.

Își ridică mâna și plesni pe fund cămila, strigând ceva cu voce tare. Animalul se ridică din două mișcări, clătinând-o pe Tara înainte și înapoi. Khalifa apucă frâiele:

— Dacă mergem fără oprire, în două zile ar trebui să ajungem trei, cel mult, spuse el. Cămila o fi ea corabia deșertului, dar mi-e teamă că nu oferă condițiile unui vas de croazieră.

— O să fac față.

— Da, domnișoară Mullray. N-am nici cel mai mic dubiu că o să faci. Ești o femeie remarcabilă. Mi-ar face mare plăcere să-mi cunoști soția și copiii.

Lovi din nou cămila într-o parte și aceasta porni încet, înainte.

— Yalla besara! Strigă el. Yalla nimsheh! Grăbește-te!

Să mergem!

Ajunseră lângă stânca în formă de piramidă ce se ridica întunecată și monstruoasă deasupra lor, un monolit negru și uriaș, erupând din adâncurile deșertului, veche de când lumea și incredibil de puternică. Santinela Timpului. Părea să pulseze ușor în căldura ce se întetea, emițând un fel de sunet gutural, ca și cum le-ar fi spus că acum pot pleca, dar avertizându-i totodată să nu se mai

întoarce în veci. Intrare ușor în vale.

— Știi, eu construiesc o fântână, spuse Khalifa după o vreme.

Vreau ca sunetul liniștitor al apei să-mi umple casa.

— Pare ceva minunat, spuse Tara zâmbind.

— O să aibă gresie albastră și verde și scoici de pe malul mării. Și noaptea va avea lumini care vor face apa să strălucească de parcă ar fi plină cu diamante. O să arate foarte frumos.

— Da, spuse ea, închizând ochii. Cred că așa va fi.

Khalifa scutură hățurile și porni la drum, lăsând în spate stânca, învăluită în aburul timpului. În jurul lor deșertul sclipa în lumina dimineții.

— Besara, besara! Strigă el. Yalla nimsheh, yalla nimsheh!

Sfârșit.

NOTA AUTORULUI.

Armata dispărută a lui Cambyses a fost scrisă și editată cu mult înaintea evenimentelor din 11 septembrie 2001. Deși problema terorismului în zona Orientului Mijlociu este elementul central al poveștii, cartea aparține în totalitate domeniului ficțiunii și trebuie citită ca atare. Nu reflectă în nici un fel evenimente reale.

GLOSAR.

Abu el-Haggag – Șeic patron al Luxorului (născut la Damasc, cca. 1150). În onoarea lui se organizează anual o sărbătoare moulid în Luxor, cu două săptămâni înainte de Ramadan.

Abu Sir – Grup de piramide la sud de Giseh, datând din timpul Dinastiei a Cincea (cca. 2465-2323 î. Hr.).

Textele Sarcofagelor – Serii de texte antice egiptene, care descriu viața de după moarte. Majoritatea datează din timpul Regatului Nou, deși există dovezi despre ele și în Textele Piramidelor, aparținând Regatului Vechi. Numele lor, Cartea Morților, Cartea Porților, Curtea Cavernelor etc.

— Sânt nume moderne.

Akhenaton – Faraon din Dinastia a Optsprezecea. A domnit între 1353-1335 î. Hr. Tatăl lui Tutankhamon.

Akhet – Unul dintre cele trei anotimpuri în care era împărțit anul egiptean antic (celelalte două erau Peret și Shemu). Akhet era anotimpul în care Nilul se revărsa și ținea cu aproximație din iunie până în septembrie.

Akhetaton – Oraș construit de faraonul Akhenaton pe malurile Nilului, undeva la mijlocul distanței dintre Cairo și Luxor.

Numele înseamnă „Sursa luminii lui Aton”.

Al-Abram – Ziar egiptean popular. Titlul înseamnă „Piramidele”.

Al-Jihad – Grup militant fundamentalist din Egipt.

Al-Mukhabarat al-'amma – Serviciul Secret și de Securitate din Egipt.

Amarna – Numele modern dat ruinelor orașului Akhetaton.

Amenhotep I – Faraon din Dinastia a Optsprezecea. A domnit între 1525-1504 î. Hr.

Amenhotep al III-lea – Faraon din Dinastia a Optsprezecea. A domnit între 1400-1362 î. Hr. Tatăl lui Akhenaton, bunicul lui Tutankhamon.

Amonieni – Numele antic dat locuitorilor oazei Siwa. Numele provine de la zeul antic egiptean Amun, care avea un oracol la Siwa.

Anubis – Zeu egiptean antic, reprezentat ca un șacal sau ca un om cu cap de șacal. Zeul necropolei și al mumificării.

Basbousa – Plăcintă dulce din griș, nuci și miere.

Beit – Casă, cămin.

Belzoni – Giovanni Battista (1778-1823). Explorator. A descoperit mormântul lui Seti I în Valea Regilor.

Bes – Zeu pitic. Protectorul femeilor însărcinate.

Cambyse – Fiul împăratului persan Cyrus cel Mare. Născut cu aproximație în anul 560 î. Hr. A devenit rege al Persiei în 529 î. Hr.

A cucerit Egiptul în 525 î. Hr., devenind primul faraon al Dinastiei a Douăzeci și șaptea. A murit în 522 î. Hr. la Ecbatane, Siria, posibil asasinat sau prin

sinucidere. Descriș de cronicarii contemporani cu el, ca un tiran nebun.

Vase canopice – Patru vase ce conțineau viscerele trupului mumificat.

Caria – O regiune din Orientul Apropiat antic, în sud-vestul Turciei moderne, colonizată de greci. Renumită pentru mercenarii săi.

Carnarvon – George Edward Stanhope Molyneux Herbert, al cincilea conte de Carnarvon (1866-1923). Colectionar și egiptolog amator. Patronul lui Howard Carter.

Carter – Howard (1874-1939). Egiptolog. A descoperit mormântul lui Tutankhamon (1922).

Cartuș – Un oval cu o linie orizontală în partea de jos în care era scris cu hieroglifice numele faraonului.

Coloșii lui Memnon – O pereche de statui colosale pe malul vestic al Nilului, în Luxor. Parte a templului mortuar al lui Amenhotep al III-lea.

Cromer – Evelyn Baring, primul conte de Cromer (1841-1917).

Consul, general englez și conducătorul Egiptului din 1883 până în 1907.

Cuneiforme – Scriere antică mesopotamiană, cu semne grafice ascuțite.

Dahshur – Câmp cu piramide la sud de Saqqara. Locul faimoasei piramide a lui Snofru.

Danishaway – Sat din regiunea Deltei, în nordul Egiptului. Scena unui incident regretabil din 1906, când patru egipteni nevinovați au fost executați ca urmare a unei altercații cu soldații britanici.

Djed pillar – Un simbol egiptean antic al stabilității, reprezentat sub forma unui băț din care pornesc patru ramuri orizontale.

Reprezintă coloana vertebrală a zeului Osiris.

Davies – Nina Macpherson (1881-1965) Artist. A publicat câteva volume despre picturile din mormintele antice egiptene.

Djellaba – Haină tradițională purtată de femeile și de bărbații egipteni.

Dinastia a Optsprezecea – Prima dintre cele trei dinastii ale Regatului Nou, cea 1570-715 î. Hr.

Fellaha (pl. fellahin) – Țăran.

Porțile Morții – Nume antic egiptean pentru Valea Regilor.

Hajj – Pelerinaj la Mecca, unul dintre cei „cinci stâlpi” ai credinței musulmane. Ceilalți patru sânt shahada (declarația de credință), salah (rugăciunea, rostită de cinci ori pe zi), zakah (pomana) și respectarea postului de Ramadan.

Hatsepsut – Regină a Dinastiei a Optsprezecea, soția lui Tutmosis al II-lea, care a domnit în Egipt între 1473-1458 î. Hr., în calitate de faraon alături de fiul ei vitreg, Tutmosis al III-lea. Templul ei mortuar din Luxor, așezat pe malul de vest al Nilului, este unul dintre cele mai spectaculoase monumente ale Egiptului.

Herodot – (cca 484-425 î. Hr.). Istoric grec, cunoscut și ca „părintele istoriei”.

Celebru pentru Istoriile sale ce scot în evidență cauzele și evenimentele din timpul războaielor greco-persane.

Horemheb – Ultimul faraon al Dinastiei a Optsprezecea (deși unii egiptologi îl consideră primul faraon al Dinastiei a Nouăsprezecea). Fost general al armatei egiptene sub conducerea lui Tutankhamon.

Imam – Lider spiritual din moscheele musulmane.

Imhotep – Arhitect și doctor din Egiptul antic. A proiectat prima piramidă din Egipt, Piramida în trepte a faraonului Djoser din Dinastia a Treia (a domnit între 2630-2611 î. Hr.) Ridicat la gradul de zeu după moartea sa. Mormântul lui nu a fost descoperit niciodată.

'Imma – Turban.

Isis – Zeiță egipteană antică. Soția lui Osiris și mama lui Horus.

Protectoarea morților.

Iteru – Nume antic egiptean pentru Nil. De asemenea și o unitate de măsură antică, echivalentă cu aproximativ 2 kilometri.

Muzeul John Soane – Mic muzeu din centrul Londrei aranjat în casa arhitectului Sir John Soane (1753-1837). Conține o colecție diversă de obiecte, ce include și sicriul faraonului Seti I.

Ka'ba – Un altar în formă de cub din Mecca, locul cel mai sfânt al lumii musulmane. Conține o piatră despre care se crede că a fost dăruită de Arhanghelul Gavriil lui Avraam. Toți musulmanii se întorc cu fața spre ea când se roagă.

Karkaday – O infuzie de flori de hibiscus, foarte populară în Egipt.

Karnak – Un complex vast de temple la nord de Luxor, înconjurat de clădiri ce atestă aproape 2000 de ani din istoria Egiptului.

Khamsin – Vânt puternic al deșertului.

Khan-al-Khalili – Un mare bazar din Cairo, unde se vând diverse obiecte, de la bijuterii, până la pipe shisha.

Khutbar – Slujbă religioasă.

Kufr – Nume dat celor care nu urmează calea Islamului.

Necredincioși.

KV39 – Mormânt de lângă Valea Regilor, considerat de unii egiptologi mormântul faraonului Amenhotep I din Dinastia a Optsprezecea (a domnit între 1525-1504 î. Hr.).

KV55 – Mormânt misterios din Valea Regilor, descoperit în 1907. A iscat controverse aprinse cu privire la cel care a fost înmormântat acolo. Unii cercetători spun că Akhenaton, alții, Smenkhkare.

Regatul Târziu – Perioadă din istoria Egiptului antic ce a ținut din 715 î. Hr. Până în 332 î. Hr., când țara a fost cucerită de Alexandru cel Mare.

Lepsius – Karl Richard (1810-1881). Egiptolog german. Directorul Muzeului din Berlin. A publicat un studiu în douăsprezece volume despre monumentele din Egipt.

Linear A – Limbaj nedescifrat, folosit în Creta antică.

Lidia – Regatul antic al Orientului Apropiat. Turcia modernă.

Machimos – Războinic.

Malqata – Locul fostului palat al lui Amenhotep al III-lea de pe malul vestic al Nilului, situat în Luxor.

Mariette – Auguste Ferdinand (1821-1881). Egiptolog francez.

Fondatorul Departamentului Egiptean al Antichităților, precum și al Muzeului Național.

Mastaba – Mormânt oval, făcut din piatră și cărămizi de lut. Provine din cuvântul arab pentru „bancă”.

Medinet Habu – Sat pe malul vestic al Nilului, lângă Luxor și locul templului mortuar al lui Ramses al III-lea.

Memphis – Capitala Regatului Vechi, un centru administrativ important de-a lungul istoriei Egiptului Antic.

Midan Tahrir – Centrul orașului Cairo. Numele înseamnă „Piața Eliberării”.

Mihrab – Nișă dintr-o moschee care arată direcția spre Mecca.

Minoiană – Cultură din Epoca Bronzului, situată în insula Creta.

Mizmar – Instrument muzical de suflat, asemănător cu oboiul.

Molochia – Fel de mâncare egiptean făcut din frunze de nalbă, asemănătoare cu mâncarea de spanac.

Templu mortuar – Templu unde sânt recitate rugăciuni și sânt aduse ofrande morților, de obicei regilor.

Moulid – Sărbătoare populară sau târg, organizate de obicei în cinstea unui sfânt local.

Muezin – Reprezentantul oficial al moscheii care-i cheamă pe credincioși la rugăciuni de cinci ori pe zi.

Munshid – Cântăreț religios.

Necropola – Ad litteram „orașul morților”. Loc pentru înmormântare.

Nefertiti – Marea Regina, soție a faraonului Akhenaton. Unii cercetători cred că, la moartea lui Akhenaton și-a luat numele de Smenkhkare și a domnit ca faraon cu drepturi depline. Imortalizată în celebrul „Bust al lui Nefertiti” de la Muzeul din Berlin.

Osiris – Zeu egiptean antic al lumii de dincolo.

Pendlebury – John Devitt Stringfellow (1904-1941). Egiptolog. A săpat la Amarna. Împușcat de germani în Creta, în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial.

Peret – Unul dintre cele trei anotimpuri care alcătuiau vechiul an egiptean (celelalte două erau Akhet și Shemu). Peret era anotimpul însămânțării și dura, cu aproximație, din octombrie până în februarie.

Persepolis – Fosta capitală a Persiei Antice. Iranul de astăzi.

Petosiris – Numele unei familii nobile îngropate la Tuna el-Gebel. Mormântul lor este unic prin folosirea atât a stilului egiptean cât și a celui grecesc în descrierea vieții zilnice a Egiptului Antic.

Petrie – William Matthew Flinders (1853-1942). Arheolog și egiptolog. A lucrat în special în Egipt și în Palestina.

Pilon – Intrare masivă sau poartă în fața unui templu.

'Qurn – Vârf înalt, sub formă de piramidă, de unde se vede Valea Regilor. Înseamnă „corn” în arabă. Vechii egipteni îi spuneau Dehenet.

Rais – Maistru sau cel care supraveghează lucrările.

Ramses I – Primul faraon din Dinastia a Nouăsprezecea (deși unii consideră că Horemheb ar fi primul). A domnit între 1308-1306 î. Hr.

Ramses al II-lea – Al treilea faraon din Dinastia a Nouăsprezecea. A domnit între 1290-1224 î. Hr. Unul dintre cei mai cunoscuți faraoni ai Egiptului.

Ramses al III-lea – Faraon din Dinastia a Douăzecea. A domnit între 1197-1165 î. Hr. Templul său mortuar de la Medinet Habu este unul dintre cele mai frumoase monumente din Egipt.

Ramses al VIII-lea – Faraon din Dinastia a Douăzecea. A domnit între 1136-1131 î. Hr.

Ramesseum – Templul mortuar al lui Ramses al II-lea, situat pe malul vestic al Nilului, lângă Luxor.

Ramessid – Titlu general dat perioadei care cuprinde cea de-a Nouăsprezecea și a Douăzecea Dinastie.

Ra (sau Re) – Zeul Soarelui în Egiptul Antic.

Re-Harakhty – Zeu egiptean antic ce combina atributele lui Ra și ale lui Horus. Zeul statal al Regatului Nou. De obicei, reprezentat ca un om cu cap de șoim.

Regatul Vechi – Istoria Egiptului Antic se împarte în Trei Regate Vechi, Mijlociu, Nou, cu perioade intermediare între ele.

Regatul Vechi a durat între 2850 și 2052 î. Hr.

Rek'ah – Ciclu de rugăciuni.

Rekhmire – Marele Vizir al lui Tutmosis al III-lea (1468-1436 î. Hr.) și Amenhotep al II-lea (1435-1410 î. Hr.).

Rohlf's – Gerhard (1831-1896). Explorator german. A călătorit mult în deșertul vestic, fiind primul care a traversat Marele Ocean de Nisip, în 1874.

Rosellini – Niccolò Francesco Ippolito Baldessare (1800-1843).

Egiptolog italian. Fondatorul egiptologiei în Italia.

Saidee – Băştinaş din Egiptul Superior.

Saqqara – Necropola a capitalei Egiptului Antic, Memphis. Un spaţiu deşertic imens, dedicat mormintelor, întins pe aproximativ şapte kilometri pătraţi şi care include şi Piramida în Trepte a lui Djoser.

Scarabeu – Insectă sacră în Egiptul Antic.

Serapeum – O serie de galerii subterane, situate la Saqqara, unde Taurul Apis, un animal sacru pentru egiptenii antici, a fost îngropat.

Seth – Zeitate egipteană, fratele şi ucigaşul lui Osiris, asociat cu deşertul, haosul şi războiul. Reprezentat adesea sub forma unui animal neidentificat.

Seti I – Faraon din Dinastia a Nouăsprezecea, tatăl lui Ramses al II-lea. A domnit între 1305-1291 î. Hr.

Shabti – Figurină mică, făcută de obicei din lemn, aşezată într-un mormânt cu scopul de a îndeplini pentru cel decedat anumite sarcini în viaţa de după moarte.

Sharia – Legea islamică.

Shepseskaf, Ultimul faraon al Dinastiei a Patra. A domnit între 2472-2467 î. Hr.

Shisha – Pipa cu apă. Se găseşte în cafenele şi în casele private din Egipt.

Siga – Un joc, cunoscut şi sub numele de Tab-es-Siga. Asemănător cu jocul de dame. Se crede că provine din vechiul joc egiptean Senet.

Smenkhkare – Faraon al Dinastiei a Optsprezecea, a domnit între 1335-1333 î. Hr. Unii cercetători au sugerat că Smenkhkare a fost de fapt Nefertiti, care a condus ca faraon cu drepturi depline după moartea soţului său, Akhenaton.

Snefru – Primul rege al Dinastiei a Patra. A domnit între 2575-2551 î. Hr.

Stelă – Un bloc din piatră sau din lemn cu inscripţii sau imagini.

Sura – Un capitol din Coran, cartea sfântă a Islamului. Fiecare dintre cele 114 sura se împarte într-un număr de ayat sau capitole.

Susa – Fosta capitala a Imperiului Persan. Iranul de azi.

Teftish – Birou.

Teba – Numele dat de greci aşezării antice Waset, Luxorul de astăzi.

Thoth – Zeu egiptean antic al scrisului şi al calculelor. Reprezentat de obicei cu corp uman şi cap de ibis.

Touria – Săpă.

Tuna el-Gebel – Aşezare antică din Egiptul Mijlociu, lângă oraşul Mallawi.

Tutmosis al II-lea – Faraon al Dinastiei a Optsprezecea. A domnit între 1492-1479 î. Hr.

Ummah – Comunitatea musulmană.

Waset – Numele egiptean antic pentru Luxorul de astăzi.

Yuya şi Tjuyu – Un cuplu nobil, care a trăit în secolul al XIV-lea î. Hr. Străstrăbunicii lui Tutankhamon. Mormântul lor din Valea Regilor, KV46, a fost descoperit în 1905. Până la descoperirea lui Tutankhamon în 1922, a fost

considerat una dintre cele mai mari descoperiri din istoria arheologie egiptene.

Zamalek – Cartier din Cairo. Ocupă partea de nord a Insulei Gezira.

Zikr – Un grup de musulmani credincioși, care aparțin de obicei uneia dintre frățiile mistice Sufi, care prezintă un dans ritual ce poate induce o stare de transă.

SFÂRȘIT